

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Πολλῶν καὶ μεγάλων ἡμῖν διὰ τοῦ νόμου καὶ τῶν προφητῶν καὶ τῶν ἄλλων τῶν κατ' αὐτοὺς ἠκολουθηκότων δεδομένων, ὑπὲρ ὧν δέον ἐστὶν ἐπαινεῖν τὸν Ἰσραὴλ παιδείας καὶ σοφίας, καὶ ὡς οὐ μόνον αὐτοὺς τοὺς ἀναγινώσκοντας δέον ἐστὶν ἐπιστήμονας γίνεσθαι, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐκτὸς δύνασθαι τοὺς φιλομαθοῦντας χρησίμους εἶναι καὶ λέγοντας καὶ γράφοντας, ὁ πάππος μου Ἰησοῦς ἐπὶ πλεῖον ἑαυτὸν δοὺς εἰς τὴν τοῦ νόμου καὶ τῶν προφητῶν καὶ τῶν ἄλλων πατρίων βιβλίων ἀνάγνωσιν καὶ ἐν τούτοις ἱκανὴν ἔξιν περιποιησάμενος, προήχθη καὶ αὐτὸς συγγράψαι τι τῶν εἰς παιδείαν καὶ σοφίαν ἀνηκόντων, ὅπως οἱ φιλομαθεῖς, καὶ τούτων ἔνοχοι γενόμενοι, πολλῷ μᾶλλον ἐπιπροσθῶσι διὰ τῆς ἐννόμου βιώσεως. παρακέκλησθε οὖν μετ' εὐνοίας καὶ προσοχῆς τὴν ἀνάγνωσιν ποιεῖσθαι καὶ συγγνώμην ἔχειν ἐφ' οἷς ἂν δοκῶμεν τῶν κατὰ τὴν ἐρμηνείαν πεφιλοπονημένων τισὶ τῶν λέξεων ἀδυναμεῖν· οὐ γὰρ ἰσοδυναμεῖ αὐτὰ ἐν ἑαυτοῖς ἐβραϊστὶ λεγόμενα καὶ ὅταν μεταχθῇ εἰς ἑτέραν γλῶσσαν. οὐ μόνον δὲ ταῦτα, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ νόμος καὶ αἱ προφητεῖαι καὶ τὰ λοιπὰ τῶν βιβλίων οὐ μικρὰν ἔχει τὴν διαφορὰν ἐν ἑαυτοῖς λεγόμενα. ἐν γὰρ τῷ ὀγδόῳ καὶ τριακοστῷ ἔτει ἐπὶ τοῦ Εὐεργέτου βασιλέως παραγεννηθεὶς εἰς Αἴγυπτον καὶ συγχρονίσας, εὐρὼν οὐ μικρᾶς παιδείας ἀφόμοιον, ἀναγκαιότατον ἐθέμην αὐτὸς προσενέγκασθαι τινα σπουδὴν καὶ φιλοπονίαν τοῦ μεθερμηνεῦσαι τήνδε τὴν βίβλον, πολλὴν ἀγρυπνίαν καὶ ἐπιστήμην προσενεγκάμενος ἐν τῷ διαστήματι τοῦ χρόνου πρὸς τὸ ἐπὶ πέρας ἀγαγόντα τὸ βιβλίον ἐκδόσθαι καὶ τοῖς ἐν τῇ παροικίᾳ βουλομένοις φιλομαθεῖν, προκατασκευαζομένους τὰ ἥθη ἐννόμως βιοτεῦειν.

- Σοφ. Σειρ. 1,1 Πᾶσα σοφία παρὰ Κυρίου καὶ μετ' αὐτοῦ ἐστὶν εἰς τὸν αἰῶνα.
- Σοφ. Σειρ. 1,1 Καθε σοφία ἔχει πηγὴν καὶ προέλευσιν τῆς τὸν Κύριον καὶ εἰς αὐτὸν καὶ με αὐτὸν ὑπάρχει αἰωνίως.
- Σοφ. Σειρ. 1,2 ἄμμον θαλασσῶν καὶ σταγόνας ὑετοῦ καὶ ἡμέρας αἰῶνος τίς ἐξαριθμήσει;
- Σοφ. Σειρ. 1,2 Ποιὸς ἠμπορεῖ νὰ μετρήσῃ τοὺς κόκκους τῆς ἄμμου τῶν θαλασσῶν, τὰς σταγόνας τῆς βροχῆς, τὰς ἡμέρας τοῦ χρόνου, ποὺ ἔχει ἤδη παρέλθει;
- Σοφ. Σειρ. 1,3 ὕψος οὐρανοῦ καὶ πλάτος γῆς καὶ ἄβυσσον καὶ σοφίαν τίς ἐξιχνιάσει;
- Σοφ. Σειρ. 1,3 Ποιὸς ἠμπορεῖ νὰ ἐξιχνιάσῃ τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ, τὸ πλάτος τῆς γῆς, τὰ βάθη τῶν θαλασσῶν καὶ τὴν σοφίαν εἰς ὅλην αὐτῆς τὴν ἐκτασιν;
- Σοφ. Σειρ. 1,4 προτέρα πάντων ἔκτισται σοφία καὶ σύνεσις φρονήσεως ἐξ αἰῶνος
- Σοφ. Σειρ. 1,4 Ἡ σοφία ἐδημιουργήθη παρὰ τοῦ Θεοῦ πρὶν ἀπὸ ὅλα τα ἄλλα δημιουργήματα, ἡ δὲ σύνεσις τῆς φρονήσεως ὑπάρχει ἀπὸ τῆς αἰωνιότητος.
- Σοφ. Σειρ. 1,5 [πηγὴ σοφίας λόγος Θεοῦ ἐν ὑψίστοις, καὶ αἱ πορεῖαι αὐτῆς ἐντολαὶ αἰώνιοι].
- Σοφ. Σειρ. 1,5 Πηγὴ σοφίας εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου καὶ οἱ δρόμοι αὐτῆς εἶναι αἰώνιοι καὶ ἀναλλοίωτοι.
- Σοφ. Σειρ. 1,6 ρίζα σοφίας τίνι ἀπεκαλύφθη; καὶ τὰ πανουργεύματα αὐτῆς τίς ἔγνω;
- Σοφ. Σειρ. 1,6 Ἡ ρίζα τῆς σοφίας εἰς ποῖον ἔχει ἀποκαλυφθῆ ἐξ ὁλοκλήρου; Καὶ ποιὸς ἕως τῶρα ἐγνώρισε τὰ σοφὰ αὐτῆς σχέδια καὶ ἔργα;
- Σοφ. Σειρ. 1,7 [ἐπιστήμη σοφίας τίνι ἐφανερώθη; καὶ τὴν πολυπειρίαν αὐτῆς τίς συνῆκε;]
- Σοφ. Σειρ. 1,7 Ἡ ἐπίγνωσις τῆς σοφίας εἰς ποῖον ἀπεκαλύφθη; Ποιὸς τὴν

	εγνώρισε εις βάθος και το πολύπλευρον της γνώσεώς της ποιός το κατενόησεν;
Σοφ. Σειρ. 1,8	εἷς ἐστι σοφὸς φοβερὸς σφόδρα καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρόνου αὐτοῦ.
Σοφ. Σειρ. 1,8	Ενας είναι ο απολύτως σοφός, ο πολύ φοβερός, εκείνος ο οποίος κάθεται επί του θρόνου του.
Σοφ. Σειρ. 1,9	Κύριος αὐτὸς ἔκτισεν αὐτὴν καὶ εἶδε καὶ ἐξηρίθμησεν αὐτὴν καὶ ἐξέχεεν αὐτὴν ἐπὶ πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ,
Σοφ. Σειρ. 1,9	Ο Κυριος, αυτός ο ίδιος εδημιούργησε την σοφίαν. Την είδε, την εξηρέυνησε λεπτομερώς και την εσκόρπισεν εις όλα τα έργα του.
Σοφ. Σειρ. 1,10	μετὰ πάσης σαρκὸς κατὰ τὴν δόσιν αὐτοῦ, καὶ ἐχορήγησεν αὐτὴν τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν.
Σοφ. Σειρ. 1,10	Την ενέθεσεν εις κάθε ζωντανόν οργανισμόν σύμφωνα με το μέτρον της δωρεάς του. Ιδίως όμως την εχορήγησεν στους ανθρώπους, οι οποίοι τον αγαπούν.
Σοφ. Σειρ. 1,11	φόβος Κυρίου δόξα καὶ καύχημα καὶ εὐφροσύνη καὶ στέφανος ἀγαλλιάματος.
Σοφ. Σειρ. 1,11	Η ευλάβεια προς τον Κυριον είναι δια τον άνθρωπον δόξα, καύχημα, χαρά και στέφανος αγαλλιάσεως.
Σοφ. Σειρ. 1,12	φόβος Κυρίου τέρπει καρδίαν καὶ δώσει εὐφροσύνην καὶ χαρὰν καὶ μακροήμερευσιν.
Σοφ. Σειρ. 1,12	Ο σεβασμός προς τον Κυριον τέρπει την καρδίαν, δίδει ευφροσύνην και χαράν και μακροήμερευσιν.
Σοφ. Σειρ. 1,13	τῷ φοβουμένῳ τὸν Κύριον εὖ ἔσται ἐπ' ἐσχάτων, καὶ ἐν ἡμέρᾳ τελευτῆς αὐτοῦ εὐρήσει χάριν.
Σοφ. Σειρ. 1,13	Εις τον φοβούμενον τον Κυριον θα δοθούν καλά τέλη ζωής. Κατά δε την ημέραν του θανάτου του θα εύρη χάριν ενώπιον του Θεού.
Σοφ. Σειρ. 1,14	ἀρχὴ σοφίας φοβεῖσθαι τὸν Κύριον, καὶ μετὰ πιστῶν ἐν μήτρᾳ συνεκτίσθη αὐτοῖς.
Σοφ. Σειρ. 1,14	Αρχή και πηγή της σοφίας είναι το να φοβήται και να

- σέβεται κανείς τον Κυριον. Αυτή δε η σοφία συνοδεύει τους ανθρώπους από την κοιλίαν ακόμη της μητρός των.
- Σοφ. Σειρ. 1,15 μετὰ ἀνθρώπων θεμέλιον αἰῶνος ἐνόσσευσε καὶ μετὰ τοῦ σπέρματος αὐτῶν ἐμπιστευθήσεται.
- Σοφ. Σειρ. 1,15 Ἡ σοφία κατεσκεύασε τον οἶκον της αἰώνιον μεταξύ των ανθρώπων και θα παραμείνη αυτή πιστή στους απογόνους των. Πλούτος σοφίας είναι το να ευλαβήται κανείς τον Κυριον.
- Σοφ. Σειρ. 1,16 πλησμονή σοφίας φοβεῖσθαι τὸν Κύριον καὶ μεθύσκει αὐτοὺς ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῆς·
- Σοφ. Σειρ. 1,16 Ἀπὸ τους καρπούς δε της σοφίας χορταίνουν και ευφραίνονται εκείνοι, οι οποίοι την κατέχουν.
- Σοφ. Σειρ. 1,17 πάντα τὸν οἶκον αὐτῆς ἐμπλήσει ἐπιθυμημάτων καὶ τὰ ἀποδοχεῖα ἀπὸ τῶν γεννημάτων αὐτῆς.
- Σοφ. Σειρ. 1,17 Ὅλον τον οἶκον, στον οποίον αυτή θα κατοικήση, θα τον γεμίση ἀπὸ ἐπιθυμητοὺς θησαυροὺς και τας ἀποθήκας ἀπὸ τα προϊόντα της.
- Σοφ. Σειρ. 1,18 στέφανος σοφίας φόβος Κυρίου ἀναθάλλων εἰρήνην καὶ ὑγίειαν ἰάσεως.
- Σοφ. Σειρ. 1,18 Ὁλοκλήρωσις και στέφανος σοφίας εἶναι η εὐλάβεια προς τον Κυριον. Αυτή βλαστάνει συνεχῶς εἰρήνην και σώματος υγείαν.
- Σοφ. Σειρ. 1,19 καὶ εἶδε καὶ ἐξηρίθμησεν αὐτήν, ἐπιστήμην καὶ γνῶσιν συνέσεως ἐξώμβρησε καὶ δόξαν κρατούντων αὐτῆς ἀνύψωσε.
- Σοφ. Σειρ. 1,19 Ὁ Κυριος μόνος ἐγνώρισεν ἀπολύτως και ἐξιχνίασε την σοφίαν. Αυτὸς σκορπίζει ὡς βροχὴν στους ανθρώπους ἐπιστήμην και γνῶσιν. Αυτὸς ἐξυψώνει και δοξάζει ἐκείνους, οι οποίοι κατέχουν την σοφίαν.
- Σοφ. Σειρ. 1,20 ῥίζα σοφίας φοβεῖσθε τὸν Κύριον, καὶ οἱ κλάδοι αὐτῆς μακροημέρευσις.
- Σοφ. Σειρ. 1,20 Ρίζα και ἀρχὴ της σοφίας εἶναι να ευλαβήται κανείς τον

- Κυριον. Οι κλάδοι του δένδρου της είναι μακροήμερες.
- Σοφ. Σειρ. 1,21 [φόβος Κυρίου άπωθεΐται άμαρτήματα, παραμένων δέ άποστρέψει όργήν].
- Σοφ. Σειρ. 1,21 Ο σεβασμός προς τον Κυριον απομακρύνει τα αμαρτήματα. Όταν δε μονίμως ενθρονισθή εις την καρδιαν, απομακρύνει από τον άνθρωπον κάθε οργήν.
- Σοφ. Σειρ. 1,22 ού δυνήσεται θυμός άδικος δικαιωθῆναι, ή γάρ ροπή τοῦ θυμοῦ αὐτοῦ πτώσις αὐτῷ.
- Σοφ. Σειρ. 1,22 Άνθρωπος, που κρατεί μέσα του θυμόν άδικον και εχθρότητα, δεν θα εύρη δικαίωσιν, διότι η ορμή του θυμού του αποτελεί δι' αυτόν πτώσιν και καταδίκην.
- Σοφ. Σειρ. 1,23 ἕως καιροῦ άνθέξεται μακρόθυμος, καὶ ὕστερον αὐτῷ άναδώσει εύφροσύνη·
- Σοφ. Σειρ. 1,23 Ο μακρόθυμος επί ολίγον καιρόν θα δείξη υπομονήν, ὕστερον δε θα δοθῇ εις αυτόν ως αμοιβή χαρά και ευφροσύνη.
- Σοφ. Σειρ. 1,24 ἕως καιροῦ κρύψει τοὺς λόγους αὐτοῦ, καὶ χεῖλη πιστῶν έκδιηγῆσεται σύνεσιν αὐτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 1,24 Μέχρις ωρισμένου καιρού θα κρύπτη εντός αυτού και θα κρατῇ εν τη μακροθυμία του τους λόγους του. Επειτα όμως τα στόματα των ευσεβών ανθρώπων θα διηγούνται την σύνεσιν αυτού.
- Σοφ. Σειρ. 1,25 ἐν θησαυροῖς σοφίας παραβολή έπιστήμης, βδέλυγμα δέ άμαρτωλῶ θεοσέβεια.
- Σοφ. Σειρ. 1,25 Εις τους θησαυρούς της σοφίας υπάρχουν τα σοφά αποφθέγματα. Εις δε τον άμαρτωλόν η προς τον Θεόν ευσέβεια είναι πολύ μισητή.
- Σοφ. Σειρ. 1,26 έπεθύμησας σοφίαν διατήρησον έντολάς, καὶ Κύριος χορηγήσει σοι αὐτήν.
- Σοφ. Σειρ. 1,26 Επιθυμείς να αποκτήσης σοφίαν· Φύλασσε τας έντολάς του Θεού και ο Κυριος θα σου χορηγήσῃ αὐτήν.
- Σοφ. Σειρ. 1,27 σοφία γάρ καὶ παιδεία φόβος Κυρίου, καὶ ή εύδοκία

αὐτοῦ πίστις καὶ πραότης.

Σοφ. Σειρ. 1,27 Διότι ἡ σοφία καὶ ἡ μὀρφωσις πηγάζουν ἄττο τον σεβασμὸν πρὸς τον Κυριον, ἡ πίστις δε καὶ ἡ πραότης εἶναι χαρίσματα τῆς ἰδικῆς του καλωσύνης.

Σοφ. Σειρ. 1,28 μὴ ἀπειθήσης φόβῳ Κυρίου καὶ μὴ προσέλθῃς αὐτῷ ἐν καρδίᾳ δισσῇ.

Σοφ. Σειρ. 1,28 Μὴ γίνεσαι ἀπειθῆς στον φόβον του Κυρίου καὶ μὴ προσέρχεσαι πρὸς αὐτὸν με παλὶμβουλον καὶ διπρόσωπον καρδίαν.

Σοφ. Σειρ. 1,29 μὴ ὑποκριθῇς ἐν στόμασιν ἀνθρώπων καὶ ἐν τοῖς χεῖλεσί σου πρόσεχε.

Σοφ. Σειρ. 1,29 Μὴ υποκρίνεσαι ἐνώπιον των ἀνθρώπων καὶ πρόσεχε στους λόγους σου.

Σοφ. Σειρ. 1,30 μὴ ἐξύψου σεαυτὸν, ἵνα μὴ πέσης καὶ ἐπαγάγῃς τῇ ψυχῇ σου ἀτιμίαν, καὶ ἀποκαλύψει Κύριος τὰ κρυπτὰ σου καὶ ἐν μέσῳ συναγωγῆς καταβαλεῖ σε, ὅτι οὐ προσήλθες φόβῳ Κυρίου, καὶ ἡ καρδία σου πλήρης δόλου.

Σοφ. Σειρ. 1,30 Μὴ ἀλαζονεύεσαι, δια να μὴ πέσης καὶ προσάψῃς εἰς τὴν ζωὴν σου ἐντροπὴν. Ο δε Κύριος θα ἀποκαλύψῃ τα κρυπτὰ σου ἔργα καὶ θα σε ταπεινώσῃ ἐν μέσῳ συναθροίσεως του λαοῦ. Διότι δεν προσήλθες με ευλαβειαν πλησίον του Κυρίου, ἀλλὰ τουναντίον ἡ καρδία σου ἦτο γεμάτη δολιότητα.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 2

Σοφ. Σειρ. 2,1 Τέκνον, εἰ προσέρχῃ δουλεύειν Κυρίῳ Θεῷ, ἐτοίμασον τὴν ψυχὴν σου εἰς πειρασμὸν·

Σοφ. Σειρ. 2,1 Παιδί μου, ἐὰν προσέρχεσαι να υπηρετήσῃς τον Κυριον, ἐτοίμασε τον εαυτὸν σου δια διαφόρους δοκιμασίας.

- Σοφ. Σειρ. 2,2 εὐθυνον τὴν καρδίαν σου καὶ καρτέρησον καὶ μὴ σπεύσης ἐν καιρῷ ἐπαγωγῆς·
- Σοφ. Σειρ. 2,2 Να ἔχης ευθείαν και ελικρινή την καρδίαν σου. Οπλισε τον εαυτόν σου με υπομονήν και θάρρος και να μη παρασυρθῇς μακράν από τον Κυριον εις περίοδον δυσκολιών.
- Σοφ. Σειρ. 2,3 κολλήθητι αὐτῷ καὶ μὴ ἀποστῆς, ἵνα αὐξηθῇς ἐπ' ἐσχάτων σου.
- Σοφ. Σειρ. 2,3 Μένε προσκολλημένος στον Θεόν, μη απομακρυνθῇς ἀπὸ αὐτόν, δια να δοξασθῇς και μεγαλυνθῇς κατόπιν.
- Σοφ. Σειρ. 2,4 πᾶν ὃ ἐὰν ἐπαχθῇ σοι, δέξαι καὶ ἐν ἀλλάγμασι ταπεινώσεώς σου μακροθύμησον·
- Σοφ. Σειρ. 2,4 Καθε πειρασμόν και δύσκολον περίστασιν, που θα εκσπάση ἐπάνω σου, δέξου τα με υπομονήν. Εις δε τας μεταπτώσεις και εναλλαγὰς των θλίψεών σου δείξε μακροθυμίαν·
- Σοφ. Σειρ. 2,5 ὅτι ἐν πυρὶ δοκιμάζεται χρυσὸς καὶ ἄνθρωποι δεκτοὶ ἐν καμίνῳ ταπεινώσεως.
- Σοφ. Σειρ. 2,5 διότι, ὅπως με την φωτιάν καθαρίζεται και γίνεται λαμπρότερος ο χρυσός, ἔτσι και οι ἄνθρωποι γίνονται δεκτοὶ ἐνώπιον του Κυρίου δια μέσου της καμίνου των θλίψεων.
- Σοφ. Σειρ. 2,6 πίστευσον αὐτῷ, καὶ ἀντιλήψεταιί σου· εὐθυνον τὰς ὁδοὺς σου καὶ ἔλπισον ἐπ' αὐτόν.
- Σοφ. Σειρ. 2,6 Εμπιστεύσου τον εαυτόν σου στον Κυριον και αὐτός θα σε προστατεύση. Φρόντισε να εἶναι ελικρινεῖς και ευθεῖαι αι οδοὶ και οι τρόποι της ζωῆς σου και στήριξε εις Εκείνον τας ἐλπίδας σου.
- Σοφ. Σειρ. 2,7 οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον ἀναμείνατε τὸ ἔλεος αὐτοῦ καὶ μὴ ἐκκλίνετε, ἵνα μὴ πέσητε.
- Σοφ. Σειρ. 2,7 Οσοι φοβεῖσθε τον Κυριον, αναμείνατε την εκβασιν, που Εκείνος θα δώση, και μη παρεκκλίνετε ἀπὸ τον δρόμον του Κυρίου, δια να μη πέσετε και συντριβήτε.
- Σοφ. Σειρ. 2,8 οἱ φοβούμενοι Κύριον πιστεύσατε αὐτῷ, καὶ οὐ μὴ

πταίση ὁ μισθὸς ὑμῶν.

Σοφ. Σειρ. 2,8 Ολοι ὅσοι φοβούνται τον Κυριον ας εμπιστευθῶν τον εαυτὸν των εις Εκείνον και η αμοιβή της υπομονής των δεν θα χαθή.

Σοφ. Σειρ. 2,9 οἱ φοβούμενοι Κύριον ἐλπίσατε εἰς ἀγαθὰ καὶ εἰς εὐφροσύνην αἰῶνος καὶ ἐλέους.

Σοφ. Σειρ. 2,9 Σεις, που φοβεῖσθε τον Κυριον, να ἔχετε την ἐλπίδα, ὅτι θα απολαύσετε το ἐλεὸς του, τα αγαθὰ και την αιωνίαν χαράν.

Σοφ. Σειρ. 2,10 ἐμβλέψατε εἰς ἀρχαίας γενεάς καὶ ἴδετε· τίς ἐνεπίστευσε Κυρίῳ καὶ κατησχύνθη; ἢ τίς ἐνέμεινε τῷ φόβῳ αὐτοῦ καὶ ἐγκατελείφθη; ἢ τίς ἐπεκαλέσατο αὐτόν, καὶ ὑπερεῖδεν αὐτόν;

Σοφ. Σειρ. 2,10 Παρατηρήσατε εις τας αρχαίας γενεάς των ανθρώπων και ιδέτε, ποιὸς ἀπὸ ἐκείνους, που ενεπιστεύθησαν τον εαυτὸν των στον Κυριον, εντροπιάστηκε; Η ποιὸς ἐμεινεν ακλόνητος στον σεβασμὸν προς αὐτόν και εγκατελείφθη ἀπὸ Εκείνον; Η ποιὸς παρεκάλεσε τον Κυριον και ο Κυριος του ἔδειξεν αδιαφορίαν και εγκατάλειψιν;

Σοφ. Σειρ. 2,11 διότι οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος καὶ ἀφήσιν ἁμαρτίας καὶ σώζει ἐν καιρῷ θλίψεως.

Σοφ. Σειρ. 2,11 Διότι ο Κυριος εἶναι οἰκτίρμων και ἐλεήμων, συγχωρεῖ τας ἁμαρτίας και σώζει τους ανθρώπους εις περίοδον θλίψεων και πειρασμῶν.

Σοφ. Σειρ. 2,12 οὐαὶ καρδίαις δειλαῖς καὶ χερσὶ παρειμέναις καὶ ἁμαρτωλῷ ἐπιβαίνουντι ἐπὶ δύο τρίβους.

Σοφ. Σειρ. 2,12 Αλλοίμονον εις τας δειλὰς καρδίας, εις τα παραλελυμένα χέρια και στον ἁμαρτωλὸν, ο οποίος προσπαθεῖ να βαδίζη δύο δρόμους, ἓνα του Θεοῦ και ἓνα του πονηροῦ.

Σοφ. Σειρ. 2,13 οὐαὶ καρδίᾳ παρειμένη, ὅτι οὐ πιστεύει· διὰ τοῦτο οὐ σκεπασθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 2,13 Αλλοίμονον εις την ἄτονον και παραλελυμένην καρδίαν, διότι δεν πιστεύει στον Θεόν. Εξ αιτίας δε της ἀπιστίας της

- δεν θα τεθή υπό την σκέπην και προστασίαν του Κυρίου.
Σοφ. Σειρ. 2,14 οὐαὶ ὑμῖν τοῖς ἀπολωλεκόσι τὴν ὑπομονήν· καὶ τί ποιήσετε ὅταν ἐπισκέπτηται ὁ Κύριος;
- Σοφ. Σειρ. 2,14 Ἀλλοίμονον εἰς σας, που ἔχετε χάσει τὴν υπομονήν! Τί θα κάμετε, ὅταν σας ἐπισκεφθῇ ὁ Κύριος με δοκιμασίας και θλίψεις;
- Σοφ. Σειρ. 2,15 οἱ φοβούμενοι Κύριον οὐκ ἀπειθήσουσι ῥημάτων αὐτοῦ, καὶ οἱ ἀγαπῶντες αὐτὸν συντηρήσουσι τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 2,15 Εκείνοι, που σέβονται τὸν Κύριον, δεν θα δείξουν ἀνυπακοήν στους λόγους του. Οἱ δε ἀγαπῶντες αὐτὸν θα τηρήσουν πιστῶς τὰς ἐντολὰς του.
- Σοφ. Σειρ. 2,16 οἱ φοβούμενοι κύριον ζητήσουσιν εὐδοκίαν αὐτοῦ, καὶ οἱ ἀγαπῶντες αὐτὸν ἐμπλησθήσονται τοῦ νόμου.
- Σοφ. Σειρ. 2,16 Ὅσοι φοβούνται τὸν Κύριον θα ζητήσουν και θα εὕρουν τὴν καλωσύνην και τὰς δωρεὰς του. Εκείνοι δέ, που τὸν ἀγαπούν, θα χορτάσουν με τὸ παραπάνω ἀπὸ τὴν μελέτην και ἐφαρμογὴν τοῦ Νομοῦ του.
- Σοφ. Σειρ. 2,17 οἱ φοβούμενοι Κύριον ἐτοιμάσουσι καρδίας αὐτῶν καὶ ἐνώπιον αὐτοῦ ταπεινώσουσι τὰς ψυχὰς αὐτῶν.
- Σοφ. Σειρ. 2,17 Οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον ἀς ἔχουν ἐτοίμους τὰς καρδίας των να υποστοῦν πειρασμούς. Καὶ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου ἀς υποτάξουν και ταπεινώσουν τοὺς εαυτοὺς των λέγοντες·
- Σοφ. Σειρ. 2,18 ἐμπεσούμεθα εἰς χεῖρας Κυρίου καὶ οὐκ εἰς χεῖρας ἀνθρώπων· ὥς γὰρ ἡ μεγαλωσύνη αὐτοῦ, οὕτως καὶ τὸ ἔλεος αὐτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 2,18 “Θα παραδοθῶμεν εἰς τὰ χέρια τοῦ Κυρίου μάλλον και οχι εἰς τὰ χέρια των ἀνθρώπων. Διότι ὅσον μεγάλη και ἀπροσμέτρητος εἶναι ἡ μεγαλοπρέπειά του, ἔτσι μέγα και ἀπροσμέτρητον εἶναι τὸ ἐλεός του”.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 3

- Σοφ. Σειρ. 3,1 Ἐμοῦ τοῦ πατρὸς ἀκούσατε, τέκνα, καὶ οὕτως ποιήσατε, ἵνα σωθῇτε·
- Σοφ. Σειρ. 3,1 Παιδιά μου, ἀκούσατε ἐμὲ τον πατέρα σας και πράξατε εκείνο, το οποίον ἐγὼ σας λέγω, δια να εὑρετε σωτηρίαν και χαράν.
- Σοφ. Σειρ. 3,2 ὁ γὰρ Κύριος ἐδόξασε πατέρα ἐπὶ τέκνοις καὶ κρίσιν μητρὸς ἐστερέωσεν ἐφ' υἱοῖς.
- Σοφ. Σειρ. 3,2 Διότι ο Κυριος ἐδόξασε και κατέστησε σεβαστὸν τον πατέρα εις τα τέκνα του, εστερέωσε δε και ενίσχυσε το κύρος και τα δικαιώματα της μητρός απέναντι των παιδιών της.
- Σοφ. Σειρ. 3,3 ὁ τιμῶν πατέρα ἐξιλιάσεται ἁμαρτίας,
- Σοφ. Σειρ. 3,3 Εκείνος που τιμά τον πατέρα του υπακούων ἔτσι στον Θεόν ἐξιλεώνει τας ἁμαρτίας του.
- Σοφ. Σειρ. 3,4 καὶ ὡς ὁ ἀποθησαυρίζων, ὁ δοξάζων μητέρα αὐτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 3,4 Εκείνος δέ που τιμά και σέβεται την μητέρα του, ομοιάζει με ο ἄνθρωπον, ο οποίος αποταμιεύει θησαυρούς.
- Σοφ. Σειρ. 3,5 ὁ τιμῶν πατέρα εὐφρανθήσεται ὑπὸ τέκνων, καὶ ἐν ἡμέρᾳ προσευχῆς αὐτοῦ εἰσακουσθήσεται.
- Σοφ. Σειρ. 3,5 Εκείνος που τιμά και σέβεται τον πατέρα του, θα ευφρανθῇ και ο ἴδιος εκ μέρους των τέκνων του. Και εις ἡμέραν, κατὰ την οποίαν θα προσευχηθῇ, θα γίνῃ ακουστή ἡ προσευχή του.
- Σοφ. Σειρ. 3,6 ὁ δοξάζων πατέρα μακροημερεύσει, καὶ ὁ εἰσακούων Κυρίου ἀναπαύσει μητέρα αὐτοῦ·
- Σοφ. Σειρ. 3,6 Αυτός, που τιμά και σέβεται τον πατέρα, θα μακροημερεύσῃ ἐπὶ της γῆς. Και εκείνος, ο οποίος υπακούει στον Κυριον, θα επαναπαύῃ και θα ευφραίνῃ την μητέρα του.
- Σοφ. Σειρ. 3,7 καὶ ὡς δεσπόταις δουλεύσει ἐν τοῖς γεννήσασιν αὐτόν.
- Σοφ. Σειρ. 3,7 Ο στοργικός υἱὸς θα υπηρετῇ τους γονεῖς του, ὡς εἰάν αυτοί

- είναι οι κύριοι και αυθένται του.
- Σοφ. Σειρ. 3,8 ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ τίμα τὸν πατέρα σου, ἵνα ἐπέλθῃ σοι εὐλογία παρ' αὐτοῦ·
- Σοφ. Σειρ. 3,8 Με τα ἔργα και με τα λόγια σου να τιμᾷς τον πατέρα σου, δια να ἐλθῇ εἰς σε ἡ εὐλογία του,
- Σοφ. Σειρ. 3,9 εὐλογία γὰρ πατρός στηρίζει οἴκους τέκνων, κατάρα δὲ μητρός ἐκρίζοι θεμέλια.
- Σοφ. Σειρ. 3,9 Διότι ἡ εὐλογία του πατρός στηρίζει τοὺς οἴκους τῶν παιδιῶν του. Εξ ἀντιθέτου δε ἡ κατάρα τῆς μητρός καταστρέφει τὰ σπίτια τῶν υἱῶν ἐκ θεμελίων.
- Σοφ. Σειρ. 3,10 μὴ δοξάζου ἐν ἀτιμίᾳ πατρός σου, οὐ γὰρ ἐστὶ σοι δόξα πατρός ἀτιμία·
- Σοφ. Σειρ. 3,10 Μὴ ἐπιδιώκης νὰ δοξασθῇς με τὴν δυσφήμησιν τοῦ πατρός σου. Διότι δὲν εἶναι δυνατόν ἡ ἀνυποληψία τοῦ πατρός σου νὰ εἶναι ἰδική σου δόξα.
- Σοφ. Σειρ. 3,11 ἡ γὰρ δόξα ἀνθρώπου ἐκ τιμῆς πατρός αὐτοῦ, καὶ ὄνειδος τέκνοις μήτηρ ἐν ἀδοξίᾳ.
- Σοφ. Σειρ. 3,11 Διότι ἡ δόξα τοῦ παιδιοῦ πηγάζει ἀπὸ τὴν ὑπόληψιν καὶ το καλὸν ὄνομα τοῦ πατρός. Εξ ἀντιθέτου εἶναι καταισχύνῃ δια τὰ τέκνα ἡ ἀνυποληψία τῆς μητρός τῶν.
- Σοφ. Σειρ. 3,12 τέκνον, ἀντιλαβοῦ ἐν γῆρᾳ πατρός σου, καὶ μὴ λυπῆσῃς αὐτὸν ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ·
- Σοφ. Σειρ. 3,12 Παιδί μου, γίνε στήριγμα τοῦ πατρός σου εἰς τὰ γεράματά του καὶ μὴ τον λυπῆσῃς καθόλου κατὰ τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του.
- Σοφ. Σειρ. 3,13 κἂν ἀπολείπῃ σύνεσιν, συγγνώμην ἔχε καὶ μὴ ἀτιμάσῃς αὐτὸν ἐν πάσῃ ἰσχύϊ σου.
- Σοφ. Σειρ. 3,13 Καὶ εἰάν ἀκόμη ἡ διάνοιά του καὶ ἡ φρόνησις εξασθενήσουν, συ νὰ εἶσαι μεγαλόκαρδος καὶ ἐπιεικὴς ἀπέναντί του. Μὴ τον ἐξευτελίσῃς καὶ μὴ τον δυσφήμησῃς, ὅταν συ θα εὐρίσκεσαι εἰς τὴν ἀκμὴν τῶν δυνάμεών σου.
- Σοφ. Σειρ. 3,14 ἐλεημοσύνη γὰρ πατρός οὐκ ἐπιλησθήσεται, καὶ ἀντὶ

ἀμαρτιῶν προσανοικοδομηθήσεται σοι.

Σοφ. Σειρ. 3,14 Η σπλαγχνική σου συμπεριφορά πους τον πατέρα σου δεν θα λησμονηθή από τον Θεόν. Και αντί να σε τιμωρήση ο Θεός δια τας άλλας αμαρτίας σου, θα αποκαταστήση ευτυχισμένον και σταθερόν τον οίκον σου.

Σοφ. Σειρ. 3,15 ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς σου ἀναμνησθήσεται σου· ὡς εὐδία ἐπὶ παγετῷ, οὕτως ἀναλυθήσονται σου αἱ ἀμαρτίαι.

Σοφ. Σειρ. 3,15 Εἰς περίοδον δοκιμασιῶν και πειρασμῶν ο Κυριος θα σε ενθυμηθή. Και ὅπως ο ηλιόλουστος καιρός διαλύει τον πάγον, κατὰ παρόμοιον τρόπον θα διαλυθούν και θα εξαφανισθούν αι αμαρτίαι σου.

Σοφ. Σειρ. 3,16 ὡς βλάσφημος ὁ ἐγκαταλιπὼν πατέρα, καὶ κεκατηραμένος ὑπὸ Κυρίου ὁ παροργίζων μητέρα αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 3,16 Το παιδί, που εγκαταλείπει αβοήθητον τον πατέρα του, εἶναι ὅμοιον με τον ἄνθρωπον εκείνον, που βλασφημεῖ τον Θεόν. Κατηραμένος δε εἶναι ἀπὸ τον Κυριον εκείνος, ο οποίος με την απρεπή συμπεριφορὰν του εξοργίζει την μητέρα του.

Σοφ. Σειρ. 3,17 τέκνον, ἐν πραΰτητι τὰ ἔργα σου διέξαγε, καὶ ὑπὸ ἀνθρώπου δεκτοῦ ἀγαπηθήσῃ.

Σοφ. Σειρ. 3,17 Τέκνον μου, πράττε πάντοτε τα ἔργα σου με πραότητα και ετσι θα εκτιμηθῇς και θα αγαπηθῇς ἀπὸ κάθε καλὸν ἄνθρωπον.

Σοφ. Σειρ. 3,18 ὅσῳ μέγας εἶ, τοσοῦτῳ ταπεινοῦ σεαυτὸν, καὶ ἔναντι Κυρίου εὐρήσεις χάριν·

Σοφ. Σειρ. 3,18 Ὅσον μέγας και ἐνδοξος εἶσαι, τόσοσὸν περισσότερον να ταπεινώνης τον εαυτὸν σου και ἐτσι θα εὐρης χάριν ἐνώπιον του Κυρίου.

Σοφ. Σειρ. 3,20 ὅτι μεγάλη ἡ δυναστεία τοῦ Κυρίου καὶ ὑπὸ τῶν ταπεινῶν δοξάζεται.

Σοφ. Σειρ. 3,20 Διότι μεγάλη εἶναι η εξουσία και η μεγαλοπρέπεια του

Κυρίου, και δοξάζεται πάντοτε από τους ταπεινούς ανθρώπους.

Σοφ. Σειρ. 3,21 χαλεπώτερα σου μὴ ζητεί καὶ ἰσχυρότερα σου μὴ ἐξέταζε·

Σοφ. Σειρ. 3,21 Μὴ επιζητῆς δυσκατόρθωτα πράγματα, καὶ ἀνώτερα ἀπὸ τὰς δυνάμεις σου μὴ τὰ ἐξετάζῃς καθόλου.

Σοφ. Σειρ. 3,22 ἃ προσετάγη σοι, ταῦτα διανοοῦ, οὐ γὰρ ἐστὶ σοι χρεια τῶν κρυπτῶν.

Σοφ. Σειρ. 3,22 Εκείνα, διὰ τὰ ὁποῖα ἔχεις λάβει ἐντολὴν καὶ δύνασαι νὰ τὰ ἐκτέλῃς, αὐτὰ νὰ σκέπτεσαι πάντοτε. Διότι δὲν ὑπάρχει καμμία ἀνάγκη νὰ ἐρευνᾷς τὰς κρυπτὰς βουλὰς τοῦ Θεοῦ.

Σοφ. Σειρ. 3,23 ἐν τοῖς περισσοῖς τῶν ἔργων σου μὴ περιεργάζου· πλείονα γὰρ συνέσεως ἀνθρώπων ὑπεδείχθη σοι·

Σοφ. Σειρ. 3,23 Μὴ περιεργάζεσαι ὑπέρτερα ἔργα ἀπὸ ἐκεῖνα, ποὺ σοὺ ἔχουν ἀνατεθῆ· διότι τὰ ὅσα ἔχεις διδαχθῆ καὶ γνωρίζεις, ὑπερβαίνουν τὴν διάνοιαν τῶν ἀνθρώπων.

Σοφ. Σειρ. 3,24 πολλοὺς γὰρ ἐπλάνησεν ἡ ὑπόληψις αὐτῶν, καὶ ὑπόνοια πονηρὰ ὠλίσθησε διανοίας αὐτῶν.

Σοφ. Σειρ. 3,24 Πολλοὶ ἄνθρωποι ἔχουν παραπλανηθῆ ἀπὸ τὴν ἐπαρσὶν τῶν καὶ ἐνοχὸς διάθεσις παρέσυρε τὰς διανοίας τῶν εἰς ὀλισθήματα.

Σοφ. Σειρ. 3,25 [κόρας μὴ ἔχων ἀπορήσεις φωτός, γνώσεως δὲ ἄμοιρος ὦν μὴ ἐπαγγέλλου].

Σοφ. Σειρ. 3,25 Εἰδὲν δὲν ἔχῃς υγιεῖς τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν σου, θὰ χάσῃς μόνον τὸ φῶς. Εἰδὲν ὁμῶς μείνῃς ἀγευστος τῆς υγιοῦς γνώσεως καὶ σοφίας, μὴ ἐπιχειρῇς τίποτε, διότι τὰ πάντα εἶναι χαμένα διὰ σέ.

Σοφ. Σειρ. 3,26 καρδίᾳ σκληρὰ κακωθήσεται ἐπ' ἐσχάτων, καὶ ὁ ἀγαπῶν κίνδυνον ἐν αὐτῷ ἐμπεσεῖται.

Σοφ. Σειρ. 3,26 Ὁ σκληρὸς καὶ θρασὺς κατὰ τὴν καρδίαν, στο τέλος, θὰ καταστροφῇ. Εκείνος δὲ ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ νὰ ἐκτίθεται εἰς παράτολμους κινδύνους, θὰ περιπέσῃ εἰς κινδύνους καὶ δὲν

θα ημπορέση να γλυτώση.

Σοφ. Σειρ. 3,27 καρδία σκληρὰ βαρυνθήσεται πόνοις, καὶ ὁ ἀμαρτωλὸς προσθήσει ἀμαρτίαν ἐφ' ἀμαρτίαις.

Σοφ. Σειρ. 3,27 Ἄνθρωπος εσκληρυμμένος και εγωπαθής θα καταβαρυνθῇ με πολλές ταλαιπωρίας. Και ο αμαρτωλὸς αὐτὸς θα προσθέτῃ συνεχῶς την μίαν αμαρτίαν ἐπάνω εις τας ἄλλας αμαρτίας του.

Σοφ. Σειρ. 3,28 ἐπαγωγή ὑπερηφάνου οὐκ ἔστιν ἴασις, φυτὸν γὰρ πονηρίας ἐρρίζωκεν ἐν αὐτῷ.

Σοφ. Σειρ. 3,28 Η θλίψις και η ταλαιπωρία του υπερηφάνου εἶναι αθεράπευτος· διότι ἓνα φυτὸν κακότητος ἔχει ριζώσει μέσα του.

Σοφ. Σειρ. 3,29 καρδία συνετοῦ διανοηθήσεται παραβολήν, καὶ οὔς ἀκροατοῦ ἐπιθυμία σοφοῦ.

Σοφ. Σειρ. 3,29 Εξ αντιθέτου η καρδιά του συνετού θα σκέπτεται πάντοτε σοφὰ γνωμικά. Και ενας ἄνθρωπος σοφὸς επιθυμεῖ να ἔχη πάντοτε προσεκτικὸν το αὐτὶ του εις αὐτά, που ακοῦει.

Σοφ. Σειρ. 3,30 πῦρ φλογιζόμενον ἀποσβέσει ὕδωρ, καὶ ἐλεημοσύνη ἐξιλάσεται ἀμαρτίας.

Σοφ. Σειρ. 3,30 Το νερό σβήνει τας φλόγας του πυρός. Ἐτσι και η ελεημοσύνη ἐξιλεώνει τας αμαρτίας.

Σοφ. Σειρ. 3,31 ὁ ἀνταποδιδούς χάριτας μέμνηται εἰς τὰ μετὰ ταῦτα, καὶ ἐν καιρῷ πτώσεως εὐρήσει στήριγμα.

Σοφ. Σειρ. 3,31 Εκείνος ο οποίος ανταποδίδει ευγνωμοσύνην και χάριν δια τας ευεργεσίας, που ἔλαβε, θα μνημονεύεται και στο μέλλον. Εις δε καιρὸν δυστυχίας και θλίψεως θα εὐρη βοήθειαν.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 4

Σοφ. Σειρ. 4,1 Τέκνον, τὴν ζωὴν τοῦ πτωχοῦ μὴ ἀποστερήσης καὶ μὴ

παρελκύσης ὀφθαλμούς ἐπιδεεῖς.

- Σοφ. Σειρ. 4,1 Παιδί μου, μη στερήσης τον πτωχόν από ὅσα του
χρειάζονται δια την ζωήν του και μη αναβάλῃς την
βοήθειάν σου εἰς μάτια, τα ὁποῖα σε κυττάζουν ἱκετευτικῶς.
- Σοφ. Σειρ. 4,2 ψυχὴν πεινῶσαν μὴ λυπήσης καὶ μὴ παροργίσῃς ἄνδρα
ἐν ἀπορίᾳ αὐτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 4,2 Ἄνθρωπον, που πεινά, μὴ τον λυπήσης. Μὴ εξοργίσῃς
ἄνθρωπον, ο ὁποῖος εὐρίσκεται εἰς ἀνάγκην.
- Σοφ. Σειρ. 4,3 καρδίαν παρωργισμένην μὴ προσταράξῃς καὶ μὴ
παρελκύσης δόσιν προσδεομένου.
- Σοφ. Σειρ. 4,3 Μὴ τaráξῃς περισσότερον καρδίαν, την ὁποίαν ἔχει
αναστατώσει ἡ οργή, και μὴ αναβάλῃς την βοήθειάν σου εἰς
ἄνθρωπον, που ἔχει την ἀνάγκην σου.
- Σοφ. Σειρ. 4,4 ἱκέτην θλιβόμενον μὴ ἀπαναίνου καὶ μὴ ἀποστρέψῃς τὸ
πρόσωπόν σου ἀπὸ πτωχοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 4,4 Μὴ ἀπωθῇς ἄνθρωπον, που θλίβεται και ο ὁποῖος σε
παρακαλεῖ. Και μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ
πτωχόν ἄνθρωπον.
- Σοφ. Σειρ. 4,5 ἀπὸ δεομένου μὴ ἀποστρέψῃς ὀφθαλμόν καὶ μὴ δῶς
τόπον ἀνθρώπῳ καταράσασθαί σε·
- Σοφ. Σειρ. 4,5 Μὴ ἀποστρέψῃς τα μάτια σου ἀπὸ ἄνθρωπον, που
εὐρίσκεται εἰς ἀνάγκην, και μὴ δίδῃς εἰς κανένα ἀφορμήν,
να σε καταρασθῇ·
- Σοφ. Σειρ. 4,6 καταρωμένου γάρ σε ἐν πικρίᾳ ψυχῆς αὐτοῦ, τῆς
δεήσεως αὐτοῦ ἐπακούσεται ὁ ποιήσας αὐτόν.
- Σοφ. Σειρ. 4,6 διότι, ὅταν αὐτός ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ψυχικῆς του
στενοχωρίας σε καταρασθῇ, ο Κύριος, ο ὁποῖος τον ἐπλασε,
θα ἀκούσῃ τὴν δέησίν του.
- Σοφ. Σειρ. 4,7 προσφιλῇ συναγωγῇ σεαυτὸν ποίει καὶ μεγιστᾶνι
ταπείνου τὴν κεφαλὴν σου.
- Σοφ. Σειρ. 4,7 Καμε τον εαυτὸν σου ἀγαπητόν εἰς τὴν κοινωνίαν τῶν
ανθρώπων. Και σκύψε ταπεινοφρόνως τὸ κεφάλι σου

- εμπρός στους άρχοντας.
- Σοφ. Σειρ. 4,8 κλῖνον πτωχῷ τὸ οὖς σου καὶ ἀποκρίθητι αὐτῷ εἰρηνικὰ ἐν πραΰτητι.
- Σοφ. Σειρ. 4,8 Σκύψε και ἀκουσε τον πτωχόν και να αποκριθής προς αυτόν με ειρήνην και πραότητα.
- Σοφ. Σειρ. 4,9 ἐξελοῦ ἀδικούμενον ἐκ χειρὸς ἀδικοῦντος καὶ μὴ ὀλιγοψυχῆσης ἐν τῷ κρίνειν σε.
- Σοφ. Σειρ. 4,9 Βγάλε από τα χέρια αδικούντος τον αδικούμενον και μη δειλιάσης, όταν αἰσαι δικαστής, να αποδώσης το δίκαιον.
- Σοφ. Σειρ. 4,10 γίνου ὀρφανοῖς ὡς πατήρ καὶ ἀντὶ ἀνδρὸς τῇ μητρὶ αὐτῶν· καὶ ἔσῃ ὡς υἱὸς Ὑψίστου, καὶ ἀγαπήσει σε μᾶλλον ἢ μήτηρ σου.
- Σοφ. Σειρ. 4,10 Γινε ωσάν πατέρας εις τα ορφανά και ωσάν σύζυγος εις την χήραν μητέρα των. Ετσι δε θα γίνης και θα είσαι υιὸς του Υψίστου, ο οποίος θα σε αγαπήση πολύ περισσότερον, από ὅσον σε ηγάπησεν η μητέρα σου.
- Σοφ. Σειρ. 4,11 Ἡ σοφία υἱοὺς αὐτῆς ἀνύψωσε καὶ ἐπιλαμβάνεται τῶν ζητούντων αὐτήν.
- Σοφ. Σειρ. 4,11 Η σοφία αναδεικνύει και δοξάζει τα παιδιά της και φροντίζει δι' εκείνους, οι οποίοι ζητούν να την αποκτήσουν.
- Σοφ. Σειρ. 4,12 ὁ ἀγαπῶν αὐτήν ἀγαπᾷ ζωὴν, καὶ οἱ ὀρθρίζοντες πρὸς αὐτήν ἐμπλησθήσονται εὐφροσύνης.
- Σοφ. Σειρ. 4,12 Εκείνος που αγαπά την σοφίαν, αγαπά εις την πραγματικότητα την ειρηνικὴν ζωὴν του. Και ὅσοι ἐξυπνοῦν πρωῒ πρωῒ προς χάριν αὐτῆς, θα γεμίσουν ἀπὸ χαράν.
- Σοφ. Σειρ. 4,13 ὁ κρατῶν αὐτῆς κληρονομήσει δόξαν, καὶ οὐ εἰσπορεύεται, εὐλογήσει Κύριος.
- Σοφ. Σειρ. 4,13 Εκείνος που κατέχει την σοφίαν και ζη σύμφωνα με τας ἐντολάς της, θα ἀποκτήσῃ δόξαν. Ο δε Κυριος θα εὐλογή πάντοτε την οἰκίαν, εις την οποίαν αὐτή θα εἰσέρχεται.
- Σοφ. Σειρ. 4,14 οἱ λατρεύοντες αὐτῇ λειτουργήσουσιν ἀγίῳ, καὶ τοὺς ἀγαπῶντας αὐτήν ἀγαπᾷ ὁ Κύριος.

- Σοφ. Σειρ. 4,14 Όσοι υπηρετούν την σοφίαν, προσφέρουν λατρείαν στον άγιον Θεόν. Εκείνοι δε οι οποίοι την αγαπούν, θα αγαπηθούν από τον Κυριον.
- Σοφ. Σειρ. 4,15 ό ύπακούων αύτῆς κρινεῖ ἔθνη, καὶ ό προσέχων αύτῇ κατασκηνώσει πεποιθώς.
- Σοφ. Σειρ. 4,15 Εκείνος που υπακούει εις τας εντολάς της σοφίας, θα αναδειχθή άρχων λαών. Και όποιος προσέχει εις αυτήν, θα κατοική εις την οικίαν του ασφαλῆς.
- Σοφ. Σειρ. 4,16 εάν έμπιστεύση, κατακληρονομήσει αύτήν, καὶ έν κατασχέσει ἔσονται αἱ γενεαὶ αύτοῦ·
- Σοφ. Σειρ. 4,16 Εάν εμπιστευθή κανείς τον εαυτόν του εις την σοφίαν, θα γίνη κληρονόμος και κάτοχός της και οι απόγονοί του θα είναι μέτοχοι εις αυτήν.
- Σοφ. Σειρ. 4,17 ὅτι διεστραμμένως πορεύεται μετ' αύτοῦ έν πρώτοις, φόβον δέ καὶ δειλίαν επάξει επ' αύτόν καὶ βασανίσει αύτόν έν παιδεία αύτῆς, ἕως οὔ έμπιστεύση τῇ ψυχῇ αύτοῦ, καὶ πειράση αύτόν έν τοῖς δικαιώμασιν αύτῆς.
- Σοφ. Σειρ. 4,17 Η σοφία κατ' αρχάς βαδίζει μαζί με τον κάτοχον αυτής δια μέσου πολλών δυσκολιών και δι' οδών στενωπών. Θα του φέρη κάποιον φοβον και δειλίαν και με την διαπαιδαγώγησίν της θα τον ταλαιπωρή, μέχρις ότου εμπνεύση εις την ψυχήν του την εμπιστοσύνην της. Και θα δοκιμάση αυτόν δια μέσου των εντολών της.
- Σοφ. Σειρ. 4,18 καὶ πάλιν επανήξει κατ' εύθειαν πρὸς αύτόν καὶ εύφρανεῖ αύτόν καὶ αποκαλύψει αύτῷ τὰ κρυπτά αύτῆς.
- Σοφ. Σειρ. 4,18 Θα επανέλθῃ όμως κατόπιν προς αυτόν κατ' ευθείαν και χωρίς περιστροφά· θα του χαρίσῃ ευφροσύνην και θα αποκαλύψῃ εις αυτόν τα μυστικά της.
- Σοφ. Σειρ. 4,19 εάν αποπλανηθῇ, εγκαταλείψει αύτόν καὶ παραδώσει αύτόν εις χεῖρας πτώσεως αύτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 4,19 Εάν όμως ο άνθρωπος την εγκαταλείψῃ και εκουσίως παραπλανηθῇ, αυτή επίσης θα τον εγκαταλείψῃ και θα τον

παραδῶση αβοήθητον εις την καταστροφήν.

Σοφ. Σειρ. 4,20 Συντήρησον καιρόν καὶ φύλαξαι ἀπὸ πονηροῦ καὶ περὶ τῆς ψυχῆς σου μὴ αἰσχυνθῆς·

Σοφ. Σειρ. 4,20 Να προσέχης και να εκτιμάς τας ἐκάστοτε περιστάσεις· φύλαξε την ψυχήν σου ἀπὸ το πονηρόν και εις ζητήματα, τα οποία αφοροῦν την πρόοδον και σωτηρίαν της ψυχῆς σου, μη εντροπῆς κανένα.

Σοφ. Σειρ. 4,21 ἔστι γὰρ αἰσχύνη ἐπάγουσα ἁμαρτίαν, καὶ ἔστιν αἰσχύνη δόξα καὶ χάρις.

Σοφ. Σειρ. 4,21 Διότι υπάρχει εντροπή, η οποία οδηγεί εις την αμαρτίαν. Υπάρχει δε και εντροπή, η οποία είναι δόξα και χάρις.

Σοφ. Σειρ. 4,22 μὴ λάβῃς πρόσωπον κατὰ τῆς ψυχῆς σου καὶ μὴ ἐντραπῆς εἰς πτῶσίν σου.

Σοφ. Σειρ. 4,22 Μη, δια λόγους συστολῆς προς κάποιο πρόσωπον ξένον προς την αλήθειαν του Θεοῦ, αμαρτήσης εναντίον της ψυχῆς σου και μη λόγω της κακῶς νοουμένης εντροπῆς προς ἄνθρωπον, πέσης εις κάποιο παράπτωμα.

Σοφ. Σειρ. 4,23 μὴ κωλύσῃς λόγον ἐν καιρῷ σωτηρίας·

Σοφ. Σειρ. 4,23 Μη, δια λόγους πάλιν συστολῆς κρατῆς τον λόγον του Θεοῦ εις περίστασιν, κατὰ την οποίαν αὐτός λεγόμενος θα φέρῃ σωτηρίαν, εις ὅσους τον ακούσουν.

Σοφ. Σειρ. 4,24 ἐν γὰρ λόγῳ γνωσθήσεται σοφία καὶ παιδεία ἐν ῥήματι γλώσσης.

Σοφ. Σειρ. 4,24 Διότι με τον λόγον τον συνετόν γίνεται γνωστή η σοφία. Και με γλώσσαν, η οποία ομιλεῖ λόγους Θεοῦ, προσφέρεται η μὀρφωσις.

Σοφ. Σειρ. 4,25 μὴ ἀντίλεγε τῇ ἀληθείᾳ καὶ περὶ τῆς ἀπαιδευσίας σου ἐντράπηθι.

Σοφ. Σειρ. 4,25 Μη, δια λόγους προσωπικῆς προκαταλήψεως αντιλέγῃς προς την αλήθειαν· δια την ἀγνοιάν σου και την ἔλλειψιν μορφώσεως πρέπει να εντρέπῃσαι.

Σοφ. Σειρ. 4,26 μὴ αἰσχυνθῆς ὁμολογῆσαι ἐφ' ἁμαρτίαις σου καὶ μὴ

βιάζου ῥοῦν ποταμοῦ.

- Σοφ. Σειρ. 4,26 Μη εντραπῆς να υμολογήσης τα σφάλματά σου και μη αντιτίθεσαι εις την φυσικὴν ροὴν των πραγμάτων.
- Σοφ. Σειρ. 4,27 καὶ μὴ ὑποστρώσης σεαυτὸν ἀνθρώπῳ μωρῷ καὶ μὴ λάβῃς πρόσωπον δυνάστου.
- Σοφ. Σειρ. 4,27 Μη, δια λόγους εντροπῆς, υποταχθῆς και πέσης πρηνῆς εις ἀνθρωπον ἀμυαλον και ασεβή και μη επηρεασθῆς ποτέ ἀπὸ πρόσωπα, που κατέχουν αξιώματα, ὥστε να παρεκκλίνης ἀπὸ την ἀλήθειαν.
- Σοφ. Σειρ. 4,28 ἕως τοῦ θανάτου ἀγώνισαι περὶ τῆς ἀληθείας, καὶ Κύριος ὁ Θεὸς πολεμήσει ὑπὲρ σοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 4,28 Μέχρι της τελευταίας σου αναπνοῆς να αγωνίζεσαι δια την ἀλήθειαν και ο Κυριος θα πολεμήσῃ μετὰ σου και ὑπὲρ σου.
- Σοφ. Σειρ. 4,29 μὴ γίνου ταχύς ἐν γλώσσει σου καὶ νωθρὸς καὶ παρειμένος ἐν τοῖς ἔργοις σου.
- Σοφ. Σειρ. 4,29 Μη γίνεσαι ταχύς εις λόγους, εις υποσχέσεις και σχέδια ωραία, αμελῆς δε και αργοκίνητος εις ἔργα καλά.
- Σοφ. Σειρ. 4,30 μὴ ἴσθι ὡς λέων ἐν τῷ οἴκῳ σου καὶ φαντασιοκοπῶν ἐν τοῖς οἰκέταις σου.
- Σοφ. Σειρ. 4,30 Μη γίνεσαι σαν ληοντάρι μέσα στο σπίτι σου, φαντασιοκοπῶν και καυχώμενος ἀνάμεσα στους υπηρέτας σου.
- Σοφ. Σειρ. 4,31 μὴ ἔστω ἡ χεὶρ σου ἐκτεταμένη εἰς τὸ λαβεῖν καὶ ἐν τῷ ἀποδιδόναι συνεσταλμένη.
- Σοφ. Σειρ. 4,31 Ἀς μη εἶναι το χέρι σου απλωμένο, δια να λαμβάνῃ, σφικτὸ δε και απρόθυμον στο να δίδῃ.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 5

- Σοφ. Σειρ. 5,1 Μη ἔπεχε ἐπὶ τοῖς χρήμασί σου καὶ μὴ εἴπῃς· αὐτάρκη μοὶ ἐστι.

- Σοφ. Σειρ. 5,1 Μη στηρίζεσαι εις τα χρήματά σου και μη είπης
καυχώμενος· “έχω αρκετά χρήματα”.
- Σοφ. Σειρ. 5,2 μη έξακολουθεί τῇ ψυχῇ σου καὶ τῇ ἰσχύϊ σου τοῦ
πορεύεσθαι ἐν ἐπιθυμίαις καρδίας σου,
- Σοφ. Σειρ. 5,2 Μη ακολουθής τους αμαρτωλούς πόθους της ψυχής σου και
μη στηρίζεσαι, εις την δύναμίν σου, ώστε να πορεύεσαι
σύμφωνα προς τας κακὰς επιθυμίας της καρδίας σου.
- Σοφ. Σειρ. 5,3 καὶ μη εἴπῃς· τίς με δυναστεύσει; ὁ γὰρ Κύριος ἐκδικῶν
ἐκδικήσῃ σε.
- Σοφ. Σειρ. 5,3 Μη είπης· “ποίος έχει εξουσίαν και κυριότητα επάνω μου;»
Διότι Ο Κυριος αυστηρῶς θα σε τιμωρήση.
- Σοφ. Σειρ. 5,4 μη εἴπῃς, ἥμαρτον, καὶ τί μοι ἐγένετο; ὁ γὰρ Κύριός ἐστι
μακρόθυμος.
- Σοφ. Σειρ. 5,4 Μη είπης· “ἡμάρτησα και λοιπὸν τι κακὸν μο συνέβη προς
τιμωρίαν μου;” Δεν ετιμωρήθης διότι ο Κυριος είναι
μακρόθυμος.
- Σοφ. Σειρ. 5,5 περὶ ἐξιλασμοῦ μη ἄφοβος γίνου, προσθεῖναι ἀμαρτίαν
ἐφ’ ἀμαρτίαις·
- Σοφ. Σειρ. 5,5 Μη στηρίζεσαι εις την συγχώρησιν, που δίδει ο Θεός, και μη
γίνεσαι ἀφοβος ἀπέναντι της αμαρτίας και έτσι προσθετῆς
αμαρτίας επάνω εις αμαρτίας.
- Σοφ. Σειρ. 5,6 καὶ μη εἴπῃς· ὁ οἰκτιρμὸς αὐτοῦ πολὺς, τὸ πλῆθος τῶν
ἀμαρτιῶν μου ἐξιλάσεται· ἔλεος γὰρ καὶ ὀργὴ παρ’
αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ ἀμαρτωλοὺς καταπαύσει ὁ θυμὸς αὐτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 5,6 Μη είπης· “μέγα και πολὺ εἶναι το ἔλεος του Θεοῦ και
οσονδήποτε πλῆθος αμαρτιῶν και αν έχω διαπράξει, θα με
συγχωρήσῃ ο Κυριος”. Μη λησμονῆς ὁμως, ὅτι παρά τω
Θεῷ υπάρχει βεβαίως το ἔλεος ἀλλα και η οργή. Εναντίον
δε ἐκείνων, οι οποίοι ἀφόβως αμαρτάνουν, θα επιπέσῃ η
οργή του Θεοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 5,7 μη ἀνάμενε ἐπιστρέψαι πρὸς Κύριον καὶ μη ὑπερβάλλου
ἡμέραν ἐξ ἡμέρας· ἐξάπινα γὰρ ἐξελεύσεται ὀργή

Κυρίου, καὶ ἐν καιρῷ ἐκδικήσεως ἐξολῇ.

Σοφ. Σειρ. 5,7

Μη βραδύνης αναμένων κατάλληλον τάχα καιρόν, δια να επιστρέψης προς τον Κυριον, και μη αναβάλλης την μετάνοιαν και διόρθωσίν σου από την μίαν ημέραν εις την άλλην. Διότι αιφνιδίως θα επέλθη εναντίον σου η οργή του Κυρίου και κατά τον καιρόν της δικαίας παρά του Θεού τιμωρίας θα καταστραφής.

Σοφ. Σειρ. 5,8

μὴ ἔπεχε ἐπὶ χρήμασιν ἀδίκους· οὐδὲν γὰρ ὠφελήσῃ σε ἐν ἡμέρᾳ ἐπαγωγῆς.

Σοφ. Σειρ. 5,8

Μη στηρίζεσαι εις χρήματα άδικα· διότι αυτά τίποτε δεν θα σε ωφελήσουν κατά την ημέραν των συμφορών και της οργής του Θεού.

Σοφ. Σειρ. 5,9

μὴ λίκμα ἐν παντὶ ἀνέμῳ καὶ μὴ πορεύου ἐν πάσῃ ἀτραπῷ· οὕτως ὁ ἀμαρτωλὸς ὁ δίγλωσσος.

Σοφ. Σειρ. 5,9

Μη λιχνίζης το σιτάρι σου με κάθε άνεμον και μη βαδίζης εις κάθε δρόμον, που παρουσιάζεται εμπρός σου. Ετσι πράττει ο διπρόσωπος και ανθρωπάρεσκος αμαρτωλός.

Σοφ. Σειρ. 5,10

ἴσθι ἐστηριγμένος ἐν συνέσει σου, καὶ εἷς ἔστω σου ὁ λόγος.

Σοφ. Σειρ. 5,10

Να είσαι σταθερός εις τας συνετάς και όρθάς πεποιθήσεις και αποφάσεις σου και ο λόγος σου να είναι ένας.

Σοφ. Σειρ. 5,11

γίνου ταχύς ἐν ἀκροάσει σου καὶ ἐν μακροθυμίᾳ φθέγγου ἀπόκρισιν.

Σοφ. Σειρ. 5,11

Να είσαι ταχύς στο να ακούης, βραδύς δε στο να δίδης απαντήσεις.

Σοφ. Σειρ. 5,12

εἰ ἔστι σοι σύνεσις, ἀποκρίθητι τῷ πλησίον· εἰ δὲ μή, ἡ χεὶρ σου ἔστω ἐπὶ στόματί σου.

Σοφ. Σειρ. 5,12

Εάν έχης συνετήν απάντησιν, αποκρίσου στον πλησίον σου· ει δε άλλως βάλε το χέρι στο στόμα σου, ώστε να μη ομιλήσης.

Σοφ. Σειρ. 5,13

δόξα καὶ ἀτιμία ἐν λαλιᾷ, καὶ γλῶσσα ἀνθρώπου πτώσις αὐτῷ.

- Σοφ. Σειρ. 5,13 Δοξα και εξευτελισμός υπάρχουν εις την ομιλίαν, αναλόγως των όσων λέγει ο άνθρωπος. Η δε άκριτος και απρόσεκτος γλώσσα οδηγεί εις πτώσεις και δυσκολίας τον άνθρωπον.
- Σοφ. Σειρ. 5,14 μή κληθῆς ψίθυρος, καί τῇ γλώσσῃ σου μή ἐνέδρευε· ἐπὶ γὰρ τῷ κλέπτῃ ἐστὶν αἰσχύνῃ, καὶ κατάγνωσις πονηρὰ ἐπὶ διγλώσσου.
- Σοφ. Σειρ. 5,14 Μὴ φέρεσαι ἐτσι, ὥστε νὰ σε ονομάσουν κουτσομπόλῃν καὶ ψιθυριστὴν· με τὴν γλῶσσαν σου δὲ μὴ στήνῃς παγίδας εἰς βάρος τῶν ἄλλων. Διότι, εἴν δια τὸν κλέπτην ἐπιφυλάσσεται καταισχύνῃ, δια τὸν διπλοπρόσωπον καὶ καταλάλον ἐπιφυλάσσεται αὐστηρὰ καταδίκη.
- Σοφ. Σειρ. 5,15 ἐν μεγάλῳ καὶ ἐν μικρῷ μὴ ἀγνόει.
- Σοφ. Σειρ. 5,15 Καὶ τὰ μεγάλα καὶ τὰ μικρὰ ἐξέταξέ τὰ με πολλὴν προσοχήν, ὥστε νὰ μὴ τὰ ἀγνοῇς.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 6

- Σοφ. Σειρ. 6,1 Καὶ ἀντὶ φίλου μὴ γίνου ἐχθρός· ὄνομα γὰρ πονηρὸν αἰσχύνῃν καὶ ὄνειδος κληρονομήσει· οὕτως ὁ ἁμαρτωλὸς ὁ δίγλωσσος.
- Σοφ. Σειρ. 6,1 Ἀντὶ φίλου μὴ γίνεσαι, με τὴν κακὴν συμπεριφορὰν ἴσου ἐχθρός πρὸς τὸν φίλον σου, διότι ἐτσι θὰ ἀποκτήσῃς κακὴν φήμην, ἐντροπὴν καὶ ὄνειδος. Τέτοιος εἶναι ὁ διπρόσωπος ἁμαρτωλός.
- Σοφ. Σειρ. 6,2 μὴ ἐπάρῃς σεαυτὸν ἐν βουλῇ ψυχῆς σου, ἵνα μὴ διαρπαγῇ ὡς ταῦρος ἡ ψυχὴ σου·
- Σοφ. Σειρ. 6,2 Μὴ παρασυρθῇς καὶ δοθῇς εἰς τὰς κακὰς ἐκρήξεις τῆς καρδίας σου, δια νὰ μὴ ἀναστατωθῇ καὶ καταστραφῇ ὡς ἀπὸ μαινόμενον ταῦρον ἡ ζωὴ σου.
- Σοφ. Σειρ. 6,3 τὰ φύλλα σου καταφάγεσαι καὶ τοὺς καρπούς σου ἀπολέσεις καὶ ἀφήσεις σεαυτὸν ὡς ξύλον ξηρόν.

- Σοφ. Σειρ. 6,3 Εάν καταβροχθίζης και καταστρέφης τα φύλλα της ζωής σου, θα χάσης και τους καρπούς σου. Και εν τέλει θα κάμης και θα αφήσης τον εαυτόν σου ως ένα ξηρόν ξύλον.
- Σοφ. Σειρ. 6,4 ψυχὴ πονηρὰ ἀπολεῖ τὸν κτησάμενον αὐτὴν καὶ ἐπίχαρμα ἐχθρῶν ποιήσῃ αὐτόν.
- Σοφ. Σειρ. 6,4 Ἡ πονηρὰ ψυχὴ καταστρέφει αὐτόν, που τὴν ἔχει, καὶ θα τὸν κάμῃ περίγελων στους εχθρούς του.
- Σοφ. Σειρ. 6,5 Λάρυγξ γλυκὺς πληθυνεῖ φίλους αὐτοῦ, καὶ γλῶσσα εὐλαλος πληθυνεῖ εὐπροσήγορα.
- Σοφ. Σειρ. 6,5 Ὁ γλυκὺς ὅμως λόγος θα πληθύνῃ τοὺς φίλους του. Καὶ γλῶσσα, ἡ ὁποία ομιλεῖ καλὰ, θα ἐλκύσῃ πλῆθος ἀπὸ ευγενεῖς καὶ καλὰς ἀπαντήσεις.
- Σοφ. Σειρ. 6,6 οἱ εἰρηνεύοντές σοι ἔστωσαν πολλοί, οἱ δὲ σύμβουλοι σου εἷς ἀπὸ χιλίων.
- Σοφ. Σειρ. 6,6 Οἱ ἄνθρωποι, με τοὺς ὁποίους εὐρίσκεσαι εἰς εἰρηνικὰς σχέσεις, ας εἶναι πολυάριθμοι. Οἱ σύμβουλοί σου ὅμως ας ἐκλέγονται μετὰ προσοχῆς, ἕνας ἀνάμεσα εἰς χιλίους.
- Σοφ. Σειρ. 6,7 εἰ κτᾶσαι φίλον, ἐν πειρασμῷ κτῆσαι αὐτόν, καὶ μὴ ταχὺ ἐμπιστεύσῃς αὐτῷ·
- Σοφ. Σειρ. 6,7 Εάν θέλῃς νὰ ἀποκτήσῃς φίλον, ἀπόκτησέ τὸν κατόπιν δοκιμασίας καὶ ἐξετάσεως, καὶ πάντως μὴ ἐμπιστεύεσαι τὸν εαυτόν σου εἰς ἐκεῖνον ἀμέσως·
- Σοφ. Σειρ. 6,8 ἔστι γὰρ φίλος ἐν καιρῷ αὐτοῦ καὶ οὐ μὴ παραμείνῃ ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς σου.
- Σοφ. Σειρ. 6,8 διότι ὑπάρχουν φίλοι προσωρινοὶ καὶ πρόσκαιροι· αὐτοὶ ὅμως δὲν θα παραμείνουν κοντὰ σου ὡς φίλοι εἰς περίοδον τῆς δυστυχίας σου.
- Σοφ. Σειρ. 6,9 καὶ ἔστι φίλος μετατιθέμενος εἰς ἔχθραν καὶ μάχην ὄνειδισμοῦ σου ἀποκαλύψει.
- Σοφ. Σειρ. 6,9 Ὑπάρχουν φίλοι, οἱ ὁποῖοι μεταβάλλουν συντόμως εἰς ἔχθραν τὴν φιλίαν, ἀποκαλύπτουν στους ἄλλους τὰ τρωτὰ τοῦ χαρακτήρος καὶ τῆς ζωῆς σου, ὥστε νὰ προκαλοῦν

- εναντίον σου μάχην και ονειδισμόν.
- Σοφ. Σειρ. 6,10 καὶ ἔστι φίλος κοινωνὸς τραπεζῶν καὶ οὐ μὴ παραμείνη
ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς σου.
- Σοφ. Σειρ. 6,10 Υπάρχουν ἄλλοι, οἱ οἱ ποῖοι μένουσιν φίλοι, ἐφ' ὅσον τρώγουσιν
εἰς τὴν τράπεζάν σου. Δὲν θὰ μένουσιν ὁμῶς κοντὰ σου εἰς
περίοδον ἀνάγκης καὶ δοκιμασίας σου.
- Σοφ. Σειρ. 6,11 καὶ ἐν τοῖς ἀγαθοῖς σου ἔσται ὡς σύ, καὶ ἐπὶ τοὺς
οἰκέτας σου παρρησιάσεται·
- Σοφ. Σειρ. 6,11 Οἱ ψευδεῖς καὶ ἀνελικρινεῖς αὐτοὶ φίλοι θὰ χρησιμοποιοῦν
τὰ ἀγαθὰ σου, ὡς
εἰάν εἶναι ἰδικὰ τῶν. Καὶ θὰ ομιλοῦν με ἐξουσίαν πρὸς τοὺς ὑπηρέτας σου, ὡς
εἰάν αὐτοὶ εἶναι οἱ κύριοί τῶν.
- Σοφ. Σειρ. 6,12 εἰάν ταπεινωθῇς, ἔσται κατὰ σοῦ, καὶ ἀπὸ τοῦ
προσώπου σου κρυβήσεται.
- Σοφ. Σειρ. 6,12 Ὅταν ὁμῶς ἐκπέσης καὶ εὐρεθῇς εἰς ἀνάγκην, θὰ στραφοῦν
ἐναντίον σου καὶ θὰ φύγουν ἀπὸ ἐμπρὸς σου καὶ θὰ
κρυφθοῦν.
- Σοφ. Σειρ. 6,13 ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν σου διαχωρίσθητι καὶ ἀπὸ τῶν φίλων
σου πρόσεχε.
- Σοφ. Σειρ. 6,13 Νὰ ἀπομακρυνθῇς ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς σου· καὶ ἀπὸ κάτι
τέτοιους φίλους νὰ προσέχης.
- Σοφ. Σειρ. 6,14 φίλος πιστὸς σκέπη κραταῖά, ὁ δὲ εὐρὼν αὐτὸν εὗρε
θησαυρόν.
- Σοφ. Σειρ. 6,14 Ὁ πιστὸς φίλος εἶναι ἰσχυρὰ προστασία. Εκείνος δὲ ποῦ
εὗρεν ἕνα τέτοιον φίλον εὗρε θησαυρόν.
- Σοφ. Σειρ. 6,15 φίλου πιστοῦ οὐκ ἔστιν ἀντάλλαγμα, καὶ οὐκ ἔστι
σταθμὸς τῆς καλλονῆς αὐτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 6,15 Μὲ τίποτε δὲν ἀνταλλάσσεται ἕνας πιστὸς φίλος, καὶ με
κανένα τρόπον δὲν ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ ζυγίσῃ καὶ ἐκτιμήσῃ
τὴν ἀξίαν του.
- Σοφ. Σειρ. 6,16 φίλος πιστὸς φάρμακον ζωῆς, καὶ οἱ φοβούμενοι Κύριον
εὐρήσουσιν αὐτόν.

- Σοφ. Σειρ. 6,16 Ο πιστός φίλος είναι φάρμακον, που δίδει ζωήν. Οσοι δε φοβούνται τον Κυριον, θα εύρουν τέτοιον φίλον.
- Σοφ. Σειρ. 6,17 ὁ φοβούμενος Κύριον εὐθύνει φιλίαν αὐτοῦ, ὅτι κατ' αὐτὸν οὕτως καὶ ὁ πλησίον αὐτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 6,17 Εκείνος που ευλαβείται τον Κυριον, είναι ευθύς και ειλικρινής εις την φιλίαν του. Οπως είναι αυτός, έτσι θα είναι και ο φίλος, τον οποίον εξέλεξε.
- Σοφ. Σειρ. 6,18 Τέκνον, ἐκ νεότητός σου ἐπίλεξαι παιδείαν, καὶ ἕως πολιῶν εὐρήσεις σοφίαν.
- Σοφ. Σειρ. 6,18 Παιδί μου, από την νεαράν σου ηλικίαν διάλεξε και προτίμησε την υγιὰ μόρφωσιν. Ετσι δε θα εύρης και θα κατέχης την αληθινήν σοφίαν, ἕως ὅτου ασπρίσουν αι τρίχες της κεφαλῆς σου.
- Σοφ. Σειρ. 6,19 ὡς ὁ ἀροτριῶν καὶ ὁ σπείρων πρόσσελθε αὐτῇ καὶ ἀνάμενε τοὺς ἀγαθοὺς καρποὺς αὐτῆς· ἐν γὰρ τῇ ἐργασίᾳ αὐτῆς ὀλίγον κοπιάσεις καὶ ταχὺ φάγεσαι γεννημάτων αὐτῆς.
- Σοφ. Σειρ. 6,19 Οπως εκείνος που οργώνει και σπείρει, κοπιάζει, ετσι και συ πρόσσελθε προς την αληθὴ μόρφωσιν με την απόφασιν να κοπιάσης και περίμενε τους καλοὺς αὐτῆς καρποὺς. Διότι, ὅταν εργάζεσαι δια την απόκτησιν αὐτῆς, θα κοπιάσης βέβαια ὀλίγον, πολὺ σύντομα ὁμως θα γευθῇς τους καλοὺς καρποὺς της.
- Σοφ. Σειρ. 6,20 ὡς τραχεῖᾶ ἐστὶ σφόδρα τοῖς ἀπαιδεύτοις, καὶ οὐκ ἐμμενεῖ ἐν αὐτῇ ἀκάρδιος·
- Σοφ. Σειρ. 6,20 Ποσον ὁμως δύσκολος εἶναι δι' εκείνους, που δεν ἔχουν οὔτε θέλουν παιδείαν και μόρφωσιν! Ἀνθρωπος δε χωρὶς ευγενή καρδίαν και ἀνόητος δεν θα επιμείνη, δια να ἀποκτήσῃ την σοφίαν.
- Σοφ. Σειρ. 6,21 ὡς λίθος δοκιμασίας ἰσχυρὸς ἔσται ἐπ' αὐτῷ, καὶ οὐ χρονιεῖ ἀπορρῖψαι αὐτήν.
- Σοφ. Σειρ. 6,21 Διότι η σοφία του εἶναι ὡσάν βαρὺς λίθος, που τον

- καταβαρύνει και τον πιέζει και δεν θα βραδύνει αυτός να την απορρίψει.
- Σοφ. Σειρ. 6,22 σοφία γὰρ κατὰ τὸ ὄνομα αὐτῆς ἐστὶ, καὶ οὐ πολλοῖς ἐστὶ φανερά.
- Σοφ. Σειρ. 6,22 Ἡ σοφία εἶναι ἀξία του λαμπροῦ ονόματος της. Ἀλλά δεν γίνεται φανερά και γνωστή στους πολλούς.
- Σοφ. Σειρ. 6,23 ἄκουσον, τέκνον, καὶ δέξαι γνώμην μου, καὶ μὴ ἀπαναίνου τὴν συμβουλίαν μου.
- Σοφ. Σειρ. 6,23 Ἀκουσε, παιδί μου, δέξαι την γνώμην μου και μη απαρνεῖσαι την συμβουλήν μου.
- Σοφ. Σειρ. 6,24 καὶ εἰσένεγκον τοὺς πόδας σου εἰς τὰς πέδας αὐτῆς καὶ εἰς τὸν κλοιὸν αὐτῆς τὸν τράχηλόν σου.
- Σοφ. Σειρ. 6,24 Θέσε τα πόδια σου εις τα δεσμά της και τον τράχηλόν σου στο σιδερένιο περιλαίμιόν της.
- Σοφ. Σειρ. 6,25 ὑπόθες τὸν ὤμόν σου καὶ βάσταξον αὐτήν, καὶ μὴ προσοχθίσης τοῖς δεσμοῖς αὐτῆς.
- Σοφ. Σειρ. 6,25 Χαμήλωσε τους ὠμους σου, φορτώσου την και βάσταξέ την και μη δυσφορήσης δια τα δεσμά της.
- Σοφ. Σειρ. 6,26 ἐν πάσῃ ψυχῇ σου πρόσελθε αὐτῇ καὶ ἐν ὅλῃ δυνάμει σου συντήρησον τὰς ὁδοὺς αὐτῆς.
- Σοφ. Σειρ. 6,26 Με ὅλην σου την καρδίαν πλησίασε προς αυτήν και με ὅλην σου την δύναμιν φύλαξε τους δρόμους της.
- Σοφ. Σειρ. 6,27 ἐξίχνευσον καὶ ζήτησον, καὶ γνωσθήσεται σοι, καὶ ἐγκρατὴς γενόμενος μὴ ἀφῆς αὐτήν·
- Σοφ. Σειρ. 6,27 Ακολουθήσε τα ἴχνη της, αναζήτησέ την και θα την εὕρης, θα γίνῃ γνωστή εις σέ. Και ὅταν πλέον την αποκτήσης, μη την αφήσης ποτέ.
- Σοφ. Σειρ. 6,28 ἐπ' ἐσχάτων γὰρ εὕρήσεις τὴν ἀνάπαυσιν αὐτῆς, καὶ στραφήσεται σοι εἰς εὐφροσύνην.
- Σοφ. Σειρ. 6,28 Διότι εις το τέλος των προσπαθειών και των κόπων σου θα εὕρης ἀνάπαυσιν ἀπὸ αυτήν. Αυτή θα μεταβληθῇ και θα γίνῃ δια σε χαρά και ευφροσύνη.

- Σοφ. Σειρ. 6,29 καὶ ἔσονται σοι αἱ πέδαι εἰς σκέπην ἰσχύος καὶ οἱ κλοιοὶ αὐτῆς εἰς στολὴν δόξης.
- Σοφ. Σειρ. 6,29 Τα πεδούκλια της, τα οποία προηγουμένως σε εστενοχωρούσαν, θα είναι τώρα δια σε ισχυρά προστασία. Και τα σιδερένια της περιλαίμια θα είναι ένδοξος στολή σου.
- Σοφ. Σειρ. 6,30 κόσμος γὰρ χρύσεός ἐστιν ἐπ' αὐτῆς, καὶ οἱ δεσμοὶ αὐτῆς κλῶσμα ὑακίνθινον·
- Σοφ. Σειρ. 6,30 Ο ζυγός της θα είναι ολόχρυσον κόσμημα δια σε και τα δεσμά της κλωσμένες κυανές ωραίες ταινίες.
- Σοφ. Σειρ. 6,31 στολὴν δόξης ἐνδύσῃ αὐτήν, καὶ στέφανον ἀγαλλιάσεως περιθήσεις σεαυτῷ.
- Σοφ. Σειρ. 6,31 Θα ενδυθῇς αὐτήν ως ωραίαν ένδοξον στολήν και θα την θέσης επάνω στο κεφάλι σου ωσάν ένα στέφανον χαράς και δόξης.
- Σοφ. Σειρ. 6,32 ἐὰν θέλῃς, τέκνον, παιδευθήσῃ, καὶ ἐὰν δῶς τὴν ψυχὴν σου, πανοῦργος ἔσῃ.
- Σοφ. Σειρ. 6,32 Εάν, παιδί μου, θελήσης και αγαπήσης την σοφίαν, θα εκπαιδευθῇς και θα μορφωθῇς με αὐτήν· και αν της δώσης την καρδίαν σου, θα γίνης πολύ σοφός.
- Σοφ. Σειρ. 6,33 ἐὰν ἀγαπήσῃς ἀκούειν, ἐκδέξῃ, καὶ ἐὰν κλίνῃς τὸ οὖς σου, σοφὸς ἔσῃ.
- Σοφ. Σειρ. 6,33 Εάν την αγαπήσης και θελήσης να την ακούης, θα διδαχθῇς ἀπὸ αὐτὴν πολλὰ. Και εάν με προσοχήν και ενδιαφέρον κλίνῃς το αὐτί σου προς αὐτήν, θα γίνης σοφός.
- Σοφ. Σειρ. 6,34 ἐν πλήθει πρεσβυτέρων στῆθι, καὶ τίς σοφός, αὐτῷ προσκολλήθητι.
- Σοφ. Σειρ. 6,34 Ανάμεσα εις συγκέντρωσιν πρεσβυτέρων και εμπείρων ανθρώπων στάσου ὀρθίος και αφού εξετάσης, ποιὸς ἀπὸ αὐτοὺς εἶναι ο σοφώτερος, προσκολλήσου εις αὐτόν.
- Σοφ. Σειρ. 6,35 πᾶσαν διήγησιν θεῖαν θέλε ἀκροᾶσθαι, καὶ παροιμῖαι συνέσεως μὴ ἐκφευγέτωσάν σε.

- Σοφ. Σειρ. 6,35 Με όλην σου την θέλησιν άκουε κάθε θείαν διδασκαλίαν και ιστορίαν. Τα δε σοφά γνωμικά ας μη σου διαφεύγουν ποτέ.
- Σοφ. Σειρ. 6,36 εάν ἴδης συνετόν, ὀρθριζε πρὸς αὐτόν, καὶ βαθμούς θυρῶν αὐτοῦ ἐκτριβέτω ὁ πούς σου.
- Σοφ. Σειρ. 6,36 Εάν εὖρης ένα συνετόν άνθρωπον, πήγαινε από πολύ πρωϊ προς αὐτόν και με την συχνήν σου φοίτησιν, ας τριβούν από τα πόδια σου τα σκαλοπάτια της θύρας του σπιτιού του.
- Σοφ. Σειρ. 6,37 διανοοῦ ἓν τοῖς προστάγμασι Κυρίου καὶ ἓν ταῖς ἐντολαῖς αὐτοῦ μελέτα διὰ παντός· αὐτός στηριεῖ τὴν καρδίαν σου, καὶ ἡ ἐπιθυμία τῆς σοφίας σου δοθήσεται σοι.
- Σοφ. Σειρ. 6,37 Να ἔχης πάντοτε εἰς τὴν διάνοιάν σου και να σκέπτεσαι τα προστάγματα του Κυρίου και τας ἐντολάς αὐτοῦ να τας μελετᾷς πάντοτε. Αὐτός θα στηρίξη και θα ενισχύσῃ τὴν καρδίαν σου και ἡ σοφία, τὴν ὁποίαν ἐπιθυμεῖς, θα σου δοθῇ.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 7

- Σοφ. Σειρ. 7,1 Μὴ ποίει κακά, καὶ οὐ μὴ σε καταλάβῃ κακόν·
- Σοφ. Σειρ. 7,1 Μὴ πράττης τὸ κακόν και κακόν ποτέ δεν θα σε εὖρη.
- Σοφ. Σειρ. 7,2 ἀπόστηθι ἀπὸ ἀδίκου, καὶ ἐκκλινεῖ ἀπὸ σοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 7,2 Φυγε μακρὰ ἀπὸ το ἀδικον, και το ἀδικον θα απομακρυνθῇ ἀπὸ σέ.
- Σοφ. Σειρ. 7,3 υἱέ, μὴ σπεῖρε ἐπ' αὖλακας ἀδικίας, καὶ οὐ μὴ θερίσης αὐτὰς ἐπταπλασίως.
- Σοφ. Σειρ. 7,3 Παιδί μου, μὴ σπέρνης εἰς αὐλάκια ἀδικίας και ἐτσι δεν θα θερίσης ἐπτά φορές περισσότερα ἀπὸ τας ἀδικίας, που ἐσπείρες.
- Σοφ. Σειρ. 7,4 μὴ ζῆτει παρὰ Κυρίου ἡγεμονίαν, μηδὲ παρὰ βασιλέως καθέδραν δόξης.

- Σοφ. Σειρ. 7,4 Μη ζητήσῃς ἀπὸ τοῦ Κυρίου ἐξουσίαν καὶ ἀξιώματα, οὔτε ἐνδόξους θέσεις ἀπὸ τοῦ βασιλέα.
- Σοφ. Σειρ. 7,5 μὴ δικαιοῦ ἔναντι Κυρίου καὶ παρὰ βασιλεῖ μὴ σοφίζου.
- Σοφ. Σειρ. 7,5 Μη προσπαθῇς νὰ δικαιολογηθῇς καὶ φανῇς δίκαιος ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, οὔτε καὶ νὰ θέλῃς νὰ φανῇς σοφὸς ἐνώπιον τοῦ βασιλέως.
- Σοφ. Σειρ. 7,6 μὴ ζῆτει γενέσθαι κριτῆς, μὴ οὐκ ἐξισχύσεις ἐξῆραι ἀδικίας· μὴ ποτε εὐλαβηθῇς ἀπὸ προσώπου δυνάστου καὶ θῆσῃς σκάνδαλον ἐν εὐθύτητί σου.
- Σοφ. Σειρ. 7,6 Μη ἐπιζητῇς νὰ γίνῃς δικαστής, μήπως τυχόν δὲν ἠμπορέσῃς νὰ ἐξαλείψῃς τὰς ἀδικίας. Υἰάρχει δὲ ὁ κίνδυνος, μήπως ἀπὸ φόβον καὶ συστολὴν πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀρχόντος θέσῃς ἐνώπιόν σου ἐμπόδια, ὅπου θὰ σκοντάψῃ ἡ εὐκρίνειά σου.
- Σοφ. Σειρ. 7,7 μὴ ἀμάρτανε εἰς πλῆθος πόλεως καὶ μὴ καταβάλης σεαυτὸν ἐν ὄχλῳ.
- Σοφ. Σειρ. 7,7 Μη διαπράττῃς ἀδικίας εἰς βάρος τοῦ πλῆθους τῆς πόλεως καὶ μὴ ἐρχεσαι ἀντιμέτωπος πρὸς αὐτό. Οὔτε πάλιν νὰ πτοῖσαι καὶ ξεπέφτῃς ἐνώπιον τοῦ ὄχλου.
- Σοφ. Σειρ. 7,8 μὴ καταδεσμεύσῃς δις ἀμαρτίαν, ἐν γὰρ τῇ μιᾷ οὐκ ἀθῶος ἔσῃ.
- Σοφ. Σειρ. 7,8 Μη ἐπαναλάβῃς δευτέραν φορὰν τὴν ἀμαρτίαν καὶ δεσμευθῇς πάλιν ἀπὸ αὐτὴν, διότι καὶ τῆς μιᾶς μονῆς ἀμαρτίας δὲν θὰ ἀποφύγῃς τὴν τιμωρίαν.
- Σοφ. Σειρ. 7,9 μὴ εἴπῃς· τῷ πλῆθει τῶν δώρων μου ἐπόψεται καὶ ἐν τῷ προσενέγκαι με Θεῷ Ὑψίστῳ προσδέξεται.
- Σοφ. Σειρ. 7,9 Μη εἰπῇς, ὅτι “ὁ Κύριος θὰ λάβῃ ὑπ’ ὄψιν τοῦ το πλῆθος τῶν δώρων μου καὶ ὁ Θεὸς ὁ ὑψιστος θὰ τα προσδεχθῇ, ὅταν ἐγὼ τα προσφέρω, καὶ ἔτσι θὰ ἐξιλεωθῶ ἐνώπιόν του”.
- Σοφ. Σειρ. 7,10 μὴ ὀλιγοψυχῇς ἐν τῇ προσευχῇ σου καὶ ἐλεημοσύνην ποιῆσαι μὴ παρίδῃς.
- Σοφ. Σειρ. 7,10 Μη ἀποκάμῃς καὶ μὴ ὀλιγοψυχῇς εἰς τὴν προσευχὴν σου

και μη παραμελής, εφ' όσον δύνασαι, να κάνης
ελεημοσύνην.

Σοφ. Σειρ. 7,11 μὴ καταγέλα ἄνθρωπον ὄντα ἐν πικρίᾳ ψυχῆς αὐτοῦ,
ἔστι γὰρ ὁ ταπεινῶν καὶ ἀνυψῶν.

Σοφ. Σειρ. 7,11 Μη περιγελάς άνθρωπον, ο οποίος ευρίσκεται εις ψυχικήν
στενοχωρίαν, διότι υπάρχει ο Κυριος, ο οποίος ταπεινώνει
και ανυψώνει.

Σοφ. Σειρ. 7,12 μὴ ἄροτρία ψεῦδος ἐπ' ἀδελφῷ σου, μηδὲ φίλῳ τὸ
ὅμοιον ποίει.

Σοφ. Σειρ. 7,12 Μη καλλιεργῆς ψεύδη εις βάρος του αδελφού σου, ούτε να
κάμης το ίδιοι στον φίλον σου.

Σοφ. Σειρ. 7,13 μὴ θέλε ψεύδεσθαι πᾶν ψεῦδος, ὁ γὰρ ἐνδελεχισμὸς
αὐτοῦ οὐκ εἰς ἀγαθόν.

Σοφ. Σειρ. 7,13 Πρόσεχε να μη εἴπης κανένα ψεύδος, διότι της ψευδολογίας
η συνέχεια ποτέ δεν θα καταλήξη στο καλόν.

Σοφ. Σειρ. 7,14 μὴ ἀδελέσχει ἐν πλήθει πρεσβυτέρων καὶ μὴ
δευτερώσης λόγον ἐν προσευχῇ σου.

Σοφ. Σειρ. 7,14 Μη λέγης πολλά και άσκοπα λόγια ενώπιον πολλών
μεγαλυτέρων σου και μη επαναλαμβάνης ασκόπως τα ίδια
λόγια και φλυαρῆς ἔτσι εις την προσευχήν σου.

Σοφ. Σειρ. 7,15 μὴ μισήσης ἐπίπονον ἐργασίαν καὶ γεωργίαν ὑπὸ
Ἑψίστου ἐκτισμένην.

Σοφ. Σειρ. 7,15 Μη μισήσης και αποστραφῆς κοπιώδη εργασία, ούτε την
γεωργίαν, διότι αυτή έχει καθιερωθῆ και επιβληθῆ από τον
Θεόν.

Σοφ. Σειρ. 7,16 μὴ προσλογίζου σεαυτὸν ἐν πλήθει ἁμαρτωλῶν.
μνήσθητι ὅτι ὀργή οὐ χρονιεῖ.

Σοφ. Σειρ. 7,16 Μη συγκαταλέγης τον εαυτόν σου με τα πλήθη των
αμαρτωλών· ἔχε υπ' όψιν σου, ότι η οργή του Κυρίου δεν θα
βραδύνη να εκδηλωθῆ.

Σοφ. Σειρ. 7,17 ταπείνωσον σφόδρα τὴν ψυχὴν σου, ὅτι ἐκδίκησις
ἀσεβοῦς πῦρ καὶ σκώληξ.

- Σοφ. Σειρ. 7,17 Ταπείνωσε βαθύτατα τον εαυτόν σου ενώπιον του Θεού, διότι η καταδίκη του ασεβούς εκ μέρους του Θεού θα είναι πυρ και σκώληξ.
- Σοφ. Σειρ. 7,18 Μὴ ἀλλάξης φίλον ἔνεκεν διαφόρου, μηδ' ἀδελφὸν γνήσιον ἐν χρυσίῳ Σουφεῖρ.
- Σοφ. Σειρ. 7,18 Μὴ ἀλλάξης και μη εγκαταλίπης τον φίλον σου ἔνεκα συμφέροντος. Οὔτε και γνήσιον ἀδελφὸν σου, ἔστω και με το πολύτιμον και γνήσιον χρυσάφι Σουφεῖρ.
- Σοφ. Σειρ. 7,19 μὴ ἀστόχει γυναικὸς σοφῆς καὶ ἀγαθῆς, ἡ γὰρ χάρις αὐτῆς ὑπὲρ τὸ χρυσίον.
- Σοφ. Σειρ. 7,19 Μὴ αδιαφορῆς δια την συνετήν και ἀγαθὴν σύζυγόν σου, διότι η χάρις των ἀρετῶν της εἶναι ἀνωτέρα ἀπὸ χρυσάφι.
- Σοφ. Σειρ. 7,20 μὴ κακώσης οἰκέτην ἐργαζόμενον ἐν ἀληθείᾳ, μηδὲ μίσθιον δίδόντα ψυχὴν αὐτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 7,20 Μὴ κακοποιήσης υπηρέτην, ο οποίος ἐργάζεται με εὐκρίνειαν δια σέ, οὔτε ημερομίσθιον ἐργάτην, ο οποίος σου ἔχει δώσει την ψυχὴν του.
- Σοφ. Σειρ. 7,21 οἰκέτην συνετὸν ἀγαπάτω σου ἡ ψυχὴ, μὴ στέρησης αὐτὸν ἐλευθερίας.
- Σοφ. Σειρ. 7,21 Δούλον συνετὸν και φρόνιμον ἀγάπησέ τον με ὅλην σου την καρδίαν· και μὴ στέρησης αὐτὸν ἀπὸ την ἐλευθερίαν του.
- Σοφ. Σειρ. 7,22 κτήνη σοὶ ἔστιν, ἐπισκέπτου αὐτὰ καὶ εἰ ἔστι σοι χρήσιμα, ἐμμενέτω σοι.
- Σοφ. Σειρ. 7,22 Εἴαν ἔχης κτήνη, φρόντιζε δι' αὐτὰ, και εἴαν αὐτὰ σου εἶναι χρήσιμα, φύλαξέ τα κοντὰ σου.
- Σοφ. Σειρ. 7,23 τέκνα σοὶ ἔστι, παῖδευσον αὐτὰ, καὶ κάμψον ἐκ νεότητος τὸν τράχηλον αὐτῶν.
- Σοφ. Σειρ. 7,23 Εἴαν ἔχης παιδιά, διαπαιδαγώγησέ τα και μόρφωσέ τα και μάθε τα να κύπτουν τον τράχηλόν των στον ζυγόν των θείων ἐντολῶν.
- Σοφ. Σειρ. 7,24 θυγατέρες σοὶ εἰσι, πρόσεχε τῷ σώματι αὐτῶν, καὶ μὴ ἰλαρώσης πρὸς αὐτὰς τὸ πρόσωπόν σου.

- Σοφ. Σειρ. 7,24 Εάν έχης θυγατέρας, πρόσεχε την σωματικήν υγείαν και αγνότητα, αλλά και δείχνε τους πρόσωπον αυστηρόν.
- Σοφ. Σειρ. 7,25 ἔκδου θυγατέρα, καὶ ἔση τετελεκὼς ἔργον μέγα, καὶ ἀνδρὶ συνετῷ δώρησαι αὐτήν.
- Σοφ. Σειρ. 7,25 Παντρεψε καλά την κόρην σου και θα κατορθώσης ἔτσι μέγα ἔργον. Δωρησέ την εις ἀνδρα συνετόν.
- Σοφ. Σειρ. 7,26 γυνή σοί ἐστι κατὰ ψυχὴν, μὴ ἐκβάλης αὐτήν· καὶ μισουμένη μὴ ἐμπιστεύσης σεαυτόν.
- Σοφ. Σειρ. 7,26 Εχεις λάβει σύζυγον κατὰ την επιθυμίαν της καρδίας σου; Μη την εκδιώξης. Εις γυναίκα δέ, δια την οποίαν τρέφεις αποτροφήν και μίσος, μη εμπιστευθῆς και παραδώσης τον εαυτόν σου.
- Σοφ. Σειρ. 7,27 Ἐν ὅλῃ καρδίᾳ δόξασον τὸν πατέρα σου καὶ μητρός ὡδῖνας μὴ ἐπιλάθῃ·
- Σοφ. Σειρ. 7,27 Με ὅλην σου την καρδιαν να σέβεσαι και να τιμάς τον πατέρα σου και ποτέ να μη λησμονῆς τους πόνους, που εδοκίμασεν η μητέρα σου, όταν σε εγέννησε.
- Σοφ. Σειρ. 7,28 μνήσθητι ὅτι δι' αὐτῶν ἐγεννήθης, καὶ τί ἀνταποδώσεις αὐτοῖς καθὼς αὐτοὶ σοι;
- Σοφ. Σειρ. 7,28 Να ενθυμήσαι, ὅτι δια μέσου των δύο αὐτῶν γονέων σου ἦλθες στον κόσμον. Και τι ἡμπορεῖς συ να ανταποδώσης προς αὐτούς εν συγκρίσει προς εκείνα, που εκείνοι ἔκαμαν εις σέ;
- Σοφ. Σειρ. 7,29 ἐν ὅλῃ ψυχῇ σου εὐλαβοῦ τὸν Κύριον καὶ τοὺς ἱερεῖς αὐτοῦ θαύμαζε.
- Σοφ. Σειρ. 7,29 Με ὅλην σου την ψυχὴν να ευλαβῆσαι τον Κυριον και να σέβεσαι τους ιερεῖς του.
- Σοφ. Σειρ. 7,30 ἐν ὅλῃ δυνάμει ἀγάπησον τὸν ποιήσαντά σε καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ μὴ ἐγκαταλίπῃς.
- Σοφ. Σειρ. 7,30 Με ὅλην την δύναμιν της καρδίας και της διανοίας σου αγάπησε τον Πλάστην σου και μη εγκαταλείψῃς τους λειτουργούς του.

- Σοφ. Σειρ. 7,31 φοβοῦ τὸν Κύριον καὶ δόξασον ἱερέα καὶ δῶς τὴν μερίδα αὐτῷ, καθὼς ἐντέταταί σοι, ἀπαρχὴν καὶ περὶ πλημμελείας καὶ δόσιν βραχιόνων καὶ θυσίαν ἁγιασμοῦ καὶ ἀπαρχὴν ἁγίων.
- Σοφ. Σειρ. 7,31 Να ευλαβήσαι τον Κυριον, να δοξάσης τον ιερέα και να δίδης εις αυτόν την μερίδα του, όπως έχει ορίσει ο Νομος· τας ἀπαρχάς των προϊόντων σου, τα τεμάχια ἀπὸ τας ἐξιλαστηρίους θυσίας, που προσφέρεις, τους δεξιούς μηρούς, την ἀναίμακτον θυσίαν του ἁγιασμοῦ και τας ἀπαρχάς των ἱερῶν προσφορῶν.
- Σοφ. Σειρ. 7,32 Καὶ πτωχῷ ἔκτεινον τὴν χεῖρά σου, ἵνα τελειωθῇ ἡ εὐλογία σου.
- Σοφ. Σειρ. 7,32 Απλωσε ελεήμονα την χεῖρα σου και προς τον πτωχόν, δια να εἶναι πλήρης και τελεία η ευλογία του Θεοῦ προς σέ.
- Σοφ. Σειρ. 7,33 χάρις δόματος ἔναντι παντὸς ζῶντος, καὶ ἐπὶ νεκρῷ μὴ ἀποκωλύσης χάριν.
- Σοφ. Σειρ. 7,33 Η γενναιοδωρία σου ας εκδηλώνεται προς κάθε ζώντα· και προς αυτόν ἀκόμα τον νεκρόν να δείξης ἔλεος.
- Σοφ. Σειρ. 7,34 μὴ ὑστέρει ἀπὸ κλαιόντων καὶ μετὰ πενθούντων πένθησον.
- Σοφ. Σειρ. 7,34 Μη παραλείπης να συμπαρίστασαι στους κλαίοντας, πένθησε δε και συ μαζί με τους πενθούντας.
- Σοφ. Σειρ. 7,35 μὴ ὀκνεῖ ἐπισκέπτεσθαι ἄρρωστον, ἐκ γὰρ τῶν τοιούτων ἀγαπηθήσῃ.
- Σοφ. Σειρ. 7,35 Μη εἶσαι νωθρός και ἀπρόθυμος στο να επισκέπτεσαι τον ἄρρωστον, διότι ἀπὸ κάτι τέτοια ἔργα θα ἀγαπηθῇς ἀπὸ τον Θεόν και ἀπὸ τους ἀνθρώπους.
- Σοφ. Σειρ. 7,36 ἐν πᾶσι τοῖς λόγοις σου μιμνήσκου τὰ ἔσχατά σου, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα οὐχ ἁμαρτήσεις.
- Σοφ. Σειρ. 7,36 Εἰς ὅλα τα ἔργα και τα λόγια σου να ἐνθυμήσαι πάντοτε το τέλος της ζωῆς σου, και ἔτσι ποτέ δεν θα παρασυρθῇς εις ἁμαρτίας.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 8

- Σοφ. Σειρ. 8,1 Μὴ διαμάχου μετὰ ἀνθρώπου δυνάστου, μήποτε ἐμπέσης εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 8,1 Μὴ φιλονεικῆς καὶ μὴ διαπληκτίζεσαι με ἀνθρώπον, που ἔχει ἐξουσίαν, μήπως τυχόν καὶ πέσης εἰς τὰ χέρια του.
- Σοφ. Σειρ. 8,2 μὴ ἔριζε μετὰ ἀνθρώπου πλουσίου, μήποτε ἀντιστήσῃ σου τὴν ὀλκὴν· πολλοὺς γὰρ ἀπώλεσε τὸ χρυσίον καὶ καρδίας βασιλέων ἐξέκλινε.
- Σοφ. Σειρ. 8,2 Μὴ διαπληκτίζεσαι με πλούσιον ἀνθρώπον, μήπως αὐτὸς χρησιμοποίησῃ τὸν πλούτον του ἐναντίον σου. Διότι πολλοὺς ἔχει καταστρέψει ὁ χρυσὸς· καὶ καρδίας ἀκόμῃ βασιλέων ἔχει παρεκκλίνει ἀπὸ τὴν ευθείαν οδόν.
- Σοφ. Σειρ. 8,3 μὴ διαμάχου μετὰ ἀνθρώπου γλωσσώδους καὶ μὴ ἐπιστοιβάσης ἐπὶ τὸ πῦρ αὐτοῦ ξύλα.
- Σοφ. Σειρ. 8,3 Μὴ μάχεσαι ἐναντίον ἀνθρώπου αθυροστόμου καὶ αὐθάδους, καὶ μὴ με τὰ λόγια καὶ τὴν συμπεριφορὰν σου στοιβάξης ξύλα εἰς τὴν φωτιὰν τῶν παθῶν, που εἶναι ἀναμμένη μέσα του.
- Σοφ. Σειρ. 8,4 μὴ πρόσπαιζε ἀπαιδεύτῳ, ἵνα μὴ ἀτιμάζωνται οἱ πρόγονοί σου.
- Σοφ. Σειρ. 8,4 Μὴ ἀστειολογῆς με ἀγροίκον ἀνθρώπον, δια να μὴ ἴδῃς υβριζομένους τοὺς προγόνους σου.
- Σοφ. Σειρ. 8,5 μὴ ὀνειδίζε ἀνθρώπον ἀποστρέφοντα ἀπὸ ἀμαρτίας· μνήσθητι ὅτι πάντες ἐσμέν ἐν ἐπιτιμίῳ.
- Σοφ. Σειρ. 8,5 Μὴ ἐμπαίξῃς ποτέ ἀνθρώπον, ὁ ὁποῖος ἐπιστρέφει ἐν μετανοίᾳ ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν. Ἐχε δε πάντοτε ὑπ' ὄψιν σου, ὅτι ὅλοι εἴμεθα ὑπόδικοι τιμωριῶν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 8,6 μὴ ἀτιμάσης ἀνθρώπον ἐν γήρᾳ αὐτοῦ, καὶ γὰρ ἐξ ἡμῶν γηράσκουσι.

- Σοφ. Σειρ. 8,6 Μη καταφρονήσης και μη εξευτελίσης άνθρωπον στο γήρας αυτού, διότι από ημάς, καθώς περνα ο καιρός, προέρχονται οι γέροντες.
- Σοφ. Σειρ. 8,7 μὴ ἐπίχαιρε ἐπὶ νεκρῷ, μνήσθητι ὅτι πάντες τελευτῶμεν.
- Σοφ. Σειρ. 8,7 Μη σε καταλάβῃ μοχθηρὰ χαρὰ δια νεκρόν, ο οποίος ενδεχομένως υπήρξεν εχθρός σου. Εχε δε πάντοτε υπ' ὄψιν σου, ὅτι ὅλοι βαδίζομεν προς τον θάνατον.
- Σοφ. Σειρ. 8,8 μὴ παρίδῃς διήγημα σοφῶν, καὶ ἐν ταῖς παροιμίαις αὐτῶν ἀναστρέφου· ὅτι παρ' αὐτῶν μαθήσῃ παιδεῖαν καὶ λειτουργῆσαι μεγιστᾶσι.
- Σοφ. Σειρ. 8,8 Μη απροσεκτικῆς εἰς διδασκαλίας και διηγήσεις σοφῶν, ἀλλὰ τα σοφὰ γνωμικά των να τα ἔχῃς ως διαρκή ἀπασχόλησίν σου· διότι ἀπὸ αὐτὰ θα διδαχθῇς και θα μορφωθῇς, ὥστε να γίνῃς ικανὸς να υπηρετῇς ἄρχοντας.
- Σοφ. Σειρ. 8,9 μὴ ἀστόχει διηγήματος γερόντων, καὶ γὰρ αὐτοὶ ἔμαθον παρὰ τῶν πατέρων αὐτῶν· ὅτι παρ' αὐτῶν μαθήσῃ σύνεσιν καὶ ἐν καιρῷ χρείας δοῦναι ἀπόκρισιν.
- Σοφ. Σειρ. 8,9 Μη ἀδιαφορῇς εἰς τα λόγια των γερόντων, διότι αὐτὰ, που ἐκεῖνοι γνωρίζουν, τα ἔμαθαν ἀπὸ τους προγόνους των. Ἀπὸ τους γέροντας θα διδαχθῇς σύνεσιν και ἐν καιρῷ ἀνάγκης σου θα γνωρίζῃς να δίδῃς τας καταλλήλους ἀπαντήσεις.
- Σοφ. Σειρ. 8,10 μὴ ἔκκαιε ἄνθρακας ἀμαρτωλοῦ, μὴ ἐμπυρισθῇς ἐν πυρὶ φλογὸς αὐτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 8,10 Μη ἀνάπτης ἄνθρακας παθῶν εἰς την καρδίαν του ἀμαρτωλοῦ, μήπως και συ καῖς ἀπὸ την φλόγα των.
- Σοφ. Σειρ. 8,11 μὴ ἐξαναστής ἀπὸ προσώπου ὑβριστοῦ, ἵνα μὴ ἐγκαθίσῃ ὡς ἔνεδρον τῷ στόματί σου.
- Σοφ. Σειρ. 8,11 Μη ἐξαναστής και μη ἀπαντήσης ἐναντίον του υβριστοῦ, μήπως και σου στήσῃ παγίδα εἰς τα λόγια του στόματός σου.
- Σοφ. Σειρ. 8,12 μὴ δανείσης ἀνθρώπῳ ἰσχυροτέρῳ σου· καὶ ἐὰν

δανείσης, ὥς ἀπολωλεκῶς γίνου.

Σοφ. Σειρ. 8,12 Μη δώσης δάνειον στον ισχυρότερόν σου. Εάν δε και του δώσης, να θεωρήσ αυτό ως χαμένο.

Σοφ. Σειρ. 8,13 μὴ ἐγγυήσῃ ὑπὲρ δυνάμιν σου· καὶ ἐὰν ἐγγυήσῃ, ὥς ἀποτίσῃ φρόντισε.

Σοφ. Σειρ. 8,13 Μη δίδης εγγύησιν μεγαλυτέραν ἀπὸ τὰς δυνάμεις σου. Εάν ὁμως και δώσης εγγύησιν, ας ετοιμασθῇς ὥς εάν πρόκειται να πληρώσης ο ἴδιος.

Σοφ. Σειρ. 8,14 μὴ δικάζου μετὰ κριτοῦ, κατὰ γὰρ τὴν δόξαν αὐτοῦ κρινοῦσιν αὐτῷ.

Σοφ. Σειρ. 8,14 Μη ἔρχεσαι εἰς ἀντιδικίαν με δικαστὴν, διότι οἱ δικασταί, που θα δικάσουν τὴν διαφορὰν σας, θα κρίνουν σύμφωνα με τὴν γνώμην του συναδέλφου των.

Σοφ. Σειρ. 8,15 μετὰ τολμηροῦ μὴ πορεύου ἐν ὁδῷ, ἵνα μὴ βαρύνῃται κατὰ σοῦ· αὐτὸς γὰρ κατὰ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιήσει, καὶ τῇ ἀφροσύνῃ αὐτοῦ συναπολῇ.

Σοφ. Σειρ. 8,15 Με θρασὺν και ἀπερισκέπτως τολμηρόν μη βαδίζης στον ἴδιον δρόμον, δια να μη πέση ἐπάνω σου το βάρος εκείνου. Διότι αὐτὸς θα πράτῃ πάντοτε σύμφωνα με το θέλημά του, χωρὶς να ἀκούῃ κανένα. Εἰσι δὲ με τὴν ἀπερισκεψίαν εκείνου θα καταστραφῇς και συ.

Σοφ. Σειρ. 8,16 μετὰ θυμῶδους μὴ ποιήσης μάχην καὶ μὴ διαπορεύου μετ' αὐτοῦ τὴν ἔρημον· ὅτι ὥς οὐδὲν ἐν ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ αἷμα, καὶ ὅπου οὐκ ἔστι βοήθεια, καταβαλεῖ σε.

Σοφ. Σειρ. 8,16 Με θυμῶδη ἄνθρωπον μη ανοίγῃς φιλονεικίας και μάχας και μη βαδίζης μαζὴ του εἰς ἐρημικὸν δρόμον, διότι αὐτὸς δεν δίδει σημασίαν στο ἀνθρώπινον αἷμα· και δεν θα διστάσῃ να σε φονεύσῃ ἐκεῖ, ὅπου δια τὴν ἐρημίαν του τόπου δεν εἶναι δυνατόν να σου παρασχεθῇ καμμία βοήθεια.

Σοφ. Σειρ. 8,17 μετὰ μωροῦ μὴ συμβουλεύου, οὐ γὰρ δυνήσεται λόγον στέξαι.

- Σοφ. Σειρ. 8,17 Μη ζητήης συμβουλὰς ἀπὸ μωρὸν ἄνθρωπον καὶ μὴ ἐμπιστεύεσαι εἰς αὐτὸν τὸν εαυτὸν σου, διότι ἐκεῖνος δὲν θὰ ἠμπορέσῃ νὰ κρατήσῃ μυστικὸν τὸν λόγον σου.
- Σοφ. Σειρ. 8,18 ἐνώπιον ἄλλοτρίου μὴ ποιήσῃς κρυπτὸν, οὐ γὰρ γινώσκεις τί τέξεται.
- Σοφ. Σειρ. 8,18 Ενώπιον ἐνὸς ξένου καὶ ἀγνώστου ἀνθρώπου μὴ κάμῃς κάτι, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ μείνῃ μυστικὸν, διότι δὲν γνωρίζεις τι θὰ ἐπακολουθήσῃ.
- Σοφ. Σειρ. 8,19 παντὶ ἄνθρωπῳ μὴ ἔκφαινε σὴν καρδίαν, καὶ μὴ ἀναφερέτω σοὶ χάριν.
- Σοφ. Σειρ. 8,19 Μη ανοίγῃς τὴν καρδίαν σου εἰς οἰονδήποτε ἄνθρωπον καὶ μὴ ζητήσῃς νὰ λάβῃς ἀπὸ αὐτὸν καμμίαν ἐκδούλευσιν.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 9

- Σοφ. Σειρ. 9,1 Μη ζήλου γυναῖκα τοῦ κόλπου σου, μηδὲ διδάξῃς ἐπὶ σεαυτὸν παιδεῖαν πονηράν.
- Σοφ. Σειρ. 9,1 Μη ζηλοτυπῇς τὴν γυναῖκα σου, ποὺ ἀναπαύεται εἰς τὴν ἀγκάλην σου. Καὶ μὴ ἐμβαλῃς στὸν εαυτὸν σου πονηρὰς σκέψεις.
- Σοφ. Σειρ. 9,2 μὴ ὧς γυναικὶ τὴν ψυχὴν σου ἐπιβῆναι αὐτὴν ἐπὶ τὴν ἰσχύν σου.
- Σοφ. Σειρ. 9,2 ἀλλὰ καὶ μὴ παραδίδῃς ἐξ ὁλοκλήρου τὴν καρδίαν σου εἰς τὴν σύζυγόν σου, δια νὰ μὴ γίνῃ αὐτὴ κυρία ἐπὶ τῆς δυνάμεώς σου.
- Σοφ. Σειρ. 9,3 μὴ ὑπάντα γυναικὶ ἐταιριζομένη, μήποτε ἐμπέσῃς εἰς τὰς παγίδας αὐτῆς.
- Σοφ. Σειρ. 9,3 Μη ἐπιζητήης συναντήσεις με ἐταῖραν, μήπως περιπέσῃς εἰς τὰς παγίδας τῆς.
- Σοφ. Σειρ. 9,4 μετὰ ψαλλούσης μὴ ἐνδελέχιζε, μήποτε ἀλῶς ἐν τοῖς ἐπιχειρήμασιν αὐτῆς.

- Σοφ. Σειρ. 9,4 Μη συχνάζης και μη συναναστρέφesai με τραγουδίστριαν, δια να μη περιπέσης και κυριευθής εις τα τεχνάσματά της.
- Σοφ. Σειρ. 9,5 παρθένον μή καταμάνθανε, μήποτε σκανδαλισθῆς ἐν τοῖς ἐπιτιμίοις αὐτῆς.
- Σοφ. Σειρ. 9,5 Μη περιεργάζεσαι παρθένον, δια να μη σκανδαλισθῆς και πέσης εις την αὐτήν μαζή της αμαρτίαν και τιμωρίαν.
- Σοφ. Σειρ. 9,6 μή δῶς πόρναις τὴν ψυχὴν σου, ἵνα μή ἀπολέσης τὴν κληρονομίαν σου.
- Σοφ. Σειρ. 9,6 Μη παραδίδης την καρδίαν σου εις πόρνas, δια να μη χάσης την περιουσίαν σου.
- Σοφ. Σειρ. 9,7 μή περιβλέπου ἐν ῥύμαις πόλεως καὶ ἐν ταῖς ἐρήμοις αὐτῆς μή πλανῶ.
- Σοφ. Σειρ. 9,7 Μη εις τας οδοὺς της πόλεως στρέφης ἐδῶ και ἐκεῖ το βλέμμα σου και εις δρόμους, ὅπου δεν υπάρχουν ἄνθρωποι, μη περιπλανάσαι.
- Σοφ. Σειρ. 9,8 ἀπόστρεψον ὀφθαλμὸν ἀπὸ γυναικὸς εὐμόρφου, καὶ μή καταμάνθανε κάλλος ἀλλότριον· ἐν κάλλει γυναικὸς πολλοὶ ἐπλανήθησαν, καὶ ἐκ τούτου φιλία ὡς πῦρ ἀνακαίεται.
- Σοφ. Σειρ. 9,8 Γυρισε αλλοῦ το βλέμμα σου ἀπὸ ωραίαν γυναῖκα και μη περιεργάζεσαι κάλλος ξένον. Διότι ἀπὸ το κάλλος της γυναικὸς πολλοὶ ἄνδρες ἐπλανήθησαν και παρεσύρθησαν στο κακόν. Απὸ το κάλλος της ὡsάν φωτιά ἀνάπτει ο ἔρως.
- Σοφ. Σειρ. 9,9 μετὰ ὑπάνδρου γυναικὸς μή κάθου τὸ σύνολον καὶ μή συμβολοκοπήσης μετ' αὐτῆς ἐν οἴνῳ, μήποτε ἐκκλίνη ἡ ψυχὴ σου ἐπ' αὐτήν καὶ τῷ πνεύματί σου ὀλισθήσης εἰς ἀπώλειαν.
- Σοφ. Σειρ. 9,9 Μη κάθεσαι καθόλου μαζή με ὑπανδρον γυναῖκα και μη παρακαθήσης μαζή της εις ευωχίαν και οἰνοποσίαν, μήπως παρεκκλίνη η καρδιά σου και υποκύψη στο κάλλος αὐτῆς και ολισθήσης ψυχικῶς και καταστραφῆς.
- Σοφ. Σειρ. 9,10 μή ἐγκαταλίπης φίλον ἀρχαῖον, ὁ γὰρ πρόσφατος οὐκ

ἔστιν ἔπισος αὐτῷ· οἶνος νέος φίλος νέος· ἐὰν
παλαιωθῇ, μετ' εὐφροσύνης πίεσαι αὐτόν.

Σοφ. Σειρ. 9,10 Μη αφήνης φίλον παλαιόν και δοκιμασμένον χάριν ενός
νέου· διότι ο νέος δεν είναι δυνατόν να είναι ισάξιος με
εκείνον. Ο νέος φίλος ομοιάζει προς το νέο κρασί. Εάν το
κρασί γίνη παλαιόν, θα το πίνης με πολλήν ευχαρίστησιν.

Σοφ. Σειρ. 9,11 μὴ ζηλώσης δόξαν ἀμαρτωλοῦ, οὐ γὰρ οἶδας τί ἔσται ἡ
καταστροφή αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 9,11 Μη ζηλεύσης την δόξαν του αμαρτωλού ανθρώπου, διότι
δεν γνωρίζεις ποία και πόσον μεγάλη θα είναι η
καταστροφή του.

Σοφ. Σειρ. 9,12 μὴ εὐδοκήσης ἐν εὐδοκίᾳ ἀσεβῶν· μνήσθητι ὅτι ἕως
ᾄδου οὐ μὴ δικαιωθῶσι.

Σοφ. Σειρ. 9,12 Μη δίδης την καρδίαν σου εις τας τέρψεις των ασεβών
ανθρώπων. Εχε υπ' όψιν σου ότι μέχρι και του άδου δεν θα
μείνουν αυτοί ατιμώρητοι.

Σοφ. Σειρ. 9,13 μακρὰν ἄπεχε ἀπὸ ἀνθρώπου, ὃς ἔχει ἐξουσίαν τοῦ
φονεύειν, καὶ οὐ μὴ ὑποπτεύσης φόβον θανάτου· κἂν
προσέλθης, μὴ πλημμελήσης, ἵνα μὴ ἀφέληται τὴν ζωὴν
σου· ἐπίγνωθι ὅτι ἐν μέσῳ παγίδων διαβαίνεις καὶ ἐπὶ
ἐπάλξεων πόλεων περιπατεῖς.

Σοφ. Σειρ. 9,13 Φεύγε μακρυὰ ἀπὸ ἀνθρώπου, ο ὁποῖος ἔχει την εξουσίαν
να διατάσση φόνον και να εκτελή φόνον, δια να μη σε
καταλάβη καμμιὰ φορά ο φόβος και η αγωνία του θανάτου.
Κοντά του μη διαπράξης ποτέ κανένα αφάλημα, δια να μη
αφαιρέση την ζωήν σου. Καθ' ον χρόνον μένεις μαζί του,
έχε σαφώς υπ' όψιν σου, ότι βαδίζεις εν μέσω παγίδων και
περιπατεῖς επάνω εις επικινδύνους επάλξεις τειχών πόλεως.

Σοφ. Σειρ. 9,14 κατὰ τὴν ἰσχύν σου στόχασαι τοὺς πλησίον καὶ μετὰ
σοφῶν συμβουλευέου.

Σοφ. Σειρ. 9,14 Με όλην την δύναμιν της διανοίας σου εξέταζε τους
ανθρώπους, που ευρίσκονται κοντά σου, εάν είναι ευσεβεῖς

και αξιόπιστοι. Και να ζητήσ συμβουλήν μόνον από τους σοφούς.

Σοφ. Σειρ. 9,15 καὶ μετὰ συνετῶν ἔστω ὁ διαλογισμός σου καὶ πᾶσα διήγησίς σου ἐν νόμῳ Ὑψίστου.

Σοφ. Σειρ. 9,15 Ἀς συσκέπτεσαι και ας συνομιλῇς με αυνετούς ανθρώπους και πρόσεχε, ὥστε κάθε συνομιλία σου να αναφέρεται στον Νομον του Υψιστου Θεού.

Σοφ. Σειρ. 9,16 ἄνδρες δίκαιοι ἔστωσαν σύνδειπνοί σου, καὶ ἐν φόβῳ Κυρίου ἔστω τὸ καύχημά σου.

Σοφ. Σειρ. 9,16 Οι δίκαιοι άνθρωποι ας εἶναι συνδαιτυμόνες σου, καύχημα δε και δόξα σου ας υπάρχη πάντοτε στον σεβασμόν προς τον Κυριον.

Σοφ. Σειρ. 9,17 ἐν χειρὶ τεχνιτῶν ἔργον ἐπαινεθήσεται, καὶ ὁ ἡγούμενος λαοῦ σοφὸς ἐν λόγῳ αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 9,17 Ωραῖον ἔργον, που βγαίνει από τα χέρια τεχνιτῶν, επαινείται, και ο συνετός αρχηγός του λαού θα φανή από τα λόγια του.

Σοφ. Σειρ. 9,18 φοβερός ἐν πόλει αὐτοῦ ἀνὴρ γλωσσώδης, καὶ ὁ προπετὴς ἐν λόγῳ αὐτοῦ μισηθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 9,18 Επικίνδυνος και φοβερός εἶναι εις την πόλιν ο κακόγλωσσος και αθυρόστομος άνθρωπος· εκείνος δέ που εἶναι ἀκριτος και ταχύς εις τα λόγια του θα μισηθῇ.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 10

Σοφ. Σειρ. 10,1 Κριτὴς σοφὸς παιδεύσει τὸν λαὸν αὐτοῦ, καὶ ἡγεμονία συνετοῦ τεταγμένη ἔσται.

Σοφ. Σειρ. 10,1 Σοφὸς ἀρχων παιδαγωγεῖ και μορφώνει τον λαόν του· η εξουσία δε και η κυβέρνησις του συνετού ἀρχοντος εἶναι ορθῶς τακτοποιημένη.

Σοφ. Σειρ. 10,2 κατὰ τὸν κριτὴν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ οὕτως καὶ οἱ

λειτουργοὶ αὐτοῦ, καὶ κατὰ τὸν ἡγούμενον τῆς πόλεως πάντες οἱ κατοικοῦντες αὐτήν.

Σοφ. Σειρ. 10,2 Οποῖος τις εἶναι ὁ ἀρχὼν ἐνός λαοῦ, τέτοιοι θα εἶναι καὶ οἱ ὑπ' αὐτὸν ἀξιωματοῦχοι. Καὶ ὁποῖος εἶναι ὁ ἀρχὼν μίας πόλεως, τέτοιοι θα εἶναι καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῆς.

Σοφ. Σειρ. 10,3 βασιλεὺς ἀπαιδευτὸς ἀπολεῖ τὸν λαὸν αὐτοῦ, καὶ πόλις οἰκισθήσεται ἐν συνέσει δυναστῶν.

Σοφ. Σειρ. 10,3 Ἀμόρφωτος καὶ ἀσύνετος βασιλεὺς οδηγεῖ τὸν λαὸν τοῦ εἰς τὴν καταστροφὴν· ἐξ ἀντιθέτου αποκτὰ πολλοὺς κατοίκους μία πόλις καὶ ευημερεῖ χάρις εἰς τὴν σύνεσιν τῶν καλῶν ἀρχόντων.

Σοφ. Σειρ. 10,4 ἐν χειρὶ Κυρίου ἐξουσία τῆς γῆς, καὶ τὸν χρήσιμον ἐγερεῖ εἰς καιρὸν ἐπ' αὐτῆς.

Σοφ. Σειρ. 10,4 Ἀπὸ τοῦ χέρι τοῦ Κυρίου χορηγεῖται κάθε ἐξουσία ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, τὸν δὲ χρήσιμον καὶ καλὸν ἀρχοντα ἐπ' αὐτῆς θα ἀναδείξῃ ὁ Κύριος στὸν κατάλληλον καιρὸν.

Σοφ. Σειρ. 10,5 ἐν χειρὶ Κυρίου εὐδοκία ἀνδρός, καὶ προσώπῳ γραμματέως ἐπιθήσει δόξαν αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 10,5 Εἰς τὸ χέρι τοῦ παντοδυνάμου Κυρίου εἶναι ἡ κατευδὼσις παντός ἀνθρώπου εἰς τὰ ἔργα τοῦ. Καὶ στὸ πρόσωπον τοῦ δικαίου νομοθέτου θα ἀποθέσῃ ὁ Θεὸς τὴν δόξαν τοῦ.

Σοφ. Σειρ. 10,6 Ἐπὶ παντὶ ἀδικήματι μὴ μηνιάσῃς τῷ πλησίον καὶ μὴ πᾶσσε μηδὲν ἐν ἔργοις ὕβρεως.

Σοφ. Σειρ. 10,6 Οἰανδὴποτε ἀδικίαν καὶ ἀν σου κάμῃ ὁ πλησίον, μὴ μνησικακήσῃς ἐναντίον τοῦ καὶ μὴ κάμῃς τίποτε ἐπάνω εἰς τὴν ὁρμὴν τοῦ πάθους.

Σοφ. Σειρ. 10,7 μισητὴ ἔναντι Κυρίου καὶ ἀνθρώπων ὑπερηφανία, καὶ ἐξ ἀμφοτέρων πλημμελήσῃ ἄδικα.

Σοφ. Σειρ. 10,7 Ἡ ὑπερηφάνεια εἶναι μισητὴ ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων καὶ ἐνώπιον ἀμφοτέρων ὁ υπερήφανος θα διαπράξῃ πολλὰς ἀδικίας.

Σοφ. Σειρ. 10,8 βασιλεία ἀπὸ ἔθνους εἰς ἔθνος μετáγεται διὰ ἀδικίας καὶ

ὑβρεις καὶ χρήματα.

- Σοφ. Σειρ. 10,8 Η βασιλεία περιέρχεται από το ένα έθνος στο άλλο εξ αιτίας των αδικιών, της υπερηφανείας και του αδίκου πλουτισμού.
- Σοφ. Σειρ. 10,9 τί υπερηφανεύεται γῆ καὶ σποδός; ὅτι ἐν ζωῇ ἔρριψα τὰ ἐνδόσθια αὐτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 10,9 Διατί υπερηφανεύεται ο άνθρωπος, που είναι χώμα και στάκτη; Διότι του υπερηφάνου ανθρώπου, καθ' ον χρόνον ακόμη εζούσε, εγώ ἔρριψα τα εντόσθιά του κάτω.
- Σοφ. Σειρ. 10,10 μακρὸν ἀρρώστημα σκώπτει ἰατρός· καὶ βασιλεὺς σήμερον, καὶ αὔριον τελευτήσει.
- Σοφ. Σειρ. 10,10 Μακράν ασθένειαν, η οποία δεν φέρει τον θάνατον αλλά ούτε και θεραπεύεται, την εμπαίζει και ο ιατρός. Και ο ασθενών βασιλεύς σήμερον υπάρχει, αύριον δε αποθνήσκει.
- Σοφ. Σειρ. 10,11 ἐν γὰρ τῷ ἀποθανεῖν ἄνθρωπον κληρονομήσει ἔρπετά καὶ θηρία καὶ σκώληκας.
- Σοφ. Σειρ. 10,11 Όταν δε αποθάνη ο άνθρωπος, θα τον κληρονομήσουν και θα τον παραλάβουν τα ερπετά και τα θηρία και τα σκουλήκια.
- Σοφ. Σειρ. 10,12 ἀρχὴ ὑπερηφανίας ἀνθρώπου ἀφισταμένου ἀπὸ Κυρίου, καὶ ἀπὸ τοῦ ποιήσαντος αὐτὸν ἀπέστη ἡ καρδιά αὐτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 10,12 Η αρχή και πρώτη αιτία της απομακρύνσεως του ανθρώπου από τον Κυριον είναι η υπερηφάνεια. Η καρδιά του υπερηφάνου έχει απομακρυνθῇ από τον δημιουργόν του.
- Σοφ. Σειρ. 10,13 ὅτι ἀρχὴ ὑπερηφανίας ἁμαρτία, καὶ ὁ κρατῶν αὐτῆς ἐξομβρήσει βδέλυγμα· διὰ τοῦτο παρεδόξασε Κύριος τὰς ἐπαγωγὰς καὶ κατέστρεψεν εἰς τέλος αὐτούς.
- Σοφ. Σειρ. 10,13 Επειδὴ δε αρχή και πηγὴ κάθε αμαρτίας είναι ο εγωϊσμός, εκείνος ο οποίος κρατεῖ τον εγωϊσμόν του και κυριαρχεῖται ἀπὸ αὐτόν, θα ξεχύσῃ ὡς ἄν βροχὴν ἀπὸ μέσα του βδελυρότητας. Δια τούτο ο Κυριος θα του αποστείλῃ τρομερὰς τιμωρίας και θα τον καταστρέψῃ ἐξ ολοκλήρου.
- Σοφ. Σειρ. 10,14 θρόνους ἀρχόντων καθεῖλεν ὁ Κύριος καὶ ἐκάθισε

πραεῖς ἀντ' αὐτῶν.

Σοφ. Σειρ. 10,14 Ο Κύριος εκρήμνισε θρόνους ἀρχόντων καὶ ἀντὶ ἐκείνων ἐγκατέστησε πρᾶους ἀνθρώπους ὡς ἀρχοντας.

Σοφ. Σειρ. 10,15 ῥίζας ἐθνῶν ἐξέτιλεν ὁ Κύριος καὶ ἐφύτευσε ταπεινοὺς ἀντ' αὐτῶν.

Σοφ. Σειρ. 10,15 Ριζας ἀλαζονικῶν ἐθνῶν ἐξερρίζωσεν ὁ Κύριος καὶ ἐφύτευσεν ἀντὶ ἐκείνων ταπεινοὺς ἀνθρώπους.

Σοφ. Σειρ. 10,16 χώρας ἐθνῶν κατέστρεψεν ὁ Κύριος καὶ ἀπώλεσεν αὐτὰς ἕως θεμελίων γῆς.

Σοφ. Σειρ. 10,16 Χωρας υπερηφάνων ἐθνῶν τας κατέστρεψεν ὁ Κύριος. Τας ἐξωλόθρευσεν ἕως τα θεμέλιά των.

Σοφ. Σειρ. 10,17 ἐξήρανε ἐξ αὐτῶν καὶ ἀπώλεσεν αὐτοὺς καὶ κατέπαυσεν ἀπὸ γῆς τὸ μνημόσυνον αὐτῶν.

Σοφ. Σειρ. 10,17 Εξήρανε τὴν ζωὴν των, ἐξωλόθρευσε τοὺς κατοικοὺς των καὶ ἐσβῆσε τὴν ἀνάμνησιν των ἀπὸ τὴν γην.

Σοφ. Σειρ. 10,18 οὐκ ἔκτισται ἀνθρώποις ὑπερηφανία, οὐδὲ ὀργὴ θυμοῦ γεννήμασι γυναικῶν.

Σοφ. Σειρ. 10,18 Ο ἐγωϊσμός δεν εἶναι προωρισμένος καὶ ταιριαστός δια τὸν ἄνθρωπον, οὔτε ὁ θυμός καὶ ἡ ὀργὴ δια τὰ τέκνα των γυναικῶν.

Σοφ. Σειρ. 10,19 Σπέρμα ἔντιμον ποῖον; σπέρμα ἀνθρώπου. σπέρμα ἔντιμον ποῖον; οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον. σπέρμα ἄτιμον ποῖον; σπέρμα ἀνθρώπου. σπέρμα ἄτιμον ποῖον; οἱ παραβαίνοντες ἐντολὰς.

Σοφ. Σειρ. 10,19 Ποῖον γένος εἶναι ἐντιμον καὶ ἐνδοξον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ; Το γένος των ἀνθρώπων. Ποῖον γένος ἀνθρώπων καὶ ποῖοι ἄνθρωποι εἶναι ἐντιμοὶ καὶ δοξασμένοι πλησίον τοῦ Θεοῦ; Εκείνοι μόνον, που φοβούνται τὸν Κύριον. Ποῖον γένος μεταξύ των ζώντων δημιουργημάτων εἶναι δυνατόν νὰ καταντήσῃ καταφρονημένον καὶ ἀδοξον; Το γένος των ἀνθρώπων. Ποῖοι ἀπὸ τὸ γένος αὐτὸ περιπίπτουν εἰς ἀδοξίαν καὶ καταφρόνησιν; Εκείνοι που παραβαίνουν τας

εντολάς του Θεού.

Σοφ. Σειρ. 10,20 ἐν μέσῳ ἀδελφῶν ὁ ἡγούμενος αὐτῶν ἔντιμος, καὶ οἱ φοβούμενοι Κύριον ἐν ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 10,20 Ἀρχων απολαμβάνει δικαίαν τιμὴν καὶ δόξαν ἐν μέσῳ μόνον ἀνθρώπων, που θεωροῦν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον ἀδελφόν των. Αὐτός δε ἀς ἔχη πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ ἀς τιμᾷ ἐκείνους, που ευλαβούνται τὸν Κύριον.

Σοφ. Σειρ. 10,22 πλούσιος καὶ ἔνδοξος καὶ πτωχός, τὸ καύχημα αὐτῶν φόβος Κυρίου.

Σοφ. Σειρ. 10,22 Καὶ διὰ τὸν πλούσιον καὶ διὰ τὸν ἔνδοξον καὶ διὰ τὸν πτωχόν τὸ καύχημα πρέπει νὰ εἶναι ὁ σεβασμός πρὸς τὸν Θεόν.

Σοφ. Σειρ. 10,23 οὐ δίκαιον ἀτιμάσαι πτωχόν συνετόν, καὶ οὐ καθήκει δοξάσαι ἄνδρα ἀμαρτωλόν.

Σοφ. Σειρ. 10,23 Δὲν εἶναι δίκαιον νὰ θεωρῇται ἀνάξιος τιμῆς ὁ συνετός, διότι εἶναι πτωχός. Οὔτε δε νὰ τιμᾶται καὶ νὰ δοξάζεται ὁ ἀμαρτωλός ἄνθρωπος ἐπειδὴ εἶναι πλούσιος.

Σοφ. Σειρ. 10,24 μεγιστὰν καὶ κριτῆς καὶ δυνάστης δοξασθήσεται, καὶ οὐκ ἔστιν αὐτῶν τις μείζων τοῦ φοβουμένου τὸν Κύριον.

Σοφ. Σειρ. 10,24 Οἱ μεγιστάνες καὶ οἱ κριταὶ καὶ οἱ ἄρχοντες δοξάζονται, ἀλλὰ κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς δὲν εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ ἐκεῖνον, που φοβεῖται τὸν Κύριον.

Σοφ. Σειρ. 10,25 οἰκέτῃ σοφῷ ἐλεύθεροι λειτουργήσουσι, καὶ ἀνὴρ ἐπιστήμων οὐ γογγύσει.

Σοφ. Σειρ. 10,25 Ἀνθρώποι ἐλεύθεροι θὰ γίνουν υπηρέται εἰς δούλον σοφόν. Ὁ δε συνετός καὶ μορφωμένος ἄνθρωπος δὲν θὰ γογγύσῃ δι' αὐτό.

Σοφ. Σειρ. 10,26 Μὴ σοφίζου ποιῆσαι τὸ ἔργον σου καὶ μὴ δοξάζου ἐν καιρῷ στενοχωρίας σου.

Σοφ. Σειρ. 10,26 Μὴ ἀλαζονεύεσαι, ὅτι θὰ κάμῃς ἔργα μεγάλα ἀνώτερα ἀπὸ τὰς δυνάμεις σου. Καὶ εἰς καιρὸν δυσκολιών καὶ

στενοχωριών μη επιδεικνύεσαι αποκρύπτων την
πραγματικήν σου κατάστασιν.

Σοφ. Σειρ. 10,27 κρείσσων ἐργαζόμενος καὶ περισσεύων ἐν πᾶσιν ἢ
περιπατῶν δοξαζόμενος καὶ ἀπορῶν ἄρτων.

Σοφ. Σειρ. 10,27 Καλύτερος εἶναι ἐκεῖνος, που εργάζεται και ετσι
ανταποκρίνεται εις ὅλας αὐτοῦ τας βιοτικὰς ἀνάγκας, παρὰ
ἐκεῖνος που περιπατεῖ καυχησιολογῶν καθ' ὃν χρόνον
στερεῖται και ἀπὸ αὐτὸ το ψωμί του.

Σοφ. Σειρ. 10,28 τέκνον, ἐν πραϋτητι δόξασον τὴν ψυχὴν σου καὶ δὸς
αὐτῇ τιμὴν κατὰ τὴν ἀξίαν αὐτῆς.

Σοφ. Σειρ. 10,28 Παιδί μου, να τιμάς τον εαυτόν σου με την πραότητα σου
και να αποδίδης στον εαυτόν σου την τιμήν και την θέσιν,
που σου αξίζει.

Σοφ. Σειρ. 10,29 τὸν ἀμαρτάνοντα εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίς δικαιώσει;
καὶ τίς δοξάσει τὸν ἀτιμάζοντα τὴν ζωὴν αὐτοῦ;

Σοφ. Σειρ. 10,29 Εκείνον που διαπράττει αμαρτήματα εναντίον της ψυχῆς
του, ποιός θα ευρεθῇ να τον δικαιώση; Και ποιός θα δοξάσῃ
ἐκεῖνον, ο οποίος κατεξευτελίζει τον εαυτόν του με την
απρεπή διαγωγὴν του;

Σοφ. Σειρ. 10,30 πτωχὸς δοξάζεται δι' ἐπιστήμην αὐτοῦ, καὶ πλούσιος
δοξάζεται διὰ τὸν πλοῦτον αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 10,30 Ο πτωχὸς αποκτὰ δόξαν με την γνώσιν και μέ την σοφίαν
του. Ο πλούσιος αποκτὰ δόξαν με τον πλοῦτον του.
Προτιμότερος ὅμως εἶναι ο πρῶτος.

Σοφ. Σειρ. 10,31 ὁ δεδοξασμένος ἐν πτωχείᾳ, καὶ ἐν πλούτῳ ποσαχῶς;
καὶ ὁ ἄδοξος ἐν πλούτῳ, καὶ ἐν πτωχείᾳ ποσαχῶς;

Σοφ. Σειρ. 10,31 Εἰάν ο πτωχὸς εἶναι σοφός και δοξάζεται, πόσον
περισσότερον θα δοξασθῇ ὅταν αποκτήσῃ και πλοῦτον; Εἰάν
ο πλούσιος δεν ἔχεη την δόξαν της σοφίας, πόσον ἄδοξος θα
εἶναι, ὅταν κατακτήσῃ πτωχός;

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 11

- Σοφ. Σειρ. 11,1 Σοφία ταπεινοῦ ἀνυψώσει κεφαλὴν αὐτοῦ, καὶ ἐν μέσῳ μεγιστάνων καθίσει αὐτόν.
- Σοφ. Σειρ. 11,1 Ἡ σοφία του ταπεινόφρονος ἀνθρώπου τον δοξάζει και τον τιμᾷ, ἐν μέσῳ δε ἐπισήμων ἀνθρώπων θα του δώση θέσιν.
- Σοφ. Σειρ. 11,2 μὴ αἰνέσης ἄνδρα ἐν κάλλει αὐτοῦ καὶ μὴ βδελύξῃ ἄνθρωπον ἐν ὁράσει αὐτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 11,2 Μὴ ἐπαινέσης ἄνθρωπον δια την ωραιότητά του, οὔτε και να αποστροφῇ ἄλλον ἄνθρωπον, διότι το πρόσωπόν του δεν εἶναι ωραῖον.
- Σοφ. Σειρ. 11,3 μικρὰ ἐν πετεινοῖς μέλισσα, καὶ ἀρχὴ γλυκασμάτων ὁ καρπὸς αὐτῆς.
- Σοφ. Σειρ. 11,3 Ἡ μέλισσα ἀπὸ ἀπόψεως σωματικῆς ἐμφανίσεως και ἰσχύος εἶναι μικρὰ μεταξύ των πτερωτῶν, ἀλλὰ το προϊόν των κόπων της εἶναι ἐξαιρετικῆς γλυκύτητας.
- Σοφ. Σειρ. 11,4 ἐν περιβολῇ ἱματίων μὴ καυχῆσῃ καὶ ἐν ἡμέρᾳ δόξης μὴ ἐπαίρου· ὅτι θαυμαστὰ τὰ ἔργα Κυρίου, καὶ κρυπτὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐν ἀνθρώποις.
- Σοφ. Σειρ. 11,4 Μὴ καυχᾶσαι δια τα ωραῖα ἐνδύματα, που φορεῖς, οὔτε και να ἀλαζονεύεσαι εἰς ἡμέρας δόξης σου. Ἰδού, ὅτι τα ἔργα του Κυρίου εἶναι θαυμαστά· και ὁμως τα πλείστα ἀπὸ τα ἔργα του μένουν ἀγνωστα μεταξύ των ἀνθρώπων.
- Σοφ. Σειρ. 11,5 πολλοὶ τύραννοι ἐκάθισαν ἐπὶ ἐδάφους, ὁ δὲ ἀνυπονόητος ἐφόρεσε διάδημα.
- Σοφ. Σειρ. 11,5 Πολλοὶ ἄρχοντες ἔχασαν τους θρόνους και την ἐξουσίαν των και ἐκάθισαν κάτω στο χῶμα. Εκείνος δέ, τον ὁποῖον δια την ἀσημότητά του κανεῖς ποτέ δεν ἐσκέφθη, ἐφόρεσε βασιλικὸν στέμμα εἰς την κεφαλὴν του.
- Σοφ. Σειρ. 11,6 πολλοὶ δυνάσται ἠτιμᾶσθησαν σφόδρα, καὶ ἔνδοξοι παρεδόθησαν εἰς χεῖρας ἐτέρων.
- Σοφ. Σειρ. 11,6 Πολλοὶ βασιλεῖς και ἄρχοντες ἔχασαν το στέμμα και την

εξουσίαν των και περιέπεσαν εις ασημότητα, όπως επίσης και πολλοί ένδοξοι παρεδόθησαν εις χείρας άλλων ως δούλοι.

Σοφ. Σειρ. 11,7 πρὶν ἐξετάσης, μὴ μέμψη· νόησον πρῶτον καὶ τότε ἐπιτίμα.

Σοφ. Σειρ. 11,7 Πριν ακριβώς εξετάσης και πληροφορηθής την αλήθειαν, μη κατηγορήσης. Πρώτα να κατανοήσης καλώς και κατόπιν να απευθύνης παρατηρήσεις και ελέγχους.

Σοφ. Σειρ. 11,8 πρὶν ἢ ἀκοῦσαι, μὴ ἀποκρίνου καὶ ἐν μέσῳ λόγων μὴ παρεμβάλλου.

Σοφ. Σειρ. 11,8 Πριν ακούσης και εννοήσης, μη δίδης ἀπόκρισιν. Και όταν οι άλλοι ομιλούν, μη παρεμβαίνης, δια να τους διακόψης.

Σοφ. Σειρ. 11,9 περὶ πράγματος, οὐ οὐκ ἔστι σοι χρεία, μὴ ἔριζε καὶ ἐν κρίσει ἀμαρτωλῶν μὴ συνέδρευε.

Σοφ. Σειρ. 11,9 Δια ζητήματα, τα οποία δεν σε αφορούν, μη φιλονεικής, εις δε τας αντεγκλήσεις και τας δίκας των αμαρτωλῶν ανθρώπων μη ανακατεύεσαι.

Σοφ. Σειρ. 11,10 Τέκνον, μὴ περὶ πολλὰ ἔστωσαν αἱ πράξεις σου· ἐὰν πληθυνῇς, οὐκ ἀθωωθήσῃ· καὶ ἐὰν διώκῃς, οὐ μὴ καταλάβῃς, καὶ οὐ μὴ ἐκφύγῃς διαδράς.

Σοφ. Σειρ. 11,10 Παιδί μου, μη εκτείνεσαι εις πολλά έργα και μάλιστα ανώτερα των δυνάμεών σου. Εάν πληθύνῃς τα έργα σου και τας ασχολίας σου, θα περιπέσης ενδεχομένως εις σφάλματα και δεν θα μείνῃς χωρίς ενόχην. Και εάν επιδιώκῃς να επιτύχῃς πολλά, δεν θα κατορθώσης να αποφύγῃς τας αποτυχίας.

Σοφ. Σειρ. 11,11 ἔστι κοπιῶν καὶ πονῶν καὶ σπεύδων, καὶ τόσῳ μᾶλλον ὑστερεῖται.

Σοφ. Σειρ. 11,11 Υπάρχουν άνθρωποι, οι οποίοι κοπιάζουν και μοχθούν και σπεύδουν συνεχώς, και όμως τόσον περισσότερον στεροῦνται.

Σοφ. Σειρ. 11,12 ἔστι νωθρὸς καὶ προσδεόμενος ἀντιλήψεως, ὑστερῶν

ἰσχύϊ καὶ πτωχείᾳ περισσεύει· καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ Κυρίου ἐπέβλεψαν αὐτῷ εἰς ἀγαθὰ, καὶ ἀνώρθωσεν αὐτὸν ἐκ ταπεινώσεως αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 11,12 Ὑπάρχουν ἐξ ἀντιθέτου ἄνθρωποι ἀδύνατοι, μειωμένης δραστηριότητος, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀνάγκην συμπαράστασεως καὶ βοηθείας τῶν ἄλλων, υστεροῦν αὐτοὶ εἰς δύναμιν καὶ εὐρίσκονται εἰς μεγάλην πτωχείαν. Ἐν τούτοις πρὸς αὐτοὺς ὁ Κύριος στρέφει με ευμένειαν τοὺς ὀφθαλμοὺς του καὶ τοὺς ἀνορθώνει ἀπὸ τὴν ταπεινὴν καὶ δύσκολον θέσιν τῶν.

Σοφ. Σειρ. 11,13 καὶ ἀνύψωσε κεφαλὴν αὐτοῦ καὶ ἀπεθαύμασαν ἐπ' αὐτῷ πολλοί.

Σοφ. Σειρ. 11,13 Ἀνυψώνει τὴν κεφαλὴν τῶν τοὺς τιμὰ καὶ τοὺς ἐμφανίζει μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὥστε πολλοὶ ἄνθρωποι νὰ καταλαμβάνονται ἀπὸ θαυμασμόν δι' αὐτοὺς.

Σοφ. Σειρ. 11,14 ἀγαθὰ καὶ κακὰ, ζωὴ καὶ θάνατος, πτωχεῖα καὶ πλοῦτος παρὰ Κυρίου ἐστί.

Σοφ. Σειρ. 11,14 Τα καλὰ καὶ τα δυσάρεστα, ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος, ὁ πλοῦτος καὶ ἡ πτωχεῖα, δίδονται καὶ κατευθύνονται ἀπὸ τὸν Κύριον.

Σοφ. Σειρ. 11,17 δόσις Κυρίου παραμένει εὐσεβέσι, καὶ ἡ εὐδοκία αὐτοῦ εἰς τὸν αἰῶνα εὐδοθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 11,17 Αἱ δωρεαὶ τοῦ Θεοῦ δίδονται καὶ παραμένουν εἰς χεῖρας τῶν εὐσεβῶν. Ἡ δε ευμενεία τοῦ Κυρίου προστατεύει καὶ κατευοδώνει αὐτοὺς στοὺς αἰῶνας.

Σοφ. Σειρ. 11,18 ἔστι πλουτῶν ἀπὸ προσοχῆς καὶ σφιγγίας αὐτοῦ, καὶ αὕτη ἡ μερὶς τοῦ μισθοῦ αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 11,18 Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι πλουτοῦν, διότι ἔχουν ἐνδιαφέρον διὰ τὸ χρήμα καὶ διότι εἶναι σφιχτοχέρηδες. Ἰδοὺ ὁμῶς ποία θὰ εἶναι ἡ ἀμοιβὴ τῶν.

Σοφ. Σειρ. 11,19 ἐν τῷ εἰπεῖν αὐτόν· εὗρον ἀνάπαυσιν καὶ νῦν φάγομαι ἐκ τῶν ἀγαθῶν μου, καὶ οὐκ οἶδε τίς καιρὸς παρελεύσεται καὶ καταλείψει αὐτὰ ἑτέροις καὶ ἀποθανεῖται.

- Σοφ. Σειρ. 11,19 Όταν θα είπουν “ευρήκα επιτέλους την ησυχίαν και ανάπαυσίν μου και τώρα θα τρώγω και θα απολαμβάνω τα αγαθά μου”, εν τούτοις δεν γνωρίζει επί πόσον καιρόν θα διαρκέση αυτή η κατάσταση και τότε θα εγκαταλείψη τα αγαθά του στους άλλους, διότι αυτός θα αποθάνη.
- Σοφ. Σειρ. 11,20 στηθι ἐν διαθήκη σου καὶ ὁμίλει ἐν αὐτῇ καὶ ἐν τῷ ἔργῳ σου παλαιώθητι.
- Σοφ. Σειρ. 11,20 Σὺ ὅμως μένε προσηλωμένος στο ἐντιμον ἔργον, πὺ ἔχεις ἀναλάβει. Αὐτὸ νὰ ἔχῃς σύντροφόν σου εἰς τὴν καρδίαν καὶ τὴν διάνοιάν σου καὶ γήρασε στο ἔργον σου αὐτὸ.
- Σοφ. Σειρ. 11,21 μὴ θαύμαζε ἐν ἔργοις ἀμαρτωλοῦ, πίστευε τῷ Κυρίῳ καὶ ἔμμενε τῷ πόνῳ σου· ὅτι κοῦφον ἐν ὀφθαλμοῖς Κυρίου διὰ τάχους ἐξάπινα πλουτίσαι πένητα.
- Σοφ. Σειρ. 11,21 Μὴ καταπλήττεσαι διὰ τὰ ἔργα τοῦ ἀμαρτωλοῦ. Σὺ ἔχε πίστιν καὶ ἐμπιστοσύνην στον Κύριον καὶ μένε σταθερός στο ἔργον σου, ὅσον κουραστικόν καὶ ἀν εἶναι. Διότι εἶναι εὐκόλον στον Κύριον ταχύτατα καὶ ἀμέσως νὰ δώσῃ πλοῦτη στον πτωχόν.
- Σοφ. Σειρ. 11,22 εὐλογία Κυρίου ἐν μισθῷ εὐσεβοῦς, καὶ ἐν ᾧ ταχινῇ ἀναθάλλει εὐλογίαν αὐτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 11,22 Ἡ εὐλογία τοῦ Κυρίου εἶναι ὁ μισθός καὶ ἡ ἀνταμοιβή τοῦ εὐσεβοῦς. Καὶ εἰς στιγμὴν χρόνου ἡμπορεῖ νὰ κάμῃ, ὥστε νὰ ἀναθάλλῃ καὶ νὰ καρποφορήσῃ ἡ εὐλογία τοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 11,23 μὴ εἴπῃς· τίς ἐστὶ μοῦ χρεία, καὶ τίνα ἀπὸ τοῦ νῦν ἔσται μοῦ τὰ ἀγαθὰ;
- Σοφ. Σειρ. 11,23 Μὴ εἴπῃς· “τὶ ἀνάγκην ἔχω πλέον, ποῖὰ ἄλλα ἀγαθὰ ἡμπορῶ ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα νὰ ἔχω;”
- Σοφ. Σειρ. 11,24 μὴ εἴπῃς· αὐτάρκη μοὶ ἐστὶ, καὶ τί ἀπὸ τοῦ νῦν κακωθήσομαι;
- Σοφ. Σειρ. 11,24 Μὴ εἴπῃς· “ἀρκετὰ εἶναι αὐτὰ, πὺ ἔχω. Καὶ ποῖον κακόν ἡ ποῖαν δυστυχίαν ἔχω νὰ φοβηθῶ ἀπὸ τώρα καὶ στο ἐξῆς;”
- Σοφ. Σειρ. 11,25 ἐν ἡμέρᾳ ἀγαθῶν ἀμνησίᾳ κακῶν, καὶ ἐν ἡμέρᾳ κακῶν

οὐ μνησθήσεται ἀγαθῶν·

- Σοφ. Σειρ. 11,25 Εἰς περίοδον ευτυχίας και μέσα στον πλούτον των αγαθῶν δεν ενθυμείται κανεῖς τας θλίψεις και στενοχωρίας. Οπως επίσης και εἰς περίοδον στενοχωριῶν και συμφορῶν δεν ενθυμείται τα αγαθά, που εἶχεν ἄλλοτε.
- Σοφ. Σειρ. 11,26 ὅτι κοῦφον ἔναντι Κυρίου ἐν ἡμέρᾳ τελευτῆς ἀποδοῦναι ἀνθρώπῳ κατὰ τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 11,26 Εἶναι ὁμως ευκολώτατον στον Κυριον κατὰ την ὥραν του θανάτου να ἀποδώσῃ στον κάθε ἄνθρωπον ἀνάλογα με τον τρόπον της ζωῆς του και με τα ἔργα του.
- Σοφ. Σειρ. 11,27 κάκῳσις ὥρας ἐπιλησμονῆν ποιεῖ τρυφῆς, καὶ ἐν συντελείᾳ ἀνθρώπου ἀποκάλυψις ἔργων αὐτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 11,27 Μια ὥρα στενοχωρίας και θλίψεως κάμνει τον ἄνθρωπον να λησμονῇ τας ἡμέρας της ευτυχίας του. Κατὰ δε την ὥραν του θανάτου του θα ἀποκαλυφθοῦν ὅλα αὐτοῦ τα ἔργα.
- Σοφ. Σειρ. 11,28 πρὸ τελευτῆς μὴ μακάριζε μηδὲνα, καὶ ἐν τέκνοις αὐτοῦ γνωσθήσεται ἀνὴρ.
- Σοφ. Σειρ. 11,28 Δια τοῦτο προ του θανάτου μη καλοτυχίζῃς κανένα. Και εἰς τα τέκνα του, τα οποία θα τον κληρονομήσουν, θα δειχθῇ ὁ ἄνθρωπος, ποιὸς πραγματικὰ εἶναι.
- Σοφ. Σειρ. 11,29 Μὴ πάντα ἄνθρωπον εἴσαγε εἰς τὸν οἶκόν σου, πολλὰ γὰρ τὰ ἔνεδρα τοῦ δολίου.
- Σοφ. Σειρ. 11,29 Μὴ εἰσάγῃς κάθε ἄνθρωπον στο σπίτι σου. Διότι πολλαὶ εἶναι αἱ παγίδες, τας ὁποίας στήνουν οἱ δόλιοι ἄνθρωποι.
- Σοφ. Σειρ. 11,30 πέρδιξ θηρευτῆς ἐν καρτάλλῳ, οὕτως καρδία ὑπερηφάνου, καὶ ὡς ὁ κατάσκοπος ἐπιβλέπει πτῶσιν·
- Σοφ. Σειρ. 11,30 Οπως ἡ πέρδικα τίθεται στο κλουβί του κυνηγοῦ ὡς δόλωμα, ἔτσι εἶναι ἡ καρδιά, ὁ νους και ἡ διάθεσις του υπερηφάνου, διότι ὡς κατάσκοπος αὐτὸς παρακολουθεῖ και περιμένει την κατάρρευσίν σου.
- Σοφ. Σειρ. 11,31 τὰ γὰρ ἀγαθὰ εἰς κακὰ μεταστρέφων ἐνεδρεύει καὶ ἐν τοῖς αἰρετοῖς ἐπιθήσει μῶμον.

- Σοφ. Σειρ. 11,31 Αυτός ενεδρεύει και προσπαθεί να μεταβάλει τα καλά εις κακά, εναντίον δε των εκλεκτών και διακεκριμένων προσπαθεί να προσάψη κατηγορίας.
- Σοφ. Σειρ. 11,32 από σπινθήρος πυρός πληθύνεται άνθρακιά, και άνθρωπος άμαρτωλός εις αίμα ενεδρεύει.
- Σοφ. Σειρ. 11,32 Από ένα σπινθήρα ανάπτει μεγάλη φωτιά· και ένας αμαρτωλός άνθρωπος στήνει ενέδρας, δια να χύση αίματα.
- Σοφ. Σειρ. 11,33 πρόσεχε από κακούργου, πονηρά γάρ τεκταίνει, μήποτε μῶμον εις τὸν αἰῶνα δῶ σοι.
- Σοφ. Σειρ. 11,33 Πρόσεχε από τον κακοποιόν άνθρωπον, διότι αυτός πάντοτε καταστρώνει και θέτει εις ενέργειαν πονηρά σχέδια. Πρόσεχε, μήπως και εναντίον σου προσάψη κατηγορίαν άδικον, η οποία θα μείνη πάντοτε.
- Σοφ. Σειρ. 11,34 ένοίκισον άλλότριον καὶ διαστρέψει σε έν ταραχαῖς, καὶ άπαλλοτριώσει σε τῶν ιδίων σου.
- Σοφ. Σειρ. 11,34 Βαλε ένα ξένον στο σπίτι σου και αυτός θα σε αναστατώση με τας ταραχάς, που θα υπεγείρη στον οίκον σου, και θα σε αποξενώσει από τους ιδικούς σου ανθρώπους.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 12

- Σοφ. Σειρ. 12,1 Έάν εὔ ποιῆς, γνῶθι τίνι ποιεῖς, καὶ ἔσται χάρις τοῖς άγαθοῖς σου.
- Σοφ. Σειρ. 12,1 Εάν κάμνης ευεργεσίας, πρόσεχε εις ποῖον τας κάμνεις, και θα εύρης τότε ευχαρίστησιν δι' αυτάς.
- Σοφ. Σειρ. 12,2 εὔ ποιήσον εύσεβεῖ, καὶ εύρήσεις άνταπόδομα καὶ εἰ μή παρ' αὐτοῦ, αλλά παρὰ Ὑψίστου.
- Σοφ. Σειρ. 12,2 Ευεργέτησε τον ευσεβή, άνθρωπον δηλαδή που αξίζει να ευεργετηθή, και θα εύρης από αυτόν ευγνώμονα ανταπόδοσιν. Αλλά και αν δεν εύρης από εκείνον, θα εύρης την ανταπόδοσιν του αγαθού από τον Θεόν.

- Σοφ. Σειρ. 12,3 οὐκ ἔστιν ἀγαθὰ τῷ ἐνδελεχίζοντι εἰς κακὰ καὶ τῷ ἐλεημοσύνην μὴ χαριζομένῳ.
- Σοφ. Σειρ. 12,3 Δεν εἶναι ορθόν και δίκαιον να ευεργετήται ἄνθρωπος, ο οποίος ισχυρογνωμόνως επιμένει στο κακόν. Οπως επίσης και εκείνος, ο οποίος, ενώ ημπορεί, δεν κάμνει ποτέ ελεημοσύνην.
- Σοφ. Σειρ. 12,4 δὸς τῷ εὐσεβεῖ καὶ μὴ ἀντιλάβη τοῦ ἁμαρτωλοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 12,4 Δώσε την ελεημοσύνην σου στον ευσεβή και μη ἔρχεσαι εις βοήθειαν του αμετανοήτου ἁμαρτωλοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 12,5 εὖ ποιήσον τῷ ταπεινῷ καὶ μὴ δῶς ἀσεβεῖ· ἐμπόδισον τοὺς ἄρτους αὐτοῦ καὶ μὴ δῶς αὐτῷ, ἵνα μὴ ἐν αὐτοῖς σε δυναστεύσῃ· διπλάσια γὰρ κακὰ εὐρήσεις ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς, οἷς ἂν ποιήσῃς αὐτῷ.
- Σοφ. Σειρ. 12,5 Ευεργέτησε τον ταπεινόν ἄνθρωπον και μη δώσης την ευεργεσίαν σου στον πωρωμένον ασεβή. Κράτησε τους ἄρτους σου, μη τους δίδης στον ασεβή, δια να μη σε καταδυναστεύσῃ εκείνος με αυτούς. Διότι θα εὕρης ἀπὸ αὐτόν ὄχι ευγνωμοσύνην, ἀλλὰ διπλάσια κακὰ ἀπὸ τα ἀγαθὰ, τα οποία του ἔκαμες.
- Σοφ. Σειρ. 12,6 ὅτι καὶ ὁ Ὑψιστος ἐμίσησεν ἁμαρτωλοὺς καὶ τοῖς ἀσεβέσιν ἀποδώσει ἐκδίκησιν.
- Σοφ. Σειρ. 12,6 Διότι και αὐτός οὗτος ο Ὑψιστος μισεῖ και αποστρέφεται τους ἁμαρτωλοὺς. Και θα ανταποδώσῃ στους ασεβεῖς την δικαίαν τιμωρίαν.
- Σοφ. Σειρ. 12,7 δὸς τῷ ἀγαθῷ καὶ μὴ ἀντιλάβου τοῦ ἁμαρτωλοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 12,7 Πρόσφερε, λοιπόν, την βοήθειαν και ευεργεσίαν σου στον ἀγαθόν και μη ἔρχεσαι εις βοήθειαν του ἁμαρτωλοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 12,8 Οὐκ ἐκδικηθήσεται ἐν ἀγαθοῖς ὁ φίλος καὶ οὐ κρυβήσεται ἐν κακοῖς ὁ ἐχθρός.
- Σοφ. Σειρ. 12,8 Ο φίλος σου δεν θα σε φθονήσῃ οὔτε θα προσπαθήσῃ να σε βλάβῃ, όταν ευτυχής· ὅπως επίσης και ο ἐχθρός σου δεν θα κρύψῃ την χαράν του, εἰάν περιπέσῃς εις δυστυχίαν.

- Σοφ. Σειρ. 12,9 ἐν ἀγαθοῖς ἀνδρὸς οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ ἐν λύπῃ, καὶ ἐν τοῖς κακοῖς αὐτοῦ καὶ ὁ φίλος διαχωρισθήσεται.
- Σοφ. Σειρ. 12,9 Οταν ἕνας ευτυχὴ και απολαμβάνη τα αγαθά του, οι εχθροὶ του στενοχωροῦνται. Οταν ὁμως περιπέση εἰς συμφοράς και στενοχωρίας, τότε και αὐτός ἀκόμη ο φίλος του εἶναι δυνατόν να τον εγκαταλείψη.
- Σοφ. Σειρ. 12,10 μὴ πιστεύσης τῷ ἐχθρῷ σου εἰς τὸν αἰῶνα· ὥς γὰρ ὁ χαλκὸς ἰοῦται, οὕτως ἡ πονηρία αὐτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 12,10 Μὴ δίδης ποτέ εμπιστοσύνην στον εχθρόν σου, διότι, ὅπως ο χαλκὸς οξειδώνεται και δεν φαίνεται το εσωτερικόν του, ἔτσι εἶναι και η πονηρία του εχθροῦ.
- Σοφ. Σειρ. 12,11 καὶ ἐὰν ταπεινωθῇ καὶ πορεύηται συγκεκυφώς, ἐπίστησον τὴν ψυχὴν σου καὶ φύλαξαι ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἔσῃ αὐτῷ ὥς ἐκμεμαχὼς ἔσοπτρον, καὶ γνώσῃ ὅτι οὐκ εἰς τέλος κατίωσε.
- Σοφ. Σειρ. 12,11 Εὰν αὐτὸς ταπεινωθῇ ἐνώπιόν σου και βαδίζῃ με την κεφαλὴν προς τα κάτω, πρόσεξε τον εαυτόν σου και φυλάξου ἀπὸ αὐτόν. Να φερθῇς και να πράξῃς ἀπέναντι αὐτοῦ, ὅπως κάμνεις, ὅταν ἔχῃς καθαρίσει ἕνα καθρέπτην. Η σκουριά και η υποκρισία του εχθροῦ σου δεν θα μείνῃ ἕως τέλος. Θα φανῇ αὐτὸς που πραγματικά εἶναι.
- Σοφ. Σειρ. 12,12 μὴ στήσης αὐτόν παρὰ σεαυτῷ, μὴ ἀνατρέψας σε στῇ ἐπὶ τὸν τόπον σου· μὴ καθίσῃς αὐτόν ἐκ δεξιῶν σου, μήποτε ζητήσῃ τὴν καθέδραν σου καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἐπιγνώσῃ τοὺς λόγους μου καὶ ἐπὶ τῶν ῥημάτων μου κατανυγήσῃ.
- Σοφ. Σειρ. 12,12 Μὴ τοποθετήσης τον εχθρόν σου πλησίον σου, δια να μη σε ανατρέψῃ και καθίσῃ ἐκεῖνος εἰς την θέσιν σου. Μὴ τον βάλῃς να καθίσῃ ἐκ δεξιῶν σου, δια να μη ἐπιζητήσῃ ἐκεῖνος να σε εκτοπίσῃ και καθίσῃ στο κάθισμά σου. Ἐτσι δε πολὺ ἀργὰ θα κατανοήσῃς την ἀξίαν των λόγων μου και θα λυπηθῇς, διότι δεν ἤκουσες τας σύμβουλάς μου.

- Σοφ. Σειρ. 12,13 τίς ἐλέησει ἐπαιδὸν ὀφιοῦν καὶ πάντας τοὺς
προσάγοντας θηρίους;
- Σοφ. Σειρ. 12,13 Ποιὸς θα λυπηθῇ καὶ θα δείξῃ οἶκτον πρὸς τὸν μάγον, ποὺ
γοητεύει τὰ φίδια με τὰ ἄσματα τοῦ, ὅταν τὸν δαγκώσῃ τὸ
φίδι ἢ πρὸς τοὺς θηριοδασκὰς, οἱ ὁποῖοι πλησιάζουν τὰ
θηρία;
- Σοφ. Σειρ. 12,14 οὕτως τὸν προσπορευόμενον ἀνδρὶ ἁμαρτωλῷ καὶ
συμφυρόμενον ἐν ταῖς ἁμαρτίαις αὐτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 12,14 Ἐτσι συμβαίνει καὶ με ἐκεῖνον, ποὺ αναστρέφεται καὶ
πορεύεται μαζὴ με ἁμαρτωλὸν ἄνθρωπον καὶ συμφύρεται
με τὰς ἁμαρτίας ἐκείνου.
- Σοφ. Σειρ. 12,15 ὥραν μετὰ σοῦ διαμενεῖ, καὶ ἐὰν ἐκκλίνῃς, οὐ μὴ
καρτερήσῃ.
- Σοφ. Σειρ. 12,15 Προσωρινῶς μένει μαζὴ σου, ὅταν σε βλέπῃ νὰ ἴστασαι καὶ
ἔχῃ συμφέρον ἀπὸ σέ. Ἐὰν ὅμως κλονισθῇς, δὲν θὰ σε
στηρίξῃ οὔτε θὰ παραμείνῃ κοντὰ σου.
- Σοφ. Σειρ. 12,16 καὶ ἐν τοῖς χεῖλεσιν αὐτοῦ γλυκανεῖ ὁ ἐχθρὸς καὶ ἐν τῇ
καρδίᾳ αὐτοῦ βουλεύσεται ἀνατρέψαι σε εἰς βόθρον· ἐν
ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ δακρύσει ὁ ἐχθρὸς, καὶ ἐὰν εὖρῃ
καιρὸν, οὐκ ἐμπλησθήσεται ἀφ' αἵματος.
- Σοφ. Σειρ. 12,16 Ὁ ἐχθρὸς σου θὰ ἔχῃ πάντοτε γλυκὰ λόγια εἰς τὰ χεῖλη τοῦ·
εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ὅμως θὰ σκέπτεται, νὰ σε ἀνατρέψῃ καὶ
νὰ σε ρίψῃ εἰς βόθρον. Ὁ ἐχθρὸς σου θὰ ἔχῃ υποκριτικὰ
δάκρυα συμπαθείας εἰς τὰ μάτια τοῦ δια σέ. Ἐὰν ὅμως εὖρῃ
ευκαιρίαν, δὲν θὰ χορταίνῃ ἀπὸ τὸ αἷμα σου.
- Σοφ. Σειρ. 12,17 κακὰ ἂν ὑπαντήσῃ σοι, εὐρήσεις αὐτὸν ἐκεῖ πρότερόν
σου, καὶ ὥς βοηθῶν ὑποσχάσει πτέρναν σου·
- Σοφ. Σειρ. 12,17 Ἐὰν σου συμβῇ κάτι κακόν, θὰ εὖρῃς αὐτὸν ἐκεῖ ἐμπροσθέν
σου· καὶ προσποιούμενος ὅτι σε βοηθεῖ, θὰ σε ἀρπάσῃ ἀπὸ
τὴν πτέρναν, δια νὰ σε ρίψῃ κάτω.
- Σοφ. Σειρ. 12,18 κινήσει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ καὶ ἐπικροτήσῃ ταῖς χερσὶν
αὐτοῦ καὶ πολλὰ διαψιθυρίσει καὶ ἀλλοιώσει τὸ

πρόσωπον αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 12,18 Επειτα θα κινή εμπαικτικῶς την κεφαλὴν του, θα κτυπά με χαιρεκακίαν τας παλάμας του, θα ψιθυρίζη πολλά εἰς βάρος σου και θα μεταβάλῃ το πρόσωπόν του, ὥστε να φανή μοχθηρόν, ὅπως εἰς την πραγματικότητα εἶναι.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 13

Σοφ. Σειρ. 13,1 Ὁ ἀπτόμενος πίσεως μολυνθήσεται, καὶ ὁ κοινωνῶν ὑπερηφάνῳ ὁμοιωθήσεται αὐτῷ.

Σοφ. Σειρ. 13,1 Εκείνος που ἐγγίζει την πίσσαν, θα πασαλειφθῇ με την ἀκαθαρσίαν της, και εκείνος που συναναστρέφεται με ἄνθρωπον υπερήφανον, θα γίνῃ ὁμοῖος με αὐτόν.

Σοφ. Σειρ. 13,2 βάρος ὑπὲρ σέ μὴ ἄρης, καὶ ἰσχυροτέρῳ σου καὶ πλουσιωτέρῳ μὴ κοινωνῶν. τί κοινωνήσῃ χῦτρα πρὸς λέβητα; αὕτη προσκρούσει, καὶ αὕτη συντριβήσεται.

Σοφ. Σειρ. 13,2 Μὴ σηκώνῃς στους ὠμούς σου βάρος ἀνώτερον ἀπὸ τας δυνάμεις σου. Με ἄνθρωπον, που εἶναι ἰσχυρότερος και πλουσιώτερος ἀπὸ σέ, μὴ ἔχῃ πολλήν ἐπικοινωνίαν. Ποίαν σχέσιν ἡμπορεῖ να ἔχῃ μία πηλίνη χῦτρα με τον χάλκινον λέβητα; Εἰάν προσκρούσῃ εἰς εκείνον, αὕτη θα συντριβῇ.

Σοφ. Σειρ. 13,3 πλούσιος ἡδίκησε, καὶ αὐτὸς προσενεβριμήσατο· πτωχὸς ἡδίκηται, καὶ αὐτὸς προσδεηθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 13,3 Ο πλούσιος ἀδικεῖ και ἔχει το θράσος να μεγαλαυχῇ και να ἐπιπλήττῃ. Ο πτωχὸς ἀδικεῖται και ὁμῶς ἱκετεύει και παρακαλεῖ, ὡς εἰάν εἶναι ἐνοχος.

Σοφ. Σειρ. 13,4 εἰάν χρησιμεύσῃς, ἐργᾶται ἐν σοί· καὶ εἰάν ὑστερήσῃς, καταλείψει σε.

Σοφ. Σειρ. 13,4 Εἰάν συ ὁ πτωχὸς εἶσαι εἰς κάτι χρήσιμος πρὸς τον πλούσιον, θα σε ἐκμεταλλευθῇ. Εἰάν ὁμῶς εὐρεθῇς εἰς ἀνάγκην και στέρησιν, αὐτὸς θα σε ἐγκαταλείψῃ.

- Σοφ. Σειρ. 13,5 ἔὰν ἔχῃς, συμβιώσεται σοι καὶ ἀποκενώσει σε, καὶ αὐτὸς οὐ πονέσει.
- Σοφ. Σειρ. 13,5 Εἰ ἔχῃς ἀγαθὰ, αὐτὸς υποκριτικώτατα θα σε συναναστρέφεται καὶ θα ζῇ μαζὶ σου, μέχρις ὅτου σου ἀρπάσῃ τὰ ἀγαθὰ καὶ σε ἀδειάσῃ ἐντελῶς ἀπὸ αὐτὰ. Δὲν θα αισθανθῇ δε καμμίαν λύπην καὶ στενοχωρίαν δια τὸ κακόν, που σου ἔκαμε.
- Σοφ. Σειρ. 13,6 χρεῖαν ἔσχηκέ σου, καὶ ἀποπλανήσῃ σε καὶ προσγελάσεται σοι καὶ δώσει σοι ἐλπίδα· λαλήσῃ σοι καλὰ καὶ ἐρεῖ· τίς ἡ χρεῖα σου;
- Σοφ. Σειρ. 13,6 Ὅταν ἔχῃ τὴν ἀνάγκην σου, θα προσπαθῇ να σε παραπλανήσῃ. Θα φανῇ φιλομειδὴς καὶ γελαστός ἀπέναντί σου καὶ θα σου δώσῃ ἐλπίδα. Θα ομιλήσῃ πρὸς σε με καλὰ λόγια καὶ θα σου πῇ, “τι ἀνάγκην ἔχεις;”
- Σοφ. Σειρ. 13,7 καὶ αἰσχυνεῖ σε ἐν τοῖς βρώμασιν αὐτοῦ, ἕως οὗ ἀποκενώσῃ σε δις ἢ τρίς, καὶ ἐπ’ ἐσχάτων καταμωκήσεται σου· μετὰ ταῦτα ὄψεται σε καὶ καταλείψει σε καὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ κινήσει ἐπὶ σοί.
- Σοφ. Σειρ. 13,7 Θα σε κάμῃ να αισθανθῇς συστολὴν ἀπέναντί του με τὰ συμπόσιά του, μέχρις ὅτου σε ἀπογυμνώσῃ ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ σου δύο καὶ τρεῖς φορές καὶ τελευταῖα θα σε εἰρωνεύεται καὶ θα σε περιγελά. Ἐπειτα θα ἴδῃ τὴν πτωχείαν, εἰς τὴν ὁποίαν σε κατήντησε, θα σε εγκαταλείψῃ καὶ θα κινή ἐμπαικτικῶς τὴν κεφαλὴν του εἰς βάρος σου.
- Σοφ. Σειρ. 13,8 πρόσεχε μὴ ἀποπλανηθῇς καὶ μὴ ταπεινωθῇς ἐν ἀφροσύνῃ σου.
- Σοφ. Σειρ. 13,8 Πρόσεχε, μὴ παραπλανηθῇς ἀπὸ αὐτόν, δια να μὴ ἐξευτελισθῇς με αὐτὴν σου τὴν ἀπερισκεψίαν.
- Σοφ. Σειρ. 13,9 Προσκαλεσαμένου σε δυνάστου, ὑποχωρῶν γίνου, καὶ τόσω μᾶλλον προσκαλέσεται σε.
- Σοφ. Σειρ. 13,9 Ὅταν ἓνας ἀρχὼν σε προσκαλῇ, δια να σε τιμήσῃ, συ προσπάθησε να ἀποφύγῃς τὴν πρόσκλησιν καὶ αὐτὸς τόσον

περισσότερον θα σε προσκαλή.

Σοφ. Σειρ. 13,10 μὴ ἔμπιπτε, ἵνα μὴ ἀπωσθῇς, καὶ μὴ μακρὰν ἀφίστω,
ἵνα μὴ ἐπιλησθῇς.

Σοφ. Σειρ. 13,10 Παντως μὴ σπεύδης πρὸς αὐτόν, δια να μὴ σε ἀπωθήσῃ
κατόπιν, ἀλλὰ καὶ να μὴ στέκεσαι πολὺ μακρὰν, δια να μὴ
σε λησμονήσῃ.

Σοφ. Σειρ. 13,11 μὴ ἔπεχε ἰσηγορεῖσθαι μετ' αὐτοῦ καὶ μὴ πίστευε τοῖς
πλείοσι λόγοις αὐτοῦ· ἐκ πολλῆς γὰρ λαλιᾶς πειράσει σε
καὶ ὥς προσγελῶν ἐξετάσει σε.

Σοφ. Σειρ. 13,11 Πρόσεχε, μὴ ομιλήσῃς μαζὴ του ὡς ἴσος πρὸς ἴσον, καὶ μὴ
δίδῃς ἐμπιστοσύνην εἰς τα πολλὰ λόγια του. Διότι αὐτὸς με
τα πολλὰ λόγια του θα θελήσῃ να σε δοκιμάσῃ, καὶ καθ' ὃν
χρόνον γελαστός θα σου ομιλήθῃ θα βυθομετρήθῃ τα βάθη της
καρδίας σου.

Σοφ. Σειρ. 13,12 ἀνελεήμων ὁ μὴ συντηρῶν λόγους καὶ οὐ μὴ φείσῃται
περὶ κακώσεως καὶ δεσμῶν.

Σοφ. Σειρ. 13,12 Σκληρὸς θα φανῇ πρὸς σε αὐτός, πού εδείχθη πλούσιος εἰς
λόγια καὶ υποσχέσεις. Καὶ δὲν θα λυπηθῇ οὔτε θα διστάσῃ,
να χρησιμοποιοῦσιν ἐναντίον σου βασανιστήρια καὶ δεσμὰ
φυλακῆς.

Σοφ. Σειρ. 13,13 συντήρησον καὶ πρόσεχε σφοδρῶς, ὅτι μετὰ τῆς
πτώσεώς σου περιπατεῖς.

Σοφ. Σειρ. 13,13 Λαβε τα μέτρα σου, πρόσεχε πάρα πολὺ. Διότι
συναναστρεφόμενος ἐκείνον συμπορεύεσαι με βέβαιαν τὴν
πτῶσιν σου.

Σοφ. Σειρ. 13,14 [ἀκούων αὐτὰ ἐν ὕπνῳ σου γρηγόρησον· πάσῃ ζωῇ
σου ἀγάπα τὸν Κύριον, καὶ ἐπικαλοῦ αὐτὸν εἰς
σωτηρίαν σου].

Σοφ. Σειρ. 13,14 Ακούων αὐτὰ πρόσεχε καὶ εἰς αὐτόν ἀκόμη τὸν ὕπνον σου.
Εἰς ὅλην σου τὴν ζωὴν τὸν Κύριον μόνον να ἀγαπᾷς καὶ
αὐτόν να ἐπικαλῇσαι διὰ τὴν σωτηρίαν σου.

Σοφ. Σειρ. 13,15 Πᾶν ζῶον ἀγαπᾷ τὸ ὅμοιον αὐτῷ καὶ πᾶς ἄνθρωπος τὸν

πλησίον αὐτοῦ·

- Σοφ. Σειρ. 13,15 Καθε ζῶον ἀγαπῶ το ὅμοιον πρὸς αὐτό. Ἐτσι καὶ κάθε ἄνθρωπος ἀγαπᾷ τον ἀπὸ κοινωνικῆς θέσεως καὶ μορφώσεως ὁμοίων του.
- Σοφ. Σειρ. 13,16 πᾶσα σὰρξ κατὰ γένος συνάγεται, καὶ τῷ ὁμοίῳ αὐτοῦ προσκολληθήσεται ἀνὴρ.
- Σοφ. Σειρ. 13,16 Καθε ζῶον ἐντάσσεται καὶ ἀποτελεῖ ομάδα με ἀλλὰ ζῶα του εἴδους του. Ἐτσι καὶ κάθε ἄνθρωπος ἐπικοινωνεῖ καὶ προσκολλάται εἰς ἄλλους ὁμοίους του.
- Σοφ. Σειρ. 13,17 τί κοινωνήσῃ λύκος ἀμνῷ; οὕτως ἁμαρτωλὸς πρὸς εὐσεβῇ.
- Σοφ. Σειρ. 13,17 Ποία σχέσις καὶ ἐπικοινωνία εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ λύκου καὶ ἀρνίου; Ἐτσι μεταξὺ ἁμαρτωλοῦ καὶ εὐσεβοῦς ἀνθρώπου.
- Σοφ. Σειρ. 13,18 τίς εἰρήνην ὑαίνει πρὸς κύνα; καὶ τίς εἰρήνην πλουσίῳ πρὸς πένητα;
- Σοφ. Σειρ. 13,18 Ποία εἰρηνικὴ σχέσις καὶ ἐπικοινωνία εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ ἀνάμεσα εἰς τὴν ὑαίνειν καὶ τὸ σκυλί; Καμμία. Ποία κατ' ἀναλογίαν εἰρηνικὴ ἐπικοινωνία καὶ ἀναστροφή ἡμπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ ἐνὸς πλουσίου καὶ ἐνὸς πτωχοῦ;
- Σοφ. Σειρ. 13,19 κυνήγια λεόντων ὄναγροι ἐν ἐρήμῳ, οὕτως νομαὶ πλουσίων πτωχοί.
- Σοφ. Σειρ. 13,19 Οἱ λέοντες κυνηγοῦν ἀγρίους ὄνους εἰς ἐρήμους περιοχάς. Ἐτσι θήραμα καὶ βοσκή των πλουσίων εἶναι οἱ πτωχοί.
- Σοφ. Σειρ. 13,20 βδέλυγμα ὑπερήφανῶ ταπεινότης, οὕτως βδέλυγμα πλουσίῳ πτωχός.
- Σοφ. Σειρ. 13,20 Ἡ ταπεινοφροσύνη εἶναι μισητὴ καὶ ἀποκρουστικὴ στον υπερήφανον. Ἐτσι ἀποκρουστικὸς εἶναι καὶ ὁ πτωχὸς στον πλούσιον.
- Σοφ. Σειρ. 13,21 πλούσιος σαλευόμενος στηρίζεται ὑπὸ φίλων, ταπεινὸς δὲ πεσὼν προσαπωθεῖται ὑπὸ φίλων.
- Σοφ. Σειρ. 13,21 Ὄταν κάποιος πλούσιος κλονισθῇ, στηρίζεται ἀπὸ τους

φίλους του. Όταν όμως ο πτωχός περιπέση εις δυστυχίαν, σπρώχνεται και από αυτούς τους φίλους του.

Σοφ. Σειρ. 13,22 πλουσίου σφαλέντος πολλοὶ ἀντιλήπτορες, ἐλάλησεν ἀπόρρητα καὶ ἐδικαίωσαν αὐτόν. ταπεινὸς ἔσφαλε καὶ προσεπετίμησαν αὐτῷ, ἐφθέγγατο σύνεσιν καὶ οὐκ ἐδόθη αὐτῷ τόπος.

Σοφ. Σειρ. 13,22 Όταν ένας πλούσιος περιπέση εις αποτυχίας, πολλοί θα τρέξουν να τον βοηθήσουν. Λέγει ανοησίες και λόγια, που δια συστολήν και εντροπήν δεν πρέπει να λέγονται, και σπεύδουν ὅλοι να τον δικαιολογήσουν. Όταν όμως ο πτωχός υποπέση εις σφάλμα, ὅλοι τον παρατηροῦν και τον ελέγχουν. Δεν ευρίσκει ἀκόμη θέσιν οὔτε και όταν λέγη σοφά και συνετά λόγια.

Σοφ. Σειρ. 13,23 πλούσιος ἐλάλησε καὶ πάντες ἐσίγησαν, καὶ τὸν λόγον αὐτοῦ ἀνύψωσαν ἕως τῶν νεφελῶν. πτωχὸς ἐλάλησε καὶ εἶπαν· τίς οὗτος; κἂν προσκόψη, προσανατρέψουσιν αὐτόν.

Σοφ. Σειρ. 13,23 Ομιλεῖ ο πλούσιος και ὅλοι σιωποῦν· εγκωμιάζουν τα λόγια του και τα ανυψώνουν ἕως τα σύννεφα του ουρανοῦ. Ομιλεῖ ο πτωχός και ἐκεῖνοι περιφρονητικῶς λέγουν ἀναμεταξύ των· “ποιός εἶναι αὐτός που τολμά να ομιλή;” Εάν ο πτωχός σκοντάψη, θα τον ρίψουν κατὰ γῆς και θα τον ποδοπατήσουν.

Σοφ. Σειρ. 13,24 ἀγαθὸς ὁ πλοῦτος, ὃ μὴ ἐστὶν ἀμαρτία, καὶ πονηρὰ ἡ πτωχεία ἐν στόματι ἀσεβοῦς.

Σοφ. Σειρ. 13,24 Καλὸς εἶναι ο πλούτος μόνον ἐκεῖ, ὅπου δεν ὑπάρχει ἀμαρτία. Θεωρεῖται δε κακὴ και καταφρονητέα ἡ πτωχεία μόνον ἀπὸ την καρδίαν και τα στόματα των ἀσεβῶν.

Σοφ. Σειρ. 13,25 Καρδία ἀνθρώπου ἀλλοιοῖ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, ἐὰν τε εἰς ἀγαθὰ ἐὰν τε εἰς κακά.

Σοφ. Σειρ. 13,25 Η καρδιά του ἀνθρώπου ἀνάλογα με το περιεχόμενόν της κάνει το πρόσωπόν του εἴτε ευχάριστον εἴτε σκυθρωπὸν.

Σοφ. Σειρ. 13,26 Ἰχνος καρδίας ἐν ἀγαθοῖς πρόσωπον ἰλαρόν, καὶ εὐρεσις παραβολῶν διαλογισμοὶ μετὰ κόπου.

Σοφ. Σειρ. 13,26 Εκφρασις καρδίας αγαθῆς εἶναι το γλυκὺ και ευχάριστον πρόσωπον. Η εὐρεσις και αποδοχή σοφῶν γνωμικῶν εἶναι ἓνα ἔργον, που απαιτεῖ κόπον.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 14

Σοφ. Σειρ. 14,1 Μακάριος ἀνὴρ, ὥς οὐκ ὠλίσθησεν ἐν στόματι αὐτοῦ καὶ οὐ κατενύγη ἐν λύπῃ ἀμαρτίας.

Σοφ. Σειρ. 14,1 Ευτυχῆς εἶναι ο ἄνθρωπος εκείνος, ἀπὸ το στόμα του οποιου δεν ἐξέφυγαν λόγια αμαρτωλά και ο οποιος, ως εκ τούτου, δεν εἶχε τύψεις συνειδήσεως και λύπην δι' αμαρτίας στόματός του.

Σοφ. Σειρ. 14,2 μακάριος οὗ οὐ κατέγνω ἢ ψυχὴ αὐτοῦ, καὶ ὃς οὐκ ἔπεσεν ἀπὸ τῆς ἐλπίδος αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 14,2 Μακάριος εἶναι ο ἄνθρωπος, τον οποιον δεν ἐλέγχει η συνείδησις και ο οποιος δεν ἔχει ξεπέσει και δεν ἔχει χάσει την ἐλπίδα του στον Θεόν.

Σοφ. Σειρ. 14,3 Ἄνδρὶ μικρολόγῳ οὐ καλὸς ὁ πλοῦτος, καὶ ἀνθρώπῳ βασκάνῳ ἵνατὶ χρήματα;

Σοφ. Σειρ. 14,3 Εἰς τον μικροπρεπὴ ἄνθρωπον δεν εἶναι καλὸς ο πλούτος. Εἰς ἄνθρωπον φθονερόν, που λυώνει ἀπὸ τον φθόνον του, τι χρειάζονται τα χρήματα;

Σοφ. Σειρ. 14,4 ὁ συνάγων ἀπὸ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ συνάγει ἄλλοις, καὶ ἐν τοῖς ἀγαθοῖς αὐτοῦ τρυφήσουσιν ἕτεροι.

Σοφ. Σειρ. 14,4 Εκείνος που συνάγει χρήματα κάμων μεγάλας οικονομίας εἰς βάρος της ζωῆς του, τα συγκεντρώνει δια τους ἄλλους. Και ἄλλοι εἶναι εκείνοι, οι οποιοι θα χαροῦν και θα γλεντοκοπήσουν με τα αγαθά του.

Σοφ. Σειρ. 14,5 ὁ πονηρὸς ἑαυτῷ τίνι ἀγαθὸς ἔσται; καὶ οὐ μὴ

εύφρανθήσεται ἐν τοῖς χρήμασιν αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 14,5 Εκεῖνος που εἶναι κακὸς δια τον ἴδιον τον εαυτὸν του, εἰς ποῖον εἶναι δυνατόν να φανή καλός; Αυτὸς δεν θα απολαύση και δεν θα χαρή τα αγαθὰ του.

Σοφ. Σειρ. 14,6 τοῦ βασκαίνοντος ἑαυτὸν οὐκ ἔστι πονηρότερος, καὶ τοῦτο ἀνταπόδομα τῆς κακίας αὐτοῦ·

Σοφ. Σειρ. 14,6 Δεν υπάρχει δυστυχέστερος ἄνθρωπος ἀπὸ τον ζηλόφθονον. Αυτὸ τοῦτο το πάθος του ἀποτελεῖ την τιμωρίαν της κακίας του.

Σοφ. Σειρ. 14,7 κἂν εὖ ποιῇ, ἐν λήθῃ ποιεῖ, καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἐκφαίνει τὴν κακίαν αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 14,7 Εἰάν δε τύχη και κάμη κάποιο καλόν, κατὰ λάθος το πράττει. Διότι στο τέλος θα φανερώση την κακίαν του.

Σοφ. Σειρ. 14,8 πονηρὸς ὁ βασκαίνων ὀφθαλμῶ, ἀποστρέφων πρόσωπον καὶ ὑπερορῶν ψυχάς.

Σοφ. Σειρ. 14,8 Κακὸς εἶναι ἐκεῖνος, ο οποίος με τα ἴδια του τα μάτια ἐκδηλώνει τον φθόνον του, γυρίζει το πρόσωπόν του ἀπὸ ἐκείνους, που ἔχουν ἀνάγκην, και τους ἀντιπαρέρχεται με ἀδιαφορίαν.

Σοφ. Σειρ. 14,9 πλεονέκτου ὀφθαλμὸς οὐκ ἐμπίπλται μερίδι, καὶ ἀδικία πονηρὰ ἀναξηραίνει ψυχὴν.

Σοφ. Σειρ. 14,9 Το μάτι του πλεονέκτου δεν χορταίνει ποτέ με ἐκεῖνα, που ἔχει. Η δε ἀχόρταστος πλεονεξία, που τον ωθεῖ προς ἀδικίας, ξηραίνει κάθε τι καλόν ἀπὸ την ψυχὴν του.

Σοφ. Σειρ. 14,10 ὀφθαλμὸς πονηρὸς φθονερὸς ἐπ' ἄρτῳ καὶ ἑλλιπὴς ἐπὶ τῆς τραπέζης αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 14,10 Ο φθονερὸς ὀφθαλμὸς του φιλαργύρου τσιγκουνεύεται και αὐτὸν τον ἄρτον, ὥστε ὀλιγοστός να παρατίθεται πάντοτε εἰς την τράπεζάν του.

Σοφ. Σειρ. 14,11 Τέκνον, καθὼς ἐὰν ἔχῃς, εὖ ποιεῖ σεαυτὸν καὶ προσφοράς Κυρίῳ ἀξίως πρόσαγε.

Σοφ. Σειρ. 14,11 Παιδί μου, ἀνάλογα με ἐκεῖνα, τα οποία ἔχεις, να

περιποιήσαι τον εαυτόν σου, κατ' αξίαν δε να προσφέρης προς τον Κυριον θυσίας και δωρεάς.

Σοφ. Σειρ. 14,12 μνήσθητι ὅτι θάνατος οὐ χρονιεῖ καὶ διαθήκη ᾧδου οὐχ ὑπεδείχθη σοι·

Σοφ. Σειρ. 14,12 Ἐχε πάντοτε υπ' ὀψιν σου ὅτι ο θάνατος δεν θα αργήση να ἔλθῃ και καμμία συμφωνία με τον ἄδην δεν σου ἔχει αποκαλυφθῇ. Και ἄρα δεν γνωρίζεις την ὥραν της εκδημίας σου.

Σοφ. Σειρ. 14,13 πρίν σε τελευτῇσαι, εὖ ποίει φίλῳ καὶ κατὰ τὴν ἰσχύν σου ἔκτεινον καὶ δῶς αὐτῷ.

Σοφ. Σειρ. 14,13 Πριν, λοιπόν, αποθάνῃς, κάμνε το καλόν στον φίλον σου και ανάλογα με την οικονομικήν σου δυνατότητα ἀπλώνε το χέρι σου και δίνε εις αὐτόν.

Σοφ. Σειρ. 14,14 μὴ ἀφυστερήσης ἀπὸ ἀγαθῆς ἡμέρας, καὶ μερίς ἐπιθυμίας ἀγαθῆς μὴ σε παρελθάτω.

Σοφ. Σειρ. 14,14 Μη απαρνήσαι την ευτυχίαν της παρούσης καλῆς ἡμέρας και μη αφήνης να σου διαφεύγουν αι παρά του Θεοῦ επιτρεπόμενοι απολαύσεις.

Σοφ. Σειρ. 14,15 οὐχὶ ἑτέρῳ καταλείψεις τοὺς πόνους σου καὶ τοὺς κόπους σου εἰς διαίρεσιν κλήρου;

Σοφ. Σειρ. 14,15 Οταν αποθάνῃς, δεν θα αφήσης τους κόπους σου εις τα χέρια ἄλλων και ὅσα με την εργασίαν σου απέκτησες δεν θα τα αφήσης, να τα μοιρασθoύν με κλῆρον μεταξύ των οἱ κληρονόμοι;

Σοφ. Σειρ. 14,16 δὸς καὶ λάβε καὶ ἀπάτησον τὴν ψυχὴν σου, ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν ᾧδου ζητῆσαι τρυφήν.

Σοφ. Σειρ. 14,16 Δώσε και πάρε. Διδε ευκαιρίαν χαράς και αναψυχῆς εις την ζωήν σου, διότι στον ἄδην δεν θα αναζητήσης και δεν θα εὐρης ἀπόλαυσιν.

Σοφ. Σειρ. 14,17 πᾶσα σὰρξ ὥς ἱμάτιον παλαιοῦται, ἡ γὰρ διαθήκη ἀπ' αἰῶνος· θανάτῳ ἀποθανῇ.

Σοφ. Σειρ. 14,17 Το σώμα του ανθρώπου γηράσκει, ὅπως παλῶνει το

φόρεμα. Ο θάνατος είναι η από αιώνος εντολή του Θεού.
Και συ, λοιπόν, οπωσδήποτε θα αποθάνης.

Σοφ. Σειρ. 14,18 ὥς φύλλον θάλλον ἐπὶ δένδρου δασέος, τὰ μὲν
καταβάλλει, ἄλλα δὲ φύει, οὕτως γενεὰ σαρκὸς καὶ
αἵματος, ἡ μὲν τελευτᾷ, ἑτέρα δὲ γεννᾶται.

Σοφ. Σειρ. 14,18 Από το θαλλερὸν φύλλωμα πυκνοφύλλου δένδρου ἄλλα μεν
φύλλα πίπτουν, ἄλλα δε βλαστάνουν. Ἐτσι συμβαίνει και
μεταξὺ των γενεῶν των ἀνθρώπων, που ἔχουν σάρκα και
αἷμα· ἄλλη μεν γενεὰ ἀποθνήσκει, ἄλλη δε γεννᾶται.

Σοφ. Σειρ. 14,19 πᾶν ἔργον σηπόμενον ἐκλείπει, καὶ ὁ ἐργαζόμενος αὐτὸ
μετ' αὐτοῦ ἀπελεύσεται.

Σοφ. Σειρ. 14,19 Ὡσάν το φύλλον κάθε ἔργον πονηροῦ ἀνθρώπου σαπίζει και
εξαφανίζεται· μαζή δέ με αὐτὸ περνάει και εξαφανίζεται και
φεύγει και ὁ ἀνθρωπος, που το ἐπραξε.

Σοφ. Σειρ. 14,20 Μακάριος ἀνὴρ, ὃς ἐν σοφίᾳ τελευτήσῃ καὶ ὃς ἐν
συνέσει αὐτοῦ διαλεχθήσεται,

Σοφ. Σειρ. 14,20 Ευτυχής ὁ ἀνθρωπος, ὁ ὁποῖος θα τελευτήσῃ μελετῶν τας
ἀληθείας αὐτὰς με σοφίαν και ὁ ὁποῖος συλλογίζεται και
σκέπτεταί με σύνεσιν.

Σοφ. Σειρ. 14,21 ὁ διανοούμενος τὰς ὁδοὺς αὐτῆς ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ, καὶ
ἐν τοῖς ἀποκρύφοις αὐτῆς νοηθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 14,21 Αὐτός, που σκέπτεται στο βάθος της καρδιάς του τας
ἐντολὰς της θείας σοφίας, αὐτός και κατανοεῖ τα ἀπόκρυφα
και ἄρρητα αὐτῆς νοήματα.

Σοφ. Σειρ. 14,22 ἔξελθε ὀπίσω αὐτῆς ὥς ἰχνευτῆς, καὶ ἐν ταῖς εἰσόδοις
αὐτῆς ἐνέδρευε.

Σοφ. Σειρ. 14,22 Εἰβγα ἀπὸ το σπῖτι σου, ὡσάν ἀνιχνευτῆς, ἀκολούθησε τους
δρόμους της σοφίας πίσω ἀπὸ αὐτήν και στήσε ἐνέδραν εἰς
την εἰσοδὸν τοῦ οἴκου της.

Σοφ. Σειρ. 14,23 ὁ παρακύπτων διὰ τῶν θυρίδων αὐτῆς καὶ ἐπὶ τῶν
θυρωμάτων αὐτῆς ἀκροάσεται.

Σοφ. Σειρ. 14,23 Εκείνος, που σκύβει και παρατηρεῖ ἀπὸ τα παράθυρά της,

- αυτός και θα ακροασθή σοφά πράγματα από τας θύρας της.
- Σοφ. Σειρ. 14,24 ὁ καταλύων σύνεγγυς τοῦ οἴκου αὐτῆς καὶ πῆξει
πάσσαλον ἐν τοῖς τοίχοις αὐτῆς,
- Σοφ. Σειρ. 14,24 Αυτός, που κατοικεῖ κοντά στον οἶκον της και καρφώνει τον
πάσσαλον της σκηνῆς του στον τοίχον της,
- Σοφ. Σειρ. 14,25 στήσει τὴν σκηνὴν αὐτοῦ κατὰ χεῖρας αὐτῆς καὶ
καταλύσει ἐν καταλύματι ἀγαθῶν·
- Σοφ. Σειρ. 14,25 στήνει δε την σκηνὴν του ἐκεῖ, ὅπου φθάνουν τα χέρια της,
αυτός θα ἔχη το κατάλυμά του πλήρες ἀπὸ ἀγαθὰ.
- Σοφ. Σειρ. 14,26 θήσει τὰ τέκνα αὐτοῦ ἐν τῇ σκέπῃ αὐτῆς καὶ ὑπὸ τοὺς
κλάδους αὐτῆς ἀύλισθήσεται·
- Σοφ. Σειρ. 14,26 Θα θέσῃ τα τέκνα του ὑπὸ την σκέπην και την προστασίαν
της σοφίας, κάτω δε ἀπὸ τοὺς κλάδους του δένδρου της θα
καταυλισθῇ.
- Σοφ. Σειρ. 14,27 σκεπασθήσεται ὑπ' αὐτῆς ἀπὸ καύματος καὶ ἐν τῇ δόξῃ
αὐτῆς καταλύσει.
- Σοφ. Σειρ. 14,27 Θα σκεπασθῇ ἀπὸ αὐτὴν και θα προφυλαχθῇ ἀπὸ το καῦμα
του ηλίου. Θα μείνῃ και θα αναπαυθῇ μέσα εἰς την δόξαν
της.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 15

- Σοφ. Σειρ. 15,1 Ὁ φοβούμενος Κύριον ποιήσει αὐτό, καὶ ὁ ἐγκρατὴς τοῦ
νόμου καταλήψεται αὐτήν·
- Σοφ. Σειρ. 15,1 Εκείνος που φοβεῖται τον Κυριον, θα κάμῃ αὐτό, το ὁποῖον
ἡ σοφία του υποδεικνύει. Αὐτός δέ που γνωρίζει και
εφαρμόζει τον Νομον του Θεοῦ, θα καταλάβῃ και θα κάμῃ
κτῆμα του την σοφίαν.
- Σοφ. Σειρ. 15,2 καὶ ὑπαντήσεται αὐτῷ ὡς μήτηρ καὶ ὡς γυνὴ παρθενίας
προσδέξεται αὐτόν.
- Σοφ. Σειρ. 15,2 Αὐτὴ θα τον προαπαντήσῃ και θα τον υποδεχθῇ, ὅπως

- υποδέχεται η μητέρα το τέκνον της και όπως υποδέχεται η νεαρά παρθένος σύζυγος τον συζυγόν της.
- Σοφ. Σειρ. 15,3 ψωμιῖ αὐτόν ἄρτον συνέσεως καὶ ὕδωρ σοφίας ποτίσει αὐτόν.
- Σοφ. Σειρ. 15,3 Θα τον χορτάση με ἄρτον συνέσεως, θα τον ποτίση με το ὕδωρ της σοφίας.
- Σοφ. Σειρ. 15,4 στηριχθήσεται ἐπ' αὐτήν καὶ οὐ μὴ κλιθῇ, καὶ ἐπ' αὐτῆς ἐφέξει καὶ οὐ μὴ καταισχυνηθῇ·
- Σοφ. Σειρ. 15,4 Αυτός δε θα στηριχθῇ εἰς αὐτήν και ἐτσι δεν θα κλονισθῇ ποτέ. Θα την κρατήση σταθερά και θα προσκολληθῇ εἰς αὐτήν και ἐτσι δεν θα ντροπιασθῇ ποτέ.
- Σοφ. Σειρ. 15,5 καὶ ὑψώσει αὐτόν παρὰ τοὺς πλησίον αὐτοῦ καὶ ἐν μέσῳ ἐκκλησίας ἀνοίξει στόμα αὐτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 15,5 Θα τον ανυψώση υπεράνω ἀπὸ τους γύρω του ἀνθρώπους και εν μέσῳ συνάξεως του λαοῦ θα ἀνοίξη το στόμα του δια να ομιλήση τα πρέποντα.
- Σοφ. Σειρ. 15,6 εὐφροσύνην καὶ στέφανον ἀγαλλιάματος καὶ ὄνομα αἰώνιον κατακληρονομήσει.
- Σοφ. Σειρ. 15,6 Η σοφία θα δώση ὡς κληρονομίαν της εἰς αὐτόν χαράν, στέφανον ἀγαλλιάσεως και ὄνομα αἰώνιον και ἐνδοξον.
- Σοφ. Σειρ. 15,7 οὐ μὴ καταλήψονται αὐτήν ἄνθρωποι ἀσύνητοι, καὶ ἄνδρες ἀμαρτωλοὶ οὐ μὴ ἴδωσιν αὐτήν·
- Σοφ. Σειρ. 15,7 Οἱ μωροὶ και ἀσεβεῖς δεν θα ἀπολαύσουν σοφίαν, οὔτε οἱ ἀμαρτωλοὶ ἄνθρωποι θα την ἀντικρῦσουν.
- Σοφ. Σειρ. 15,8 μακράν ἐστὶν ὑπερηφανίας, καὶ ἄνδρες ψεῦσται οὐ μὴ μνησθήσονται αὐτῆς.
- Σοφ. Σειρ. 15,8 Διότι η σοφία εὐρίσκεται μακράν ἀπὸ την ὑπερηφάνειαν και οἱ ἄνθρωποι του ψεύδους οὔτε καν και θα την ἐνθυμηθoύν.
- Σοφ. Σειρ. 15,9 Οὐχ ὥραϊος αἴνος ἐν στόματι ἀμαρτωλοῦ, ὅτι οὐ παρὰ Κυρίου ἀπεστάλη·
- Σοφ. Σειρ. 15,9 Δεν ταιριάζει και οὔτε ἐνθρονίζεται ὡραῖος ὕμνος στο

- στόμα του αμαρτωλού. Τέτοιος ύμνος δεν του έχει αποσταλή από τον Κυριον.
- Σοφ. Σειρ. 15,10 ἔν γάρ σοφία ῥηθήσεται αἶνος, καὶ ὁ Κύριος εὐοδώσει αὐτόν.
- Σοφ. Σειρ. 15,10 Διότι εἰς τὴν ἀληθινὴν σοφίαν ἐκφράζεται ὁ αἶνος πρὸς τὸν Θεόν καὶ ὁ Κυριος στέλλει καὶ κατευοδώνει αὐτόν.
- Σοφ. Σειρ. 15,11 μὴ εἴπῃς ὅτι διὰ Κύριον ἀπέστην· ἃ γὰρ ἐμίσησεν, οὐ ποιήσεις.
- Σοφ. Σειρ. 15,11 Μὴ εἴπῃς, ὅτι, εἰάν ἐγὼ ἀπεμακρύνθην ἀπὸ τὴν σοφίαν καὶ τὰς θείας ἐντολάς, τὸ ἐπραξα διὰ τὸν Κυριον. Διότι, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον αὐτὸς μισεῖ, σὺ ποτὲ δὲν πρέπει νὰ τὸ πράξῃς.
- Σοφ. Σειρ. 15,12 μὴ εἴπῃς ὅτι αὐτὸς με ἐπλάνησεν· οὐ γὰρ χρεῖαν ἔχει ἄνδρὸς ἀμαρτωλοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 15,12 Μὴ εἴπῃς ποτὲ ὅτι ὁ Θεὸς με ἐσυρε εἰς τὴν πλάνην καὶ με ἔκαμεν αμαρτωλόν· διότι ὁ Θεὸς δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ αμαρτωλὸν ἄνθρωπον.
- Σοφ. Σειρ. 15,13 πᾶν βδέλυγμα ἐμίσησε Κύριος, καὶ οὐκ ἔστιν ἀγαπητὸν τοῖς φοβουμένοις αὐτόν.
- Σοφ. Σειρ. 15,13 Καθε βδελυρόν καὶ ἀηδιαστικὸν ἀμάρτημα τὸ μισεῖ ὁ Κυριος· ὅσοι δὲ τὸν φοφοῦνται ἀποστρέφονται τὸ κακόν.
- Σοφ. Σειρ. 15,14 αὐτὸς ἐξ ἀρχῆς ἐποίησεν ἄνθρωπον καὶ ἀφῆκεν αὐτόν ἐν χειρὶ διαβουλίου αὐτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 15,14 Αὐτὸς ἀπ' ἀρχῆς ἐδημιούργησεν ἐλεύθερον τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν ἀφῆκεν εἰς τὴν ἐλευθέραν αὐτοῦ θέλησιν καὶ διάθεσιν.
- Σοφ. Σειρ. 15,15 ἐὰν θέλῃς, συντηρήσεις ἐντολάς καὶ πίστιν ποιῆσαι εὐδοκίας.
- Σοφ. Σειρ. 15,15 Εἰάν θέλῃς, θὰ τηρήσῃς τὰς ἐντολάς του καὶ θὰ πράξῃς ὅσα εἶναι εὐδοκία πίστεως.
- Σοφ. Σειρ. 15,16 παρέθηκε σοὶ πῦρ καὶ ὕδωρ· οὗ ἐὰν θέλῃς, ἐκτενεῖς τὴν χεῖρά σου.
- Σοφ. Σειρ. 15,16 Ἐνώπιόν σου ἔθεσε φωτιά καὶ νερό, ὅπου θέλεις ἡμπορεῖς

να απλώσης ελευθέρως το χέρι σου.

Σοφ. Σειρ. 15,17 ἔναντι ἀνθρώπων ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος, καὶ ὃ ἐὰν εὐδοκήσῃ, δοθήσεται αὐτῷ.

Σοφ. Σειρ. 15,17 Ενώπιον των ανθρώπων υπάρχει η ζωή και ο θάνατος και εκείνο το οποίο κανείς θα θελήσει και θα προτιμήσει, θα του δοθή.

Σοφ. Σειρ. 15,18 ὅτι πολλὴ σοφία τοῦ Κυρίου· ἰσχυρὸς ἐν δυναστείᾳ καὶ βλέπων τὰ πάντα,

Σοφ. Σειρ. 15,18 Πολλή είναι η σοφία του Κυρίου. Αυτός είναι ισχυρός και παντοδύναμος και επιβλέπει τα πάντα.

Σοφ. Σειρ. 15,19 καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς φοβουμένους αὐτόν, καὶ αὐτὸς ἐπιγινώσεται πᾶν ἔργον ἀνθρώπου.

Σοφ. Σειρ. 15,19 Οι οφθαλμοί αυτού είναι εστραμμένοι προστατευτικῶς εἰς εκείνους, που τον φοβούνται, και αυτός βλέπει, εξετάζει και γνωρίζει καλά κάθε ἔργον ἀνθρώπου.

Σοφ. Σειρ. 15,20 καὶ οὐκ ἐνετείλατο οὐδενὶ ἀσεβεῖν καὶ οὐκ ἔδωκεν ἄνεσιν οὐδενὶ ἀμαρτάνειν.

Σοφ. Σειρ. 15,20 Εἰς κανένα δεν ἔδωσε την εντολήν να εἶναι ἀσεβής και εἰς κανένα δεν ἔδωσε το δικαίωμα να διαπράττῃ ἀμαρτίας.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 16

Σοφ. Σειρ. 16,1 Μὴ ἐπιθύμει τέκνων πλῆθος ἀχρήστων, μὴ εὐφραίνου ἐπὶ υἱοῖς ἀσεβέσιν.

Σοφ. Σειρ. 16,1 Μὴ ἐπιθυμῇς πλῆθος ἀπογόνων, οἱ οἱοὶ δεν θα εἶναι ἱκανοὶ εἰς τίποτε και μὴ εὐφραίνεσαι διὰ τὰ παιδιὰ σου τὰ ἀσεβῆ.

Σοφ. Σειρ. 16,2 ἐὰν πληθύνωσι, μὴ εὐφραίνου ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ ἔστι φόβος Κυρίου μετ' αὐτῶν.

Σοφ. Σειρ. 16,2 Εἰς πληθυνθόν, μὴ εὐφρανθῇς δι' αὐτὰ, ἔκτος ἐὰν εἰς τὰς καρδίας τῶν ὑπάρχει ὁ φόβος τοῦ Κυρίου.

- Σοφ. Σειρ. 16,3 μὴ ἐμπιστεύσης τῇ ζωῇ αὐτῶν καὶ μὴ ἔπεχε ἐπὶ τὸ πλῆθος αὐτῶν· κρείσσων γὰρ εἷς ἢ χίλιοι, καὶ ἀποθανεῖν ἄτεκνον ἢ ἔχειν τέκνα ἀσεβῆ.
- Σοφ. Σειρ. 16,3 Μὴ ἐλπίζης μακράν καὶ ευτυχισμένην τὴν ζωὴν αὐτῶν, καὶ μὴ στηρίζεσαι στὸ πλῆθος τῶν. Προτιμότερος εἶναι ἓνας εὐσεβὴς παρά χίλιοι ἀσεβεῖς. Καὶ εἶναι προτιμότερον νὰ ἀποθάνῃ κανεὶς ἀτεκνος, παρά νὰ ἔχῃ παιδιὰ ἀσεβῆ καὶ ἀμαρτωλά.
- Σοφ. Σειρ. 16,4 ἀπὸ γὰρ ἐνὸς συνετοῦ συνοικισθήσεται πόλις, φυλὴ δὲ ἀνόμων ἐρημωθήσεται.
- Σοφ. Σειρ. 16,4 Διότι ἓνας μυαλωμένος καὶ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος ἡμπορεῖ νὰ γεμίσῃ ἀπὸ πλῆθος ἀνθρώπων μίαν πόλιν. Ολόκληρος δὲ φυλὴ ἀνόμων καὶ ἀμαρτωλῶν ἀνθρώπων θὰ ἐξολοθρευθῇ καὶ θὰ ἐρημωθῇ.
- Σοφ. Σειρ. 16,5 πολλὰ τοιαῦτα ἐώρακα ἐν ὀφθαλμοῖς μου, καὶ ἰσχυρότερα τούτων ἀκήκοε τὸ οὖς μου.
- Σοφ. Σειρ. 16,5 Πολλὰ τέτοια γεγονότα εἶδα με τὰ μάτια μου καὶ ἀκόμῃ σπουδαιότερα ἀπὸ αὐτὰ ἤκουσαν τὰ αὐτιά μου.
- Σοφ. Σειρ. 16,6 ἐν συναγωγῇ ἀμαρτωλῶν ἐκκαυθήσεται πῦρ, καὶ ἐν ἔθνει ἀπειθεῖ ἔξεκαύθη ὀργή.
- Σοφ. Σειρ. 16,6 Εἰς συγκέντρωσιν ἀμαρτωλῶν θὰ ἀνάψῃ φωτιά, δια νὰ τοὺς κατακαύσῃ, καὶ ἐναντίον ἔθνους, ποὺ δὲν ὑπακούει εἰς τὰς θείας ἐντολάς, ὡς ἂν πυρκαϊὰ θὰ ἐκσπάσῃ ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 16,7 οὐκ ἐξιλάσατο περὶ τῶν ἀρχαίων γιγάντων, οἳ ἀπέστησαν τῇ ἰσχύϊ αὐτῶν·
- Σοφ. Σειρ. 16,7 Ὁ Θεὸς δὲν ἐξιλεώθη καὶ δὲν συνεχώρησε τοὺς ἀρχαίους ἐκείνους γίγαντας, οἱ ὁποῖοι, ἔχοντες πεποίθῃσιν εἰς τὴν δυνάμιν τῶν, ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ αὐτόν.
- Σοφ. Σειρ. 16,8 οὐκ ἐφείσατο περὶ τῆς παροικίας Λῶτ, οὗς ἐβδελύξατο διὰ τὴν ὑπερηφανίαν αὐτῶν·
- Σοφ. Σειρ. 16,8 Δὲν ἐλυπήθη τὴν πόλιν, εἰς τὴν ὁποίαν κατοικοῦσε ὁ Λῶτ. Τοὺς κατοίκους αὐτῆς τοὺς ἀπεστράφη καὶ τοὺς ἐμίσησε

δια την υπερηφάνειάν των.

Σοφ. Σειρ. 16,9 οὐκ ἠλέησεν ἔθνος ἀπωλείας, τοὺς ἐξηρμένους ἐν ἁμαρτίαις αὐτῶν·

Σοφ. Σειρ. 16,9 Δεν ἠλέησεν ἔθνος, το οποίον εκουσίως εβάδισε τον δρόμον της απωλείας, τους ανθρώπους που αλαζονεύθησαν μέσα εις τας αμαρτίας των.

Σοφ. Σειρ. 16,10 καὶ οὕτως ἑξακοσίας χιλιάδας πεζῶν τοὺς ἐπισυναχθέντας ἐν σκληροκαρδίᾳ αὐτῶν.

Σοφ. Σειρ. 16,10 Και έτσι δεν ἠλέησεν ο Κυριος αυτούς, αλλά εξωλόθρευσεν ἑξακοσίας χιλιάδας ανδρῶν Εβραίων εις την ἔρημον, οι οποίοι εν τη σκληροκαρδία των είχαν συσσωματωθῆ ἀπειθούντες προς τον Κυριον.

Σοφ. Σειρ. 16,11 κἂν ἥ εἷς σκληροτράχηλος, θαυμαστὸν τοῦτο εἰ ἀθωωθήσεται· ἔλεος γὰρ καὶ ὀργὴ παρ' αὐτῷ, δυνάστης ἐξίλασμῶν καὶ ἐκχέων ὀργήν.

Σοφ. Σειρ. 16,11 Εάν δε ἔστω και ἕνας σκληροτράχηλος υπάρξη, θα εἶναι θαυμαστὸν, εάν διαφύγη την τιμωρίαν. Διότι στον Κυριον υπάρχει βεβαίως το ἔλεος, αλλά και η δικαία οργή. Ο Κυριος εἶναι ο ἄρχων και ο χορηγός των οικτιρμῶν, ἄλλα και αφήνει να εκσπά η οργή του εναντίον των αμετανοήτων αμαρτωλῶν.

Σοφ. Σειρ. 16,12 κατὰ τὸ πολὺ ἔλεος αὐτοῦ, οὕτως καὶ πολὺς ὁ ἔλεγχος αὐτοῦ· ἄνδρα κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ κρίνει.

Σοφ. Σειρ. 16,12 Οσον μέγα εἶναι το ἔλεός του, τόσον μεγάλη εἶναι και η δικαία τιμωρία, που στέλλει. Αυτός κρίνει τον καθένα ἄνθρωπον κατὰ τα ἔργα του.

Σοφ. Σειρ. 16,13 οὐκ ἐκφεύζεται ἐν ἀρπάγμασιν ἀμαρτωλός, καὶ οὐ μὴ καθυστερήσῃ ὑπομονὴν εὐσεβοῦς.

Σοφ. Σειρ. 16,13 Ο αμαρτωλός με τας αρπαγὰς του δεν θα διαφύγη την δικαίαν παρὰ Θεοῦ τιμωρίαν και δεν θα καθυστερήσῃ ο Κυριος να βραβεύσῃ την υπομονήν του ευσεβοῦς.

Σοφ. Σειρ. 16,14 πάσῃ ἐλεημοσύνῃ ποιήσῃ τόπον, ἕκαστος κατὰ τὰ ἔργα

αὐτοῦ εὐρήσει.

- Σοφ. Σειρ. 16,14 Πρὺς πάσαν κατεύθυνσιν θα σκορπίσῃ ὁ Κύριος τὸ ἐλεὸς του, ἀλλὰ ὁ καθένας θα εὕρῃ κατὰ τὰ ἔργα του.
- Σοφ. Σειρ. 16,15 [Κύριος ἐσκήρυνε Φαραὼ μὴ εἰδέναι αὐτόν, ὅπως ἂν γνωσθῇ ἐνεργήματα αὐτοῦ τῇ ὑπ' οὐρανόν.
- Σοφ. Σειρ. 16,15 Ὁ Κύριος ἀφῆκε νὰ σκληρυνθῇ ἡ καρδιά του Φαραῶ, ὥστε νὰ μὴ γνωρίσῃ τὸν ἀληθινὸν Θεόν, διὰ νὰ γίνουν ἔτσι φανερά εἰς ὅλην τὴν γῆν τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου.
- Σοφ. Σειρ. 16,16 πᾶσῃ τῇ κτίσει τὸ ἔλεος αὐτοῦ φανερόν, καὶ τὸ φῶς αὐτοῦ καὶ τὸ σκότος ἐμέρισε τῷ ἀδάμαντι].
- Σοφ. Σειρ. 16,16 Τὸ ἐλεὸς του εἶναι ὀλοφάνερον εἰς ὅλην τὴν δημιουργίαν. Ὡς δὲ με διαμάντι διεχώρισε τὸ φῶς ἀπὸ τοῦ σκότους.
- Σοφ. Σειρ. 16,17 μὴ εἴπῃς, ὅτι ἀπὸ Κυρίου κρυβήσομαι, μὴ ἐξ ὕψους τίς μου μνησθήσεται; ἐν λαῷ πλείονι οὐ μὴ γνωσθῶ, τίς γὰρ ἡ ψυχὴ μου ἐν ἀμετρήτῳ κτίσει;
- Σοφ. Σειρ. 16,17 Μη εἴπῃς· “ἐγὼ θὰ κρυφθῶ ἀπὸ τοῦ βλέμματος τοῦ Κυρίου. Μηπως τάχα καὶ ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ τοῦ οὐρανοῦ ὑπάρχει κανεῖς, ποὺ θὰ ἐνθυμηθῇ ἐμὲ τὸν ἄνθρωπον τῆς γῆς; Μέσα δὲ εἰς τὰ πλήθη τοῦ λαοῦ κανεῖς δὲν θὰ με γνωρίσῃ. Καὶ τί εἰμαι ἐγὼ μέσα εἰς τὴν ἀπέραντον δημιουργίαν;”
- Σοφ. Σειρ. 16,18 ἰδοὺ ὁ οὐρανὸς καὶ ὁ οὐρανὸς τοῦ οὐρανοῦ, ἄβυσσος καὶ γῆ σαλευθήσονται ἐν τῇ ἐπισκοπῇ αὐτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 16,18 Ἰδοὺ, ὁ οὐρανὸς τῆς γῆς καὶ ὁ ἄλλος, ὁ ἀπέραντος οὐρανὸς τοῦ σύμπαντος, ἰδοὺ ἡ ἄβυσσος τῆς θαλάσσης καὶ ἡ γῆ κλονίζονται, ὅταν ρίψῃ τὸ βλέμμα τοῦ ὁ Κύριος ἐπάνω εἰς αὐτά.
- Σοφ. Σειρ. 16,19 ἅμα τὰ ὄρη καὶ τὰ θεμέλια τῆς γῆς ἐν τῷ ἐπιβλέψει εἰς αὐτὰ τρόμῳ συσσεύονται,
- Σοφ. Σειρ. 16,19 Συγχρόνως τὰ ὄρη καὶ τὰ θεμέλια τῆς γῆς καταλαμβάνονται ἀπὸ τρόμον καὶ συγκλονίζονται ἀπὸ σεισμόν, ὅταν ὁ Κύριος ρίψῃ πρὸς αὐτὰ ἀγριὸν τὸ βλέμμα του.
- Σοφ. Σειρ. 16,20 καὶ ἐπ' αὐτοῖς οὐ διανοηθήσεται καρδία· καὶ τὰς ὁδοὺς

αὐτοῦ τίς ἐνθυμηθήσεται;

Σοφ. Σειρ. 16,20 Ἀλλά ὅλα αὐτὰ δεν τα σκέπτεται ἡ καρδιά του ἀνθρώπου. Ποιὸς ἐνδιαφέρεται καὶ ποιὸς σκέπτεται τὰς ὁδοὺς του Κυρίου;

Σοφ. Σειρ. 16,21 καὶ καταιγίς, ἣν οὐκ ὄψεται ἄνθρωπος, τὰ δὲ πλείονα τῶν ἔργων αὐτοῦ ἐν ἀποκρύφοις.

Σοφ. Σειρ. 16,21 Καὶ αὐτὴ ἡ ορατὴ καὶ αἰσθητὴ καταιγίς ἀγνοεῖται ἀπὸ τον ἀνθρώπον. Τα πλείστα ἄλλωστε ἀπὸ τα ἔργα του Θεοῦ παραμένουν ἀγνώστα καὶ μυστηριώδη δια τον ἀνθρώπον.

Σοφ. Σειρ. 16,22 ἔργα δικαιοσύνης τίς ἀναγγελεῖ ἢ τίς ὑπομενεῖ; μακρὰν γὰρ ἡ διαθήκη.

Σοφ. Σειρ. 16,22 Τα ἔργα της θείας δικαιοσύνης ποιὸς τα ἀναγγέλλει ἡ ποιὸς τα περιμένει μέχρι τέλους; Διότι ο Νομος καὶ αἱ υποσχέσους Κυρίου εὐρίσκονται μακρὰν ἀπὸ τον ἀνθρώπον.

Σοφ. Σειρ. 16,23 ἐλαττούμενος καρδίᾳ διανοεῖται ταῦτα, καὶ ἀνὴρ ἄφρων καὶ πλανώμενος διανοεῖται μωρὰ.

Σοφ. Σειρ. 16,23 Αὐτὰ σκέπτεται ο μικρόμυαλος καὶ στενόκαρδος ἀνθρώπος. Ἀσύνετος καὶ πλανώμενος σκέπτεται τοιαύτας μωρίας.

Σοφ. Σειρ. 16,24 Ἄκουσόν μου, τέκνον, καὶ μάθε ἐπιστήμην καὶ ἐπὶ τῶν λόγων μου πρόσεχε τῇ καρδίᾳ σου.

Σοφ. Σειρ. 16,24 Παιδί μου, ἀκουσέ με· μάθε την ἀληθινὴν γνῶσιν καὶ στους λόγους μου ἀς δώσῃ προσοχὴν ἡ καρδιά σου.

Σοφ. Σειρ. 16,25 ἐκφανῶ ἐν σταθμῷ παιδεῖαν καὶ ἐν ἀκριβείᾳ ἀπαγγελῶ ἐπιστήμην.

Σοφ. Σειρ. 16,25 Θα φανερώσω ολοκάθαρα εἰς σε με ἀκριβὲς ζῦγι την ἀληθινὴν παιδεῖαν καὶ μόρφωσιν καὶ με ἐπιμέλειαν καὶ λεπτομέρειαν θα διακηρύξω ἐνώπιόν σου την ἐπιστήμην.

Σοφ. Σειρ. 16,26 ἐν κρίσει Κυρίου τὰ ἔργα αὐτοῦ ἀπ' ἀρχῆς, καὶ ἀπὸ ποιήσεως αὐτῶν διέστειλε μερίδας αὐτῶν.

Σοφ. Σειρ. 16,26 Με την πάνσοφον κρίσιν του Κυρίου ἐγιναν ἀπ' ἀρχῆς ὅλα τα ἔργα του. Καὶ ἀπ' ἀρχῆς της δημιουργίας καθώρισε δια

το καθένα την θέσιν και τον προορισμόν του.

Σοφ. Σειρ. 16,27 ἐκόσμησεν εἰς αἰῶνα τὰ ἔργα αὐτοῦ καὶ τὰς ἀρχὰς αὐτῶν εἰς γενεὰς αὐτῶν· οὔτε ἐπείνασαν οὔτε ἐκοπίασαν καὶ οὐκ ἐξέλιπον ἀπὸ τῶν ἔργων αὐτῶν·

Σοφ. Σειρ. 16,27 Εστόλισε και ενηρμόνισεν στους αιῶνας τα ἔργα του, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς δημιουργίας των και εις τας γενεὰς αὐτῶν μέχρι συντελείας. Αὐτὰ οὔτε ἐπείνασαν οὔτε ἐκοπίασαν και ποτέ δεν παρεξέκλιναν και δεν παρέλειψαν ἀπὸ τα ἔργα των.

Σοφ. Σειρ. 16,28 ἕκαστος τὸν πλησίον αὐτοῦ οὐκ ἐξέθλιψε, καὶ ἕως αἰῶνος οὐκ ἀπειθήσουσι τοῦ ῥήματος αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 16,28 Κανένα ἀπὸ αὐτὰ δεν προσέκρουσε και δεν ἐπέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἄλλου και μέχρι συντελείας των αιῶνων δεν θα ἀπειθήσουν ποτέ εις την ἐντολήν του Θεοῦ.

Σοφ. Σειρ. 16,29 καὶ μετὰ ταῦτα Κύριος εἰς τὴν γῆν ἐπέβλεψε καὶ ἐνέπλησεν αὐτὴν τῶν ἀγαθῶν αὐτοῦ·

Σοφ. Σειρ. 16,29 Ἐπειτα ο Κυριος ἐρριψε το βλέμμα του εις την γην και την ἐγέμισεν ἀπὸ τα ἀγαθὰ του.

Σοφ. Σειρ. 16,30 ψυχὴν παντὸς ζώου ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον αὐτῆς, καὶ εἰς αὐτὴν ἡ ἀποστροφὴ αὐτῶν.

Σοφ. Σειρ. 16,30 Ἐγέμισε την ἐπιφάνειαν της γης με κάθε εἶδος ζῶων, και εις την γην αὐτὰ πάλιν θα ἐπιστρέψουν, ὅταν ἀποθνήσκουν.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 17

Σοφ. Σειρ. 17,1 Κύριος ἔκτισεν ἐκ γῆς ἄνθρωπον καὶ πάλιν ἀπέστρεψεν αὐτὸν εἰς αὐτήν.

Σοφ. Σειρ. 17,1 Ο Κυριος ἐπλασε το σώμα του ανθρώπου ἀπὸ την γην, και πάλιν διέταξε να ἐπιστρέψῃ αὐτὸ εις την γην.

Σοφ. Σειρ. 17,2 ἡμέρας ἀριθμοῦ καὶ καιρὸν ἔδωκεν αὐτοῖς καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τῶν ἐπ' αὐτῆς.

- Σοφ. Σειρ. 17,2 Μετρημένας τας ημέρας της ζωής των έδωκεν στους πρωτοπλάστους. Εχορήγησεν επίσης εις αυτούς την εξουσίαν να άρχουν εις όλα τα ζώα της ξηράς και της θαλάσσης.
- Σοφ. Σειρ. 17,3 καθ' έαυτούς ένέδυσεν αυτούς ίσχύν καί κατ' είκόνα αύτοϋ έποίησεν αυτούς
- Σοφ. Σειρ. 17,3 Περιέβαλε τον καθένα από αυτούς με δύναμιν, τους εδημιούργησε σύμφωνα με την ιδικήν του εικόνα.
- Σοφ. Σειρ. 17,4 καί έθηκε τόν φόβον αύτοϋ επί πάσης σαρκός και κατακυριεύειν θηρίων και πετεινών.
- Σοφ. Σειρ. 17,4 Εις όλα τα δημιουργήματα ένέπνευσε φόβον απέναντι του ανθρώπου, δια να κατεξουσιάζη αυτός εις όλα τα θηρία του αγρού και εις τα πετεινά του ουρανού.
- Σοφ. Σειρ. 17,5 [έλαβον χρήσιν τών πέντε τοϋ Κυρίου ένεργημάτων, έκτον δέ νοϋν αύτοίς έδωρήσατο μερίζων και τόν έβδομον λόγον έρμηνέα τών ένεργημάτων αύτοϋ].
- Σοφ. Σειρ. 17,5 Επήραν οι πρωτόπλαστοι από τον Κυριον την δύναμιν και την χρήσιν των πέντε αισθήσεων, ως έκτον δε δώρον εχορήγησεν εις αυτούς ο Κυριος την διάνοιαν. Εβδομον δε τον προφορικόν λόγον, δια να ημπορούν να εκφράζουν και να ερμηνεύουν τας ενεργείας και τα δημιουργήματα του Θεού.
- Σοφ. Σειρ. 17,6 διαβούλιον και γλώσσαν και όφθαλμούς, ώτα και καρδίαν έδωκε διανοείσθαι αύτοίς.
- Σοφ. Σειρ. 17,6 Ελευθέραν βούλησιν, γλώσσαν, οφθαλμούς, αυτιά και καρδίαν έδωσεν εις αυτούς ο Θεός, δια να σκέπτονται.
- Σοφ. Σειρ. 17,7 έπιστήμην συνέσεως ένέπλησεν αυτούς και άγαθά και κακά υπέδειξεν αύτοίς.
- Σοφ. Σειρ. 17,7 Τους εγέμισε με γνώσιν συνέσεως, υπέδειξεν εις αυτούς τα καλά και τα κακά.
- Σοφ. Σειρ. 17,8 έθηκε τόν όφθαλμόν αύτοϋ επί τας καρδίας αύτών δείξαι αύτοίς τόν μεγαλείον τών έργων αύτοϋ,

- Σοφ. Σειρ. 17,8 Εθεσε τον οφθαλμόν του εις τας καρδίας των, τους έδωσε φως νοήσεως, δια να δείξη εις αυτούς, και εκείνοι να ίδουν, το μεγαλείον των έργων του.
- Σοφ. Σειρ. 17,9 καὶ ὄνομα ἁγιασμοῦ αἰνέσουσιν,
- Σοφ. Σειρ. 17,9 Τους έδωσε την δυνατότητα να υμνολογούν και να αγιάζουν το Ονομα του
- Σοφ. Σειρ. 17,10 ἵνα διηγῶνται τὰ μεγαλεῖα τῶν ἔργων αὐτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 17,10 και να διηγούνται τα μεγαλεία των έργων του.
- Σοφ. Σειρ. 17,11 προσέθηκεν αὐτοῖς ἐπιστήμην καὶ νόμον ζωῆς ἐκκληροδότησεν αὐτοῖς.
- Σοφ. Σειρ. 17,11 Προσέθεσεν εις αυτούς γνώσιν και σοφίαν, τους εκκληροδότησε τον νόμον της ζωής,
- Σοφ. Σειρ. 17,12 διαθήκην αἰῶνος ἔστησε μετ' αὐτῶν καὶ τὰ κρίματα αὐτοῦ ὑπέδειξεν αὐτοῖς.
- Σοφ. Σειρ. 17,12 συνήψε μαζί των αιωνίαν διαθήκην και υπέδειξεν εις αυτούς τας εντολάς του.
- Σοφ. Σειρ. 17,13 μεγαλεῖον δόξης εἶδον οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν, καὶ δόξαν φωνῆς αὐτῶν ἤκουσε τὸ οὖς αὐτῶν.
- Σοφ. Σειρ. 17,13 Μεγαλείον δόξης είδαν τα μάτια των και την ένδοξον φωνήν του ήκουσαν τα αυτιά των.
- Σοφ. Σειρ. 17,14 καὶ εἶπεν αὐτοῖς· προσέχετε ἀπὸ παντός ἀδίκου· καὶ ἐνετείλατο αὐτοῖς ἐκάστῳ περὶ τοῦ πλησίον.
- Σοφ. Σειρ. 17,14 Είπε δε προς αυτούς· “προσέχετε από κάθε αδικίαν”. Εδωσεν στον καθένα των εντολάς σχετικώς με την συμπεριφοράν του απέναντι του πλησίον του.
- Σοφ. Σειρ. 17,15 αἱ ὁδοὶ αὐτῶν ἐναντίον αὐτοῦ διαπαντός, οὐ κρυβήσονται ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 17,15 Οι δρόμοι και οι τρόποι της ζωής των ευρίσκονται πάντοτε ενώπιόν του. Δεν θα ημπορέσουν να αποκρυβούν από τα μάτια του.
- Σοφ. Σειρ. 17,17 ἐκάστῳ ἔθνει κατέστησεν ἡγούμενον, καὶ μερὶς Κυρίου Ἰσραὴλ ἐστίν.

- Σοφ. Σειρ. 17,17 Εἰς κάθε ἄλλο ἔθνος ἐγκατέστησεν ὁ Θεὸς ἄρχοντα. Ἀρχῶν καὶ κληρονομία ὁμῶς τοῦ Ἰσραὴλ εἶναι ὁ Κύριος.
- Σοφ. Σειρ. 17,19 ἅπαντα τὰ ἔργα αὐτῶν ὡς ὁ ἥλιος ἐναντίον αὐτοῦ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐνδελεχεῖς ἐπὶ τὰς ὁδοὺς αὐτῶν.
- Σοφ. Σειρ. 17,19 Ὅλα τὰ ἔργα αὐτῶν εἶναι ἐνώπιόν τοῦ φανερά ὅπως ὁ ἥλιος, καὶ τὰ μάτια τοῦ συνεχῶς εἰς τὰς πορείας τῆς ζωῆς των.
- Σοφ. Σειρ. 17,20 οὐκ ἐκρύβησαν αἱ ἀδικίαι αὐτῶν ἀπ' αὐτοῦ, καὶ πᾶσαι αἱ ἁμαρτίαι αὐτῶν ἐναντι Κυρίου.
- Σοφ. Σειρ. 17,20 Δὲν ἀπεκρύβησαν οὔτε ἀποκρύπτονται αἱ ἀδικίαι τῶν ἀπὸ αὐτὸν καὶ ὅλαι αἱ ἁμαρτίαι τῶν εὐρίσκονται πάντοτε ἐνώπιον τοῦ Κυρίου.
- Σοφ. Σειρ. 17,22 ἐλεημοσύνη ἄνδρὸς ὡς σφραγὶς μετ' αὐτοῦ, καὶ χάριν ἀνθρώπου ὡς κόρην συντηρήσει.
- Σοφ. Σειρ. 17,22 Καθε ἐλεημοσύνη ἀνθρώπου εἶναι δι' αὐτὸν ὡς μία σφραγίς. Προσέχει δε καὶ διαφυλάττει ἐλεημοσύνην ἀνθρώπου ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 17,23 μετὰ ταῦτα ἐξαναστήσεται καὶ ἀνταποδώσει αὐτοῖς καὶ τὸ ἀνταπόδομα αὐτῶν εἰς κεφαλὴν αὐτῶν ἀποδώσει·
- Σοφ. Σειρ. 17,23 Ἐπειτα θὰ ἐξεγερθῇ ὁ Κύριος καὶ θὰ ἀποδώσῃ εἰς αὐτοὺς, πού διαπράττουν ἀδικίας, τὸ δίκαιον ἀνταπόδομα. Εἰς τὸ κεφάλι των θὰ ἀνταποδώσῃ τὰς ἀδικίας, τὰς ὁποίας διέπραξαν.
- Σοφ. Σειρ. 17,24 πλὴν μετανοοῦσιν ἔδωκεν ἐπάνοδον καὶ παρεκάλεσεν ἐκλείποντας ὑπομονήν.
- Σοφ. Σειρ. 17,24 Ἀλλὰ στοὺς μετανοοῦντας ἔδωκε τὸ δικαίωμα καὶ τὴν δυνατότητα ἐπιστροφῆς, τοὺς δε λιποψυχοῦντας τοὺς παρηγόρησε καὶ τοὺς ἐνίσχυσε, ὥστε νὰ υπομένουν.
- Σοφ. Σειρ. 17,25 Ἐπίστρεψε ἐπὶ Κύριον καὶ ἀπόλειπε ἁμαρτίας, δεήθητι κατὰ πρόσωπον καὶ σμίκρυνον πρόσκομμα.
- Σοφ. Σειρ. 17,25 Γύρισε λοιπὸν, ὦ ἁμαρτωλὲ, καὶ ἔλα πρὸς τὸν Κύριον. Ἀπαρνήσου καὶ ἀφησε τὰς ἁμαρτίας, παρακάλεσέ τον προσωπικῶς καὶ λιγότεψε τὰς παραβάσεις σου, αἱ ὁποῖαι

- παρεντίθενται πρόσκομμα μεταξύ σου και του Κυρίου.
- Σοφ. Σειρ. 17,26 ἐπάναγε ἐπὶ Ὑψιστον καὶ ἀπόστρεφε ἀπὸ ἀδικίας, καὶ σφόδρα μίσησον βδέλυγμα.
- Σοφ. Σειρ. 17,26 Επάνελθε προς τον υψιστον Θεόν. Απομακρύνσου ἀπὸ κάθε ἀδικίαν, μίσησέ με ὅλην σου την καρδιά αὐτά, που εἶναι βδελυρά και μισητά δια τον Κυριον.
- Σοφ. Σειρ. 17,27 Ὑψίστῳ τίς αἰνέσει ἐν ᾧδου ἀντὶ ζώντων καὶ ζώντων καὶ διδόντων ἀνθομολόγησιν;
- Σοφ. Σειρ. 17,27 Ποιὸς θα δοξολογήσῃ κάτω στον ἄδην τον Κυριον ἀντὶ ἐκείνων, που ζουν εἰς την γην, ζουν και αναπέμπουν δοξολογίαν προς αὐτόν;
- Σοφ. Σειρ. 17,28 ἀπὸ νεκροῦ ὡς μηδὲ ὄντος ἀπόλλυται ἐξομολόγησις· ζῶν καὶ ὑγιὲς αἰνέσει τὸν Κύριον.
- Σοφ. Σειρ. 17,28 Ἀπὸ τον νεκρόν, ὡς εἰάν πλέον δεν υπάρχῃ, χάνεται κάθε δοξολογία προς τον Κυριον. Ο ζων και ο υγιὲς ἄνθρωπος θα υμνολογήσῃ τον Κυριον.
- Σοφ. Σειρ. 17,29 ὡς μεγάλη ἡ ἐλεημοσύνη τοῦ Κυρίου καὶ ἐξίλασμός τοῖς ἐπιστρέφουσιν ἐπ' αὐτόν.
- Σοφ. Σειρ. 17,29 Ποσον μέγα εἶναι το ἔλεος του Κυρίου! Η ἐξιλέωσις και η ἄφεσις, την ὁποίαν προσφέρει προς ἐκείνους, που ἐπιστρέφουν εἰς αὐτόν!
- Σοφ. Σειρ. 17,30 οὐ γὰρ δύναται πάντα εἶναι ἐν ἀνθρώποις, ὅτι οὐκ ἀθάνατος υἱὸς ἀνθρώπου.
- Σοφ. Σειρ. 17,30 Διότι δεν εἶναι ὅλα δυνατά και κατορθωτά εκ μέρους των ἀνθρώπων. Κανεῖς ἄνθρωπος, κανεῖς γεννητός γυναικῶν δεν εἶναι ἀθάνατος.
- Σοφ. Σειρ. 17,31 τί φωτεινότερον ἡλίου; καὶ τοῦτο ἐκλείπει· καὶ πονηρὸς ἐνθυμηθήσεται σάρκα καὶ αἷμα.
- Σοφ. Σειρ. 17,31 Ποῖον ἄλλο κτίσμα εἶναι φωτεινότερον ἀπὸ τον ἥλιον; Και ὁμως και ο ἴδιος εξαφανίζεται με την δύσιν του. Ἐτσι ἐκλείπει και ο αμαρτωλός, ο ὁποῖος ἔχει πάντοτε στον νουν και την καρδίαν του αμαρτωλὰς καταστάσεις και πράξεις

σαρκός και αίματος.

Σοφ. Σειρ. 17,32 δύναμιν ὕψους οὐρανοῦ αὐτὸς ἐπισκέπτεται, καὶ οἱ ἄνθρωποι πάντες γῆ καὶ σποδός.

Σοφ. Σειρ. 17,32 Ο Θεός είναι εκείνος, ο οποίος επιβλέπει τας εν υψηλοῖς ουρανίους στρατιάς, ὅλοι δε οι ἄνθρωποι δεν είναι παρά χῶμα και στάκτη.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 18

Σοφ. Σειρ. 18,1 Ὁ ζῶν εἰς τὸν αἰῶνα ἔκτισε τὰ πάντα κοινῇ·

Σοφ. Σειρ. 18,1 Ο αἰώνιος Κύριος εδημιούργησεν ὅλα ανεξαιρέτως.

Σοφ. Σειρ. 18,2 Κύριος μόνος δικαιωθήσεται. [καὶ οὐκ ἔστιν ἄλλος πλὴν αὐτοῦ

Σοφ. Σειρ. 18,2 Ο Κύριος είναι και θα διακηρύσσεται αιωνίως ο μόνος και ἀπόλυτα δίκαιος. Δεν υπάρχει ἄλλος πλὴν αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 18,3 οἰακίζων τὸν κόσμον ἐν σπιθαμῇ χειρὸς αὐτοῦ, καὶ πάντα ὑπακούει τῷ θελήματι αὐτοῦ, αὐτὸς γὰρ βασιλεὺς πάντων ἐν κράτει αὐτοῦ, διαστέλλων ἐν αὐτοῖς ἅγια ἀπὸ βεβήλων].

Σοφ. Σειρ. 18,3 Αὐτὸς κυβερνά και διευθύνει τα πάντα εις την σπιθαμὴν της χειρὸς του, και τα πάντα υποτάσσονται στο θέλημά του, διότι αὐτὸς με την παντοδυναμίαν του είναι βασιλεὺς ὅλων. Αὐτὸς ξεχωρίζει τα στον κόσμον υπάρχοντα ἅγια ἀπὸ τα βέβηλα.

Σοφ. Σειρ. 18,4 οὐθενὶ ἐξεποίησεν ἐξαγγεῖλαι τὰ ἔργα αὐτοῦ· καὶ τίς ἐξιχνιάσει τὰ μεγαλεῖα αὐτοῦ;

Σοφ. Σειρ. 18,4 Εἰς κανένα δεν ἔδωσε την ικανότητα και την δύναμιν να αναγγέλλη κατ' ἀξίαν τα ἔργα του. Ποῖος ημπορεῖ να ἐξιχνιάσῃ και κατανοήσῃ τα μεγαλεῖα του;

Σοφ. Σειρ. 18,5 κράτος μεγαλωσύνης αὐτοῦ τίς ἐξαριθμήσεται; καὶ τίς προσθήσει ἐκδιηγῆσασθαι τὰ ἐλέη αὐτοῦ;

- Σοφ. Σειρ. 18,5 Ποιός ημπορεί να μετρήση την δύναμιν της μεγαλωσύνης του; Ποιός ποτέ θα έχη την τόλμην και την δύναμιν να διηγηθή ακριβώς τα ελέη του;
- Σοφ. Σειρ. 18,6 οὐκ ἔστιν ἐλαττώσαι οὐδὲ προσθεῖναι, καὶ οὐκ ἔστιν ἐξιχνιάσαι τὰ θαυμάσια τοῦ Κυρίου·
- Σοφ. Σειρ. 18,6 Κανείς δεν δύναται ούτε να μειώση ούτε να προσθέσῃ στο μεγαλείον του. Και δεν είναι δυνατόν ποτέ, να εξιχνιάσῃ και κατανοήσῃ ακριβώς κανείς τα θαυμάσια του Κυρίου.
- Σοφ. Σειρ. 18,7 ὅταν συντελέσῃ ἄνθρωπος, τότε ἄρχεται, καὶ ὅταν παύσῃται, τότε ἀπορηθήσεται.
- Σοφ. Σειρ. 18,7 Και ὅταν ο ἄνθρωπος νομίσῃ ὅτι ἐφθάνεν στο τέρμα των ερευνών και αναζητήσεών του, τότε αντιλαμβάνεται ὅτι ευρίσκεται εἰς την ἀρχήν. Και ὅταν καταπαύσῃ την προσπάθειάν του εἰς κατανόησιν των μεγαλείων του Θεοῦ, τότε θα ευρεθῇ εἰς ἀμηχανίαν προ του ἔργου, που ἀνέλαβε.
- Σοφ. Σειρ. 18,8 τί ἄνθρωπος καὶ τί ἡ χρῆσις αὐτοῦ; τί τὸ ἀγαθὸν αὐτοῦ καὶ τί τὸ κακὸν αὐτοῦ;
- Σοφ. Σειρ. 18,8 Τι εἶναι ο ἄνθρωπος και εἰς τι ἀποβλέπουν αἱ υπηρεσίαι του; Ποῖον εἶναι τὸ καλὸν και ευχάριστον αὐτοῦ και ποῖον εἶναι τὸ κακὸν και δυσάρεστον;
- Σοφ. Σειρ. 18,9 ἀριθμὸς ἡμερῶν ἀνθρώπου πολλὰ ἔτη ἐκατόν·
- Σοφ. Σειρ. 18,9 Και αν ἀκόμη τα ἔτη της ζωῆς του ἀνθρώπου φθάσουν τα ἐκατόν,
- Σοφ. Σειρ. 18,10 ὥς σταγὼν ὕδατος ἀπὸ θαλάσσης καὶ ψῆφος ἄμμου, οὕτως ὀλίγα ἔτη ἐν ἡμέρᾳ αἰῶνος.
- Σοφ. Σειρ. 18,10 εἶναι ὡσάν μία σταγὼν ὕδατος ἀπὸ την θάλασσαν και ὡσάν ἓνας κόκκος ἄμμου· τὸσον ὀλίγα εἶναι τα ἐκατόν ἔτη ἐμπρὸς εἰς την αἰωνιότητα.
- Σοφ. Σειρ. 18,11 διὰ τοῦτο ἐμακροθύμησε Κύριος ἐπ’ αὐτοῖς καὶ ἐξέχεεν ἐπ’ αὐτοὺς τὸ ἔλεος αὐτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 18,11 Δια την μηδαμινότητα του ἀνθρώπου και την μικρότητα των ἡμερῶν της ζωῆς του, ἐδείξε και δεικνύει ο Κύριος

- εμακροθυμίαν προς τους ανθρώπους και αφήνει να εκχυθούν πλούσια τα ελέη του εις αυτούς.
- Σοφ. Σειρ. 18,12 Εἶδε καὶ ἐπέγνω τὴν καταστροφὴν αὐτῶν ὅτι πονηρά· διὰ τοῦτο ἐπλήθυνε τὸν ἐξιλασμὸν αὐτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 18,12 Εἶδε και κατενόησε πλήρως, ὅτι τους αναμένει φοβερά καταστροφή, εἰάν τους εγκαταλείψη. Δια τοῦτο ἔδωσεν εις αυτούς πλούσιον το ἔλεός του.
- Σοφ. Σειρ. 18,13 ἔλεος ἀνθρώπου ἐπὶ τὸν πλησίον αὐτοῦ, ἔλεος δὲ Κυρίου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα· ἐλέγχων καὶ παιδεύων καὶ διδάσκων καὶ ἐπιστρέφων ὡς ποιμὴν τὸ ποῖμνιον αὐτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 18,13 Το ἔλεος του ἀνθρώπου φθάνει μόνον μέχρι του πλησίον του· το ἔλεος ὁμως του Κυρίου εκτείνεται ἐπὶ ὅλης της ἀνθρωπότητος. Ο Κυριος ἐλέγχει, παιδαγωγεῖ και μορφώνει, διδάσκει και ὡς καλὸς ποιμὴν επαναφέρει το πλανηθέν ποῖμνιόν του εις την μάνδραν.
- Σοφ. Σειρ. 18,14 τοὺς ἐκδεχομένους παιδεῖαν ἐλεᾷ καὶ τοὺς κατασπεύδοντας ἐπὶ τὰ κρίματα αὐτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 18,14 Εκείνους που επιθυμοῦν και αποδέχονται παιδεῖαν, τους ελεεῖ, ὅπως ἐπίσης και εκείνους, οι οποίοι μετὰ σπουδῆς φροντίζουν δια την εφαρμογὴν των ἐντολῶν του.
- Σοφ. Σειρ. 18,15 Τέκνον, ἐν ἀγαθοῖς μὴ δῶς μῶμον καὶ ἐν πάσῃ δόσει λύπην λόγων.
- Σοφ. Σειρ. 18,15 Παιδί μου, εις τας ευεργεσίας, που κάμνεις, μη προσθέτης και κατηγορίας ἐναντίον των ευεργετουμένων. Εις κάθε δωρεάν και ἐλεημοσύνην σου, μη προσθέτης λυπηροὺς λόγους δια τους αποδεχομένους αὐτάς.
- Σοφ. Σειρ. 18,16 οὐχὶ καύσωνα ἀναπαύσει δρόσος; οὕτως κρείσσων λόγος ἢ δόσις.
- Σοφ. Σειρ. 18,16 Ο δροσερὸς ἀνεμος δεν εἶναι ἐκεῖνος, ο οποίος μειώνει και καταπαύει τον καύσωνα; Ετσι και ἓνας καλὸς λόγος εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ μίαν υλικὴν βοήθειαν.
- Σοφ. Σειρ. 18,17 οὐκ ἰδοὺ λόγος ὑπὲρ δόμα ἀγαθόν; καὶ ἀμφοτέρω παρὰ

άνδρὶ κεχαριτωμένῳ.

- Σοφ. Σειρ. 18,17 Δεν είναι πράγματι ο καλὸς λόγος ανώτερος και από την πολυσιωτέραν δωρεάν; Εἰς τον άνθρωπον ὅμως, που ἔχει χάριν Θεοῦ, εἶναι συνδυασμένα και τα δυο, το δῶρον και ο καλὸς λόγος.
- Σοφ. Σειρ. 18,18 μωρὸς ἀχαρίστως ὄνειδιεῖ, καὶ δόσις βασκάνου ἐκτῆκει ὀφθαλμούς.
- Σοφ. Σειρ. 18,18 Ο μωρὸς δεν δίδει τίποτε και εκτρέπεται εἰς ὕβρεις και κατηγορίας. Το δε δῶρον του φθονεροῦ ἀνθρώπου φλογίζει και λυώνει τα μάτια ἐκείνου, που το δέχεται.
- Σοφ. Σειρ. 18,19 πρὶν ἢ λαλῆσαι μάνθανε, καὶ πρὸ ἀρρώστιας θεραπεύου.
- Σοφ. Σειρ. 18,19 Πριν ομιλήσης, σκέψου και μάθε καλά τι θα εἴπης· και πριν ασθενήσης πρόσεχε, να μη αρρωστήσης.
- Σοφ. Σειρ. 18,20 πρὸ κρίσεως ἐξέταζε σεαυτὸν, καὶ ἐν ᾧρᾳ ἐπισκοπῆς εὐρήσεις ἐξιλασμόν.
- Σοφ. Σειρ. 18,20 Πριν σε κρίνη ο Κυριος, ἐξέτασε συ τον εαυτὸν σου· και κατὰ την ὥραν της ἐπισκέψεως του Κυρίου, θα εὐρης ἐνώπιόν του ἔλεος και συγχώρησιν.
- Σοφ. Σειρ. 18,21 πρὶν ἀρρώστῃσαί σε ταπεινώθητι καὶ ἐν καιρῷ ἀμαρτημάτων δεῖξον ἐπιστροφήν.
- Σοφ. Σειρ. 18,21 Πριν πέσης ἀρρωστος, ταπείνωσε τον εαυτὸν σου και ὅταν ἀμαρτήσης δείξε ἀμέσως μετάνοιαν και ἐπιστροφήν προς τον Κυριον.
- Σοφ. Σειρ. 18,22 μὴ ἐμποδισθῆς τοῦ ἀποδοῦναι εὐχὴν εὐκαίρως, καὶ μὴ μείνης ἕως θανάτου δικαιωθῆναι.
- Σοφ. Σειρ. 18,22 Ἀπὸ τίποτε δεν πρέπει να ἐμποδισθῆς δια την ἐγκαίρον ἐκπλήρωσιν του τάματος, που ἔχεις κάμει. Μη περιμένης δε να τακτοποιηθῆς και δικαιωθῆς ἐνώπιον του Κυρίου κατὰ την ὥραν του θανάτου σου.
- Σοφ. Σειρ. 18,23 πρὶν εὗξασθαι, ἐτοίμασον σεαυτὸν καὶ μὴ γίνου ὡς ἄνθρωπος πειράζων τὸν Κύριον.

- Σοφ. Σειρ. 18,23 Πριν να κάμης το τάμα σου, εξέτασε και ετοίμασε τον
εαυτόν σου δια την εκπλήρωσίν του και μη γίνης σαν
άνθρωπος, που αρνείται το τάμα του και πειράζει έτσι τον
Κυριον.
- Σοφ. Σειρ. 18,24 μνήσθητι θυμοῦ ἐν ἡμέραις τελευτῆς καὶ καιρόν
ἐκδικήσεως ἐν ἀποστροφῇ προσώπου.
- Σοφ. Σειρ. 18,24 Να ἔχης πάντοτε υπ' ὄψιν σου την οργήν του Κυρίου κατά
την ἡμέραν του θανάτου σου και την ὥραν της δικαίας
τιμωρίας σου, ὅταν ο Θεός αποστρέφη ἀπὸ σε το πρόσωπόν
του δια τας αμαρτίας σου.
- Σοφ. Σειρ. 18,25 μνήσθητι καιρόν λιμοῦ ἐν καιρῷ πλησμονῆς, πτωχείαν
καὶ ἔνδειαν ἐν ἡμέραις πλούτου.
- Σοφ. Σειρ. 18,25 Οταν θα ἔχης πλούσια τα αγαθά, να ενθυμήσαι και τον
καιρόν της πείνας· ὅπως επίσης και κατά τας ἡμέρας του
πλουτισμοῦ σου, να ενθυμήσαι την προτέραν πτωχείαν και
στέρησιν.
- Σοφ. Σειρ. 18,26 ἀπὸ πρωῒθεν ἕως ἑσπέρας μεταβάλλει καιρός, καὶ πάντα
ἐστὶ ταχινὰ ἔναντι Κυρίου.
- Σοφ. Σειρ. 18,26 Ἀπὸ το πρωῒ ἕως το βραδύ μεταβάλλεται ο καιρός· ἐτσι και
ὅλα ταχύτατα παρέρχονται ενώπιον του Κυρίου.
- Σοφ. Σειρ. 18,27 ἄνθρωπος σοφὸς ἐν παντὶ εὐλαβηθήσεται καὶ ἐν
ἡμέραις ἀμαρτιῶν προσέξει ἀπὸ πλημμελείας.
- Σοφ. Σειρ. 18,27 Ο σοφὸς ἄνθρωπος εἶναι εἰς ὅλα προσεκτικὸς και ἑτοιμος,
και εἰς ἡμέρας πειρασμοῦ της αμαρτίας θα προσέξη να
αποφύγη την πτώσιν.
- Σοφ. Σειρ. 18,28 πᾶς συνετὸς ἔγνω σοφίαν καὶ τῷ εὐρόντι αὐτὴν δώσει
ἐξομολόγησιν.
- Σοφ. Σειρ. 18,28 Καθε συνετὸς ἄνθρωπος κατέχει την αληθὴ γνώσιν και
σοφίαν. Θα συγχαρὴ δε εὐλικρινῶς ἐκείνον, που θα
αναζητήση και θα εὕρη την σοφίαν.
- Σοφ. Σειρ. 18,29 συνετοὶ ἐν λόγοις καὶ αὐτοὶ ἐσοφίσαντο καὶ
ἀνώμβρησαν παροιμίας ἀκριβεῖς.

Σοφ. Σειρ. 18,29 Ευφυείς άνθρωποι, που προσέχουν τους λόγους των σοφών, θα γίνουν και αυτοί σοφοί και ωσάν ευεργετική βροχή θα πίπτουν τα σοφά γνωμικά των.

ΕΓΚΡΑΤΕΙΑ ΨΥΧΗΣ

ΑΥΤΟΚΥΡΙΑΡΧΙΑ

Σοφ. Σειρ. 18,30 Όπισω τῶν ἐπιθυμιῶν σου μὴ πορεύου καὶ ἀπὸ τῶν ὀρέξεών σου κωλύου.

Σοφ. Σειρ. 18,30 Μὴ παρασύρεσαι καὶ μὴ ἀκολουθήσῃς τὰς κακὰς ἐπιθυμίας σου. Καὶ ἀπὸ τὰς αμαρτωλὰς ὀρέξεις σου νὰ ἐμποδίζῃς τὸν εαυτὸν σου.

Σοφ. Σειρ. 18,31 ἔὰν χορηγήσῃς τῇ ψυχῇ σου εὐδοκίαν ἐπιθυμίας, ποιήσει σε ἐπίχαρμα τῶν ἐχθρῶν σου.

Σοφ. Σειρ. 18,31 Ἐὰν χορηγήσῃς εἰς τὴν ψυχὴν σου τὴν συγκατάθεσίν σου εἰς ἐκπλήρωσιν τῶν ἀτόπων ἐπιθυμιῶν, θὰ γίνῃς περίγελως τῶν ἐχθρῶν σου.

Σοφ. Σειρ. 18,32 μὴ εὐφραίνου ἐπὶ πολλῇ τρυφῇ, μηδὲ προσδεθῇς συμβολῇ αὐτῆς.

Σοφ. Σειρ. 18,32 Μὴ ἐπιδιώκῃς τὴν τέρψιν καὶ χαρὰν σου εἰς τὴν πολλὴν καὶ μεγάλην τρυφήν, οὔτε νὰ προσδεθῇς καὶ��ποταχθῇς εἰς τὴν καλοζωΐαν, τὴν ὁποίαν αὐτὴ προσφέρει.

Σοφ. Σειρ. 18,33 μὴ γίνου πτωχὸς συμβολοκοπῶν ἐκ δανεισμοῦ, καὶ οὐδὲν σοὶ ἔστιν ἐν μαρσιπεΐῳ.

Σοφ. Σειρ. 18,33 Ἐὰν εἶσαι πτωχὸς μὴ ὀργανώσης συμπόσια με δανεικὰ χρήματα, καθ' ὃν χρόνον τίποτε δὲν ἔχεις μέσα στο βαλάντιόν σου.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 19

Σοφ. Σειρ. 19,1 Ἐργάτης μέθυσος οὐ πλουτισθήσεται· ὁ ἐξουθενῶν τὰ ὀλίγα κατὰ μικρὸν πεσεῖται.

Σοφ. Σειρ. 19,1 Μέθυσος ἐργάτης ποτὲ δὲν θὰ πλουτήσῃ. Εκείνος δέ, ὁ

	οποῖος καταφρονε καὶ δεν προσέχει τα ολίγα, θα περιπέση ολίγον κατ' ολίγον εἰς πτωχείαν.
Σοφ. Σειρ. 19,2	οἶνος καὶ γυναῖκες ἀποστήσουσι συνετούς, καὶ ὁ κολλώμενος πόρναις τολμηρότερος ἔσται·
Σοφ. Σειρ. 19,2	Το κρασί καὶ αἱ γυναῖκες απομακρύνουν ἀπὸ τον Θεόν καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τους φρόνιμους ἀνθρώπους. Εκείνος που προσκολλάται εἰς τὰς πόρναις, γίνεται θρασύς καὶ ἀναιδής.
Σοφ. Σειρ. 19,3	σῆτες καὶ σκώληκες κληρονομήσουσιν αὐτόν, καὶ ψυχὴ τολμηρὰ ἐξαρθήσεται.
Σοφ. Σειρ. 19,3	Οἱ μὲν θα γίνουν τροφή εἰς τὰ σαράκια καὶ τὰ σκουλήκια, ὁ δὲ θρασύς καὶ ἀναιδής θα χάσῃ τὴν ψυχὴν του.
Σοφ. Σειρ. 19,4	Ὁ ταχὺ ἐμπιστεύων κοῦφος καρδίᾳ, καὶ ὁ ἁμαρτάνων εἰς ψυχὴν αὐτοῦ πλημμελήσει.
Σοφ. Σειρ. 19,4	Εκείνος που δίδει ἀμέσως ἐμπιστοσύνην εἰς ὅλους καὶ εἰς ὅλα εἶναι ἐλαφρόμυαλος, καὶ εκείνος που ἁμαρτάνει, κάμνει κακὸν εἰς τὴν ψυχὴν του.
Σοφ. Σειρ. 19,5	ὁ εὐφραινόμενος καρδίᾳ καταγνωσθήσεται,
Σοφ. Σειρ. 19,5	Εκείνος που προσπαθεῖ νὰ ευφραίνῃ τὴν καρδίαν του με ἀσωτίας, θα κατακριθῇ.
Σοφ. Σειρ. 19,6	καὶ ὁ μισῶν λαλιὰν ἐλαττονοῦται κακίᾳ.
Σοφ. Σειρ. 19,6	Εκείνος που μισεῖ καὶ ἀποστρέφεται τὴν φλυαρίαν, θα ἀποφύγῃ πολλὰς πτώσεις.
Σοφ. Σειρ. 19,7	μηδέποτε δευτέρωσῃς λόγον, καὶ οὐθέν σοι οὐ μὴ ἐλαττωνωθῇ.
Σοφ. Σειρ. 19,7	Μὴ περιφέρῃς ἐδῶ καὶ ἐκεῖ λόγον, που ἔχεις ἀκούσει, καὶ ἔτσι δεν θα χάσῃς τίποτε.
Σοφ. Σειρ. 19,8	ἐν φίλῳ καὶ ἐν ἐχθρῷ μὴ διηγοῦ, καὶ εἰ μὴ ἔστι σοι ἁμαρτία, μὴ ἀποκάλυπτε·
Σοφ. Σειρ. 19,8	Οὔτε στον φίλον οὔτε στον ἐχθρόν σου νὰ ἐπαναλαμβάνῃς ἀδιακρίτως ὅσα ἤκουσες. Μὴ φανερώνης ὅσα ἤκουσες, ἔκτος ἐὰν ἡ ἀπόκρυψις των καταλογισθῇ εἰς σε ὡς ἁμαρτία.
Σοφ. Σειρ. 19,9	ἀκήκοε γὰρ σοι καὶ ἐφυλάξατό σε, καὶ ἐν καιρῷ μισήσῃ

σε.

- Σοφ. Σειρ. 19,9 Διότι ο εχθρός σου ήκουσε λόγια σου, τα εφύλαξε μέσα του και στον κατάλληλον δι' εκείνον χρόνον θα εκδηλώση εναντίον σου το μίσος του.
- Σοφ. Σειρ. 19,10 ἀκήκοας λόγον, συναποθανέτω σοι· θάρσει, οὐ μὴ σε ῥήξει.
- Σοφ. Σειρ. 19,10 Ἦκουσες κάποιο μυστικόν, ας αποθάνῃ μαζὴ σου. Ἐχε θάρρος και αν το κρατήσης μέσα σου, δεν θα σε κάμῃ να σκάσης.
- Σοφ. Σειρ. 19,11 ἀπὸ προσώπου λόγου ὠδινήσει μωρὸς ὡς ἀπὸ προσώπου βρέφους ἢ τίκτουσα.
- Σοφ. Σειρ. 19,11 Ο μωρὸς, ὅταν ἀκούσῃ ἓναν λόγον, θέλει να τον εξωτερικεύσῃ ὡς εἴαν δοκιμάζῃ ὠδίνας τοκετοῦ, ὅπως ἡ γυναῖκα ἡ ὁποία πρόκειται να γεννήσῃ βρέφος.
- Σοφ. Σειρ. 19,12 βέλος πεπηγὸς ἐν μηρῷ σαρκὸς, οὕτως λόγος ἐν κοιλίᾳ μωροῦ.
- Σοφ. Σειρ. 19,12 Ὅπως ὅταν ἓνα βέλος ἔχῃ καρφωθῇ στον μηρόν του σώματός μας, φέρει πόνον και θέλομεν να το βγάλωμεν, ἔτσι και ἓνα μυστικόν, που ἤκουσεν ο μωρὸς και το ἔχει μέσα του, του φέρει πόνον και θέλει να το εξωτερικεύσῃ.
- Σοφ. Σειρ. 19,13 Ἔλεγχον φίλον, μήποτε οὐκ ἐποίησε, καὶ εἴ τι ἐποίησε, μήποτε προσθῇ.
- Σοφ. Σειρ. 19,13 Καμε παρατήρησιν στον φίλον σου δια σφάλμα, δια το ὁποῖον κατηγορεῖται και το ὁποῖον ἐνδέχεται να μη διέπραξε. Και εἴαν περιέπεσεν εἰς κάποιο σφάλμα, πάλιν κάμε του ὑπόδειξιν, δια να μη το επαναλάβῃ και προσθέσῃ νέον σφάλμα στο παλαιόν.
- Σοφ. Σειρ. 19,14 Ἐλεγχον τὸν πλησίον, μήποτε οὐκ εἶπε, καὶ εἴ εἶρηκεν, ἵνα μὴ δευτερώσῃ.
- Σοφ. Σειρ. 19,14 Καμε παρατήρησιν στον πλησίον σου δια λόγια, που κατηγορεῖται ὅτι τα εἶπε, διότι ἐνδεχομένως δεν τα ἔχει εἶπει. Και εἴαν κάτι το εσφαλμένον ἔχῃ πει, κάμε του

παρατήρησιν, δια να μη το επαναλαβη.

Σοφ. Σειρ. 19,15 ἔλεγξον φίλον, πολλάκις γὰρ γίνεται διαβολή, καὶ μὴ παντὶ λόγῳ πίστευε.

Σοφ. Σειρ. 19,15 Καμε παρατήρησιν, ζήτησε ἐξήγησιν ἀπὸ τον φίλον σου δια κατηγορίαν εκσφενδονισθεῖσαν ἐναντίον του, διότι πολλές φορές υπάρχουν και συκοφαντίαι, και μη δίδης εμπιστοσύνην εις κάθε λόγον κατηγορίας.

Σοφ. Σειρ. 19,16 ἔστιν ὀλισθαίνων καὶ οὐκ ἀπὸ ψυχῆς, καὶ τίς οὐχ ἡμάρτησεν ἐν τῇ γλώσσει αὐτοῦ;

Σοφ. Σειρ. 19,16 Υπάρχουν ἄνθρωποι, οι οποίοι ξεγλυστρούν προς το κακόν, χωρίς να ἔχουν κακὴν πρόθεσιν, ἀλλὰ ἀπὸ συναρπαγὴν. Και ποῖός ἄνθρωπος ἡμπορεῖ να ισχυρισθῇ, ὅτι δεν ἔχει αμαρτήσῃ με τα λόγια του;

Σοφ. Σειρ. 19,17 ἔλεγξον τὸν πλησίον σου πρὶν ἢ ἀπειλῆσαι, καὶ δὸς τόπον νόμῳ Ὑψίστου. [γινόμενος ἄμηνις.

Σοφ. Σειρ. 19,17 Ἐλεγε τον φίλον σου πριν απειλαί και κίνδυνοι τον περιστοιχίσουν και ἄφησε να ενεργήσῃ εις την καρδίαν του ο Νομος του Υψίστου. Συ ὁμως πρέπει να παραμείνης ἀόργητος.

Σοφ. Σειρ. 19,18 φόβος Κυρίου ἀρχὴ προσλήψεως, σοφία δὲ παρ' αὐτοῦ ἀγάπησιν περιποιεῖ.

Σοφ. Σειρ. 19,18 Ο φόβος του Κυρίου εἶναι η αρχή και η αἰτία της συνάψεως εὐκρινούς φιλίας. Η δε σοφία, ἀπορρέουσα ἀπὸ τον Θεόν, ἐμπνέει ἀγάπην προς τον φίλον.

Σοφ. Σειρ. 19,19 γνῶσις ἐντολῶν Κυρίου παιδεῖα ζωῆς, οἱ δὲ ποιοῦντες τὰ ἀρεστὰ αὐτῷ ἀθανασίας δένδρον καρποῦνται].

Σοφ. Σειρ. 19,19 Η γνώσις των ἐντολῶν του Κυρίου εἶναι ἀληθινὴ μὶορφωσις δια την ζωὴν. Οσοι δε πράττουν τα εὐάρεστα εις αὐτόν, ἀπολαμβάνουν τους καρπούς του δένδρου της ἀθανασίας.

Σοφ. Σειρ. 19,20 Πᾶσα σοφία φόβος Κυρίου, καὶ ἐν πάσῃ σοφίᾳ ποίησις νόμου· [καὶ γνῶσις τῆς παντοδυναμίας αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 19,20 Καθε πραγματικὴ σοφία χαρακτηρίζεται και διαποτίζεται

από την ευλάβειαν προς τον Κυριον. Εις την αληθινήν σοφίαν ακολουθεί και υπάρχει πάντοτε η τήρησις του θείου Νομου και η γνώσις της παντοδυναμίας του Θεού.

Σοφ. Σειρ. 19,21 οἰκέτης λέγων τῷ δεσπότῃ· ὡς ἀρέσκει οὐ ποιήσω, ἐὰν μετὰ ταῦτα ποιήσῃ, παροργίζει τὸν τρέφοντα αὐτόν].

Σοφ. Σειρ. 19,21 Δούλος, ο οποίος λέγει στον δεσπότην του· “δεν θα κάμω αυτό που αρέσει εις σέ”, έστω και εάν κατόπιν μεταμεληθή και εκτελέση την εντολήν, που έλαβε, εξοργίζει οπωσδήποτε τον τροφοδότην κύριόν του.

Σοφ. Σειρ. 19,22 καὶ οὐκ ἔστι σοφία πονηρίας ἐπιστήμη, καὶ οὐκ ἔστιν ὅπου βουλή ἀμαρτωλῶν φρόνησις.

Σοφ. Σειρ. 19,22 Η σοφία δεν είναι επιστήμη της κακίας. Η δε συνεσις δεν υπάρχει εις τας σκέψεις και τας συμβουλὰς των αμαρτωλῶν.

Σοφ. Σειρ. 19,23 ἔστι πονηρία καὶ αὕτη βδέλυγμα, καὶ ἔστιν ἄφρων ἐλαττούμενος σοφία.

Σοφ. Σειρ. 19,23 Υπάρχει γνώσις και πράξις πονηρά· αυτή όμως είναι βδελυρά ενώπιον του Κυρίου. Υπάρχει όμως και άφρων, ανόητος, καθυστερημένος εις νόησιν και γνώσιν.

Σοφ. Σειρ. 19,24 κρείττων ἡττώμενος ἐν συνέσει ἔμφοβος ἢ περισσεύων ἐν φρονήσει καὶ παραβαίνων νόμον.

Σοφ. Σειρ. 19,24 Προτιμότερος είναι εκείνος, που υπολείπεται εις σοφίαν αλλ' έχει φόβον Θεού, από τον άλλον, ο οποίος είναι πλούσιος εις σοφίαν, παραβαίνει όμως τον νόμον του Κυρίου.

Σοφ. Σειρ. 19,25 ἔστι πανουργία ἀκριβής καὶ αὕτη ἄδικος, καὶ ἔστι διαστρέφων χάριν τοῦ ἐκφᾶναι κρίμα.

Σοφ. Σειρ. 19,25 Υπάρχουν ικανότητες και δραστηριότητες αξιόλογοι, οδηγούν όμως εις την αδικίαν. Υπάρχουν δε και άλλοι, οι οποίοι, δια να υποστηρίξουν και επιτύχουν το ζήτημα των, καταφεύγουν εις την διαστροφήν της αληθείας και την απάτην.

- Σοφ. Σειρ. 19,26 ἔστι πονηρευόμενος συγκεκυφῶς μελανία, καὶ τὰ ἐντὸς αὐτοῦ πλήρης δόλου·
- Σοφ. Σειρ. 19,26 Υπάρχουν πονηροί, που βαδίζουν με σκυμμένο το κεφάλι και σκυθρωπὸν τὸ πρόσωπον, δῆθεν ἀπὸ λύπην, ἐνῶ τὸ ἐσωτερικὸν τῶν εἶναι γεμάτον δολιότητος.
- Σοφ. Σειρ. 19,27 συγκύφων πρόσωπον καὶ ἑτεροκωφῶν, ὅπου οὐκ ἐπεγνώσθη, προφθάσει σε·
- Σοφ. Σειρ. 19,27 Αυτὸς προχωρεῖ με σκυμμένο τὸ κεφάλι, προσποιεῖται ὅτι δὲν ἀκούει τίποτε καὶ εἰάν δὲν ἀντιληφθῇς ἐγκαίρως τὴν ὑποκρισίαν καὶ δολιότητά του, θα τρέξῃ ἐνωρίτερα ἀπὸ σέ, δια νὰ καταπατήσῃ τὸ δίκαιόν σου.
- Σοφ. Σειρ. 19,28 καὶ ἐὰν ὑπὸ ἐλαττώματος ἰσχύος κωλυθῇ ἁμαρτεῖν, ἐὰν εὖρῃ καιρὸν, κακοποιήσῃ.
- Σοφ. Σειρ. 19,28 Καὶ εἰάν ἐξ αἰτίας κάποιας ἀδυναμίας τοῦ ἐμποδισθῇ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ κακόν, που ἔχει αποφασίσει, ὅταν εὖρῃ κατάλληλον καιρὸν θα τὸ πραγματοποιήσῃ.
- Σοφ. Σειρ. 19,29 ἀπὸ ὀράσεως ἐπιγνωσθήσεται ἀνὴρ, καὶ ἀπὸ ἀπαντήσεως προσώπου ἐπιγνωσθήσεται νοήμων.
- Σοφ. Σειρ. 19,29 Ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴν τοῦ ἐμφάνισιν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ γνωστός ὁ κακὸς ἄνθρωπος καὶ ἀπὸ τὴν ἐκφρασιν τοῦ προσώπου τοῦ εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ γνωστός ὁ καλὸς καὶ συνετὸς ἄνθρωπος.
- Σοφ. Σειρ. 19,30 στολισμὸς ἀνδρὸς καὶ γέλως ὀδόντων καὶ βήματα ἀνθρώπου ἀναγγέλλει τὰ περὶ αὐτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 19,30 Ἡ ἐνδυμασία τοῦ ἀνθρώπου, τὸ γέλιο τῶν χειλέων τοῦ καὶ τὸ βάδισμά του διαλαλοῦν, τί ἄνθρωπος εἶναι αὐτός.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 20

- Σοφ. Σειρ. 20,1 Ἔστιν ἔλεγχος ὃς οὐκ ἔστιν ὥραϊος, καὶ ἔστι σιωπῶν καὶ αὐτὸς φρόνιμος.

- Σοφ. Σειρ. 20,1 Υπάρχει έλεγχος άκαιρος και επιβλαβής· υπάρχει σιωπή, η οποία μαρτυρεί φρόνησιν.
- Σοφ. Σειρ. 20,2 ώς καλόν έλέγξει ή θυμοῦσθαι, καί ό άνθομολογούμενος από έλαττώσεως κωλυθήσεται.
- Σοφ. Σειρ. 20,2 Καλύτερον είναι να ελέγξει κανείς τον φίλον του δια παράπτωμά του, παρά να θυμώση και να μείνη θυμωμένος εναντίον του. Εκείνος που ελέγχεται δι' ένα σφάλμα του και αποδέχεται τον έλεγχον, θα εμποδισθή από άλλα παρόμοια και τας συνεπείας των.
- Σοφ. Σειρ. 20,4 έπιθυμία εύνούχου άποπαρθενῶσαι νεάνιδα, οὔτως ό ποιῶν έν βία κρίματα.
- Σοφ. Σειρ. 20,4 Οπως απραγματοποιήτος μένει η επιθυμία του ευνούχου να καταστρέψη την παρθενίαν νεάνιδος, ετσι και εκείνος που θέλει να επιβάλει δια της βίας τας κρίσους στους άλλους.
- Σοφ. Σειρ. 20,5 ἔστι σιωπῶν εύρισκόμενος σοφός, καί ἔστι μισητός από πολλῆς λαλιᾶς.
- Σοφ. Σειρ. 20,5 Υπάρχουν άνθρωποι, που σιωπούν και οι οποίοι είναι σοφοί· υπάρχουν άλλοι, οι οποίοι λόγω της φλυαρίας των μισούνται.
- Σοφ. Σειρ. 20,6 ἔστι σιωπῶν, οὐ γάρ ἔχει άπόκρισιν, καί ἔστι σιωπῶν είδῶς καιρόν.
- Σοφ. Σειρ. 20,6 Σιωπά κάποιος, διότι δεν έχει και δεν ημπορεί να δώσει απάντησιν. Σιωπά άλλος, διότι γνωρίζει και περιμένει τον κατάλληλον καιρόν να ομιλήση.
- Σοφ. Σειρ. 20,7 ἄνθρωπος σοφός σιγήσει ἔως καιροῦ, ό δέ λαπιστής καί ἄφρων ὑπερβήσεται καιρόν.
- Σοφ. Σειρ. 20,7 Ο συνετός άνθρωπος θα σιωπήση μέχρι του καταλλήλου καιρού, ο καυχησιολόγος όμως και άφρων θα ξεπερνά ασυλλόγιστα τον κατάλληλον δι' ομιλίας καιρόν.
- Σοφ. Σειρ. 20,8 ό πλεονάζων λόγω βδελυχθήσεται, καί ό ένεξουσιαζόμενος μισηθήσεται.
- Σοφ. Σειρ. 20,8 Εκείνος που λέγει πολλά λόγια, θα κερδίση την αποστροφήν

εκ μέρους των άλλων· και εκείνος που έχει την απαίτησιν να τον ακούουν και τον υπακούουν οι άλλοι, θα προκαλέση το μίσος των.

Σοφ. Σειρ. 20,9 ἔστιν εὐοδία ἐν κακοῖς ἀνδρί, καὶ ἔστιν εὖρημα εἰς ἐλάττωσιν.

Σοφ. Σειρ. 20,9 Εἶναι δυνατόν ένας να ἴδῃ κατευόδωσιν και επιτυχίαν των ἔργων του εν μέσω θλίψεων και περιπετειών, και εξ αντιθέτου ἄλλος ἀπὸ ἀνέλπιστον επιτυχίαν να οδηγηθῇ εἰς καταστροφήν.

Σοφ. Σειρ. 20,10 ἔστι δόσις, ἣ οὐ λυσιτελήσει σοι, καὶ ἔστι δόσις, ἥς τὸ ἀνταπόδομα διπλοῦν.

Σοφ. Σειρ. 20,10 Υπάρχει ευεργεσία, η οποία εἰς τίποτε δεν θα σε ωφελήσῃ, και υπάρχει ευεργεσία, της οποίας η αμοιβή θα εἶναι μεγάλη.

Σοφ. Σειρ. 20,11 ἔστιν ἐλάττωσις ἔνεκεν δόξης, καὶ ἔστιν ὅς ἀπὸ ταπεινώσεως ἦρε κεφαλὴν.

Σοφ. Σειρ. 20,11 Υπάρχουν περιστάσεις, κατὰ τας οποίας μεγάλη δόξα και αι μεγάλοι θέσεις μειώνουν την αξίαν του ἀνθρώπου. Εξ αντιθέτου μερικοὶ ἄνθρωποι ἀπὸ την κατάστασιν της ταπεινώσεως, εἰς την οποίαν ευρίσκοντο, εδοξάσθησαν.

Σοφ. Σειρ. 20,12 ἔστιν ἀγοράζων πολλὰ ὀλίγου καὶ ἀποτινύων αὐτὰ ἑπταπλάσιον.

Σοφ. Σειρ. 20,12 Υπάρχουν μερικοὶ ἄνθρωποι, οι οποίοι αγοράζουν πολλὰ πράγματα με ὀλίγα χρήματα· ἔπειτα ὁμως πληρώνουν αὐτά, που ηγόρασαν, επτὰ φορές περισσότερον.

Σοφ. Σειρ. 20,13 ὁ σοφὸς ἐν λόγῳ ἑαυτὸν προσφιλεῖ ποιήσῃ, χάριτες δὲ μωρῶν ἐκχυθήσονται.

Σοφ. Σειρ. 20,13 Ο συνετός και φρόνιμος εἰς τα λόγια του θα καταστήσῃ τον εαυτὸν του προσφιλεῖ στους ἄλλους. Τα γλυκανάλατα λόγια και ἔργα των μωρῶν ἀνθρώπων σκορπίζονται χωρὶς καμμίαν ωφέλειαν.

Σοφ. Σειρ. 20,14 δόσις ἄφρονος οὐ λυσιτελήσει σοι, οἱ γὰρ ὀφθαλμοὶ

αὐτοῦ ἀνθ' ἑνὸς πολλοί·

Σοφ. Σειρ. 20,14 Το δῶρον ἐνὸς αὐθεντοῦ ἀνθρώπου δὲν θὰ σε ωφελήσῃ, διότι αὐτός θὰ σε κυττάξῃ οὐχὶ με ἓνα μάτι ἀλλὰ με πολλὰ, περιμένων πολλαπλασίαν τὴν ἀνταπόδοσιν.

Σοφ. Σειρ. 20,15 ὀλίγα δώσει καὶ πολλὰ ὀνειδίζει καὶ ἀνοίξει τὸ στόμα αὐτοῦ ὡς κῆρυξ· σήμερον δανιεῖ καὶ αὔριον ἀπαιτήσει, μισητὸς ἄνθρωπος ὁ τοιοῦτος.

Σοφ. Σειρ. 20,15 Θὰ σου δώσῃ ὀλίγα, θὰ σε ὀνειδίσῃ ὁμῶς δι' αὐτὰ πολὺ. Θὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα τοῦ ἐναντίου σου, ὡς ἀν διαλαλητῆς δημόσιος. Σήμερα θὰ σε δανείσῃ καὶ ἀμέσως αὔριον θὰ σου ζητήσῃ τὸ δάνειον. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος θὰ γίνῃ μισητὸς ἐκ μέρους τῶν ἄλλων.

Σοφ. Σειρ. 20,16 μωρὸς ἐρεῖ· οὐχὺ ὑπάρχει μοι φίλος, καὶ οὐκ ἔστι χάρις τοῖς ἀγαθοῖς μου· οἱ ἔσθοντες τὸν ἄρτον μου, φαῦλοι γλώσση·

Σοφ. Σειρ. 20,16 Ὁ αὐθεντος ἄνθρωπος θὰ πῇ· “δὲν ὑπάρχει γιὰ μένα κανένας φίλος. Καμμίαν ἐγγνωμοσύνην δὲν εὐρήκα διὰ τὰς εὐεργεσίας, ποὺ ἔχω κάμει. Αὐτοὶ ποὺ ἔφαγαν καὶ ἐχόρτασαν ἀπὸ τοῦ ψωμίου μου εἶναι φαῦλοι καὶ ἀχάριστοι εἰς τὰ λόγια τῶν”.

Σοφ. Σειρ. 20,17 ποσάκις καὶ ὅσοι καταγελᾶσονται αὐτοῦ; -

Σοφ. Σειρ. 20,17 Ποσες ὁμῶς φορὲς καὶ πόσοι ἄνθρωποι δὲν θὰ γελάσουν εἰς βᾶρος τοῦ μωροῦ αὐτοῦ!

Σοφ. Σειρ. 20,18 Ὀλίσθημα ἀπὸ ἐδάφους μᾶλλον ἢ ἀπὸ γλώσσης, οὕτως πτώσις κακῶν κατὰ σπουδὴν ἔξει.

Σοφ. Σειρ. 20,18 Εἶναι προτιμότερον νὰ γλυστρήσῃ κανεὶς καὶ νὰ πέσῃ κάτω στο χῶμα, παρά νὰ γλυστρήσῃ εἰς τὴν γλώσσαν τοῦ καὶ νὰ τοῦ διαφύγουν ἀπρεπὴ λόγια. Ἐποὶ κλονίζονται καὶ πίπτουν ἀπότομα οἱ κακοί.

Σοφ. Σειρ. 20,19 ἄνθρωπος ἄχαρις, μῦθος ἄκαιρος· ἐν στόματι ἀπαιδευτῶν ἐνδεδεχισθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 20,19 Ὅπως ἓνας ἀγροίκος καὶ βᾶναυσος ἄνθρωπος εἶναι

αποκρουστικός, έτσι και ένας λόγος, που λέγεται στον ακατάλληλον καιρόν. Ακαιροι λόγοι λέγονται και επαναλαμβάνονται με τα στόματα των αμορφώτων.

Σοφ. Σειρ. 20,20 από στόματος μωροῦ ἀποδοκιμασθήσεται παραβολή, οὐ γὰρ μὴ εἶπη αὐτὴν ἐν καιρῷ αὐτῆς.

Σοφ. Σειρ. 20,20 Από το στόμα του μωρού δεν βγαίνει ποτέ κανένα σοφόν γνωμικόν. Δεν θα λεχθῇ κάτι το συνετόν στον κατάλληλον καιρόν.

Σοφ. Σειρ. 20,21 Ἔστι κωλυόμενος ἀμαρτάνειν ἀπὸ ἐνδείας, καὶ ἐν τῇ ἀναπαύσει αὐτοῦ οὐ κατανυγήσεται.

Σοφ. Σειρ. 20,21 Υπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ οποίοι ἀπὸ φόβον καὶ πτωχείαν δεν ἀμαρτάνουν, καὶ στον καιρόν της ἀναπαύσεως καὶ ησυχίας των δεν θα ἔχουν τύψεις συνειδήσεως.

Σοφ. Σειρ. 20,22 ἔστιν ἀπολλύων τὴν ψυχὴν αὐτοῦ δι' αἰσχύνην, καὶ ἀπὸ ἄφρονος προσώπου ἀπολεῖ αὐτήν.

Σοφ. Σειρ. 20,22 Υπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ οποίοι καταστρέφονται ἀπὸ μίαν ἄκριτον καὶ ἐπιλήψιμον συστολήν. Βαδίζουν πρὸς τὴν καταστροφὴν ἐξ αἰτίας ἐνὸς ἀσύνετου καὶ μωροῦ.

Σοφ. Σειρ. 20,23 ἔστι χάριν αἰσχύνης ἐπαγγελόμενος φίλῳ, καὶ ἐκτήσατο αὐτὸν ἐχθρὸν δωρεάν. -

Σοφ. Σειρ. 20,23 Υπάρχουν μερικοί, οἱ οποίοι διὰ λόγους κακῶς νοουμένης συστολῆς δίδουν στον φίλον των ὑπόσχεσιν, καὶ τον οποίον ἀποκτοῦν ἐχθρόν, χωρὶς λόγον, διότι δεν εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐκπληρώσουν τὴν ὑπόσχεσίν των.

Σοφ. Σειρ. 20,24 Μῶμος πονηρὸς ἐν ἀνθρώπῳ ψεῦδος, ἐν στόματι ἀπαιδεύτων ἐνδελεχισθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 20,24 Μεγάλῃ μομφῇ εἶναι διὰ τον ἄνθρωπον τὸ ψεῦδος. Εἰς τὸ στόμα των αμορφώτων θα επαναλαμβάνεται καὶ θα υπάρχει διαρκῶς τὸ ψεῦδος.

Σοφ. Σειρ. 20,25 αἶρετόν κλέπτης ἢ ὁ ἐνδελεχίζων ψεύδει, ἀμφοτέρω δὲ ἀπώλειαν κληρονομήσουσιν.

Σοφ. Σειρ. 20,25 Προτιμότερος εἶναι ἓνας κλέπτης παρά ἐκεῖνος, ὁ οποίος

συνεχώς ψεύδεται. Αλλά και οι δύο θα έχουν ως κατάντημα των την καταστροφήν.

Σοφ. Σειρ. 20,26 ἥθος ἀνθρώπου ψευδοῦς ἀτιμία, καὶ ἡ αἰσχὺνη αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ ἐνδελεχῶς. Λόγοι ΠΑΡΑΒΟΛΩΝ. –

Σοφ. Σειρ. 20,26 Ἡ συνήθεια τῆς ψευδολογίας εἶναι δια τὸν ἄνθρωπον ἐξευτελισμός· ἡ καταισχὺνη τοῦ ἐξ αἰτίας αὐτῆς θα εἶναι καὶ θα μένη πάντοτε μαζὴ τοῦ. ΓΝΩΜΙΚΑ.

Σοφ. Σειρ. 20,27 Ὁ σοφὸς ἐν λόγοις προάξει ἑαυτὸν, καὶ ἄνθρωπος φρόνιμος ἀρέσει μεγιστᾶσιν.

Σοφ. Σειρ. 20,27 Ὁ συνετὸς καὶ προσεκτικὸς εἰς τὰ λόγια τοῦ θα ἐξυψώσῃ τὸν ἑαυτὸν τοῦ καὶ θα γίνῃ ἀξίος τιμῆς καὶ υπολήψεως. Ὁ φρόνιμος δὲ ἄνθρωπος θα εἶναι ἀρεστὸς καὶ στοὺς ἄρχοντας.

Σοφ. Σειρ. 20,28 ὁ ἐργαζόμενος γῆν ἀνυψώσει θημωνίαν αὐτοῦ, καὶ ὁ ἀρέσκων μεγιστᾶσιν ἐξιλάσεται ἀδικίαν.

Σοφ. Σειρ. 20,28 Ἐκεῖνός που καλλιεργεῖ ἐπιμελῶς τοὺς ἀγρούς του, θα ἀνυψώσῃ τὰ δεμάτια τοῦ εἰς μεγάλες θημωνιές. Ἐτσι καὶ ἐκεῖνος που με τὰ συνετὰ τοῦ λόγια εὐαρεστεῖ στοὺς ἄρχοντας τῆς πολιτείας, θα ἐξιλεωθῇ δια τὰς τυχόν ἀδικίας τοῦ.

Σοφ. Σειρ. 20,29 ξένια καὶ δῶρα ἀποτυφλοῖ ὀφθαλμοὺς σοφῶν καὶ ὡς φῖμος ἐν στόματι ἀποτρέπει ἐλεγμούς.

Σοφ. Σειρ. 20,29 Συμπόσια καὶ δῶρα τυφλώνουν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν συνετῶν δικαστῶν. Αὐτὰ εἶναι ὡς ἓνα φῖμωτρον στο στόμα, ὥστε νὰ μὴ λαλή τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἀποτρέπουν τοὺς δικαίους ἐλέγχους.

Σοφ. Σειρ. 20,30 σοφία κεκρυμμένη καὶ θησαυρὸς ἀφανής, τίς ὠφέλεια ἐν ἀμφοτέροις;

Σοφ. Σειρ. 20,30 Σοφία κρυμμένη καὶ θησαυρὸς ἀφανής ποῖαν ὠφέλειαν καὶ τὰ δύο ἢ μποροῦν νὰ ἀποφέρουν στοὺς ἀνθρώπους;

Σοφ. Σειρ. 20,31 κρείσσων ἄνθρωπος ἀποκρύπτων τὴν μωρίαν αὐτοῦ ἢ ἄνθρωπος ἀποκρύπτων τὴν σοφίαν αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 20,31 Προτιμότερος είναι ο άνθρωπος, που κρύπτει την μωρίαν του, από εκείνον που κρύπτει την σοφίαν του.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 21

- Σοφ. Σειρ. 21,1 Τέκνον, ἡμαρτες, μὴ προσθῆς μηκέτι καὶ περὶ τῶν προτέρων σου δεήθητι.
- Σοφ. Σειρ. 21,1 Παιδί μου, εἰάν παρασυρθῆς εἰς την αμαρτίαν, μὴ προσθέτης και νέας εἰς αὐτήν αμαρτίας. Περί δε των προηγουμένων σου αμαρτιῶν παρακάλεσε τον Θεόν, να σε συγχωρήση.
- Σοφ. Σειρ. 21,2 ὥς ἀπὸ προσώπου ὄφεως φεῦγε ἀπὸ ἀμαρτίας, εἰάν γὰρ προσέλθῃς, δήξεται σε· ὀδόντες λέοντος οἱ ὀδόντες αὐτῆς ἀναιροῦντες ψυχὰς ἀνθρώπων.
- Σοφ. Σειρ. 21,2 Οπως αποφεύγστο φίδι, ἔτσι να αποφύγῃς και την αμαρτίαν, διότι εἰάν πλησιάσῃς προς αὐτήν, θα σε δαγκώσῃ κατὰ τρόπον επικίνδυνον. Δοντια λέοντος εἶναι τα δόντια της αμαρτίας, φονεύοντα τας ψυχὰς των ἀνθρώπων.
- Σοφ. Σειρ. 21,3 ὥς ῥομφαία δίστομος πᾶσα ἀνομία, τῇ πληγῇ αὐτῆς οὐκ ἔστιν ἴασις.
- Σοφ. Σειρ. 21,3 Καθε παρανομία εἶναι ἓνα δίκοπο μαχαίρι, ἀπὸ την πληγὴν του οποιῶν δεν υπάρχει θεραπεία.
- Σοφ. Σειρ. 21,4 καταπληγμός καὶ ὕβρις ἐρημώσουσι πλοῦτον· οὕτως οἶκος ὑπερηφάνου ἐρημωθήσεται.
- Σοφ. Σειρ. 21,4 Βιοπραγίαι και αλαζονεῖαι καταστρέφουν τον πλούτον· ἔτσι και ο οἶκος των υπερηφάνων θα ερημωθῇ.
- Σοφ. Σειρ. 21,5 δέησις πτωχοῦ ἐκ στόματος ἕως ὠτίων αὐτοῦ, καὶ τὸ κρίμα αὐτοῦ κατὰ σπουδὴν ἔρχεται.
- Σοφ. Σειρ. 21,5 Η δέησις, που βγαίνει ἀπὸ το στόμα του πτωχοῦ, φθάνει ἕως τα αὐτιά του Θεοῦ, και η δικαιοσύνη αὐτοῦ δεν θα βραδύνῃ να ἐπέλθῃ.

- Σοφ. Σειρ. 21,6 μισῶν ἐλεγμὸν ἐν ἴχνει ἁμαρτωλοῦ, καὶ ὁ φοβούμενος
Κύριον ἐπιστρέψει ἐν καρδίᾳ.
- Σοφ. Σειρ. 21,6 Εκείνος, που μισεῖ τους δικαίους ἐλέγχους, βαδίζει εἰς τὰ
ἴχνη των ἁμαρτωλῶν. Εκείνος ὅμως, που φοβεῖται τὸν
Κυριον, θα ἐπιστρέψῃ πρὸς αὐτὸν με ὅλην τὴν καρδίαν.
- Σοφ. Σειρ. 21,7 γνωστὸς μακρόθεν ὁ δυνατὸς ἐν γλώσσει, ὁ δὲ νοήμων
οἶδεν ἐν τῷ ὀλισθαίνειν αὐτόν.
- Σοφ. Σειρ. 21,7 Ἀπὸ μακρὰν ἀναγνωρίζεται ὁ ἀσυγκράτητος κατὰ τὴν
γλώσσαν, δε συνετὸς ἄνθρωπος γνωρίζει αὐτόν καὶ τὰ
ολισθήματά του καὶ τὸν ἀποφεύγει.
- Σοφ. Σειρ. 21,8 ὁ οἰκοδομῶν τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἐν χρήμασιν ἄλλοτρίοις,
ὥς ὁ συνάγων αὐτοῦ τοὺς λίθους εἰς χειμῶνα.
- Σοφ. Σειρ. 21,8 Εκείνος, που οἰκοδομεῖ τὸ σπῖτι του με ξένα ἄδικα χρήματα,
ομοιάζει με τὸν ἄνθρωπον, που συγκεντρώνει λίθους- ἀντὶ
ξύλων- δια τὸν χειμῶνα!
- Σοφ. Σειρ. 21,9 στυππεῖον συνηγμένον συναγωγὴ ἀνόμων, καὶ ἡ
συντέλεια αὐτῶν φλόξ πυρός.
- Σοφ. Σειρ. 21,9 Ἡ συγκέντρωσις των ἀσεβῶν εἶναι σαν εἷς σωρός στουπί,
καὶ τὸ τέλος των θα εἶναι νὰ καοῦν εἰς φλόγα πυρός.
- Σοφ. Σειρ. 21,10 ὁδὸς ἁμαρτωλῶν ὠμαλισμένη ἐκ λίθων, καὶ ἐπ' ἐσχάτῳ
αὐτῆς βόθρος ᾄδου.
- Σοφ. Σειρ. 21,10 Ὁ δρόμος των ἁμαρτωλῶν εἶναι ομαλός, καθαρισμένος ἀπὸ
λίθους. Τὸ τέλος ὅμως τοῦ δρόμου εἶναι τὸ βάραθρον τοῦ
ἄδου.
- Σοφ. Σειρ. 21,11 Ὁ φυλάσσων νόμον κατακρατεῖ τοῦ ἐννοήματος αὐτοῦ,
καὶ συντέλεια τοῦ φόβου Κυρίου σοφία.
- Σοφ. Σειρ. 21,11 Εκείνος που τηρεῖ τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, κατανοεῖ βαθύτερον
τὰ υψηλά αὐτοῦ νοήματα. Ἀποτέλεσμα δε τῆς εὐλαβείας
πρὸς τὸν Κυριον εἶναι τὸ δῶρον τῆς ἀληθινῆς σοφίας.
- Σοφ. Σειρ. 21,12 οὐ παιδευθήσεται ὃς οὐκ ἔστι πανοῦργος· ἔστι
πανουργία πληθύνουσα πικρίαν.
- Σοφ. Σειρ. 21,12 Δεν θα ἐκπαιδευθῇ. καὶ δεν θα μορφωθῇ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος

δεν έχει τας αναλόγους ικανότητας. Υπάρχει όμως και ικανότης, η οποία πολλαπλασιάζει τας θλίψεις και τας πικρίας.

Σοφ. Σειρ. 21,13 γνῶσις σοφοῦ ὡς κατακλυσμὸς πληθυνθήσεται καὶ ἡ βουλή αὐτοῦ ὡς πηγή ζωῆς.

Σοφ. Σειρ. 21,13 Η γνώσις του σοφού πληθύνεται ὡς ἀν κατακλυσμὸς πολλῶν υδάτων, καὶ ἡ συμβουλή του γίνεται πηγή ζωῆς δι' ἐκείνους, που τὴν δέχονται.

Σοφ. Σειρ. 21,14 ἔγκατα μωροῦ ὡς ἀγγεῖον συντετριμμένον καὶ πᾶσαν γνῶσιν οὐ κρατήσει.

Σοφ. Σειρ. 21,14 Το εσωτερικὸν του μωροῦ εἶναι σαν ἓνα πῆλινον σπασμένον ἀγγεῖον, καὶ δὲν εἶναι δυνατόν να συγκρατήσῃ αὐτὸς καμμίαν γνῶσιν.

Σοφ. Σειρ. 21,15 λόγον σοφὸν ἐὰν ἀκούσῃ ἐπιστήμων, αἰνέσει αὐτὸν καὶ ἐπ' αὐτὸν προσθήσει· ἤκουσεν ὁ σπαταλῶν καὶ ἀπήρεσεν αὐτῷ, καὶ ἀπέστρεψεν αὐτὸν ὀπίσω τοῦ νώτου αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 21,15 Ο πραγματικὰ συνετός, ἐὰν ἀκούσῃ κανένα σοφὸν λόγον, θα τον ἐπαινέσῃ καὶ ἐπάνω εἰς αὐτὸν θα προσθέσῃ καὶ ὁ ἴδιος κάποιον ἄλλον. Ο ἄσωτος ὅμως καὶ μωρὸς ἐὰν ἀκούσῃ σοφὸν λόγον, δὲν ευχαριστεῖται εἰς αὐτὸν, ἀλλὰ τον καταφρονεῖ καὶ τον πετᾷ ὀπισθέν του.

Σοφ. Σειρ. 21,16 ἐξήγησις μωροῦ ὡς ἐν ὁδῷ φορτίον, ἐπὶ δὲ χεῖλους συνετοῦ εὐρεθήσεται χάρις.

Σοφ. Σειρ. 21,16 Η ἐξήγησις, τὴν ὁποίαν ἓνας μωρὸς θα θελήσῃ να δώσῃ εἰς τα μεγάλα θέματα, εἶναι σαν ἓνα ἐνοχλητικὸν φορτίον στον ὁδοιπόρον. Εἰς τα χεῖλη ὅμως του σοφοῦ ἀνθρώπου ὑπάρχει πάντοτε χάρις.

Σοφ. Σειρ. 21,17 στόμα φρονίμου ζητηθήσεται ἐν ἐκκλησίᾳ, καὶ τοὺς λόγους αὐτοῦ διανοηθήσονται ἐν καρδίᾳ.

Σοφ. Σειρ. 21,17 Το στόμα του σοφοῦ θα ἀναζητηθῇ εἰς συγκέντρωσιν ἀνθρώπων, καὶ τοὺς λόγους του θα τοὺς σκεφθοῦν, θα τοὺς

- βάλουν και θα τους μελετήσουν μέσα εις την καρδιάν των.
Σοφ. Σειρ. 21,18 ὥς οἶκος ἡφανισμένος οὕτως μωρῷ σοφία, καὶ γνῶσις
ἀσυνέτου ἀδιεξέταστοι λόγοι.
- Σοφ. Σειρ. 21,18 Ὡσάν ερειπωμένο σπίτι εἶναι δια τον μωρόν η σοφία. Αι δε
γνώσστου ασυνέτου και τα λόγια του εἶναι ασυνάρτητα.
- Σοφ. Σειρ. 21,19 πέδαι ἐν ποσὶν ἀνοήτοις παιδεῖα καὶ ὥς χειροπέδαι ἐπὶ
χειρὸς δεξιᾶς.
- Σοφ. Σειρ. 21,19 Ἡ μόρφωσις εἶναι ὡσάν πεδούκλι εις τα πόδια των ἀνοήτων
και ὡσάν χειροπέδες στο δεξιόν των χέρι.
- Σοφ. Σειρ. 21,20 μωρὸς ἐν γέλῳτι ἀνυψοῖ φωνήν αὐτοῦ, ἀνὴρ δὲ
πανοῦργος μόλις ἡσυχῇ μειδιάσει.
- Σοφ. Σειρ. 21,20 Ὁ μωρὸς ξέσπᾳ εις θορυβώδεις γέλωτας, ο φρόνιμος
ἄνθρωπος μόλις και ησυχῶς θα μειδιάσῃ.
- Σοφ. Σειρ. 21,21 ὥς κόσμος χρυσοῦ φρονίμῳ παιδεῖα καὶ ὥς χλιδὼν ἐπὶ
βραχίονι δεξιῷ.
- Σοφ. Σειρ. 21,21 Ἡ μόρφωσις εἶναι δια τον συνετόν ὡσάν ἓνα χρυσοῦν
κόσμημα και ὡσάν πολύτιμον βραχιόλι εις την δεξιάν του
χείρα.
- Σοφ. Σειρ. 21,22 πούς μωροῦ ταχύς εἰς οἰκίαν, ἄνθρωπος δὲ πολύπειρος
αἰσχυνθήσεται ἀπὸ προσώπου.
- Σοφ. Σειρ. 21,22 Το πόδι του ασυνέτου εἶναι ταχύ στο να επισκέπτεται
οικίας, ο μορφωμένος ὅμως και πολύπειρος ἄνθρωπος
αισθάνεται συστολήν εις τας επισκέψτου.
- Σοφ. Σειρ. 21,23 ἄφρων ἀπὸ θύρας παρακύπτει εἰς οἰκίαν, ἀνὴρ δὲ
πεπαιδευμένος ἔξω στήσεται.
- Σοφ. Σειρ. 21,23 Ὁ μωρὸς σκύβει εις τας θύρας των ξένων οικιών και
παρακολουθεῖ, ὅσα γίνονται εις αὐτάς· ο συνετός ὅμως και
ο μορφωμένος στέκεται ἔξω μακράν.
- Σοφ. Σειρ. 21,24 ἀπαιδευσία ἀνθρώπου ἀκροᾶσθαι παρὰ θύραν, ὃ δὲ
φρόνιμος βαρυνθήσεται ἀτιμία.
- Σοφ. Σειρ. 21,24 Εἶναι ἀπρέπεια και ἔλλειψις μορφώσεως δια τον ἄνθρωπον
να κρυφακούῃ ἀπὸ την θύραν ξένου σπιτιοῦ. Ὁ συνετός

άνθρωπος το θεωρεί αυτό βαρύ και εξευτελιστικόν πράγμα,
δι' αυτό και το αποφεύγει.

Σοφ. Σειρ. 21,25 χείλη άλλοτρίων ἐν τούτοις βαρυνθήσεται, λόγοι δὲ
φρονίμων ἐν ζυγῷ σταθήσονται.

Σοφ. Σειρ. 21,25 Τα χείλη των μωρῶν και φλυάρων ανθρώπων
επαναλαμβάνουν τα λόγια των ξένων, οι λόγοι ὁμως των
φρονίμων ζυγίζονται ἀπὸ αὐτοὺς με ακρίβειαν και κατόπιν
λέγονται.

Σοφ. Σειρ. 21,26 ἐν στόματι μωρῶν ἡ καρδιά αὐτῶν, καρδιά δὲ σοφῶν
στόμα αὐτῶν.

Σοφ. Σειρ. 21,26 Η καρδιά των μωρῶν εἶναι στο στόμα των και συνεχῶς
εξωτερικεύεται, ἐνὼ το στόμα των σοφῶν εἶναι ἡ καρδιά
των.

Σοφ. Σειρ. 21,27 ἐν τῷ καταρᾶσθαι ἀσεβῆ τὸν σατανᾶν αὐτὸς καταρᾶται
τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν.

Σοφ. Σειρ. 21,27 Οταν ο ασεβὴς καταράται τον σατανάν, εἶναι το ἴδιον ὡς
ἐὰν καταράται τον εαυτὸν του.

Σοφ. Σειρ. 21,28 μολύνει τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ὁ ψιθυρίζων καὶ ἐν
παροικήσει μισηθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 21,28 Εκείνος που ψιθυρίζει επικρίσεις και κατακρίσεις εἰς βάρος
του ἄλλου, μολύνει τὴν ψυχὴν του. Αὐτὸς θα μισηθῇ ἀπὸ το
περιβάλλον, μέσα στο ὁποῖον ζῇ.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 22

Σοφ. Σειρ. 22,1 Λίθῳ ἡρδαλωμένῳ συνεβλήθη ὁ κνηρὸς, καὶ πᾶς
ἐκσυριεῖ ἐπὶ τῇ ἀτιμίᾳ αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 22,1 Ο οκνηρὸς ὁμοιάζει με λίθον λερωμένον ἀπὸ αἱδεῖς
ακαθαρσίας. Καθε ἄνθρωπος σφυρίζει με αποδοκιμασίαν
δια τον εξευτελισμὸν αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 22,2 βολβίτῳ κοπρίων συνεβλήθη ὁ κνηρὸς, πᾶς ὁ

ἀναιρούμενος αὐτὸν ἐκτινάξει χεῖρα.

Σοφ. Σειρ. 22,2 Με σχαμερὴν κόπρον ομοιάζει ὁ οκνηρὸς. Καθένας που σηκώνει αὐτήν, θα τινάξη κατόπιν τὰ χέρια του. Ἐτσι θα συμβῇ καὶ με τὸν οκνηρόν.

Σοφ. Σειρ. 22,3 αἰσχύνῃ πατρός ἐν γεννήσει ἀπαιδεύτου, θυγάτηρ δὲ ἐπ' ἐλαττώσει γίνεται.

Σοφ. Σειρ. 22,3 Παιδί ἀμόρφωτον εἶναι εντροπή δια τὸν πατέρα. Απαιδευτος δε κόρη γίνεται αφορμή, νὰ μειώνεται ἡ καλὴ φήμη τοῦ πατρός της.

Σοφ. Σειρ. 22,4 θυγάτηρ φρονίμη κληρονομήσει ἄνδρα αὐτῆς, καὶ ἡ καταισχύνουσα εἰς λύπην γεννήσαντος·

Σοφ. Σειρ. 22,4 Ἡ φρόνιμος κόρη θα κερδήσῃ τὸν σύζυγόν της· θυγάτηρ δέ, ἡ ὁποία με τὴν ἔλλειψιν μορφώσεως καὶ τὴν κακὴν συμπεριφορὰν της προκαλεῖ εντροπήν, θα εἶναι λύπη δια τὸν πατέρα, που τὴν ἐγέννησεν.

Σοφ. Σειρ. 22,5 πατέρα καὶ ἄνδρα καταισχύνει ἡ θρασεῖα καὶ ὑπὸ ἀμφοτέρων ἀτιμασθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 22,5 Ἡ αυθάδης καὶ βάνανσος γυναῖκα κατεντροπιάζει τὸν πατέρα καὶ τὸν σύζυγον· θα καταφρονηθῇ ὅμως καὶ ἀπὸ τοὺς δύο.

Σοφ. Σειρ. 22,6 Μουσικὰ ἐν πένθει ἄκαιρος διήγησις, μάστιγες δὲ καὶ παιδεῖα ἐν παντὶ καιρῷ σοφίας.

Σοφ. Σειρ. 22,6 Ἡ χαρμόσυνος μουσικὴ εἰς καιρὸν πένθους εἶναι ἀταίριαστος· ἔτσι καὶ ἡ μακρὰ διήγησις εἰς ἀκατάλληλον χρόνον. Αἱ παιδαγωγικαὶ ὅμως τιμωρίαι καὶ ἡ μόρφωσις εἶναι εἰς πάντα χρόνον συντελεστικά σοφίας.

Σοφ. Σειρ. 22,7 συγκολλῶν ὄστρακον ὁ διδάσκων μωρόν, ἐξεγείρων καθεύδοντα ἐκ βαθέως ὕπνου.

Σοφ. Σειρ. 22,7 Οποῖος διδάσκει ἄνθρωπον μωρόν, ομοιάζει με ἐκεῖνον, που προσπαθεῖ νὰ συγκολλήσῃ τὰ θραύσματα ἐνὸς πηλίνου δοχείου· ομοιάζει ἐπίσης με ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος προσπαθεῖ νὰ ἐξυπνήσῃ ἄνθρωπον που κοιμάται βαθέως.

- Σοφ. Σειρ. 22,8 διηγούμενος νυστάζοντι ὁ διηγούμενος μωρῶ, καὶ ἐπὶ συντελείᾳ ἔρεϊ, τί ἐστίν;
- Σοφ. Σειρ. 22,8 Με ἄνθρωπον που διηγείται ιστορίας εἰς κάποιον νυστάζοντα, ὁμοιάζει ὁ διδάσκαλος που διδάσκει μωρόν και, ὅταν τελειώσῃ τὴν διδασκαλίαν του, ὁ μωρός θα του εἴπῃ· τι συμβαίνει;
- Σοφ. Σειρ. 22,11 ἐπὶ νεκρῶ κλαῦσον, ἐξέλιπε γὰρ φῶς, καὶ ἐπὶ μωρῶ κλαῦσον, ἐξέλιπε γὰρ σύνεσις. ἥδιον κλαῦσον ἐπὶ νεκρῶ, ὅτι ἀνεπαύσατο, τοῦ δὲ μωροῦ ὑπὲρ θάνατον ἡ ζωὴ πονηρά.
- Σοφ. Σειρ. 22,11 Κλαύσε δι' ἓνα νεκρόν, διότι εσβέσθη τὸ φῶς τῆς ζωῆς· κλαύσε και δια τὸν μωρόν, διότι δεν υπάρχει εἰς αὐτόν σύνεσις. Ηπιώτερα κλαύσε δια τὸν νεκρόν, διότι ἐπιτέλους αὐτὸς ἀνεπαύθη ἀπὸ τὰς ταλαιπωρίας τῆς παρούσης ζωῆς. Ἡ ζωὴ ὁμως τοῦ μωροῦ εἶναι χειροτέρα και ἀπὸ αὐτόν τὸν θάνατον.
- Σοφ. Σειρ. 22,12 πένθος νεκροῦ ἑπτὰ ἡμέραι, μωροῦ δὲ καὶ ἀσεβοῦς πᾶσαι αἱ ἡμέραι τῆς ζωῆς αὐτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 22,12 Τὸ πένθος δι' ἓνα νεκρόν διαρκεῖ ἐπτά ἡμέρας, τὸ πένθος ὁμως δι' ἓνα μωρόν διαρκεῖ ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς του.
- Σοφ. Σειρ. 22,13 μετὰ ἄφρονος μὴ πληθύνῃς λόγον, καὶ πρὸς ἀσύνετον μὴ πορεύου· φύλαξαι ἀπ' αὐτοῦ, ἵνα μὴ κόπον ἔχῃς, καὶ οὐ μὴ μολυνθῇς ἐν τῷ ἐντιναγμῶ αὐτοῦ· ἔκκλινον ἀπ' αὐτοῦ καὶ εὐρήσεις ἀνάπαυσιν καὶ οὐ μὴ ἀκηδιάσῃς ἐν τῇ ἀπονοίᾳ αὐτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 22,13 Με μωρόν και ἀσύνετον μὴ ανοίγῃς μακρὰς συνομιλίας· και στο σπίτι ἀπερίσκεπτου ἀνθρώπου μὴ πορευθῇς· φυλάξου ἀπὸ αὐτόν και τὴν συναναστροφὴν του, δια να μὴ κουρασθῇς ψυχικῶς και δια να μὴ μολυνθῇς, ἀπὸ ὅσα ἐκτινάσσονται ἀπὸ τὸ στόμα του. Παραμέρισε και φύγε ἀπὸ αὐτόν και ἔτσι θα εὐρῇς ἀνάπαυσιν· δεν θα ἀθυμήσῃς ἀπὸ τὰς ἀνοησίας του.

- Σοφ. Σειρ. 22,14 ὑπὲρ μόλυβδον τί βαρυνθήσεται; καὶ τί αὐτῷ ὄνομα ἄλλ' ἢ μωρός;
- Σοφ. Σειρ. 22,14 Τι υπάρχει βαρύτερον από τον μόλυβδον και πως ονομάζεται; Ονομάζεται μωρός.
- Σοφ. Σειρ. 22,15 ἄμμον καὶ ἄλα καὶ βῶλον σιδήρου εὐκοπον ὑπενεγκεῖν ἢ ἄνθρωπον ἀσύνετον. -
- Σοφ. Σειρ. 22,15 Αμμον και αλάτι και ὄγκον σιδήρου είναι ευκολώτερον να σηκώση κανείς στους ὤμους του και να μεταφέρει, παρά να υποφέρει ασύνετον ἄνθρωπον.
- Σοφ. Σειρ. 22,16 Ἰμάντωσις ξυλίνη ἐνδεδεμένη εἰς οἰκοδομήν ἐν συσσεισμῷ οὐ διαλυθήσεται· οὕτως καρδία ἐστηριγμένη ἐπὶ διανοήματος βουλῆς ἐν καιρῷ οὐ δειλιάσει.
- Σοφ. Σειρ. 22,16 Ξυλίνη δέσις εἰς μίαν οἰκοδομήν εἰς καιρόν σεισμοῦ δεν θα διαλυθῇ· ετσι και μία καρδία, εστηριγμένη εἰς ὠριμον σοφήν σκέψιν, δεν θα δειλιάσῃ εἰς ὥραν κινδύνου.
- Σοφ. Σειρ. 22,17 καρδία ἡδρασμένη ἐπὶ διανοίας συνέσεως ὥς κόσμος ψαμμωτὸς τοίχου ξυστοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 22,17 Καρδία η οποία είναι στερεωμένη επάνω εἰς συνετήν διάνοιαν, ομοιάζει με ωραῖον στόλισμα αμμοκονιάματος επάνω εἰς ομαλὸν τοῖχον.
- Σοφ. Σειρ. 22,18 χάρακες ἐπὶ μετεώρου κείμενοι κατέναντι ἀνέμου οὐ μὴ ὑπομείνωσιν· οὕτως καρδία δειλὴ ἐπὶ διανοήματος μωροῦ κατέναντι παντὸς φόβου οὐ μὴ ὑπομείνη.
- Σοφ. Σειρ. 22,18 Φράκται ἀπὸ πασσάλους εἰς υψηλὸν ἀκάλυπτον μέρος δεν θα ανθέξουν εἰς την ορμὴν των ἀνέμων· ἐτσι και η δειλὴ καρδία, που στηρίζεται, εἰς τας σκέψεις ενός μωροῦ, δεν θα ανθέξῃ εἰς διαφόρους επικινδύνους δυσκολίας.
- Σοφ. Σειρ. 22,19 Ὁ νύσσων ὀφθαλμὸν κατάξει δάκρυα, καὶ ὁ νύσσων καρδίαν ἐκφαίνει αἴσθησιν.
- Σοφ. Σειρ. 22,19 Εκείνος που κεντὰ τον οφθαλμὸν του, θα προκαλέσῃ δάκρυα· ὁποιος ὁμως κεντὰ την καρδίαν του ἄλλου

προκαλεί πόνον.

Σοφ. Σειρ. 22,20 βάλλων λίθον ἐπὶ πετεινὰ ἀποσοβεῖ αὐτά, καὶ ὁ
ὄνειδίζων φίλον διαλύσει φιλίαν.

Σοφ. Σειρ. 22,20 Εκείνος που ρίπτει λίθον εναντίον των πτηνών, τα τρομάζει
και τα κάμνει να φεύγουν· όποιος υβρίζει τον φίλον του, θα
διαλύση την φιλίαν του με αυτόν.

Σοφ. Σειρ. 22,21 ἐπὶ φίλον ἐὰν σπάσης ῥομφαίαν, μὴ ἀπελπίσης, ἔστι
γὰρ ἐπάνοδος·

Σοφ. Σειρ. 22,21 Εάν εις στιγμήν παραφοράς ανασύρης φανερά την
μάχαιραν εναντίον του φίλου σου, μη απελπισθής, διότι
είναι δυνατή η επανόρθωσις και αποκατάστασις της φιλίας.

Σοφ. Σειρ. 22,22 ἐπὶ φίλον ἐὰν ἀνοίξης στόμα, μὴ εὐλαβηθῆς, ἔστι γὰρ
διαλλαγή· πλήν ὄνειδισμοῦ καὶ ὑπερηφανίας καὶ
μυστηρίου ἀποκαλύψεως καὶ πληγῆς δολίας, ἐν τούτοις
ἀποφεύξεται πᾶς φίλος.

Σοφ. Σειρ. 22,22 Εάν ανοίξης το στόμα σου και καταφερθής εναντίον του
φίλου σου, μη φοβηθής, διότι είναι δυνατόν να υπάρξη
συνδιαλλαγή και συμφιλίωσις. Μονον εάν τον υβρίσης και
φερθής προς αυτόν με υπερηφάνειαν και φανερώσης τα
μυστικά του και δολίως τον πληγώσης, τότε ο φίλος σου θα
απομακρυνθῇ οριστικῶς από σέ.

Σοφ. Σειρ. 22,23 πίστιν κτῆσαι ἐν πτωχείᾳ μετὰ τοῦ πλησίον, ἵνα ἐν τοῖς
ἀγαθοῖς αὐτοῦ ὁμοῦ πλησθῆς· ἐν καιρῷ θλίψεως
διάμενε αὐτῷ, ἵνα ἐν τῇ κληρονομίᾳ αὐτοῦ
συγκληρονομήσης.

Σοφ. Σειρ. 22,23 Απόκτησε και κράτησε την εμπιστοσύνην του πλησίον σου
εις περίοδον πτωχείας του, δια να χαρῆς ἔτσι και
απολαύσης τα αγαθά του εις περίοδον ευτυχίας του. Εις
περίστασιν θλίψεως και ανάγκης του μένε κοντά του, δια να
έχης και συ κατόπιν μερίδιον εις τα αγαθά, τα οποία
αργότερον αυτός θα αποκτήσῃ.

Σοφ. Σειρ. 22,24 πρὸ πυρὸς ἀτμίς καμίνου καὶ καπνός· οὕτως πρὸ

αϊμάτων λοιδορίαι.

- Σοφ. Σειρ. 22,24 Από την φωτιά μιας καμίνου προηγείται ο ατμός και ο καπνός. Έτσι και από τας φονικάς συμπλοκάς προηγούνται αι ύβρεις και αι αντεγκλήσεις.
- Σοφ. Σειρ. 22,25 φίλον σκεπάσαι οὐκ αἰσχυνθήσομαι καὶ ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οὐ μὴ κρυβῶ.
- Σοφ. Σειρ. 22,25 Δεν θα εντραπώ να συγκαλύψω τας εκτροπὰς του φίλου μου και δεν θα κρυβώ, δια να μη αντικρύσω τυ πρόσωπόν του.
- Σοφ. Σειρ. 22,26 καὶ εἰ κακὰ μοι συμβῇ δι' αὐτόν, πᾶς ὁ ἀκούων φυλάσσεται ἀπ' αὐτοῦ. -
- Σοφ. Σειρ. 22,26 Εάν δε και κάποιο κακόν μου συμβή εκ μέρους αυτού, τότε κάθε άνθρωπος, ο οποίος θα πληροφορηθῇ το γεγονός, θα τον αποστροφή και θα τον αποφύγη.
- Σοφ. Σειρ. 22,27 Τίς δώσει μοι ἐπὶ στόμα μου φυλακὴν καὶ ἐπὶ τῶν χειλέων μου σφραγίδα πανοῦργον, ἵνα μὴ πέσω ἀπ' αὐτῆς καὶ ἡ γλῶσσά μου ἀπολέσῃ με;
- Σοφ. Σειρ. 22,27 Ποιός θα βάλῃ ένα φρουρόν στο στόμα μου και εις τα χεῖλη μου σφραγίδα διακρίσεως, δια να μη περιπέσω εις σφάλματα λόγων και η γλώσσα μου γίνῃ αφορμή να καταστραφώ;

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 23

- Σοφ. Σειρ. 23,1 Κύριε, πάτερ καὶ δέσποτα ζωῆς μου, μὴ ἐγκαταλίπῃς με ἐν βουλῇ αὐτῶν, μὴ ἀφῇς με πεσεῖν ἐν αὐτοῖς.
- Σοφ. Σειρ. 23,1 Κυριε, Πατερ και Δέσποτα της ζωῆς μου, μη επιτρέψῃς και μου ξεφύγουν ασύνετα λόγια και μη με αφήσης να πέσω θύμα αυτών.
- Σοφ. Σειρ. 23,2 τίς ἐπιστήσῃ ἐπὶ τοῦ διανοήματός μου μάστιγας καὶ ἐπὶ τῆς καρδίας μου παιδείαν σοφίας, ἵνα ἐπὶ τοῖς

ἀγνοήμασί μου μὴ φείσωνται καὶ οὐ μὴ παρῇ τὰ
ἁμαρτήματα αὐτῶν,

Σοφ. Σειρ. 23,2 Ποιὸς θα πάρῃ μαστίγιον ἐναντίον τῶν σκέψεών μου καὶ
ποιὸς θα δώσῃ εἰς τὴν καρδίαν μου διαπαιδαγώγησιν καὶ
μόρφωσιν σοφίας, δια να μὴ δειχθῶν αὐταὶ ἐπιεικεῖς, ἀλλὰ
να ἐλέγξουν τὰ ἐξ ἀγνοίας ἁμαρτήματά μου καὶ να
προλάβουν ἄλλα μεγαλύτερα ἁμαρτήματα;

Σοφ. Σειρ. 23,3 ὅπως μὴ πληθύνωσιν αἱ ἄγνοιαί μου καὶ αἱ ἁμαρτίαι μου
πλεονάσωσι καὶ πεσοῦμαι ἔναντι τῶν ὑπεναντίων καὶ
ἐπιχαρεῖται μοι ὁ ἐχθρὸς μου;

Σοφ. Σειρ. 23,3 Καὶ δια να δράσουν ἐτσι ἀνασταλτικῶς, ὥστε να μὴ
αυξηθῶν τὰ ἐξ ἀγνοίας ἁμαρτήματά μου, καὶ αἱ ἁμαρτίαι
μου να μὴ πλεονάσουν, δια να μὴ πέσω ἐνώπιον τῶν ἐχθρῶν
μου καὶ χαιρεκακήσουν ἐκεῖνοι δια τὴν πτώσιν μου;

Σοφ. Σειρ. 23,4 Κύριε, πάτερ καὶ Θεὲ ζωῆς μου, μετεωρισμὸν
ὀφθαλμῶν μὴ δῶς μοι

Σοφ. Σειρ. 23,4 Κυριε, πάτερ καὶ Θεὲ τῆς ζωῆς μου, μὴ ἐπιτρέψῃς να ἔχω
ὀφθαλμοὺς υπερηφάνους καὶ περιέργους.

Σοφ. Σειρ. 23,5 καὶ ἐπιθυμίαν ἀπόστρεψον ἀπ' ἐμοῦ·

Σοφ. Σειρ. 23,5 Απομάκρυνε δε ἀπὸ ἐμέ κάθε ἐπιθυμίαν κακὴν.

Σοφ. Σειρ. 23,6 κοιλίας ὄρεξις καὶ συνουσιασμὸς μὴ καταλαβέτωσάν με,
καὶ ψυχῇ ἀναιδεῖ μὴ παραδῶς με.

Σοφ. Σειρ. 23,6 Ἀς μὴ με καταλάβῃ καὶ ἀς μὴ κυριαρχήσῃ ἐπάνω μου ἡ
κοιλιοδουλεία καὶ αἱ σαρκικαὶ ἐπιθυμίαι τοῦ συνουσιασμοῦ·
μὴ με παραδώσῃς εἰς τὴν κυριαρχίαν ἀδιαντρόπου ψυχῆς.

ΠΑΙΔΕΙΑ ΣΤΟΜΑΤΟΣ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΜΑΣ

Σοφ. Σειρ. 23,7 Παιδεῖαν στόματος ἀκούσατε, τέκνα, καὶ ὁ φυλάσσων
οὐ μὴ ἀλῶ.

Σοφ. Σειρ. 23,7 Παιδιά μου, ἀκούσατε λόγους μορφωτικοὺς δια τὴν
γλῶσσαν· ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θα τοὺς τηρήσῃ, δὲν θα
κυριευθῇ ἀπὸ ἀκριτον γλῶσσαν.

- Σοφ. Σειρ. 23,8 ἐν τοῖς χεῖλεσιν αὐτοῦ καταληφθήσεται ἁμαρτωλός, καὶ
λοῖδορος καὶ ὑπερήφανος σκανδαλισθήσονται ἐν
αὐτοῖς.
- Σοφ. Σειρ. 23,8 Ἀπὸ τα λόγια του στόματός του συλλαμβάνεται ο
αμαρτωλός, ο δε υβριστής και υπερήφανος πάλιν ἐξ αἰτίας
των λόγων του θα σκοντάψη και θα πέση.
- Σοφ. Σειρ. 23,9 ὄρκῳ μὴ ἐθίσης τὸ στόμα σου καὶ ὀνομασίᾳ τοῦ ἁγίου
μὴ συνεθισθῆς·
- Σοφ. Σειρ. 23,9 Μὴ συνηθίσῃς τὸ στόμα σου στους ὄρκους οὔτε και να
προφέρῃς τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου Θεοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 23,10 ὥσπερ γὰρ οἰκέτης ἐξεταζόμενος ἐνδελεχῶς ἀπὸ
μώλωπος οὐκ ἐλαττωθήσεται, οὕτως καὶ ὁ ὀμνύων καὶ
ὀνομάζων διαπαντός ἀπὸ ἁμαρτίας οὐ μὴ καθαρισθῇ.
- Σοφ. Σειρ. 23,10 Ὅπως ἓνας δούλος, ὁ ὁποῖος βρίσκεται πάντοτε κάτω ἀπὸ τὸ
βλέμμα και τὴν ἐξέτασιν τοῦ κυρίου του, δεν θα διαφύγῃ
τους ραβδιαμούς δια τὰ σφάλματά του, ἔτσι και ἐκεῖνος, ὁ
ὁποῖος ὀρκίζεται και ἔχει πάντοτε στο στόμα του τὸ ὄνομα
τοῦ Θεοῦ, δεν ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τὴν εὐθυνὴν τῆς ἁμαρτίας
αυτῆς.
- Σοφ. Σειρ. 23,11 ἄνθρωπος πολὺ ὀρκος πλησθήσεται ἀνομίας, καὶ οὐκ
ἀποστήσεται ἀπὸ τοῦ οἴκου αὐτοῦ μάστιξ· ἐὰν
πλημμελήσῃ, ἁμαρτία αὐτοῦ ἐπ' αὐτῷ, κἂν ὑπερίδῃ,
ἥμαρτε δισσῶς· καὶ εἰ διακενῆς ὤμοσεν, οὐ
δικαιωθήσεται, πλησθήσεται γὰρ ἐπαγωγῶν ὁ οἶκος
αὐτοῦ. -
- Σοφ. Σειρ. 23,11 Ἀνθρώπος, ὁ ὁποῖος κάμνει πολλοὺς ὄρκους, θα γεμίσῃ ἀπὸ
παρανομίας και ἀπὸ τὸ σπῖτι του δεν θα λείψῃ ποτὲ ἡ
μάστιξ των θλίψεων. Ἐὰν περιπέσῃ στο ἁμάρτημα των
πολλῶν ὀρκῶν, ἐπάνω του θα πέσῃ ἡ ἐνοχὴ. Ἐὰν δε
ἀδιαφορήσῃ δια τὸν ὄρκον, ἀμαρτάνει δύο φορές. Ἐὰν δε
ἐν γνώσει ὀρκισθῇ ψευδῶς, δεν θα εὖρῃ καμμίαν δικαίωσιν
και συγχώρησιν. Τὸ δε σπῖτι του θα γεμίσῃ ἀπὸ τιμωρίας

και συμφοράς.

Σοφ. Σειρ. 23,12 Ἔστι λέξις ἀντιπεριβεβλημένη θανάτῳ, μὴ εὐρεθήτω ἐν κληρονομίᾳ Ἰακώβ· ἀπὸ γὰρ εὐσεβῶν ταῦτα πάντα ἀποστήσεται, καὶ ἐν ἁμαρτίαις οὐκ ἐγκυλισθήσονται.

Σοφ. Σειρ. 23,12 Υπάρχουν τόσον βαρεῖαι καὶ βλάσφημοι φράσεις, αἱ οἷαι ἐπισύρουν ὡς ποινὴν τὸν θάνατον. Τέτοιες φράσεις ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δεν πρέπει νὰ υπάρχουν μεταξὺ τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἰακώβ. Οἱ αὐταὶ πρέπει νὰ ἀποφεύγονται ἐπιμελῶς ἀπὸ τοὺς εὐσεβεῖς ἀνθρώπους, ὥστε νὰ μὴ κυλίωνται αὐτοὶ μέσα στὸν βόρβορον τῶν φοβερῶν αὐτῶν ἁμαρτιῶν.

Σοφ. Σειρ. 23,13 ἀπαιδευσίαν ἀσυρῇ μὴ συνεθίσης τὸ στόμα σου, ἔστι γὰρ ἐν αὐτῇ λόγος ἁμαρτίας.

Σοφ. Σειρ. 23,13 Μὴ συνηθίσῃς τὸ στόμα σου εἰς ἀναισχύντους λόγους, διότι μέσα εἰς αὐτοὺς υπάρχουν πάντοτε φράσεις ἁμαρτωλαί.

Σοφ. Σειρ. 23,14 μνήσθητι πατρὸς καὶ μητρὸς σου, ἀνὰ μέσον γὰρ μεγιστάνων συνεδρεύεις· μήποτ' ἐπιλάβῃ ἐνώπιον αὐτῶν καὶ τῷ ἐθισμῷ σου μωρανθῇς καὶ θελήσεις εἰ μὴ ἐγεννήθῃς καὶ τὴν ἡμέραν τοῦ τοκετοῦ σου καταράσῃ.

Σοφ. Σειρ. 23,14 Νὰ ἐνθυμῆσαι πάντοτε τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου καὶ τὰς συμβουλὰς, πού σου ἔχουν δώσει, καὶ ὅταν κάθῃσαι ἐν μέσῳ τῶν ἀρχόντων. Πρόσεξε μὴ λησμονήσῃς ἐνώπιον αὐτῶν τῶν ἀρχόντων τοὺς γονεῖς σου καὶ μετὰ τὴν συνήθειαν τῆς ἀδιακρίτου σου γλώσσης ἀποβλακωθῇς. Τότε ἴσως θὰ εἴπῃς, ὅτι θὰ ἠθέλῃς νὰ μὴ εἶχες γεννηθῇ καὶ ἐνδεχομένως νὰ καταρασθῇς τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεώς σου.

Σοφ. Σειρ. 23,15 ἄνθρωπος συνεθιζόμενος λόγοις ὄνειδισμοῦ ἐν πάσαις ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ οὐ μὴ παιδευθῇ.

Σοφ. Σειρ. 23,15 Ἀνθρωπος, ὁ οἷος ἔχει συνηθίσῃ νὰ ἐκστομίζῃ ὑβριστικούς καὶ ἐμπαικτικούς λόγους ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς του, δεν εἶναι δυνατόν νὰ μορφωθῇ καὶ προοδεύσῃ.

Σοφ. Σειρ. 23,16 Δύο εἶδη πληθύνουσιν ἁμαρτίας, καὶ τὸ τρίτον ἐπάξει ὀργήν·

- Σοφ. Σειρ. 23,16 Δυο είδη ανθρώπων πολλαπλασιάζουν συνεχώς τας αμαρτίας των και το τρίτον είδος εφελκύει επάνω του την οργήν του Θεού.
- Σοφ. Σειρ. 23,17 ψυχή θερμή ως πῦρ καιόμενον, οὐ μὴ σβεσθῇ ἕως ἂν καταποθῇ· ἄνθρωπος πόρνος ἐν σώματι σαρκὸς αὐτοῦ, οὐ μὴ παύσεται ἕως ἂν ἐκκαύσῃ πῦρ· ἄνθρώπῳ πόρνῳ πᾶς ἄρτος ἡδύς, οὐ μὴ κοπάσῃ ἕως ἂν τελευτήσῃ.
- Σοφ. Σειρ. 23,17 Ψυχή θερμαινομένη από το πάθος γίνεται ως καιομένη φωτιά και η φωτιά αυτή δεν θα σβήσῃ, ἕως ὅτου κατακαή ἐξ ολοκλήρου η ψυχή. Ἀνθρωπος ο οποίος αμαρτάνει επάνω εἰς αὐτό τοῦτο το σῶμα του, δεν θα σταματήσῃ διαπράττων την αμαρτίαν, ἕως ὅτου το πυρ της ἀπωλείας τον κατακαύσῃ. Δια τον πορνεύοντα ἄνθρωπον κάθε σαρξ εἶναι γλυκεία πρὸς ἀπόλαυσιν. Δεν θα σταματήσῃ την αμαρτίαν του μέχρι και του θανάτου του.
- Σοφ. Σειρ. 23,18 ἄνθρωπος παραβαίνων ἀπὸ τῆς κλίνης αὐτοῦ, λέγων ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ· τίς με ὀρᾷ; σκότος κύκλῳ μου, καὶ οἱ τοῖχοί με καλύπτουσι, καὶ οὐθεὶς με ὀρᾷ· τί εὐλαβοῦμαι; τῶν ἁμαρτιῶν μου οὐ μὴ μνησθήσεται ὁ Ὑψιστος.
- Σοφ. Σειρ. 23,18 Ἀνθρωπος, ο οποίος μολύνει την συζυγικὴν του κλίνην, λέγει εσωτερικῶς· “ποιὸς με βλέπει αμαρτάνοντα; Σκοτάδι ὑπάρχει ολόγυρά μου και οἱ τοῖχοι με σκεπάζουν· κανεὶς λοιπὸν δεν με βλέπει· τι φοβούμαι; Ο Ὑψιστος δεν θα ἐνθυμηθῇ τας αμαρτίας μου”.
- Σοφ. Σειρ. 23,19 καὶ ὀφθαλμοὶ ἀνθρώπων ὁ φόβος αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἔγνω ὅτι ὀφθαλμοὶ Κυρίου μυριοπλασίως ἡλίου φωτεινότεροι, ἐπιβλέποντες πάσας ὁδοὺς ἀνθρώπων καὶ κατανοοῦντες εἰς ἀπόκρυφα μέρη.
- Σοφ. Σειρ. 23,19 Το μόνον που αὐτὸς φοβεῖται εἶναι οἱ ὀφθαλμοὶ των ἀνθρώπων. Δεν ἔμαθεν ὅμως ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ του Κυρίου εἶναι ἀπειροπλασίως φωτεινότεροι ἀπὸ τον ἥλιον, ἐπιβλέπουν εἰς ὅλους τοὺς δρόμους της ζωῆς των ἀνθρώπων

και έχουν γνώσιν όλων των αμαρτιών, τας οποίας και εις τα πλέον απόκρυφα μέρη διαπράττουν οι άνθρωποι.

Σοφ. Σειρ. 23,20 πρὶν ἢ κτισθῆναι τὰ πάντα, ἔγνωσται αὐτῷ, οὕτως καὶ μετὰ τὸ συντελεσθῆναι.

Σοφ. Σειρ. 23,20 Πριν δημιουργηθῶν τα σύμπαντα ἦσαν ὅλα γνωστά στον Θεόν. Ετσι και μετὰ την δημιουργίαν των αὐτὸς τα πάντα επιβλέπει και γνωρίζει.

Σοφ. Σειρ. 23,21 οὗτος ἐν πλατείαις πόλεως ἐκδικηθήσεται, καὶ οὗ οὐχ ὑπενόησεν πιασθήσεται. -

Σοφ. Σειρ. 23,21 Αυτὸς ο πόρνος εις τας κοσμοβριθεὶς πλατείας της πόλεως θα τιμωρηθῇ και εκεί, όπου δεν υπωπτεύετο τον κίνδυνον, θα συλληφθῇ επ' αυτοφώρῳ.

Σοφ. Σειρ. 23,22 Οὕτως καὶ γυνὴ καταλιποῦσα τὸν ἄνδρα καὶ παριστῶσα κληρονόμον ἐξ ἄλλοτρίου·

Σοφ. Σειρ. 23,22 Ετσι θα τιμωρηθῇ και η γυναίκα, η οποία ἔχει εγκαταλείψει τον ἄνδρα της και ἔφερεν στον κόσμον παιδί ἀπὸ ξένον ἄνδρα.

Σοφ. Σειρ. 23,23 πρῶτον μὲν γὰρ ἐν νόμῳ Ὑψίστου ἠπειθήσε, καὶ δεύτερον εἰς ἄνδρα ἑαυτῆς ἐπλημμέλησε, καὶ τὸ τρίτον ἐν πορνείᾳ ἐμοιχεύθη, ἐξ ἄλλοτρίου ἄνδρὸς τέκνα παρέστησεν.

Σοφ. Σειρ. 23,23 Αυτὴ πρῶτον μεν παρήκουσε τον νόμον του Ὑψίστου, δεύτερον ημάρτησεν ἀπέναντι του συζύγου της και τρίτον διέπραξε μοιχείαν και ἀπέκτησε τέκνα ἀπὸ ἄλλον ἄνδρα.

Σοφ. Σειρ. 23,24 αὕτη εἰς ἐκκλησίαν ἐξαχθήσεται, καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα αὐτῆς ἐπισκοπὴ ἔσται.

Σοφ. Σειρ. 23,24 Αυτὴ βιαίως θα οδηγηθῇ ἐξω ἀπὸ την οικίαν της και θα παρουσιασθῇ ενώπιον του λαοῦ, δια να δικασθῇ· ἀλλὰ και τα τέκνα της θα συναντήσουν δοκιμασίας εις την ζωὴν των.

Σοφ. Σειρ. 23,25 οὐ διαδώσουσι τὰ τέκνα αὐτῆς εἰς ρίζαν, καὶ οἱ κλάδοι αὐτῆς οὐ δώσουσι καρπὸν.

Σοφ. Σειρ. 23,25 Τα τέκνα αὐτῆς δεν θα ἀπλώσουν τας ρίζας των και δεν θα

ριζοβολήσουν. Και οι κλάδοι της δεν θα αποφέρουν καρπόν,
δεν θα αφήσουν απογόνους.

Σοφ. Σειρ. 23,26 καταλείψει εἰς κατάραν τὸ μνημόσυνον αὐτῆς, καὶ τὸ
ὄνειδος αὐτῆς οὐκ ἐξαλειφθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 23,26 Θα αφήση κατηραμένην ανάμνησιν και η καταισχύνη της
ποτέ δεν θα εξαλειφθή.

Σοφ. Σειρ. 23,27 καὶ ἐπιγνώσονται οἱ καταλειφθέντες ὅτι οὐθὲν κρεῖττον
φόβου Κυρίου καὶ οὐθὲν γλυκύτερον τοῦ προσέχειν
ἐντολαῖς Κυρίου.

Σοφ. Σειρ. 23,27 Ετσι δε θα διδαχθουν από τα πράγματα και θα μάθουν οι
υπόλοιποι άνθρωποι, ὅτι δεν υπάρχει τίποτε καλύτερον από
τον σεβασμόν και την ευλάβειαν προς τον Κυριον· και
τίποτε γλυκύτερον, από το να προσέχη και να τηρή κανείς
τας εντολάς του Κυρίου.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 24

Σοφ. Σειρ. 24,1 ΑΙΝΕΣΙΣ ΣΟΦΙΑΣ. - Ἡ σοφία αἰνέσει ψυχὴν αὐτῆς καὶ
ἐν μέσῳ λαοῦ αὐτῆς καυχήσεται.

Σοφ. Σειρ. 24,1 ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΣΟΦΙΑΝ. - Η σοφία θα επαινέση
τον εαυτὸν της και εν μέσω του λαού θα δοξασθῇ.

Σοφ. Σειρ. 24,2 ἐν ἐκκλησίᾳ Ὑψίστου στόμα αὐτῆς ἀνοίξει καὶ ἔναντι
δυνάμεως αὐτοῦ καυχήσεται·

Σοφ. Σειρ. 24,2 Εἰς συγκέντρωσιν πιστῶν εν ονόματι του Κυρίου θα ανοίξη
το στόμα της και ενώπιον των θείων δυνάμεων θα
εγκωμιασθῇ.

Σοφ. Σειρ. 24,3 ἐγὼ ἀπὸ στόματος Ὑψίστου ἐξῆλθον, καὶ ὥς ὁμίχλη
κατεκάλυψα γῆν·

Σοφ. Σειρ. 24,3 “Εγώ, θα εἶπη, ἐχὼ βγη ἀπὸ στόμα του Ὑψίστου Θεοῦ και
ὡσάν ὁμίχλη εσκεπασα ολόκληρον την γην.

Σοφ. Σειρ. 24,4 ἐγὼ ἐν ὑψηλοῖς κατεσκήνωσα, καὶ ὁ θρόνος μου ἐν

στούλω νεφέλης·

- Σοφ. Σειρ. 24,4 Εγώ έχω κατασκηνώσσει εις τα ὕψη του ουρανοῦ και ο θρόνος μου εἶναι ἐπάνω εις στύλον νεφέλης.
- Σοφ. Σειρ. 24,5 γῦρον οὐρανοῦ ἐκύκλωσα μόνη καὶ ἐν βάθει ἀβύσσων περιεπάτησα·
- Σοφ. Σειρ. 24,5 Τον ουράνιον θόλον ἐγώ μόνη περιήλθον και εις τα βάθη των θαλασσῶν μόνη ἐγώ περιεπάτησα.
- Σοφ. Σειρ. 24,6 ἐν κύμασι θαλάσσης καὶ ἐν πάσῃ τῇ γῇ καὶ ἐν παντὶ λαῷ καὶ ἔθνει ἐκτησάμην.
- Σοφ. Σειρ. 24,6 Επάνω εις τα κύματα της θαλάσσης και εις ὅλην την γην και εις κάθε λαόν και ἔθνος ἐγώ εβασίλευσα.
- Σοφ. Σειρ. 24,7 μετὰ τούτων πάντων ἀνάπαυσιν ἐζήτησα καὶ ἐν κληρονομίᾳ τίνος αὐλισθήσομαι.
- Σοφ. Σειρ. 24,7 Ἀνάμεσα εις ὅλους τούτους τους λαοὺς και τα ἔθνη ἐζήτησα κατοικίαν πρὸς ἀνάπαυσίν μου. Ἀνεζήτησα εις ποίου την χώραν θα εγκατασταθῶ.
- Σοφ. Σειρ. 24,8 τότε ἐνετείλατό μοι ὁ κτίστης ἀπάντων, καὶ ὁ κτίσας με κατέπαυσε τὴν σκηνὴν μου καὶ εἶπεν· ἐν Ἰακώβ κατασκήνωσον καὶ ἐν Ἰσραὴλ κατακληρονομήητι.
- Σοφ. Σειρ. 24,8 Τότε μου ἔδωσε την ἐντολὴν ὁ Δημιουργὸς τοῦ σύμπαντος. Αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἐμὲ ἐδημιούργησεν, ἐστερέωσε την σκηνὴν της ἀναπαύσεώς μου και μου εἶπε· Θα κατοικήσης στον λαόν Ιακώβ, πάρε ὡς ιδιοκτησίαν σου την χώραν του Ἰσραήλ.
- Σοφ. Σειρ. 24,9 πρὸ τοῦ αἰῶνος ἀπ' ἀρχῆς ἔκτισέ με, καὶ ἕως αἰῶνος οὐ μὴ ἐκλίπω.
- Σοφ. Σειρ. 24,9 Προ πάντων των αἰώνων και προ πάσης ἀρχῆς με ἐδημιούργησε και δεν θα παύσω να υπάρχω αἰωνίως.
- Σοφ. Σειρ. 24,10 ἐν σκηνῇ ἁγίᾳ ἐνώπιον αὐτοῦ ἐλειτούργησα καὶ οὕτως ἐν Σιών ἐστηρίχθην·
- Σοφ. Σειρ. 24,10 Εἰς την ἁγίαν Σκηνὴν του Μαρτυρίου ἐνώπιον αὐτοῦ ἐγώ ἐλειτούργησα και ἔτσι ἐστερέωσα μόνιμον την κατοικίαν

μου εις τὴν Ἱερουσαλήμ.

Σοφ. Σειρ. 24,11 ἐν πόλει ἡγαπημένη ὁμοίως με κατέπαυσε, καὶ ἐν Ἱερουσαλήμ ἡ ἐξουσία μου·

Σοφ. Σειρ. 24,11 Αυτὸς ὁ ἴδιος με εγκατέστησε με πάσαν ἀνεσιν εἰς τὴν ἀγαπημένην τοῦ πόλιν καὶ ἐτσι εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ ὑπάρχει ὁ θρόνος καὶ ἡ ἐξουσία μου.

Σοφ. Σειρ. 24,12 καὶ ἐρρίζωσα ἐν λαῷ δεδοξασμένῳ, ἐν μερίδι Κυρίου κληρονομίας αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 24,12 Ερριζοβόλησα εἰς ἓνα ἐνδοξὸν λαόν εἰς ιδιοκτησίαν τοῦ Κυρίου εἰς τὴν ἰδικὴν τοῦ κληρονομίαν.

Σοφ. Σειρ. 24,13 ὥς κέδρος ἀνυψώθην ἐν τῷ Λιβάνῳ καὶ ὥς κυπάρισσος ἐν ὄρεσιν Ἀερμών·

Σοφ. Σειρ. 24,13 Ἀνυψώθην καὶ ἐμεγαλύνθην, ὅπως ἀνυψώνεται μεγαλοπρεπὴς ἡ κέδρος στὸν Λιβανὸν, καὶ ὅπως ἡ κυπάρισσος εἰς τὰ ὄρη Ἀερμών.

Σοφ. Σειρ. 24,14 ὥς φοῖνιξ ἀνυψώθην ἐν αἰγιαλοῖς καὶ ὥς φυτὰ ρόδου ἐν Ἱεριχώ, ὥς ἐλαία εὐπρεπὴς ἐν πεδίῳ, καὶ ἀνυψώθην ὥς πλάτανος.

Σοφ. Σειρ. 24,14 Ἀνυψώθην μεγαλοπρεπὴς, ὅπως ὁ φοῖνιξ εἰς τὰς παραλίους περιοχάς, ὅπως αἱ τριανταφυλλεαὶ εἰς τὴν Ἱεριχώ, ὅπως ἡ ωραιότατη ἐλαία εἰς τὰς πεδιάδας. Ἀνυψώθην μεγαλοπρεπὴς ὡσάν πλάτανος.

Σοφ. Σειρ. 24,15 ὥς κιννάμωμον καὶ ἀσπάλαθος ἀρωμάτων δέδωκα ὁσμὴν καὶ ὥς σμύρνα ἐκλεκτὴ δίδωκα εὐωδίαν, ὥς χαλβάνη καὶ ὄνυξ καὶ στακτὴ καὶ ὥς λιβάνου ἀτμὶς ἐν σκηνῇ.

Σοφ. Σειρ. 24,15 Ὅπως ἡ εὐοσμος κανέλλα καὶ ὁ ἀρωματικὸς ἀσπάλαθος ἔδωσα καὶ δίδω ἐγὼ τὴν εὐωδίαν. Καὶ ὅπως ἡ ἐκλεκτὴ σμύρνα, διασκορπίζω τὸ ἀρώμα· ὅπως ἡ χαλβάνη καὶ ὁ ὄνυξ καὶ ἡ στακτὴ καὶ τὸ θυμίαμα τοῦ λιβανίου εἰς τὴν Σκηνὴν τοῦ Μαρτυρίου.

Σοφ. Σειρ. 24,16 ἐγὼ ὥς τερέμινθος ἐξέτεινα κλάδους μου, καὶ οἱ κλάδοι

μου κλάδοι δόξης καὶ χάριτος.

Σοφ. Σειρ. 24,16 Εγὼ ἤπλωσα τους κλάδους μου ὡσάν την τερέμινθον και αυτοί οι κλάδοι μου εἶναι κλάδοι δόξης και χάριτος.

Σοφ. Σειρ. 24,17 ἐγὼ ὡς ἄμπελος βλαστήσασα χάριν, καὶ τὰ ἄνθη μου καρπὸς δόξης καὶ πλούτου.

Σοφ. Σειρ. 24,17 Ἐγώ, ὅπως ἡ θαλλερὴ ἄμπελος που βλαστάνει ωραίους και καρποφόρους τους κλάδους της, ἔχω ἄνθη, τα ὁποῖα καρποφοροῦν δόξαν και πλούτον.

Σοφ. Σειρ. 24,18 [ἐγὼ μήτηρ τῆς ἀγαπήσεως τῆς καλῆς, καὶ φόβου καὶ γνώσεως καὶ τῆς ὁσίας ἐλπίδος, δίδομαι οὖν πᾶσι τοῖς τέκνοις μου, ἀειγενῆς τοῖς λεγομένοις ὑπ' αὐτοῦ].

Σοφ. Σειρ. 24,18 Εγὼ εἶμαι ἡ μητέρα της πλέον αγνῆς και αδόλου αγάπης, του θείου φόβου και της υγιούς γνώσεως και της αγίας ἐλπίδος. Εγὼ χαρίζομαι ὑπὸ του Θεοῦ εἰς ὅλα τα τέκνα μου, πάντοτε υπάρχουσα εἰς τα λόγια του Θεοῦ.

Σοφ. Σειρ. 24,19 προσέλθετε πρὸς με οἱ ἐπιθυμοῦντές μου, καὶ ἀπὸ τῶν γεννημάτων μου ἐμπλήσθητε·

Σοφ. Σειρ. 24,19 Ελάτε, λοιπόν, πρὸς ἐμέ ὅλοι σεις οἱ ὁποῖοι ἐπιθυμεῖτε να με ἀποκτήσετε, και χορτάσατε ἀπὸ τους καρπούς μου.

Σοφ. Σειρ. 24,20 τὸ γὰρ μνημόσυνόν μου ὑπὲρ τὸ μέλι γλυκύ, καὶ ἡ κληρονομία μου ὑπὲρ μέλιτος κηρίον.

Σοφ. Σειρ. 24,20 Και μόνῃ ἡ σκέψις και ἀνάμνησίς σας περὶ ἐμοῦ εἶναι γλυκυτέρα ἀπὸ το μέλι και ἡ ἀπόκτησίς μου εἶναι ἀνωτέρα ἀπὸ την ἀπόκτησιν κηρήθρας.

Σοφ. Σειρ. 24,21 οἱ ἐσθιοντές με ἔτι πεινάσουσι, καὶ οἱ πίνοντές με ἔτι διψήσουσιν.

Σοφ. Σειρ. 24,21 Εκείνοι οἱ ὁποῖοι με τρώγουν, θα ἔχουν ἀκόμη ὀρεξιν και πείναν δι' ἐμέ· και εκείνοι οἱ ὁποῖοι θα με πίνουν θα διψοῦν πάλιν δι' ἐμέ.

Σοφ. Σειρ. 24,22 ὁ ὑπακούων μου οὐκ αἰσχυνηθήσεται, καὶ οἱ ἐργαζόμενοι ἐν ἐμοὶ οὐχ ἁμαρτήσουσι.

Σοφ. Σειρ. 24,22 Οποῖος με προσέχει και υπακούει στους λόγους μου, ποτέ

δεν θα εντροπιασθή· και όσοι εργάζονται υπό την
έμπνευσίν μου, δεν θα περιπέσουν εις σφάλματα.

Σοφ. Σειρ. 24,23 ταῦτα πάντα βίβλος διαθήκης Θεοῦ Ὑψίστου, νόμον ὃν
ένετείλατο ἡμῖν Μωυσῆς κληρονομίαν συναγωγαῖς
Ἰακώβ.

Σοφ. Σειρ. 24,23 Ολα αυτά είναι η Βιβλος της Διαθήκης Θεού του Υψίστου· ο
Νομος, τον οποίον διέταξεν εις ημάς ο Μωϋσής, η ιερὰ
κληρονομία στους λαούς του Ισραήλ.

Σοφ. Σειρ. 24,24 [μὴ ἐκλύεσθε ἰσχὺν ἐν Κυρίῳ, κολλᾶσθε δὲ πρὸς αὐτόν,
ἵνα κραταιώσῃ ὑμᾶς, Κύριος παντοκράτωρ Θεὸς μόνος
ἐστί, καὶ οὐκ ἔστιν ἔτι πλὴν αὐτοῦ σωτήρ].

Σοφ. Σειρ. 24,24 Μη παραλύετε και μη χάνετε την δύναμίν σας ενώπιον του
Κυρίου, αλλά προσκολληθήτε εις αυτόν, δια να σας
ενισχύσῃ, διότι ο Κυριος είναι ο μόνος παντοκράτωρ Θεός,
και κανείς άλλος σωτήρ πλην αυτού δεν υπάρχει.

Σοφ. Σειρ. 24,25 ὁ πιμπλῶν ὡς Φεισὼν σοφίαν καὶ ὡς Τίγρις ἐν ἡμέραις
νέων,

Σοφ. Σειρ. 24,25 Αυτός κάμνει να πλημμυρίζῃ η σοφία, ὅπως τα ὕδατα του
ποταμοῦ Φεισὼν και ὅπως τα ὕδατα του Τιγρητος κατὰ την
εποχὴν των νέων καρπών.

Σοφ. Σειρ. 24,26 ὁ ἀναπληρῶν ὡς Εὐφράτης σύνεσιν καὶ ὡς Ἰορδάνης ἐν
ἡμέραις θερισμοῦ,

Σοφ. Σειρ. 24,26 Αυτός, που υπερεκχειλίζει την γνώσιν και την σοφίαν, ὅπως
ο Ευφράτης τα ὕδατά του και ὅπως ο Ιορδάνης κατὰ την
περίοδον του θερισμοῦ.

Σοφ. Σειρ. 24,27 ὁ ἐκφαίνων ὡς φῶς παιδείαν, ὡς Γηὼν ἐν ἡμέραις
τρυγητοῦ.

Σοφ. Σειρ. 24,27 Αυτός που αποστέλλει ὡσάν ολόλαμπρον φως την υγιὰ
μόρφωσιν, ὅπως ο Γηὼν τα πλούσια νερά του εις περίοδον
τρυγητοῦ.

Σοφ. Σειρ. 24,28 οὐ συνετέλεσεν ὁ πρῶτος γνῶναι αὐτήν, καὶ οὕτως ὁ
ἔσχατος οὐκ ἐξιχνίασεν αὐτήν·

- Σοφ. Σειρ. 24,28 Ούτε ο πρώτος άνθρωπος εγνώρισεν εις βάθος και πλάτος την θείαν σοφίαν, ούτε και ο τελευταίος θα εξιχνιάση ποτέ αυτήν.
- Σοφ. Σειρ. 24,29 ἀπὸ γὰρ θαλάσσης ἐπληθύνθη διανόημα αὐτῆς καὶ ἡ βουλή αὐτῆς ἀπὸ ἀβύσσου μεγάλης.
- Σοφ. Σειρ. 24,29 Αἱ υψηλαὶ ἀλήθειαι τῆς θείας σοφίας εἶναι περισσότεραι ἀπὸ τὰ ὕδατα τῆς θαλάσσης, καὶ αἱ ἀναρίθμητοι συμβουλαὶ τῆς, ὡς εἰάν προσέρχωνται ἀπὸ ἀπέραντον ὠκεανόν.
- Σοφ. Σειρ. 24,30 κάγὼ ὥς διῶρυξ ἀπὸ ποταμοῦ καὶ ὥς ὑδραγωγὸς ἐξῆλθον εἰς παράδεισον·
- Σοφ. Σειρ. 24,30 Εγώ, ἡ σοφία, εἶμαι ὡσάν πλουσία διῶρυξ ὕδατος ἀπὸ κάποιον ποταμόν καὶ σαν υδραγωγός, ὁ οἷος ἐξῆλθα, διὰ νὰ ποτίσω τὸν κήπον.
- Σοφ. Σειρ. 24,31 εἶπα· ποτιῶ μου τὸν κήπον καὶ μεθύσω μου τὴν πρασιάν· καὶ ἰδοὺ ἐγένετό μοι ἡ διῶρυξ εἰς ποταμόν, καὶ ὁ ποταμός μου ἐγένετο εἰς θάλασσαν.
- Σοφ. Σειρ. 24,31 Εἶπα, θὰ ποτίσω τὸν κήπον μου, θὰ μεθύσω με τὰ ἀφθονὰ ὕδατά μου τὰς πρασιάς· καὶ ἰδοὺ ὅτι ἡ διῶρυξ ἐγένετο ποταμός καὶ ὁ ποταμός ἐγένετο θάλασσα.
- Σοφ. Σειρ. 24,32 ἔτι παιδείαν ὥς ὀρθρον φωτιῶ καὶ ἐκφανῶ αὐτὰ ἕως εἰς μακράν·
- Σοφ. Σειρ. 24,32 Ἀπλώνω ἀκόμη τὴν μὀρφωσιν ὅπως διαχέεται τὸ ὀρθρινόν φως, καὶ θὰ φανερώσω τὰ σοφὰ αὐτῆς διδάγματα ἕως στὸν πλεόν μακρυνόν κόσμον.
- Σοφ. Σειρ. 24,33 ἔτι διδασκαλίαν ὥς προφητείαν ἐκχεῶ καὶ καταλείψω αὐτὴν εἰς γενεὰς αἰώνων.
- Σοφ. Σειρ. 24,33 Διαχύνω τὴν διδασκαλίαν μου ὡς σπουδαιότατον κήρυγμα τοῦ Θεοῦ, καὶ θὰ κληροδοτήσω αὐτὴν εἰς τὰς διὰ μέσου τῶν αἰώνων γενεὰς τῶν ἀνθρώπων.
- Σοφ. Σειρ. 24,34 ἴδετε ὅτι οὐκ ἐμοὶ μόνῳ ἐκοπίασα, ἀλλὰ πᾶσι τοῖς ἐκζητοῦσιν αὐτήν.
- Σοφ. Σειρ. 24,34 Προσέξατε, ἐγὼ ποὺ γράφω αὐτὰ τὰ σχετικὰ μετὰ τὴν σοφίαν,

δεν εκοπίασα μόνον δια τον εαυτόν μου, αλλά και δι' όλους εκείνους, οι οποίοι αναζητούν και θέλουν να εύρουν την σοφίαν.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 25

- Σοφ. Σειρ. 25,1 Ἐν τρισὶν ὥραϊσθην καὶ ἀνέστην ὥραία ἔναντι Κυρίου καὶ ἀνθρώπων· ὁμόνοια ἀδελφῶν, καὶ φιλία τῶν πλησίων, καὶ γυνὴ καὶ ἀνὴρ ἑαυτοῖς συμπεριφερόμενοι.
- Σοφ. Σειρ. 25,1 Τρία πράγματα με στολίζουν κατὰ τρόπον ὡραῖον, καὶ ὥραία παρουσιάζομαι ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων. Πρῶτον· ὁμόνοια μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν. Δεύτερον· φιλία μεταξὺ τῶν φίλων καὶ τῶν γειτόνων. Τρίτον· καλὴ συμπεριφορὰ τῶν συζύγων μεταξὺ τῶν.
- Σοφ. Σειρ. 25,2 τρία δὲ εἶδη ἐμίσησεν ἡ ψυχὴ μου καὶ προσώχθισα σφόδρα τῇ ζωῇ αὐτῶν· πτωχὸν ὑπερήφανον, καὶ πλούσιον ψεύστην, γέροντα μοιχὸν ἐλαττούμενον συνέσει. -
- Σοφ. Σειρ. 25,2 Τρεῖς τάξεις ἀνθρώπων ἐμίσησεν ἡ ψυχὴ μου καὶ ἐδυσφόρησα πάρα πολὺ δια τὴν ὑπαρξίν των. Πτωχὸν ὑπερήφανον, πλούσιον ψεύστην, καὶ γέροντα μοιχόν, ο ὁποῖος συνεχῶς χάνει τὴν ὀρθοφροσύνην του.
- Σοφ. Σειρ. 25,3 Ἐν νεότητι οὐ συναγέροχας, καὶ πῶς ἂν εὖροις ἐν τῷ γήρᾳ σου;
- Σοφ. Σειρ. 25,3 Εφ' ὅσον κατὰ τὴν νεότητά σου δὲν ἀπεθησαύρισες σοφίαν καὶ σύνεσιν, πῶς θα τὴν ἔχῃς κατὰ τὰ γηρατεία σου;
- Σοφ. Σειρ. 25,4 ὥς ὥραῖον πολιαῖς κρίσις καὶ πρεσβυτέροις ἐπιγνῶναι βουλήν.
- Σοφ. Σειρ. 25,4 Ποσὸν ὡραῖον εἶναι δια κεφαλᾶς, που ἔχουν κάτασπρα μαλλιά, ἡ ὀρθοφροσύνη, καὶ δια τοὺς πρεσβυτέρους κατὰ τὴν ἡλικίαν νὰ γνωρίζουν καὶ νὰ δίδουν καλὰς συμβουλὰς!

- Σοφ. Σειρ. 25,5 ὥς ὠραία γερόντων σοφία καὶ δεδοξασμένοις διανόημα καὶ βουλή.
- Σοφ. Σειρ. 25,5 Ποσον ὠραία καὶ ταιριαστή εἶναι ἡ σοφία δια τοὺς γέροντας, εἰς δὲ τοὺς μεγάλους καὶ δοξασμένους ἐπὶ τῆς γῆς ἡ ὀρθὴ σκέψις καὶ συμβουλή!
- Σοφ. Σειρ. 25,6 στέφανος γερόντων πολυπειρία, καὶ τὸ καύχημα αὐτῶν φόβος Κυρίου. -
- Σοφ. Σειρ. 25,6 Ωραῖος ταιριαστός στέφανος εἰς τὴν κεφαλὴν τῶν γερόντων εἶναι ἡ πλουσία υγιῆς πείρα καύχημά τῶν δὲ ἡ εὐλάβεια πρὸς τὸν Κύριον.
- Σοφ. Σειρ. 25,7 Ἐννέα ὑπονοήματα ἐμακάρισα ἐν καρδίᾳ καὶ τὸ δέκατον ἔρῳ ἐπὶ γλώσσης· ἄνθρωπος εὐφραινόμενος ἐπὶ τέκνοις, ζῶν καὶ βλέπων ἐπὶ πτώσει ἐχθρῶν·
- Σοφ. Σειρ. 25,7 Εννέα τάξεις εμακάρισα με ὅλην μου τὴν καρδίαν. Καὶ τὴν δεκάτην τάξιν θὰ τὴν διακηρύξω με τοὺς λόγους μου. Πρῶτον, ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος ευφραίνεται δια τὰ καλὰ τοῦ παιδιᾶ. Δεύτερον, ἐκεῖνον που ζη καὶ βλέπει τὴν καταστροφὴν τῶν ἐχθρῶν του.
- Σοφ. Σειρ. 25,8 μακάριος ὁ συνοικῶν γυναικὶ συνετῇ, καὶ ὃς ἐν γλώσσει οὐκ ὠλίσθησε, καὶ ὃς οὐκ ἐδούλευσεν ἀναξίῳ αὐτοῦ·
- Σοφ. Σειρ. 25,8 Τρίτον, εὐτυχὴ ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος συνοικεῖ με συνετὴν καὶ σώφρονα σύζυγον. Τέταρτον, ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος δὲν ἐξολισθαίνει εἰς ἀμαρτήματα γλώσσης. Πέμπτον, ἐκεῖνον που δὲν υπηρέτησεν ὡς προῖστάμενον κατώτερόν του.
- Σοφ. Σειρ. 25,9 μακάριος ὃς εὔρε φρόνησιν, καὶ ὁ διηγούμενος εἰς ὧτα ἀκουόντων·
- Σοφ. Σειρ. 25,9 Μακάριος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος εὔρε καὶ ἀπέκτησε σύνεσιν, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος διδάσκει εἰς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι τὸν ἀκούουν με προθυμίαν.
- Σοφ. Σειρ. 25,10 ὥς μέγας ὁ εὐρὼν σοφίαν· ἀλλ' οὐκ ἔστιν ὑπὲρ τὸν φοβούμενον τὸν Κύριον·
- Σοφ. Σειρ. 25,10 Ποσον μέγας εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος εὐρήκε καὶ ἀπέκτησε

- σοφίαν! Αυτός όμως παρ' όλην την σοφίαν του δεν είναι ανώτερος από εκείνον, ο οποίος φοβείται τον Κοριον.
- Σοφ. Σειρ. 25,11 φόβος Κυρίου υπέρ πάν υπερέβαλεν, ό κρατών αυτού τίνι όμοιωθήσεται;
- Σοφ. Σειρ. 25,11 Ο φόβος του Κυρίου είναι ανώτερος από κάθε τι· και προς ποίον θα παρομοιάσωμεν εκείνον, που έχει και κρατεί μέσα του αυτόν τον φόβον;
- Σοφ. Σειρ. 25,12 [φόβος Κυρίου αρχή άγαπήσεως αυτού, πίστις δέ αρχή κολλήσεως αυτού].
- Σοφ. Σειρ. 25,12 Ο φόβος του Κυρίου είναι η αρχή και η προϋπόθεσις της αγάπης μας προς αυτόν, η δε πίστις μας είναι η αρχή της προσκολλήσεώς μας εις αυτόν.
- Σοφ. Σειρ. 25,13 Πᾶσαν πληγὴν καὶ μὴ πληγὴν καρδίας, καὶ πᾶσαν πονηρίαν καὶ μὴ πονηρίαν γυναικός·
- Σοφ. Σειρ. 25,13 Καθε άλλην πληγὴν την υπομένει κανείς, οχι όμως και την πληγὴν της καρδίας. Καθε άλλην πονηρίαν την υπομένει, οχι όμως και την πονηρίαν της γυναικός.
- Σοφ. Σειρ. 25,14 πᾶσαν ἐπαγωγὴν καὶ μὴ ἐπαγωγὴν μισούντων, καὶ πᾶσαν ἐκδίκησιν καὶ μὴ ἐκδίκησιν ἐχθρῶν.
- Σοφ. Σειρ. 25,14 Καθε συμφορὰν την υπομένω, πλην συμφοράς προερχομένης από εκείνους, που με μισούν, όπως και κάθε εκδίκησιν και μη εκδίκησιν, προερχομένην από εχθρούς.
- Σοφ. Σειρ. 25,15 οὐκ ἔστι κεφαλὴ ὑπὲρ κεφαλὴν ὄφεως, καὶ οὐκ ἔστι θυμὸς ὑπὲρ θυμὸν ἐχθροῦ.
- Σοφ. Σειρ. 25,15 Δεν υπάρχει περισσότερον κακή και επικίνδυνος κεφαλὴ από την δηλητηριώδη κεφαλὴν του ὄφεως· και δεν υπάρχει χειρότερος θυμός από τον θυμόν του εχθροῦ.
- Σοφ. Σειρ. 25,16 συνοικῆσαι λέοντι καὶ δράκοντι εὐδοκήσω ἢ ἐνοικῆσαι μετὰ γυναικός πονηρᾶς.
- Σοφ. Σειρ. 25,16 Προτιμῶ να συνοικήσω με λέοντα και δράκοντα, παρά να συγκατοικῶ με κακήν γυναῖκα.
- Σοφ. Σειρ. 25,17 πονηρία γυναικός ἀλλοιοῖ τὴν ὄρασιν αὐτῆς καὶ σκοτοῖ

τὸ πρόσωπον αὐτῆς ὡς ἄρκος.

Σοφ. Σειρ. 25,17 Ἡ κακία τῆς γυναικὸς αλλοιώνει τὴν ἐμφάνισίν τῆς γενικῶς· κάμνει σκοτεινόν τὸ πρόσωπόν τῆς, ὡσάν τὸ πρόσωπον τῆς ἄρκτου.

Σοφ. Σειρ. 25,18 ἀνὰ μέσον τοῦ πλησίον αὐτοῦ ἀναπνεύεται ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, καὶ ἀκούσας ἀνεστέναξε πικρά.

Σοφ. Σειρ. 25,18 Ὁ σύζυγός τῆς θα καθίσῃ ἐν ἀνέσει ἀνάμεσα στους φίλους του, ὅταν ὁμῶς ἀκουσῇ δι' αὐτὴν θα ἀναστενάξῃ με μεγάλην πικρίαν.

Σοφ. Σειρ. 25,19 μικρὰ πᾶσα κακία πρὸς κακίαν γυναικὸς, κλῆρος ἀμαρτωλοῦ ἐπιπέσοι αὐτῇ.

Σοφ. Σειρ. 25,19 Καθε ἄλλη κακία εἶναι μικρὰ ἐμπρὸς εἰς τὴν κακίαν τῆς γυναικὸς. Ὡς κακὸν μερίδιον ας πέσῃ ἐπάνω τῆς κλήρος καὶ κατάντημα ἀμαρτωλοῦ.

Σοφ. Σειρ. 25,20 ἀνάβασις ἀμμώδης ἐν ποσὶ πρεσβυτέρου, οὕτως γυνὴ γλωσσώδης ἀνδρὶ ἡσύχῳ.

Σοφ. Σειρ. 25,20 Ὅ,τι εἶναι ἡ ἀμμουδερὴ ἀνωφέρεια διὰ τὰ πόδια τοῦ γέροντος, ἔτσι εἶναι καὶ ἡ γλωσσώδης γυνὴ διὰ τὸν φιλήσυχον ἄνδρα τῆς.

Σοφ. Σειρ. 25,21 μὴ προσπέσης ἐπὶ κάλλος γυναικὸς καὶ γυναῖκα μὴ ἐπιποθήσης.

Σοφ. Σειρ. 25,21 Μὴ παρασυρθῇς ἀπὸ τοῦ κάλλος τῆς γυναικὸς. Καμμίαν γυναῖκα ας μὴ ἐπιθυμήσης μετὰ πόθου.

Σοφ. Σειρ. 25,22 ὀργὴ καὶ ἀναίδεια καὶ αἰσχύνῃ μεγάλη γυνὴ ἐὰν ἐπιχορηγῇ τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς.

Σοφ. Σειρ. 25,22 Εἶναι κάτι τὸ ἐξοργιστικόν, τὸ ἀναιδέες, τὸ ἐξευτελιστικόν, ἡ γυνὴ νὰ ἐπιχορηγῇ καὶ διατρέφῃ τὸν ἄνδρα τῆς.

Σοφ. Σειρ. 25,23 καρδίᾳ ταπεινῇ καὶ πρόσωπον σκυθρωπὸν καὶ πληγὴ καρδίας γυνὴ πονηρά· χεῖρες παρειμέναι καὶ γόνατα παραλελυμένα ἧτις οὐ μακαριεῖ τὸν ἄνδρα αὐτῆς.

Σοφ. Σειρ. 25,23 Γυνὴ με χυδαίαν ψυχὴν, με σκυθρωπὸν τὸ πρόσωπον καὶ με πικραμμένην καρδίαν, εἶναι κακὴ σύζυγος. Χεῖρες συζύγου

αδρανείς και γόνατα παραλελυμένα δεν είναι δυνατόν να κάμουν ευτυχισμένον τον σύζυγόν της.

Σοφ. Σειρ. 25,24 από γυναικὸς ἀρχὴ ἁμαρτίας, καὶ δι' αὐτὴν ἀποθνήσκομεν πάντες.

Σοφ. Σειρ. 25,24 Από την γυναίκα, από την Εύαν, ήλθεν η αρχή της αμαρτίας, και εξ αιτίας αυτής αποθνήσκομεν όλοι.

Σοφ. Σειρ. 25,25 μὴ δῶς ὕδατι διέξοδον μηδὲ γυναικὶ πονηρᾷ ἐξουσίαν.

Σοφ. Σειρ. 25,25 Μη δίδης ελευθέραν ροήν στο ύδωρ, ούτε εξουσίαν εις κακήν γυναίκα.

Σοφ. Σειρ. 25,26 εἰ μὴ πορεύεται κατὰ χεῖρά σου, ἀπὸ τῶν σαρκῶν σου ἀπότεμε αὐτήν.

Σοφ. Σειρ. 25,26 Εάν η γυναίκα σου δεν σε ακολουθή και δεν σε υπακούη, απόκοψέ την από το σπίτι σου με διαζύγιον.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 26

Σοφ. Σειρ. 26,1 Γυναικὸς ἀγαθῆς μακάριος ὁ ἀνὴρ, καὶ ἀριθμὸς τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ διπλάσιος.

Σοφ. Σειρ. 26,1 Ευτυχής είναι ο άνδρας εκείνος, ο οποίος έχει ενάρετον σύζυγον. Ο αριθμός των ετών της ζωής του θα διπλασιασθή.

Σοφ. Σειρ. 26,2 γυνὴ ἀνδρεία εὐφραίνει τὸν ἄνδρα αὐτῆς, καὶ τὰ ἔτη αὐτοῦ πληρώσει ἐν εἰρήνῃ.

Σοφ. Σειρ. 26,2 Γυνή δραστηρία και εργατική ευφραίνει τον άνδρα της, τα δε έτη της ζωής του θα είναι γεμάτα από ειρήνην.

Σοφ. Σειρ. 26,3 γυνὴ ἀγαθὴ μερὶς ἀγαθῆς, ἐν μερίδι φοβουμένων Κύριον δοθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 26,3 Ενάρετος γυνή είναι αγαθόν δώρον, που προσφέρεται από τον Κυριον εις εκείνους, οι οποίοι τον φοβούνται.

Σοφ. Σειρ. 26,4 πλουσίου δὲ καὶ πτωχοῦ καρδιά ἀγαθὴ, ἐν παντὶ καιρῷ πρόσωπον ἰλαρόν.

Σοφ. Σειρ. 26,4 Του πλουσίου και του πτωχού η καρδιά είναι χαρούμενη και

εις κάθε περίστασιν το πρόσωπον των είναι ιλαρόν, εάν έχουν σύζυγον αγαθήν.

Σοφ. Σειρ. 26,5 ἀπὸ τριῶν εὐλαβήθη ἡ καρδιά μου, καὶ ἐπὶ τῷ τετάρτῳ προσώπῳ ἐδεήθην· διαβολὴν πόλεως, καὶ ἐκκλησίαν ὄχλου, καὶ καταψευσμόν, ὑπὲρ θάνατον πάντα μοχθηρά.

Σοφ. Σειρ. 26,5 Ἀπὸ τρία πράγματα εφοβήθη ἡ καρδιά μου, δια δε το τέταρτον ηλλοιώθη ἀπὸ φόβον το πρόσωπόν μου. Πρώτον, συκοφαντίαν ολοκλήρου πόλεως. Δεύτερον, στασιάσαντα ὄχλον. Τρίτον, φοβερὰν ψευδολογίαν. Ὅλα αὐτὰ εἶναι χειρότερα καὶ ἀπὸ τον θάνατον.

Σοφ. Σειρ. 26,6 ἄλγος καρδίας καὶ πένθος γυνὴ ἀντίζηλος ἐπὶ γυναικὶ καὶ μᾶστιξ γλώσσης πᾶσιν ἐπικοινωνοῦσα.

Σοφ. Σειρ. 26,6 Το τέταρτον ὁμως καὶ φοβερότερον εἶναι ο βαθὺς πόνος της καρδίας καὶ πένθος ψυχῆς ἐξ αἰτίας γυναικός, ἡ οποία ζηλεύει ἄλλας γυναῖκας. Ἡ γλώσσα της γίνεται πλέον μαστίγιον ἐναντίον ὅλων ἐκείνων, με τους οποίους ἐρχεται εἰς ἐπικοινωνίαν.

Σοφ. Σειρ. 26,7 βοοζύγιον σαλευόμενον γυνὴ πονηρά, ὁ κρατῶν αὐτῆς ὡς ὁ δρασσόμενος σκορπίου.

Σοφ. Σειρ. 26,7 Ἡ κακὴ γυναῖκα εἶναι ἓνας αταίριαστος καὶ κλονιζόμενος ζυγὸς βοϊδιῶν. Ὅποιος θα ἐπιχειρήσῃ νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν καὶ νὰ κυριαρχήσῃ εἰς αὐτήν, εἶναι σαν ἐκείνον, που πιάνει με τα χέρια του σκορπιόν.

Σοφ. Σειρ. 26,8 ὀργὴ μεγάλη γυνὴ μέθυσος καὶ ἀσχημοσύνην αὐτῆς οὐ συγκαλύψει.

Σοφ. Σειρ. 26,8 Μεγάλῃ δυστυχίᾳ καὶ ὀργῇ εἶναι ἡ μέθυσος γυναῖκα. Αὐτὴ δὲν σκεπάζει ὅσα δια λόγους ἐντροπῆς πρέπει νὰ εἶναι συγκεκαλυμμένα.

Σοφ. Σειρ. 26,9 πορνεία γυναικὸς ἐν μετεωρισμοῖς ὀφθαλμῶν καὶ ἐν τοῖς βλεφάροις αὐτῆς γνωσθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 26,9 Ἡ πορνεία της γυναικὸς φαίνεται ἀπὸ την ζωηρότητα καὶ

την αναισχυντίαν των οφθαλμών της, γίνεται γνωστή και από αυτά ακόμη τα βλέφαρά της.

Σοφ. Σειρ. 26,10 ἐπὶ θυγατρὶ ἀδιατρέπτῳ στερέωσον φυλακὴν, ἵνα μὴ εὐροῦσα ἄνεσιν ἑαυτῇ χρήσεται.

Σοφ. Σειρ. 26,10 Πρόσεξε πολύ και παρακολούθησε συνεχώς την αδιάντροπον θυγατέρα, μήπως τυχόν αυτή, εκμεταλλευόμενη την αμέλειάν σου, κάμη κακήν χρήσιν εις βάρος της.

Σοφ. Σειρ. 26,11 ὀπίσω ἀναιδοῦς ὀφθαλμοῦ φύλαξαι, καὶ μὴ θαυμάσης ἂν εἰς σὲ πλημμελήσῃ·

Σοφ. Σειρ. 26,11 Πρόσεξε τα αναιδῆ βλέμματα της και μη εκπλαγῆς, εἰς και προς σε τον ἴδιον αυθαδιάση.

Σοφ. Σειρ. 26,12 ὡς διψῶν ὁδοιπόρος τὸ στόμα ἀνοίξει, καὶ ἀπὸ παντὸς ὕδατος τοῦ συνέγγυς πίνεται, κατέναντι παντὸς πασσάλου καθήσεται καὶ ἔναντι βέλους ἀνοίξει φαρέτραν.

Σοφ. Σειρ. 26,12 Η κόρη αυτή, σαν διψασμένος οδοιπόρος, θα ανοίξη το στόμα της, και θα ρουφήση κάθε νερό, που θα συναντήση. Θα καθίσῃ ἀπέναντι οποιουδήποτε πασσάλου και εις κάθε πονηρόν βέλος θα ανοίξη την φαρέτραν της.

Σοφ. Σειρ. 26,13 χάρις γυναικὸς τέρπει τὸν ἄνδρα αὐτῆς, καὶ τὰ ὀστέα αὐτοῦ πιανεῖ ἢ ἐπιστήμη αὐτῆς.

Σοφ. Σειρ. 26,13 Ομως η χάρις, η ψυχικὴ ευγένεια και καλωσύνη της συζύγου τέρπει τον ἄνδρα της. Η δε ορθοφροσύνη και η καλὴ διαγωγή της θα στερεώσουν και θα θρέψουν τα ὀστά του.

Σοφ. Σειρ. 26,14 δόσις Κυρίου γυνὴ σιγηρὰ, καὶ οὐκ ἔστιν ἀντάλλαγμα πεπαιδευμένης ψυχῆς.

Σοφ. Σειρ. 26,14 Δωρεὰ Θεοῦ εἶναι γυνὴ σιωπηλὴ. Δεν ὑπάρχει δε κανένα ἀντάλλαγμα μιας γυναικείας ψυχῆς, μορφωμένης κατὰ Θεόν.

Σοφ. Σειρ. 26,15 χάρις ἐπὶ χάριτι γυνὴ αἰσχυνηρὰ, καὶ οὐκ ἔστι σταθμὸς πᾶς ἄξιος ἐγκρατοῦς ψυχῆς.

- Σοφ. Σειρ. 26,15 Η εντροπαλή και συνεσταλμένη σύζυγος είναι διπλή χάρις παρά του Θεού, και δεν υπάρχει ζύγι ικανόν, να σταθμίση την αξίαν της ενάρετου αυτής ψυχής.
- Σοφ. Σειρ. 26,16 ἥλιος ἀνατέλλων ἐν ὑψίστοις Κυρίου καὶ κάλλος ἀγαθῆς γυναικὸς ἐν κόσμῳ οἰκίας αὐτῆς.
- Σοφ. Σειρ. 26,16 Ὅπως ο ἀνατέλλων ἥλιος εἰς τὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ τοῦ Κυρίου, ἔτσι καὶ τὸ ψυχικὸν κάλλος τῆς εναρέτου γυναικὸς λάμπει μέσα στον στολισμὸν τῆς οἰκίας τῆς.
- Σοφ. Σειρ. 26,17 λύχνος ἐκλάμπων ἐπὶ λυχνίας ἀγίας καὶ κάλλος προσώπου ἐπὶ ἡλικίᾳ στασίμη.
- Σοφ. Σειρ. 26,17 Ὅπως λάμπει ὁ λύχνος ἐπάνω εἰς τὴν ἱερὰν ἐπτάφωτον λυχνίαν, ἔτσι ἀκτινοβολεῖ καὶ ἡ ωραιότης τοῦ προσώπου τῆς στο καμαρωτὸν σῶμα τῆς.
- Σοφ. Σειρ. 26,18 στύλοι χρύσειοι ἐπὶ βάσεως ἀργυρᾶς καὶ πόδες ὠραῖοι ἐπὶ στέρνοις εὐσταθοῦς.
- Σοφ. Σειρ. 26,18 Ὅπως εἶναι οἱ χρυσοὶ στύλοι ἐπάνω εἰς τὰ ἀργυρὰ βάθρα των, ἔτσι καὶ οἱ ωραῖοι πόδες στηρίζουν τὸ καλοδεμένον στήθος, τὸ ωραῖον σῶμα τῆς.
- Σοφ. Σειρ. 26,19 Τέκνον, ἀκμήν ἡλικίας σου συντήρησον ὑγιῇ, καὶ μὴ δῶς ἀλλοτρίοις τὴν ἰσχύν σου.
- Σοφ. Σειρ. 26,19 Παιδί μου, κατὰ τὸ ἀνθος τῆς ἡλικίας σου φύλαξε υγιή τον εαυτὸν σου, καὶ μὴ ἐκδαπανήσης εἰς ξένα πρόσωπα τὴν δύναμίν σου.
- Σοφ. Σειρ. 26,20 ἀναζητήσας παντὸς πεδίου εὐγείων κλῆρον σπεῖρε τὰ ἴδια σπέρματα πεποιθὼς τῇ εὐγενείᾳ σου·
- Σοφ. Σειρ. 26,20 Ἀλλά, αφοῦ ἀναζητήσης εἰς κάθε ἀγρὸν καλὸν ἔδαφος, ἀγαθὴν γυναῖκα, σπεῖρε ἐκεῖ τὰ σπέρματά σου με τὴν πεποίθησιν, ὅτι θα ἀποκτήσης γνησίους καὶ καλοὺς ἀπογόνους.
- Σοφ. Σειρ. 26,21 οὕτως τὰ γενήματά σου περιόντα καὶ παρρῆσιαν εὐγενείας ἔχοντα μεγαλυνοῦσι.
- Σοφ. Σειρ. 26,21 Ἐτσι τὰ παιδιὰ σου θα εὐρίσκονται γύρω σου καὶ με τὸ

θάρρος, που τους δίνει η γνησιότης και ευγένεια της καταγωγής των, θα μεγαλώνουν.

Σοφ. Σειρ. 26,22 γυνή μισθία ἴση σιάλω λογισθήσεται, ὕπανδρος δὲ πύργος θανάτου τοῖς χρωμένοις λογισθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 26,22 Γυνή που πωλείται αναιδώς είναι σιχαμερή ωσάν το σάλιο, η δε πιστή σύζυγος θα φανή πύργος, που εκτοξεύει τον θάνατον εναντίον εκείνων, οι οποίοι με πονηράν διάθεσιν θα σκεφθούν να την πλησιάσουν.

Σοφ. Σειρ. 26,23 γυνή άσεβής άνόμω μερίς δοθήσεται, εύσεβής δὲ δίδεται τῷ φοβουμένω τὸν Κύριον.

Σοφ. Σειρ. 26,23 Η άσεβής όμως γυνή παραχωρείται ως τιμωρία στον άσεβή άνδρα, η δε ευσεβής γυναίκα δίδεται προς εκείνον, που φοβείται τον Κυριον.

Σοφ. Σειρ. 26,24 γυνή άσχήμων άτιμίαν κατατρίψει, θυγάτηρ δὲ εύσχήμων καὶ τὸν άνδρα έντραπήσεται.

Σοφ. Σειρ. 26,24 Γυνή αναίσχυντος θα περιπέση και θα καταπιή κάθε αναίσχυντίαν, η δε συνεσταλμένη και εντροπαλή κόρη θα εντραπή και τον μέλλοντα σύζυγόν της.

Σοφ. Σειρ. 26,25 γυνή άδιάτρεπτος ώς κύων λογισθήσεται, ή δὲ ἔχουσα αίσχύνην τὸν Κύριον φοβηθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 26,25 Γυνή αδιάντροπος θα θεωρήται ωσάν σκύλα, η συνεσταλμένη όμως και ντροπαλή θα φοβήται τον Κυριον.

Σοφ. Σειρ. 26,26 γυνή άνδρα ἴδιον τιμῶσα σοφή πᾶσι φανήσεται, άτιμάζουσα δὲ έν ὑπερηφανία άσεβής πᾶσι γνωσθήσεται. γυναικὸς άγαθῆς μακάριος ὁ άνήρ, ὁ γάρ άριθμὸς τῶν έτῶν αὐτοῦ διπλάσιος ἔσται.

Σοφ. Σειρ. 26,26 Γυνή, η οποία τιμά τον σύζυγόν της, θα φανή εις όλους, όπως και είναι πράγματι, σοφή. Εξ αντιθέτου γυναίκα άσεβής και αλαζονική, που εξευτελίζει τον άνδρα της, θα γίνη γνωστή ως τοιαύτη εις όλους. Ευτυχής είναι ο άνδρας, που επήρε σύζυγον ενάρετον. Ο αριθμός των ετών του θα είναι διπλάσιος.

- Σοφ. Σειρ. 26,27 γυνή μεγαλόφωνος καὶ γλωσσώδης ὡς σάλπιγξ
πολέμων εἰς τροπὴν θεωρηθήσεται, ἀνθρώπου δὲ
παντὸς ψυχὴ ὁμοιότροπος τούτοις, πολέμου
ἀκαταστασίαις τὴν ψυχὴν διαιτηθήσεται]. -
- Σοφ. Σειρ. 26,27 Γυνή, που κραυγάζει και ἔχει μεγάλην γλώσσαν, ομοιάζει με
πολεμικὴν σάλπιγγα, που τρέπει εἰς φυγὴν ἐχθρόν. Και
παντὸς ἀνθρώπου ψυχὴ ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας θα
διέρχεται ζῶν ἀκατάστατον και πολεμικὴν.
- Σοφ. Σειρ. 26,28 Ἐπὶ δυσὶ λελύπηται ἡ καρδία μου, καὶ ἐπὶ τῷ τρίτῳ
θυμὸς μοι ἐπῆλθεν· ἀνὴρ πολεμιστὴς ὑστερῶν δι’
ἔνδειαν, καὶ ἄνδρες συνετοὶ ἐὰν σκυβαλισθῶσιν,
ἐπανάγων ἀπὸ δικαιοσύνης ἐπὶ ἁμαρτίαν· ὁ Κύριος
ἐτοιμάσει εἰς ῥομφαίαν αὐτόν.
- Σοφ. Σειρ. 26,28 Δια δύο πράγματα λυπείται ἡ καρδία μου· κάποιο δε τρίτον
εξεγείρει τὴν ἀγανάκτησίν μου· πρῶτον, ἀνὴρ ὁ οὗτος
επολέμησε δια τὴν πατρίδα του και ἔχει καταπέσει εἰς
πτωχείαν. Δεύτερον, ἄνδρες συνετοί, εἰάν θεωρηθούν ὡς
σκύβαλα και παραμερισθούν. Τρίτον δε και χειρότερον,
ἄνθρωπος ὁ οὗτος ἀπὸ τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς μεταπηδᾷ
εἰς τὰ ἀδιέξοδα τῆς ἁμαρτίας. Ὁ Κύριος τὸν ἐτοιμάζει δια
τὴν μάχαιραν τῆς οργῆς του.
- Σοφ. Σειρ. 26,29 Μόλις ἐξελεῖται ἔμπορος ἀπὸ πλημμελείας, καὶ οὐ
δικαιωθήσεται κἄπηλος ἀπὸ ἁμαρτίας.
- Σοφ. Σειρ. 26,29 Ἐνας ἔμπορος μόλις και μετὰ δυσκολίας θα ἀποφύγῃ τὴν
ἀδικίαν. Ὁ μεταπράτης ὅμως δεν θα κατορθώσῃ, νὰ
ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 27

- Σοφ. Σειρ. 27,1 Χάριν διαφόρου πολλοὶ ἥμαρτον, καὶ ὁ ζητῶν πληθῆναι
ἀποστρέψει ὀφθαλμόν.

- Σοφ. Σειρ. 27,1 Πολλοί αμαρτάνουν ἐνεκα υλικού κέρδους· και ο πλεονέκτης, ο επιζητών να αυξήση τα κέρδη του, αποστρέφει με σκληρότητα τους οφθαλμούς του από τον πτωχόν και από τον Θεόν της δικαιοσύνης.
- Σοφ. Σειρ. 27,2 ἀναμέσον ἀρμῶν λίθων παγήσεται πάσσαλος, καὶ ἀναμέσον πράσεως καὶ ἀγορασμοῦ συντριβήσεται ἁμαρτία.
- Σοφ. Σειρ. 27,2 Οπως ο πάσσαλος πιεζόμενος εμπήγνυται εις τας αρθρώσεις των λίθων ενός τοίχου, ἔτσι και η αμαρτία ενσφηνώνεται μεταξύ πωλήσεως και αγοράς.
- Σοφ. Σειρ. 27,3 ἐὰν μὴ ἐν φόβῳ Κυρίου κρατήση κατὰ σπουδὴν, ἐν τάχει καταστραφήσεται αὐτοῦ ὁ οἶκος.
- Σοφ. Σειρ. 27,3 Εάν ο κερδοσκοπὸς ἄνθρωπος δεν συγκρατήση συντόμως και εγκαίρως τον εαυτόν του με τον φόβον του Θεού, ταχέως θα εξολοθρευθῇ ο οἶκος του.
- Σοφ. Σειρ. 27,4 Ἐν σείσματι κοσκίνου διαμένει κοπρία, οὕτως σκύβαλα ἀνθρώπου ἐν λογισμῷ αὐτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 27,4 Όταν σείεται το κόσκινον, παραμένουν εις αὐτό τα σκύβαλα. Σκύβαλα πολλές φορές, ἄχρηστοι και επιβλαβεῖς σκέψεις και επιθυμίαι, μένουν εις την διάνοιαν και την καρδίαν των ἀνθρώπων.
- Σοφ. Σειρ. 27,5 σκεὺη κεραμέως δοκιμάζει κάμιнос, καὶ πειρασμὸς ἀνθρώπου ἐν διαλογισμῷ αὐτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 27,5 Τα πήλινα δοχεῖα του κεραμοποιού τα δοκιμάζει η φωτιά της καμίνου. Η δοκιμασία και η εξωτερίκευσις του χαρακτήρας του ἀνθρώπου γίνεται με τους συλλογισμούς και τας συζητήσους.
- Σοφ. Σειρ. 27,6 γεώργιον ξύλου ἐκφαίνει ὁ καρπὸς αὐτοῦ, οὕτως λόγος ἐνθυμήματος καρδίας ἀνθρώπου.
- Σοφ. Σειρ. 27,6 Την αξίαν και ποιότητα ενός καλλιεργημένου δένδρου φανερώνει ο καρπός· ἔτσι και ο λόγος, η ἔκφρασις των επιθυμιών της καρδίας και των σκέψεων του νου,

φανερώνει τον άνθρωπον.

Σοφ. Σειρ. 27,7 πρὸ λογισμοῦ μὴ ἐπαινέσης ἄνδρα, οὗτος γὰρ
πειρασμὸς ἀνθρώπων. -

Σοφ. Σειρ. 27,7 Μὴ ἐπαινέσης ἄνθρωπον πρὶν ἢ τὸν ἀκούσης νὰ ομιλή, διότι
ἡ ομιλία εἶναι δοκιμασία καὶ κριτήριον τῆς ἀξίας του.

Σοφ. Σειρ. 27,8 Ἐὰν διώκης τὸ δίκαιον, καταλήψη καὶ ἐνδύση αὐτὸ ὡς
ποδήρη δόξης.

Σοφ. Σειρ. 27,8 Εἰς ἐπιδιώκης τὸ δίκαιον, θὰ τὸ καταλάβῃς καὶ θὰ τὸ
ἐνδυθῇς ὡς ἐνδοξὸν ἱμάτιον, ποῦ θὰ φθάνη μέχρι τὰ πόδια
σου.

Σοφ. Σειρ. 27,9 πετεινὰ πρὸς τὰ ὅμοια αὐτοῖς καταλύσει, καὶ ἀλήθεια
πρὸς τοὺς ἐργαζομένους αὐτὴν ἐπανήξει.

Σοφ. Σειρ. 27,9 Τα πτηνὰ συγκατοικοῦν μετὰ τὰ ὁμοία των· ἔτσι καὶ ἡ ἀλήθεια
ἐπανερχεται, στολισμὸς καὶ υπερασπιστής, εἰς ἐκείνους, οἱ
οποῖοι τὴν ἐφαρμόζουν.

Σοφ. Σειρ. 27,10 λέων θήραν ἐνεδρεύει, οὕτως ἁμαρτίαι ἐργαζομένους
ἄδικα.

Σοφ. Σειρ. 27,10 Ὅπως τὸ ληοντάρι ἐνεδρεύει τὸ θήραμά του, ἔτσι καὶ ἡ
ἁμαρτία ἐνεδρεύει, διὰ νὰ συλλάβῃ αὐτοὺς, ποῦ τὴν
πράττουν.

Σοφ. Σειρ. 27,11 διήγησις εὐσεβοῦς διαπαντὸς σοφία, ὃ δὲ ἄφρων ὡς
σελήνη ἀλλοιοῦται.

Σοφ. Σειρ. 27,11 Ἡ ομιλία τοῦ εὐσεβοῦς ἀνθρώπου εἶναι πάντοτε σοφή· ὁ δὲ
ἄμυαλος μεταβάλλεται ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, ὅπως ἡ
σελήνη.

Σοφ. Σειρ. 27,12 εἰς μέσον ἀσυνέτων συντήρησον καιρὸν, εἰς μέσον δὲ
διανοουμένων ἐνδελέχιζε.

Σοφ. Σειρ. 27,12 Ὅταν πρόκειται νὰ μεταβῇς ἐν μέσω μωρῶν καὶ ἀσυνέτων,
περίμενε τὸν κατάλληλον καιρὸν, πότε θὰ πας καὶ πότε θὰ
ομιλήσης. Μεταξὺ ὅμως των συνετῶν καὶ σοφῶν
ἀνθρώπων, νὰ συχνάζῃς πάντοτε.

Σοφ. Σειρ. 27,13 διήγησις μωρῶν προσόχθισμα, καὶ ὁ γέλως αὐτῶν ἐν

σπατάλη ἁμαρτίας.

Σοφ. Σειρ. 27,13 Αἱ ομιλῖαι τῶν μωρῶν προκαλοῦν δυσφορίαν καὶ ἀηδίαν καὶ ἀπὸ τὰ γέλια τῶν προκαλοῦνται πλήθος βρωμερῶν ἁμαρτιῶν.

Σοφ. Σειρ. 27,14 λαλιὰ πολυόρκου ὀρθώσει τρίχας, καὶ ἡ μάχη αὐτῶν ἐμφραγμὸς ὠτίων.

Σοφ. Σειρ. 27,14 Ἡ ἀναιδὴς ομιλία τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ορκίζεται συχνὰ καὶ εὐκόλα, σηκώνει τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μας ἀπὸ φρίκην. Καὶ ἡ διαμάχη τοῦ με ἄλλους ὁμοίους τοῦ μας κάνει, νὰ κλείωμεν τὰ αὐτιά μας.

Σοφ. Σειρ. 27,15 Ἔκχυσις αἵματος μάχη ὑπερηφάνων, καὶ ἡ διαλοιδόρησις αὐτῶν ἀκοὴ μοχθηρά. -

Σοφ. Σειρ. 27,15 Αἱ διαμάχαι τῶν ὑπερηφάνων καὶ ἐγωϊστῶν ἔχουν ὡς κατάληξιν τὴν αἱματοχυσίαν καὶ αἱ μετὰ τῶν ἀνταλλασσόμεναι ὕβρεις εἶναι καταθλιπτικοὶ διὰ τὴν ἀκοὴν μας.

Σοφ. Σειρ. 27,16 Ὁ ἀποκαλύπτων μυστήρια ἀπώλεσε πίστιν, καὶ οὐ μὴ εὖρη φίλον πρὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 27,16 Εκείνος ποὺ ἀποκαλύπτει τὰ μυστικά τῶν φίλων τοῦ, χάνει τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν ἄλλων καὶ δὲν θὰ εὖρη πλέον φίλον σύμφωνα με τὴν ἐπιθυμίαν τῆς καρδίας τοῦ.

Σοφ. Σειρ. 27,17 στέρξον φίλον καὶ πιστώθητι μετ' αὐτοῦ· ἐὰν δὲ ἀποκαλύψῃς τὰ μυστήρια αὐτοῦ, οὐ μὴ καταδιώξης ὀπίσω αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 27,17 Στέργε με ἀγάπην τὸν φίλον σου καὶ γίνε ἐμπιστος εἰς αὐτόν. Εἰάν ὅμως ἀποκαλύψῃς τὰ μυστικά τοῦ, αὐτὸς θὰ σε εγκαταλείψῃ καὶ εἶναι μάταιον πλέον νὰ ἐπιδιώξης τὴν φιλίαν τοῦ.

Σοφ. Σειρ. 27,18 καθὼς γὰρ ἀπώλεσεν ἄνθρωπος τὸν ἐχθρὸν αὐτοῦ, οὕτως ἀπώλεσας τὴν φιλίαν τοῦ πλησίον·

Σοφ. Σειρ. 27,18 Διότι ὅπως χάνει κανεὶς τὸν ἄνθρωπον, ποὺ ἐγένεν ἐχθρὸς τοῦ, κατὰ παρόμοιον τρόπον ἔχασες καὶ σὺ τὴν φιλίαν τοῦ

φίλου σου.

Σοφ. Σειρ. 27,19 καὶ ὥς πετεινὸν ἐκ χειρός σου ἀπέλυσας, οὕτως ἀφήκας τὸν πλησίον καὶ οὐ θηρεύσεις αὐτόν.

Σοφ. Σειρ. 27,19 Ὅπως ἓνα πτηνόν, το οποίον το αφήκες να φύγη από τα χέρια σου, δεν επανέρχεται, έτσι και συ απεμάκρυνες τον φίλον σου με την αδιακρισίαν σου· ὅσον δε και αν προσπαθήσης, δεν θα τον επανεύρης.

Σοφ. Σειρ. 27,20 μὴ αὐτόν διώξης, ὅτι μακράν ἀπέστη καὶ ἐξέφυγεν ὥς δορκὰς ἐκ παγίδος.

Σοφ. Σειρ. 27,20 Μη επιζητήσης να τον επανεύρης, διότι ἔχει πλέον φύγει μακράν από σέ. Ετάχυνε το βήμα του, ὅπως το ζαρκάδι που διαφεύγει την παγίδα.

Σοφ. Σειρ. 27,21 ὅτι τραῦμά ἐστι καταδῆσαι καὶ λοιδορίας ἐστὶ διαλλαγή, ὁ δὲ ἀποκαλύψας μυστήρια ἀπήλπισεν. -

Σοφ. Σειρ. 27,21 Ενα τραῦμα είναι δυνατόν να το επιδέση κανείς, μία αντίθεσις μεταξύ των ανθρώπων είναι δυνατόν να καταλήξη εις συνδιαλλαγὴν και συμφιλίωσιν. Ο φίλος ὁμως, του οποίου συ απεκάλυψες τα μυστικά, δεν ἔχει καμμίαν ελπίδα και οὔτε θέλει να επανασυνάψη πάλιν προς σε την φιλίαν του.

Σοφ. Σειρ. 27,22 Διανεύων ὀφθαλμῷ τεκταίνει κακά, καὶ οὐδεὶς αὐτόν ἀποστήσει ἀπ' αὐτοῦ·

Σοφ. Σειρ. 27,22 Εκείνος που μισοκλείει εις υποκριτικά νεύματα τους οφθαλμούς, σχεδιάζει με τέχνην και πράττει κακά και κανείς δεν ημπορεῖ να τον αποφύγη.

Σοφ. Σειρ. 27,23 ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν σου γλυκανεῖ στόμα σου, καὶ ἐπὶ τῶν λόγων σου ἐκθαυμάσει, ὕστερον δὲ διαστρέψει τὸ στόμα αὐτοῦ καὶ ἐν τοῖς λόγοις σου δώσει σκάνδαλον.

Σοφ. Σειρ. 27,23 Ενώπιόν σου εἶναι ὅλος μέλι και σε κάμνει να χαμογελάς. Προσποιεῖται ὅτι θαυμάζει και επαινεί τα λόγια σου. Κατόπιν ὁμως θα μεταστρέψη τα λόγια του και θα δώση

- νόημα σκανδάλου εις τα ιδικά σου λόγια, δια να σε εκθέση.
Σοφ. Σειρ. 27,24 πολλά ἐμίσησα καὶ οὐχ ὡμοίωσα αὐτῷ, καὶ ὁ Κύριος
μισήσῃ αὐτόν.
- Σοφ. Σειρ. 27,24 Πολλά κακὰ ἐμίσησα, ἀλλὰ κανένα τόσο πολύ, ὅπως αὐτόν
τον ἄνθρωπον. Καὶ ὁ Κύριος ἐπίσης τον μισεῖ.
- Σοφ. Σειρ. 27,25 ὁ βάλλων λίθον εἰς ὕψος ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ βάλλει, καὶ
πληγὴ δολία διελεῖ τραύματα.
- Σοφ. Σειρ. 27,25 Εκείνος που ρίπτει το λιθάρι υψηλά ἐπάνω ἀπὸ το κεφάλι
του, το κατευθύνει ἐναντίον της κεφαλῆς του. Ἐτσι καὶ
εκείνος, που κτυπᾷ δολίως τον πλησίον του, ἐπιφέρει
τραύματα στον εαυτόν του.
- Σοφ. Σειρ. 27,26 ὁ ὀρύσσων βόθρον εἰς αὐτόν ἐμπεσεῖται, καὶ ὁ ἰστῶν
παγίδα ἐν αὐτῇ ἀλώσεται.
- Σοφ. Σειρ. 27,26 Εκείνος που σκάπτει λάκκον δια τον ἄλλον, θα πέσῃ ὁ ἴδιος
μέσα. Καὶ ὅποιος στήνῃ παγίδα εἰς βάρος ἄλλων, θα
συλληφθῇ μέ αὐτήν ὁ ἴδιος.
- Σοφ. Σειρ. 27,27 ὁ ποιῶν πονηρὰ εἰς αὐτόν κυλισθήσεται, καὶ οὐ μὴ
ἐπιγνῶ πόθεν ἦκει αὐτῷ.
- Σοφ. Σειρ. 27,27 Τα κακὰ, τα ὁποῖα μηχανεῦται καὶ πράττει εἰς βάρος
ἄλλων κάποιος, θα ἐπιπέσουν ἐπάνω του, χωρὶς καὶ ὁ ἴδιος
να γνωρίζῃ, ἀπὸ που καὶ πῶς ἐπῆλθαν ἐναντίον του.
- Σοφ. Σειρ. 27,28 ἐμπαιγμὸς καὶ ὀνειδισμὸς ὑπερηφάνων, καὶ ἡ ἐκδίκησις
ὡς λέων ἐνεδρεύσει αὐτόν.
- Σοφ. Σειρ. 27,28 Εμπαιγμοὶ καὶ ὕβρεις ὑπάρχουν πάντοτε στο στόμα των
υπερηφάνων. Ἀλλὰ ἡ τιμωρία καὶ ἡ ἐκδίκησις ἐναντίον των
ἐνεδρεύει, ὅπως ὁ λέων παραμονεύει δια το θήραμά του.
- Σοφ. Σειρ. 27,29 παγίδι ἀλώσονται οἱ εὐφραϊνόμενοι πτώσει εὐσεβῶν,
καὶ ὀδύνη καταναλώσει αὐτοὺς πρὸ τοῦ θανάτου
αὐτῶν.
- Σοφ. Σειρ. 27,29 Εκείνοι που εὐφραίνονται δια τας δυστυχίας καὶ τας θλίψεις
των εὐσεβῶν, θα συλληφθῶν εἰς παγίδας συμφορῶν·
οδύνη δε θα καταναλώσῃ αὐτοὺς πρὸ τοῦ θανάτου των.

- Σοφ. Σειρ. 27,30 Μῆνις καὶ ὀργή καὶ ταῦτά ἐστι βδελύγματα καὶ ἀνὴρ ἀμαρτωλὸς ἐγκρατὴς ἔσται αὐτῶν.
- Σοφ. Σειρ. 27,30 Μνησικακία, εσωτερικὴ ἀγανάκτησις καὶ ἐξωτερικὴ ὀργή καὶ αὐτὰ εἶναι ἀξία ἀποστροφῆς. Ὁ ἀμαρτωλὸς ἄνθρωπος τα κατέχει καὶ κατέχεται ἀπὸ αὐτά.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 28

- Σοφ. Σειρ. 28,1 Ὁ ἐκδικῶν παρὰ Κυρίου εὐρήσει ἐκδίκησιν, καὶ τὰς ἀμαρτίας αὐτοῦ διατηρῶν διατηρήσει.
- Σοφ. Σειρ. 28,1 Εκείνος που εκδικείται τους άλλους, θα υποστή εκδίκησιν καὶ τιμωρίαν ἀπὸ τον Θεόν, ὁ ὁποῖος θα του καταλογίσῃ αὐστηρῶς καὶ θα τιμωρήσῃ τὰς ἀμαρτίας του.
- Σοφ. Σειρ. 28,2 ἄφες ἀδίκημα τῷ πλησίον σου, καὶ τότε δεηθέντος σου αἱ ἀμαρτίαι σου λυθήσονται.
- Σοφ. Σειρ. 28,2 Συγχώρησε το ἀδίκημα, που σου ἔκαμεν ὁ πλησίον σου, καὶ τότε, ὅταν προσευχηθῇς πρὸς τον Θεόν, θα λυθοῦν καὶ αἱ ἰδικαὶ σου ἀμαρτίαι.
- Σοφ. Σειρ. 28,3 ἄνθρωπος ἀνθρώπῳ συντηρεῖ ὀργήν, καὶ παρὰ Κυρίου ζητεῖ ἴασιν;
- Σοφ. Σειρ. 28,3 Ὁ ἄνθρωπος ἐνὼ διατηρῇ μνησικακίαν καὶ ὀργήν ἐναντίον του συνανθρώπου του, ζητεῖ ἐν τούτοις νὰ πάρῃ αὐτὸς συγχώρησιν ἀπὸ τον Θεόν;
- Σοφ. Σειρ. 28,4 ἐπ' ἄνθρωπον ὅμοιον αὐτῷ οὐκ ἔχει ἔλεος, καὶ περὶ τῶν ἀμαρτιῶν αὐτοῦ δεῖται;
- Σοφ. Σειρ. 28,4 Διὰ τον ὁμοιοπαθῆ πλησίον του δὲν αἰσθάνεται αὐτὸς ἔλεος καὶ συμπάθειαν, καὶ παρ' ὅλον τούτο ζητεῖ ἀπὸ τον Θεόν ἔλεος διὰ τὰς ἀμαρτίας του;
- Σοφ. Σειρ. 28,5 αὐτὸς σὰρξ ὢν διατηρεῖ μῆνιν, τίς ἐξιλάσεται τὰς ἀμαρτίας αὐτοῦ;
- Σοφ. Σειρ. 28,5 Αὐτὸς, ἀδύνατη σὰρξ, κρατεῖ μέσα του μνησικακίαν καὶ

οργήν. Ποιός όμως εν τοιαύτη περιπτώσει θα συγχωρήση τας αμαρτίας του;

Σοφ. Σειρ. 28,6 μνήσθητι τὰ ἔσχατα καὶ παῦσαι ἐχθραίνων,
καταφθορὰν καὶ θάνατον, καὶ ἔμμενε ἐντολαῖς.

Σοφ. Σειρ. 28,6 Να ενθυμήσαι τα τέλη σου και παύσε να τρέφης ἐχθραν εναντίον των άλλων. Ενθυμήσου την φθοράν και τον θάνατον και μένε πιστός τηρητής των εντολών του Κυρίου.

Σοφ. Σειρ. 28,7 μνήσθητι ἐντολῶν καὶ μὴ μηνίσῃς τῷ πλησίον, καὶ διαθήκην Ὑψίστου καὶ πάριδε ἄγνοιαν.

Σοφ. Σειρ. 28,7 Να ἔχῃς πάντοτε ζωηρά υπ' ὄψιν σου τας εντολάς του Κυρίου και να μη οργίζεσαι εναντίον του πλησίον σου. Εχε κατά νουν την διαθήκην του Υψίστου και παράβλεψε τας αδικίας, τας οποίας εξ αγνοίας η και εν γνώσει σου ἔχουν κάμει οι άλλοι.

Σοφ. Σειρ. 28,8 ἀπόσχου ἀπὸ μάχης, καὶ ἐλαττώσεις ἀμαρτίας· ἄνθρωπος γὰρ θυμώδης ἐκκαύσει μάχην,

Σοφ. Σειρ. 28,8 Να αποφεύγῃς τας φιλονεικίας και ετσι θα περιορίσῃς πάρα πολύ τας αμαρτίας σου. Διότι ἄνθρωπος εριστικός και θυμώδης ρίπτει ἔλαιον εις την φωτιάν και ανάπτει μάχας.

Σοφ. Σειρ. 28,9 καὶ ἀνὴρ ἀμαρτωλὸς ταραῖξει φίλους καὶ ἀνὰ μέσον εἰρηνευόντων ἐμβάλλει διαβολήν.

Σοφ. Σειρ. 28,9 Ἀνθρωπος αμαρτωλός και φιλόνεικος δημιουργεῖ αναταραχήν και μεταξύ των φίλων· ὅπως επίσης και μεταξύ ανθρώπων που ζουν ειρηνικῶς διασπείρει διαβολάς.

Σοφ. Σειρ. 28,10 κατὰ τὴν ὕλην τοῦ πυρὸς οὕτως ἐκκαυθήσεται, καὶ κατὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ ἀνθρώπου ὁ θυμὸς αὐτοῦ ἔσται, καὶ κατὰ τὸν πλοῦτον ἀνυψώσει ὀργὴν αὐτοῦ, καὶ κατὰ τὴν στερέωσιν τῆς μάχης ἐκκαυθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 28,10 Η φωτιά καίει και επεκτείνεται ανάλογα με τα ξύλα, που της ρίπτονται. Ετσι και ο θυμός ενός ανθρώπου εἶναι ανάλογος με την δύναμιν και την εξουσίαν, που ἔχει. Αγριεύει και μεγαλώνει ανάλογα με τον πλούτον· ὅσον δε

στερεώνει και επεκτείνεται η διαμάχη, τόσο και περισσότερο ανάβει ο θυμός.

Σοφ. Σειρ. 28,11 ἔρις κατασπευδομένη ἐκκαίει πῦρ, καὶ μάχη κατασπεύδουσα ἐκχέει αἷμα.

Σοφ. Σειρ. 28,11 Ερις, η οποία δεν συγκρατείται, ανάβει πυρκαϊάν· και λογομαχία βιαία και ορμητική φθάνει μέχρις εκχύσεως αίματος.

Σοφ. Σειρ. 28,12 ἐὰν φυσήσης εἰς σπινθήρα, ἐκκαήσεται, καὶ ἐὰν πτύσης ἐπ' αὐτόν, σβεσθήσεται· καὶ ἀμφοτέρω ἐκ τοῦ στόματός σου ἐκπορεύεται.

Σοφ. Σειρ. 28,12 Εάν φυσήσης ένα σπινθήρα, ανάπτεις φωτιάν, εάν όμως φτύσης επάνω στον σπινθήρα τον σβήνεις. Και τα δύο προέρχονται από το στόμα σου.

Σοφ. Σειρ. 28,13 Ψίθυρον καὶ δίγλωσσον καταράσασθε, πολλοὺς γὰρ εἰρηνεύοντας ἀπώλεσαν.

Σοφ. Σειρ. 28,13 Καταρασθήτε τον δόλιον ψιθυριστήν και τον διπρόσωπον άνθρωπον, διότι κάτι τέτοιοι κατέστρεψαν πολλούς ειρηνικούς ανθρώπους.

Σοφ. Σειρ. 28,14 γλῶσσα τρίτη πολλοὺς ἐσάλειψε καὶ διέστησεν αὐτοὺς ἀπὸ ἔθνους εἰς ἔθνος καὶ πόλεις ὀχυράς καθεῖλε καὶ οἰκίας μεγιστάνων κατέστρεψε.

Σοφ. Σειρ. 28,14 Γλώσσα δηλητηριώδης και συκοφαντική πολλούς ανεστάτωσεν. Εξώρισεν αυτούς από το έθνος των εις άλλο έθνος, εκρήμνισεν οχυράς πόλεις και κατέστρεψεν οίκους αρχόντων.

Σοφ. Σειρ. 28,15 γλῶσσα τρίτη γυναῖκας ἀνδρείας ἐξέβαλε καὶ ἐστέρησεν αὐτὰς τῶν πόνων αὐτῶν.

Σοφ. Σειρ. 28,15 Γλώσσα συκοφαντική έδιώξε δραστηρίας και τιμίας συζύγους από το σπίτι των και τας εστέρησεν από τους καρπούς των μόχθων των.

Σοφ. Σειρ. 28,16 ὁ προσέχων αὐτῇ οὐ μὴ εὖρη ἀνάπαισιν, οὐδὲ κατασκηνώσει μεθ' ἡσυχίας.

- Σοφ. Σειρ. 28,16 Εκείνος που δίδει προσοχήν εις συκοφαντικήν γλώσσαν, δεν θα εύρη ανάπαυσιν και δεν θα κατοικήση με ησυχίαν και ειρήνην.
- Σοφ. Σειρ. 28,17 πληγή μάστιγος ποιεί μώλωπας, πληγή δέ γλώσσης συγκλάσει όστᾱ.
- Σοφ. Σειρ. 28,17 Τα κτυπήματα της μάστιγος προξενούν πληγᾶς εις την σάρκα· τα κτυπήματα όμως της γλώσσης σπάζουν κόκκαλα.
- Σοφ. Σειρ. 28,18 πολλοί ἔπεσαν ἐν στόματι μαχαίρας, καὶ οὐχ ὡς οἱ πεπτωκότες διὰ γλώσσαν.
- Σοφ. Σειρ. 28,18 Πολλοί εφονεύθησαν ἐν στόματι μαχαίρας· αυτοὶ ὅμως δεν εἶναι τόσοι ὅσοι ἐκείνοι, οἱ ὁποῖοι ἔπεσαν κτυπηθέντες ἀπὸ συκοφαντικήν γλώσσαν.
- Σοφ. Σειρ. 28,19 μακάριος ὁ σκεπασθεὶς ἀπ' αὐτῆς, ὃς οὐ διῆλθεν ἐν τῷ θυμῷ αὐτῆς, ὃς οὐχ εἴλκυσε τὸν ζυγὸν αὐτῆς καὶ ἐν τοῖς δεσμοῖς αὐτῆς οὐκ ἐδέθη·
- Σοφ. Σειρ. 28,19 Ευτυχὴς ἐκεῖνος, πὺ προεφυλάχθη ἀπὸ αὐτήν, καὶ δεν ἔγινε θύμα τοῦ θυμοῦ της· αὐτὸς πὺ δεν ἔσυρεν ἐπάνω τοῦ τον βαρὺν ζυγὸν της συκοφαντικῆς γλώσσης καὶ δεν ἐδέθη με τα καταστρεπτικὰ της δεσμὰ.
- Σοφ. Σειρ. 28,20 ὁ γὰρ ζυγὸς αὐτῆς ζυγὸς σιδηροῦς, καὶ οἱ δεσμοὶ αὐτῆς δεσμοὶ χάλκεοι.
- Σοφ. Σειρ. 28,20 Ο ζυγὸς της συκοφαντικῆς γλώσσης εἶναι σιδηρένιος ζυγὸς καὶ τα δεσμὰ της χάλκινα.
- Σοφ. Σειρ. 28,21 θάνατος πονηρὸς ὁ θάνατος αὐτῆς, καὶ λυσιτελὴς μᾶλλον ὁ ᾄδης αὐτῆς.
- Σοφ. Σειρ. 28,21 Ο θάνατος, τὸν ὁποῖον προκαλεῖ ἡ φαρμακερὰ γλώσσα, εἶναι πολὺ κακός. Προτιμότερος ἀπὸ αὐτὸν εἶναι ὁ ᾄδης.
- Σοφ. Σειρ. 28, 22 οὐ μὴ κρατήσῃ εὐσεβῶν, καὶ ἐν τῇ φλογὶ αὐτῆς οὐ καήσονται.
- Σοφ. Σειρ. 28,22 Ἀλλὰ ἡ δηλητηριώδης αὐτὴ γλώσσα δεν θα ἀπλώσῃ τὴν κυριαρχίαν της ἐπάνω στους εὐσεβεῖς ἀνθρώπους. Δεν θα καοῦν αὐτοὶ ἀπὸ τας φλόγας της.

- Σοφ. Σειρ. 28,23 οἱ καταλείποντες Κύριον ἐμπεσοῦνται εἰς αὐτήν, καὶ ἐν αὐτοῖς ἐκκαθήσεται καὶ οὐ μὴ σβεσθῇ· ἐξαποσταλήσεται ἐπ' αὐτοῖς ὡς λέων, καὶ ὡς πάρδαλις λυμανεῖται αὐτούς.
- Σοφ. Σειρ. 28,23 Ὅσοι ὁμως εγκαταλείπουν τον Κυριον, θα εμπέσουν εις την τυραννικὴν κυριαρχίαν αὐτῆς, θα καοῦν με την φλόγα της και η φλόγα της δεν θα σβῆση. Θα ἐπέλθῃ ἐναντίον των φοβερά η φαρμακερὴ γλῶσσα· ὅπως ο ἄγριος λέων και ὅπως η πάρδαλις, θα καταστρέφῃ αὐτούς.
- Σοφ. Σειρ. 28,24 Ἴδε περίφραξον τὸ κτήμᾰ σου ἀκάνθαις, τὸ ἀργύριόν σου καὶ τὸ χρυσίον κατὰδῃσον·
- Σοφ. Σειρ. 28,24 Πρόσεξε· φράζε ολόγυρα το κτήμα σου με ἀγκάθια, το δε ἀργύριόν σου και το χρυσίον δέσε τα ασφαλή.
- Σοφ. Σειρ. 28,25 καὶ τοῖς λόγοις σου ποιήσον ζυγὸν καὶ σταθμόν, καὶ τῷ στόματί σου ποιήσον θύραν καὶ μοχλόν.
- Σοφ. Σειρ. 28,25 Παρε ζυγαριά και ζύγια, δια να ζυγίσῃς τα λόγιά σου και βάλε στο στόμα σου θύραν και σύρτην.
- Σοφ. Σειρ. 28,26 πρόσεχε μήπως ὀλισθήσῃς ἐν αὐτῇ, μὴ πέσῃς κατέναντι ἐνεδρεύοντος.
- Σοφ. Σειρ. 28,26 Πρόσεχε, μη γλυστρήσῃς με την γλῶσσαν σου και πέσῃς εις τα χέρια ἐκείνου, ο οποίος καιροφυλακεῖ, δια να σε καταστρέψῃ.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 29

- Σοφ. Σειρ. 29,1 Ὁ ποιῶν ἔλεος δανειεῖ τῷ πλησίον, καὶ ὁ ἐπισχύων τῇ χειρὶ αὐτοῦ τηρεῖ ἐντολὰς.
- Σοφ. Σειρ. 29,1 Ο ελεήμων δανείζει προθύμως τον πλησίον του και ἐκεῖνος, που ἐρχεται με προθυμία εις βοήθειαν και ἐνίσχυσιν του πλησίον, τηρεῖ τας ἐντολὰς του Θεοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 29,2 δάνεισον τῷ πλησίον ἐν καιρῷ χρείας αὐτοῦ, καὶ πάλιν ἀπόδος τῷ πλησίον εἰς τὸν καιρόν·

- Σοφ. Σειρ. 29,2 Δώσε δάνειον στον πλησίον σου, όταν ευρίσκεται εις καιρόν ανάγκης· συ δε ο χρεωφειλέτης να επιστρέψης την οφειλήν σου στον πλησίον σου κατά τον συμφωνηθέντα καιρόν.
- Σοφ. Σειρ. 29,3 στερέωσον λόγον καὶ πιστώθητι μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐν παντὶ καιρῷ εὐρήσεις τὴν χρεῖαν σου.
- Σοφ. Σειρ. 29,3 Τηρησε τον λόγον σου ἀπέναντι του, δείξε προς αὐτόν την αξιοπιστίαν σου και ἔτσι εις κάθε καιρόν ανάγκης σου θα τον εὐρης πρόθυμον να σε βοηθήση.
- Σοφ. Σειρ. 29,4 πολλοὶ ὡς εὖρεμα ἐνόμισαν δάνος καὶ παρέσχον πόνον τοῖς βοηθήσασιν αὐτοῖς.
- Σοφ. Σειρ. 29,4 Πολλοὶ ἐνόμισαν ὡς εὖρημα το δάνειον που ἔλαβον, και ἐπροξένησαν ταλαιπωρίας εις ἐκείνους, οι οἱποῖοι τους εβοήθησαν.
- Σοφ. Σειρ. 29,5 ἕως οὔ λάβῃ, καταφιλήσῃ χεῖρα αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τῶν χρημάτων τοῦ πλησίον ταπεινώσῃ φωνήν· καὶ ἐν καιρῷ ἀποδόσεως παρελκύσει χρόνον καὶ ἀποδώσει λόγους ἀκηδίας καὶ τὸν καιρὸν αἰτιάσεται.
- Σοφ. Σειρ. 29,5 Ο κακός και ἀχάριστος χρεωφειλέτης, μέχρις ὅτου θα λάβῃ το δάνειον, καταφιλεῖ την χεῖρα του δανειστοῦ· και δια τα χρήματα του πλησίον, που ἐλπίζει να λάβῃ, χαμηλώνει ἱκετευτικῶς την φωνήν του. Όταν ὁμως ἔλθῃ ο καιρός της ἀποδόσεως του δανείου, ἀναβάλλει και παρελκύει τον χρόνον, προβάλλει λόγους στενοχωρίας και τας δυσχερεῖς, τάχα, περιστάσεις.
- Σοφ. Σειρ. 29,6 ἐὰν ἰσχύσῃ, μόλις κομίσεται τὸ ἥμισυ καὶ λογιεῖται αὐτὸ ὡς εὖρεμα· εἰ δὲ μή, ἀπεστέρησεν αὐτόν τῶν χρημάτων αὐτοῦ, καὶ ἐκτήσατο αὐτόν ἐχθρόν δωρεάν· κατάρας καὶ λοιδορίας ἀποδώσει αὐτῷ καὶ ἀντὶ δόξης ἀποδώσει αὐτῷ ἀτιμίαν.
- Σοφ. Σειρ. 29,6 Εὰν ο κακός χρεωφειλέτης εἶναι εις θέσιν να πληρώσῃ, ο δανειστής του, ἔστω και αν λάβῃ το ἥμισυ του χρέους, θα θεωρήσῃ τούτο ὡς εὖρημα. Εὰν ὁμως δεν ἔχῃ να πληρώσῃ,

δεν θα επιστρέψη τίποτε εις αυτόν και έτσι θα τον στερήσει
εξ ολοκλήρου από τα χρήματά του. Και επί πλέον θα τον
κάμη εχθρόν του χωρίς λόγον. Θα τον πληρώση όμως με
κατάρας και με ύβρεις και αντί της τιμής θα του
ανταποδώση την καταφρόνησιν.

Σοφ. Σειρ. 29,7 πολλοὶ οὖν χάριν πονηρίας ἀπέστρεψαν, ἀποστερηθῆναι
δωρεὰν εὐλαβήθησαν.

Σοφ. Σειρ. 29,7 Πολλοί, λόγω της πονηρίας των χρεωφειλετών, αρνούνται
να δώσουν δάνειον, επειδή φοβούνται, μήπως χωρίς λόγον
χάσουν τα χρήματα των.

Σοφ. Σειρ. 29,8 πλὴν ἐπὶ ταπεινῷ μακροθύμησον καὶ ἐπ' ἐλεημοσύνην
μὴ παρελκύσης αὐτόν.

Σοφ. Σειρ. 29,8 Παρ' όλον όμως τούτο συ πρέπει να φανῆς μακρόθυμος και
επιεικῆς προς τον πτωχόν και εστερημένον, και μη
αναβάλης να δώσης προς αυτόν την ελεημοσύνην σου.

Σοφ. Σειρ. 29,9 χάριν ἐντολῆς ἀντιλαβοῦ πένητος καὶ κατὰ τὴν ἔνδειαν
αὐτοῦ μὴ ἀποστρέψῃς αὐτόν κενόν.

Σοφ. Σειρ. 29,9 Εκ σεβασμοῦ προς την εντολήν του Θεοῦ υποστήριξε τον
πτωχόν, και όταν ευρεθῇ εις περίοδον ἀνάγκης και
στερήσεως, μη τον ἀφήσης να φύγῃ χωρίς την βοήθειάν
σου.

Σοφ. Σειρ. 29,10 ἀπόλεσον ἀργύριον δι' ἀδελφόν καὶ φίλον, καὶ μὴ
ἰωθῇτω ὑπὸ τὸν λίθον εἰς ἀπώλειαν.

Σοφ. Σειρ. 29,10 Εν ἀνάγκῃ ας χάσης τα χρήματά σου δια τον στερούμενον
αδελφόν και φίλον, και μη τα ἀφήσης να σκουριάσουν
κρύπτων αὐτὰ κάτω ἀπὸ λίθους.

Σοφ. Σειρ. 29,11 θές τὸν θησαυρόν σου κατ' ἐντολὰς Ὑψίστου, καὶ
λυσιτελήσει σοι μᾶλλον ἢ τὸ χρυσίον.

Σοφ. Σειρ. 29,11 Χρησιμοποίησε τα χρήματά σου σύμφωνα με το θέλημα του
Ὑψίστου· και αὐτό θα σε ωφελήσῃ περισσότερο ἀπὸ αὐτόν
τούτον τον χρυσόν.

Σοφ. Σειρ. 29,12 σύγκλεισον ἐλεημοσύνην ἐν τοῖς ταμείοις σου, καὶ αὕτη

ἐξελεῖται σε ἐκ πάσης κακώσεως·

- Σοφ. Σειρ. 29,12 Κλείσε στο ταμειον σου ἀντὶ χρημάτων τα καλὰ ἔργα της ελεημοσύνης σου· αὐτὰ δε θα σε ἀπαλλάξουν ἀπὸ κάθε ταλαιπωρίαν.
- Σοφ. Σειρ. 29,13 ὑπὲρ ἀσπίδα κράτους καὶ ὑπὲρ δόρου ἀλκῆς κατέναντι ἐχθροῦ πολεμήσει ὑπὲρ σοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 29,13 Ἡ ελεημοσύνη σου θα σε υπερασπίσῃ ἐναντίον παντός ἐχθροῦ περισσότερο ἀπὸ ἰσχυρὰν ἀσπίδα καὶ ἀπὸ δυνατόν δόρυ.
- Σοφ. Σειρ. 29,14 ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐγγυήσεται τὸν πλησίον, καὶ ὁ ἀπολωλεκὼς αἰσχύνῃν καταλήψει αὐτόν.
- Σοφ. Σειρ. 29,14 Ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος θα ἐγγυηθῇ προθύμως δια τὸν πλησίον του· μόνον ὁ ἀδιάντροπος θα εγκαταλείψῃ αὐτόν ἀβοήθητον.
- Σοφ. Σειρ. 29,15 Χάριτας ἐγγύου μὴ ἐπιλάθῃ, ἔδωκε γὰρ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὑπὲρ σοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 29,15 Σὺ δε ὁ ευεργετούμενος μὴ λησμονήσῃς τὴν ευεργεσίαν τοῦ ἐγγυητοῦ σου, διότι ἐκεῖνος ἔδωσε πρὸς χάριν σου τὴν ζωὴν του.
- Σοφ. Σειρ. 29,16 ἀγαθὰ ἐγγύου ἀνατρέψει ἀμαρτωλός, καὶ ἀχάριστος ἐν διανοίᾳ ἐγκαταλείπει ῥυσάμενον.
- Σοφ. Σειρ. 29,16 Ὁ πονηρὸς καὶ ἀχάριστος ὁμῶς θα ἀνατρέψῃ τὴν ἀγαθοεργίαν τοῦ ἐγγυητοῦ· θα εγκαταλείψῃ τὸν ευεργέτην τοῦ ἐκεῖνος, πὺν ἔχει κατὰ νοὺν διαθέσεις ἀχαριστίας.
- Σοφ. Σειρ. 29,17 ἐγγύη πολλοὺς ἀπώλεσε κατευθύνοντας καὶ ἐσάλευσεν αὐτοὺς ὡς κύμα θαλάσσης· ἄνδρας δυνατοὺς ἀπώκισε καὶ ἐπλανήθησαν ἐν ἔθνεσιν ἄλλοτρίοις.
- Σοφ. Σειρ. 29,17 Πολλοὺς ἐγγυητὰς με πολλὰ ἀγαθὰ τοὺς κατέστρεψεν ἡ ἐγγύησις, τοὺς ἐκλόνισεν ὅπως τὰ κύματα τῆς θαλάσσης. Ἐξεδίωξεν ἀπὸ τὸν τόπον τῶν ἀνδρᾶς δυνατοὺς καὶ αὐτοὶ περιεπλανήθησαν μέσα εἰς ξένα ἔθνη.
- Σοφ. Σειρ. 29,19 ἀμαρτωλὸς ἐμπεσὼν εἰς ἐγγύην καὶ διώκων ἐργολαβίας

έμπεσεῖται εἰς κρίσεις.

- Σοφ. Σειρ. 29,19 Ο κακός όμως άνθρωπος, ο οποίος με υστεροβουλία
επιτίπτει εις εγγυήσεις, επιδιώκων με αυτά παράνομα
κέρδη, θα περιπέση εις δίκας και τιμωρίας.
- Σοφ. Σειρ. 29,20 ἀντιλαβοῦ τοῦ πλησίον κατὰ δύνάμιν σου καὶ πρόσεχε
σεαυτῷ μὴ ἐμπέσης. -
- Σοφ. Σειρ. 29,20 Υποστήριξε τον πλησίον σου ανάλογα με την οικονομικήν
σου αντοχήν, πρόσεξε όμως να μη πέσης και συ ο ίδιος.
- Σοφ. Σειρ. 29,21 Ἀρχὴ ζωῆς ὕδωρ καὶ ἄρτος καὶ ἱμάτιον καὶ οἶκος
καλύπτων ἀσχημοσύνην.
- Σοφ. Σειρ. 29,21 Πρώτα και απαραίτητα εφόδια δια την ζωήν είναι το νερό
και ο ἄρτος. Εκ παραλλήλου δε η ενδυμασία και το σπίτι δια
την κάλυψιν της γυμνότητος του ανθρώπου.
- Σοφ. Σειρ. 29,22 κρείσσων βίος πτωχοῦ ὑπὸ σκέπην δοκῶν ἢ ἐδέσματα
λαμπρὰ ἐν ἀλλοτρίοις.
- Σοφ. Σειρ. 29,22 Προτιμότερα είναι η ζωή του πτωχού κάτω από ξυλίνην
στέγην, παρά τα πολυτελή συμπόσια εις ξένα σπίτια.
- Σοφ. Σειρ. 29,23 ἐπὶ μικρῷ καὶ μεγάλῳ εὐδοκίαν ἔχε, καὶ ὄνειδισμόν
παροικίας οὐ μὴ ἀκούσης.
- Σοφ. Σειρ. 29,23 Να μένης ευχαριστημένος και με τα πολλά και με τα ολίγα.
Ετσι δε δεν θα ακούσης κατηγορίας και ὕβρεις, ὅτι εἶσαι
παράσιτον ζων εις βάρος των άλλων.
- Σοφ. Σειρ. 29,24 ζωή πονηρὰ ἐξ οἰκίας εἰς οἰκίαν, καὶ οὐ παροικήσεις, οὐκ
ἀνοίξει στόμα.
- Σοφ. Σειρ. 29,24 Αθλία ζωή είναι να γυρίζης από σπίτι σε σπίτι, διότι ὅπου
σταθῆς να ζητήσης βοήθειαν, θα εντροπιασθῇς και δεν θα
έχῃς το θάρρος να ἀνοίξῃς το στόμα σου.
- Σοφ. Σειρ. 29,25 ξενιεῖς καὶ ποτιεῖς εἰς ἀχάριστα καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις
πικρὰ ἀκούση·
- Σοφ. Σειρ. 29,25 Θα εξαναγκασθῇς ὡσάν υπηρέτης να προσφέρῃς το
φαγητόν και το ποτόν στον οικοδεσπότην, χωρίς και να
ακούσης ἓνα ευχαριστῶ από εκείνον. Εξ αντιθέτου θα

ακούσης πικρά λόγια.

Σοφ. Σειρ. 29,26 πάρελθε, πάροικε, κόσμησον τράπεζαν, καὶ εἴτι ἐν τῇ
χειρί σου, ψώμισόν με.

Σοφ. Σειρ. 29,26 Θα σου εἴπη· “ἐλα ἐδῶ, ξένε, ετοίμασε το τραπέζι του
φαγητού μου, και αν ἔχης κάτι ἐτοιμον, δος μου το να
φάγω”.

Σοφ. Σειρ. 29,27 ἔξελθε, πάροικε, ἀπὸ προσώπου δόξης, ἐπεξένωταί μοι
ὁ ἀδελφός, χρεια τῆς οἰκίας.

Σοφ. Σειρ. 29,27 Επειτα θα σου πη· “φύγε ἀπὸ δῶ, ξένε, ἀπὸ τα μεγαλεία μου
και τα αγαθά μου, διότι ἐγὼ πρόκειται να φιλοξενήσω τον
αδελφόν μου και ἔχω ἀνάγκην του σπιτιού μου”.

Σοφ. Σειρ. 29,28 βαρέα ταῦτα ἀνθρώπῳ ἔχοντι φρόνησιν, ἐπιτίμησις
οἰκίας καὶ ὄνειδισμὸς δανειστοῦ.

Σοφ. Σειρ. 29,28 Τα λόγια αὐτὰ δι' ἓνα ἄνθρωπον ὀρθοφρονούντα και
φιλότιμον εἶναι πολὺ βαρεία· αὐτὴ δηλαδή, η ἐπιτίμησις του
εἰς οἰκίαν, ὅπου ἐζήτησε φιλοξενίαν, και η κακομεταχειρίσις
του, ὡς εἰάν πρόκειται περὶ χρεωφειλέτου.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 30

ΠΕΡΙ ΤΕΚΝΩΝ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΙΔΑΓΩΓΗΣΕΩΣ ΤΩΝ ΤΕΚΝΩΝ

Σοφ. Σειρ. 30,1 Ὁ ἀγαπῶν τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐνδελεχήσει μάστιγας αὐτῷ,
ἵνα εὐφρανθῇ ἐπ' ἐσχάτῳ αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 30,1 Εκείνος που ἀγαπᾷ το παιδί του, θα το τιμωρῇ συχνά· τούτο
δέ, δια να το μορφώση, ὥστε να ευφρανθῇ εκείνο κατὰ τα
γηρατεία του.

Σοφ. Σειρ. 30,2 ὁ παιδεύων τὸν υἱὸν αὐτοῦ ὀνήσεται ἐπ' αὐτῷ καὶ ἀνὰ
μέσον γνωρίμων ἐπ' αὐτῷ καυχήσεται·

Σοφ. Σειρ. 30,2 Εκείνος που διαπαιδαγωγεῖ ὀρθῶς και μορφώνει το παιδί
του, θα ωφεληθῇ ἀπὸ αὐτό και ἐνώπιον γνωστών του

ανθρώπων θα καυχάται δι' αυτό.

Σοφ. Σειρ. 30,3 ὁ διδάσκων τὸν υἱὸν αὐτοῦ παραζηλώσει τὸν ἐχθρόν
καὶ ἔναντι φίλων ἐπ' αὐτῷ ἀγαλλιάσεται.

Σοφ. Σειρ. 30,3 Εκείνος που διδάσκει ορθῶς το παιδί του, θα κάμει τον
εχθρόν του να τον ζηλοφθονήση· ενώπιον ὁμως των φίλων
του θα ευφραίνεται δι' αυτό.

Σοφ. Σειρ. 30,4 ἐτελεύτησεν αὐτοῦ ὁ πατήρ, καὶ ὡς οὐκ ἀπέθανεν·
ὅμοιον γὰρ αὐτῷ κατέλιπε μετ' αὐτόν.

Σοφ. Σειρ. 30,4 Απέθανεν ο πατήρ του παιδιού αυτού, είναι ως εάν δεν
απέθανε, διότι αφήκε παιδί ὅμοιον με τον εαυτόν του.

Σοφ. Σειρ. 30,5 ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ εἶδε καὶ εὐφράνθη καὶ ἐν τῇ τελευτῇ
αὐτοῦ οὐκ ἔλυπήθη.

Σοφ. Σειρ. 30,5 Ο πατέρας, ενώ ακόμα εζούσε, είδε το παιδί του να
προοδεύη χάρις εις την μόρφωσιν που του ἔδωσε, και
ευχαριστήθη δια τούτο. Όταν δε ἦλθεν η ὥρα του θανάτου,
δεν ελυπήθη,

Σοφ. Σειρ. 30,6 ἔναντίον ἐχθρῶν κατέλιπεν ἕκδικον καὶ τοῖς φίλοις
ἀνταποδιδόντα χάριν.

Σοφ. Σειρ. 30,6 διότι αφήκεν ἕνα δίκαιον τιμωρόν εναντίον των εχθρών του
και ἕνα ευγνώμονα προς τους φίλους του, στους οποίους
εκείνο θα ανταποδώση την ευεργεσίαν.

Σοφ. Σειρ. 30,7 περιψύχων υἱὸν καταδεσμεύσει τραύματα αὐτοῦ, καὶ
ἐπὶ πάσῃ βοῇ ταραχθήσεται σπλάγχνα αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 30,7 Εκείνός που παραχαϊδεύει και δεν παιδαγωγεί ορθῶς το
παιδί του, θα το ενθαρρύνει εις εκτροπάς και ἔπειτα θα
επιδέση τας πληγὰς του. Εις κάθε κραυγὴν του πονούντος
παιδιού του θα τaráσσεται η πατρική του καρδιά.

Σοφ. Σειρ. 30,8 ἵππος ἀδάμαστος ἀποβαίνει σκληρός, καὶ υἱὸς ἀνειμένος
ἐκβαίνει προαλῆς.

Σοφ. Σειρ. 30,8 Οπως ενας αδάμαστος ἵππος γίνεται σκληροτράχηλος και
επικίνδυνος, ἔτσι και ἕνα παιδί εγκαταλελειμμένον στον
εαυτόν του καταντά αναιδὲς και επιβλαβές.

- Σοφ. Σειρ. 30,9 τιθήνησον τέκνον, καὶ ἐκθαμβήσει σε· σύμπαιξον αὐτῷ, καὶ λυπήσει σε.
- Σοφ. Σειρ. 30,9 Χαϊδεψε πολὺ το παιδί σου, και θα καταπλαγῆς ἀπὸ την απρεπή συμπεριφορὰν του. Αν παιδιαρίζης μαζί με αὐτό, θα δακιμάσης κατόπιν πολλές λύπας.
- Σοφ. Σειρ. 30,10 μὴ συγγελάσης αὐτῷ, ἵνα μὴ συνοδυνηθῇς, καὶ ἐπ' ἐσχάτῳ γομφιάσεις τοὺς ὀδόντας σου.
- Σοφ. Σειρ. 30,10 Μὴ πολυγελάς μαζί με αὐτό, δια να μη δοκιμάσης ἐξ αἰτίας του πόνους και στο τέλος μουδιάσουν τα δόντια σου ἐξ αἰτίας του.
- Σοφ. Σειρ. 30,11 μὴ δῶς αὐτῷ ἐξουσία ἐν νεότητι· θλάσον τὰς πλευρὰς αὐτοῦ, ὥς ἔστι νήπιος, μήποτε σκληρυνθεῖς ἀπειθήση σοι. [καὶ μὴ παρίδης τὰς ἀγνοίας αὐτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 30,11 Μὴ δίδης εἰς αὐτό ἐλευθερίαν και δικαιώματα κατὰ τα χρόνια της νεότητός του και μη κάνης πως δεν βλέπεις τας ἀταξίας του.
- Σοφ. Σειρ. 30,12 κάμψον τὸν τράχηλον αὐτοῦ ἐν νεότητι].
- Σοφ. Σειρ. 30,12 Καμψε τον τράχηλόν του κατὰ την νεανικὴν ηλικίαν, μωλώπισέ του τα πλευρά, ὅταν ἀκόμη εἶναι μικρός, μήπως τυχόν και σκληρυνθῇ ἀδιαπαιδαγώγητος και δείξη προς σε ἀπειθείαν.
- Σοφ. Σειρ. 30,13 παίδευσον τὸν υἱόν σου καὶ ἔργασαι ἐν αὐτῷ, ἵνα μὴ ἐν τῇ ἀσχημοσύνῃ αὐτοῦ προσκόψης. ΠΕΡΙ ΥΓΙΕΙΑΣ. –
- Σοφ. Σειρ. 30,13 Ανάθρεψε καλὰ το παιδί σου, κοπίασε δια την μόρφωσίν του, δια να μη σκοντάψης κατόπιν εἰς την αδιάντροπον διαγωγὴν του. ΠΕΡΙ ΥΓΕΙΑΣ.
- Σοφ. Σειρ. 30,14 Κρείσσων πτωχὸς υἰγιῆς καὶ ἰσχύων τῇ ἔξει ἢ πλούσιος μεμαστιγωμένος εἰς σῶμα αὐτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 30,14 Καλύτερος εἶναι ο υγιῆς και εὐρρωστος πτωχός, παρά ο πλούσιος ο κτυπημένος με ἀσθενείας στο σῶμα του.
- Σοφ. Σειρ. 30,15 υἰγία καὶ εὐεξία βέλτιον παντὸς χρυσίου, καὶ σῶμα εὐρωστον ἢ ὄλβος ἀμέτρητος.

- Σοφ. Σειρ. 30,15 Η υγεία και η ευεξία είναι καλύτεραι από όλους τους θησαυρούς· το εύρωστον δε σώμα είναι ανώτερον από αμέτρητα πλούτη.
- Σοφ. Σειρ. 30,16 οὐκ ἔστι πλοῦτος βελτίων ὑγείας σώματος, καὶ οὐκ ἔστιν εὐφροσύνη ὑπὲρ χαρὰν καρδίας.
- Σοφ. Σειρ. 30,16 Δεν υπάρχουν πλούτη, οσονδήποτε μεγάλα, καλύτερα από την υγείαν του σώματος· και δεν υπάρχει ανωτέρα αγαλλίασις από την χαράν της καρδίας.
- Σοφ. Σειρ. 30,17 κρείσσων θάνατος ὑπὲρ ζωὴν πικρὰν καὶ ἀνάπαυσις αἰῶνος ἢ ἀρρώστημα ἔμμονον.
- Σοφ. Σειρ. 30,17 Προτιμότερος είναι ο θάνατος από μίαν πικραμμένην ζωὴν και η αιωνία ἀνάπαυσις από μίαν ἐπίμονον και αθεράπευτον ασθένειαν.
- Σοφ. Σειρ. 30,18 ἀγαθὰ ἐκκεχυμένα ἐπὶ στόματι κεκλεισμένῳ, θέματα βρωμάτων παρακείμενα ἐπὶ τάφῳ.
- Σοφ. Σειρ. 30,18 Πλούσια εὐγευστα φαγητά, χυμένα εις στόμα, που το ἔχει κλείσει η ανορεξία, ομοιάζουν με σωρούς φαγητῶν, που ἔχουν τοποθετηθῇ ἐπάνω εις τάφον.
- Σοφ. Σειρ. 30,19 τί συμφέρει κάρπωσις εἰδώλῳ; οὔτε γὰρ ἔδεται οὔτε μὴ ὀσφρανθῇ· οὕτως ὁ ἐκδιωκόμενος ὑπὸ Κυρίου,
- Σοφ. Σειρ. 30,19 Τι ωφελοῦν φαγητά εις ἓνα ἀψυχον εἰδωλον; Διότι αὐτό οὔτε τρώγει οὔτε τα ὀσφραίνεται. Το ἴδιον συμβαίνει και με ἄνθρωπον, τον οποίον ο Κύριος ἔχει κτυπήσει με ασθένειαν.
- Σοφ. Σειρ. 30,20 βλέπων ἐν ὀφθαλμοῖς καὶ στενάζων ὥσπερ εὐνοῦχος περιλαμβάνων παρθένον καὶ στενάζων.
- Σοφ. Σειρ. 30,20 Βλέπει με τα μάτια του τα ωραία φαγητά και στενάζει, διότι δεν ἠμπορεῖ να τα ἀπολαύσῃ ὡς και ἓνας ευνούχος εναγκαλιζόμενος παρθένον στενάζει, διότι δεν ἠμπορεῖ να την ἀπολαύσῃ.
- Σοφ. Σειρ. 30,21 μὴ δῶς εἰς λύπην τὴν ψυχὴν σου καὶ μὴ θλίψης σεαυτὸν ἐν βουλῇ σου.
- Σοφ. Σειρ. 30,21 Μὴ παραδώσῃς τὴν ζωὴν σου εις λύπας και μὴ

εγκαταλείψης τον εαυτόν σου εις μαύρας και
απαισιοδόξους σκέψεις.

Σοφ. Σειρ. 30,22 εύφροσύνη καρδίας ζωή ανθρώπου, καὶ ἀγαλλίαμα
ἀνδρὸς μακροημέρευσις.

Σοφ. Σειρ. 30,22 Η άδολος χαρά της καρδιάς είναι ζωή του ανθρώπου και η
αγαλλίασις είναι μακροημέρευσις.

Σοφ. Σειρ. 30,23 ἀγάπα τὴν ψυχὴν σου καὶ παρακάλει τὴν καρδίαν σου
καὶ λύπην μακρὰν ἀπόστησον ἀπὸ σοῦ· πολλοὺς γὰρ
ἀπώλεσεν ἡ λύπη, καὶ οὐκ ἔστιν ὠφέλεια ἐν αὐτῇ.

Σοφ. Σειρ. 30,23 Να αγαπᾶς την ζωὴν σου, να παρηγορήσ την καρδίαν σου
και να διώχνης μακρὰ από σε την λύπην, διότι η λύπη
πολλοὺς ἔχει καταστρέψει· καμμία δε ὠφέλεια δεν υπάρχει
εις αυτήν.

Σοφ. Σειρ. 30,24 ζῆλος καὶ θυμὸς ἐλαττοῦσιν ἡμέρας, καὶ πρὸ καιροῦ
γῆρας ἄγει μέριμνα.

Σοφ. Σειρ. 30,24 Η ζηλοφθονία και ο θυμός ολιγοστεύουν τας ημέρας της
ζωῆς και η βασανιστική μέριμνα του βίου φέρει πρόωρα το
γῆρας.

Σοφ. Σειρ. 30,25 λαμπρὰ καρδία καὶ ἀγαθὴ ἐπὶ ἐδέσμασι τῶν βρωμάτων
αὐτῆς ἐπιμελήσεται.

Σοφ. Σειρ. 30,25 Ο καλόκαρδος και αγαθός άνθρωπος φροντίζει δια τα
φαγητά του και τα απολαμβάνει.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 31 (Μασ. 34)

Σοφ. Σειρ. 31,1 Ἀγρυπνία πλούτου ἐκτῆκει σάρκας, καὶ ἡ μέριμνα αὐτοῦ
ἀφιστᾷ ὕπνον.

Σοφ. Σειρ. 31,1 Η αὐπνία, την οποίαν προκαλεί η ανησυχία και ο φόβος δια
τον πλούτον, λυώνει το ανθρώπινον σώμα και η αγωνιώδης
μέριμνα δι' αὐτόν αφαιρεῖ τον ὕπνον.

Σοφ. Σειρ. 31,2 μέριμνα ἀγρυπνίας ἀπαιτήσιν νυσταγμόν, καὶ

ἀρρώστημα βαρὺ ἐκνήψει ὕπνος.

Σοφ. Σειρ. 31,2 Η ἀγρυπνος μέριμνα δια τον πλούτον εκδιώκει τον ὕπνον και προκαλεί ανικανοποίητον νυσταγμόν, ὅπως και ένα βαρὺ σωματικόν και ψυχικόν νόσημα αποδιώκει τον ὕπνον.

Σοφ. Σειρ. 31,3 ἐκοπίασε πλούσιος ἐν συναγωγῇ χρημάτων καὶ ἐν τῇ ἀναπαύσει ἐμπίπλεται τῶν τρυφημάτων αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 31,3 Ο πλούσιος κοπιάζει, δια να συγκεντρώνη χρήματα, στον καιρόν ὅμως της ἀναπαύσεώς του εἶναι γεμάτος ἀπὸ εκλεκτάς και ευγεύστους τροφάς.

Σοφ. Σειρ. 31,4 ἐκοπίασε πτωχὸς ἐν ἐλαττώσει βίου καὶ ἐν τῇ ἀναπαύσει ἐπιδεῆς γίνεται.

Σοφ. Σειρ. 31,4 Κοπιάζει και ο πτωχός, ο οποίος ελάχιστα ἔχει τα μέσα της συντηρήσεώς του, και ὅταν θελήση να ἀναπαυθῇ στερεῖται ἀπὸ ὅλα.

Σοφ. Σειρ. 31,5 ὁ ἀγαπῶν χρυσίον οὐ δικαιωθήσεται, καὶ ὁ διώκων διαφθοράν αὐτὸς πλησθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 31,5 Εκείνός που ἀγαπά τα χρήματα, δεν θα κατορθώση να ζήση και να φερθῇ με δικαιοσύνην. Και εκείνος που επιδιώκει το παράνομον κέρδος, επιδιώκει διαφθοράν και θα γεμίση ἀπὸ κακά.

Σοφ. Σειρ. 31,6 πολλοὶ ἐδόθησαν εἰς πτῶμα χάριν χρυσίου, καὶ ἐγενήθη ἀπώλεια αὐτῶν κατὰ πρόσωπον αὐτῶν.

Σοφ. Σειρ. 31,6 Πολλοὶ χάριν του χρυσίου ἐγίναν πτῶμα και ερείπια, και η καταστροφή των παρουσιάσθη αιφνιδία ενώπιόν των.

Σοφ. Σειρ. 31,7 ξύλον προσκόμματός ἐστι τοῖς ἐνθουσιάζουσιν αὐτῷ, καὶ πᾶς ἄφρων ἀλώσεται ἐν αὐτῷ.

Σοφ. Σειρ. 31,7 Ο χρυσὸς εἶναι ξύλον, ἐπάνω στο ὁποῖον σκοντάπτουν αυτοὶ που ἐνθουσιάζονται προς χάριν του. Καθε ασύνετος ἄνθρωπος θα συλληφθῇ εἰς τα δίκτυα των κακῶν, που προκαλεῖ ο ἀδίκος και ἀχόρταστος πλούτος.

Σοφ. Σειρ. 31,8 μακάριος πλούσιος, ὃς εὐρέθη ἄμωμος καὶ ὃς ὀπίσω χρυσίου οὐκ ἐπορεύθη·

- Σοφ. Σειρ. 31,8 Ευτυχής είναι ο πλούσιος, ο οποίος κατώρθωσε να μείνη καθαρός και ακατηγόρητος και ο οποίος δεν ετρεξε με απληστίαν οπίσω από τον χρυσόν.
- Σοφ. Σειρ. 31,9 τίς ἐστι; καὶ μακαριοῦμεν αὐτόν, ἐποίησε γὰρ θαυμάσια ἐν λαῷ αὐτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 31,9 Ποιός είναι αυτός ο ακατηγόρητος πλούσιος; Θα τον καλοτυχήσωσεν και θα τον συγχαρώμεν, διότι ἐπραξεν ἔργα θαυμαστά στον λαόν του.
- Σοφ. Σειρ. 31,10 τίς ἐδοκιμάσθη ἐν αὐτῷ καὶ ἐτελειώθη; καὶ ἔσται αὐτῷ εἰς καύχησιν. τίς ἐδύνατο παραβῆναι καὶ οὐ παρέβη, καὶ ποιῆσαι κακὰ καὶ οὐκ ἐποίησε;
- Σοφ. Σειρ. 31,10 Ποιός υπέστη την δοκιμασίαν και τους πειρασμούς του πλούτου και ευρέθη τέλειος; Τούτο θα είναι δι' αὐτόν εις καύχησιν και ἔπαινον. Ποιός εν τη επιθυμία του πλούτου ημπορούσε να παραβή το θέλημα του Θεού και δεν το παρέβη; Ημπορούσε να διαπράξη αδικίας και δεν τας διέπραξε;
- Σοφ. Σειρ. 31,11 στερεωθήσεται τὰ ἀγαθὰ αὐτοῦ, καὶ τὰς ἐλεημοσύνας αὐτοῦ ἐκδιηγῆσεται ἐκκλησία.
- Σοφ. Σειρ. 31,11 Τα αγαθά του ανθρώπου αυτού, ο οποίος δεν επλούτησε με αδικίας, θα μείνουν μόνιμα υπό την κατοχήν του· τας δε ευεργεσίας και αγαθοεργίας του θα διηγούνται πλήθη ανθρώπων.
- Σοφ. Σειρ. 31,12 Ἐπὶ τραπέζης μεγάλης ἐκάθισας, μὴ ἀνοίξης ἐπ' αὐτῆς φάρυγγά σου καὶ μὴ εἴπῃς· πολλά γε τὰ ἐπ' αὐτῆς.
- Σοφ. Σειρ. 31,12 Όταν παρακαθήσης εις ἐπίσημον πλουσίαν τράπεζαν, μη ανοίγῃς ἀχόρταστα το στόμα σου δια τα φαγητά της και μη εἴπῃς ἀπὸ μέσα σου, πολλά βέβαια φαγητά υπάρχουν ἐπάνω εις αὐτήν.
- Σοφ. Σειρ. 31,13 μνήσθητι ὅτι κακὸν ὀφθαλμὸς πονηρὸς· πονηρότερον ὀφθαλμοῦ τί ἔκτισται; διὰ τοῦτο ἀπὸ παντὸς προσώπου δακρύει.

- Σοφ. Σειρ. 31,13 Μη λησμονής ότι ο λαίμαργος οφθαλμός είναι κάτι κακόν.
Τι άλλο πονηρότερον από τον αχόρταστον οφθαλμόν
υπάρχει; Δια τούτο και κλαίει το μάτι παντός ανθρώπου,
όταν στερήται από εκείνα, που επιθυμεί.
- Σοφ. Σειρ. 31,14 οὐδ' ἐὰν ἐπιβλέψη, μὴ ἐκτείνης χεῖρα καὶ μὴ συνθλίβου
αὐτῷ ἐν τρυβλίῳ.
- Σοφ. Σειρ. 31,14 Οπου και όταν σε βλέπη το μάτι του νοικοκύρη, μη απλώσης
με λαιμαργίαν το χέρι σου και μη ρίπτεσαι στο κοινόν πιάτο
μαζή με τον νοικοκύρη, δια να αρπάξης φαγητά.
- Σοφ. Σειρ. 31,15 νόει τὰ τοῦ πλησίον ἐκ σεαυτοῦ καὶ ἐπὶ παντὶ πράγματι
διανοοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 31,15 Κρίνε τας επιθυμίας του πλησίον σου από τας ιδικάς σου
και εις κάθε τι, που θα κάμης, σκέψου πρώτον καλά.
- Σοφ. Σειρ. 31,16 φάγε ὡς ἄνθρωπος τὰ παρακείμενά σοι καὶ μὴ διαμασῶ,
μὴ μισηθῇς.
- Σοφ. Σειρ. 31,16 Φαγε ὡσάν καλοαναθρεμμένος ἄνθρωπος τα παρατιθέμενα
εις σε φαγητά, και μη μασάς τας τροφάς κατά τρόπον
αγροίκον και θορυβώδη, δια να μη σε αποστραφούν.
- Σοφ. Σειρ. 31,17 παῦσαι πρῶτος χάριν παιδείας καὶ μὴ ἀπληστεύου,
μήποτε προσκόψης·
- Σοφ. Σειρ. 31,17 Η καλή ανατροφή σου ας σε κάμη, να σταματήσης πρώτος
το φάγητόν σου και να μη φανῇς αχόρταστος, δια να μη
κτυπήσης ἄσχημα στους ἄλλους.
- Σοφ. Σειρ. 31,18 καὶ εἰ ἀνὰ μέσον πλειόνων ἐκάθισας, πρότερος αὐτῶν
μὴ ἐκτείνης τὴν χεῖρά σου. -
- Σοφ. Σειρ. 31,18 Εὰν δε παρακαθήσης εις τράπεζαν μεταξύ πολλῶν ἄλλων
συνδαιτυμόνων, μη απλώνης συ πρώτος από εκείνους το
χέρι σου.
- Σοφ. Σειρ. 31,19 Ὡς ἱκανὸν ἄνθρωπῳ πεπαιδευμένῳ τὸ ὀλίγον, καὶ ἐπὶ
τῆς κοίτης αὐτοῦ οὐκ ἀσθμαίνει.
- Σοφ. Σειρ. 31,19 Δια τον ἄνθρωπον τον κοινωνικῶς μορφωμένον εἶναι
αρκετόν και το ὀλίγον φαγητόν. Ετσι δε και στον ὕπνον του

δεν θα ασθμαίνει, όπως θα ασθμαίνει ο βαρυφορτωμένος από φαγητά.

Σοφ. Σειρ. 31,20 ὕπνος ὑγείας ἐπὶ ἐντέρῳ μετρίῳ, ἀνέστη πρωΐ, καὶ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ. πόνος ἀγρυπνίας καὶ χολέρας καὶ στρόφος μετὰ ἀνδρὸς ἀπλήστου.

Σοφ. Σειρ. 31,20 Υγιής και ευχάριστος ὕπνος υπάρχει στον άνθρωπον, που το ἐντερὸν του δεν εἶναι πολὺ γεμάτο. Όταν δε το πρωΐ αὐτὸς ἐξυπνᾷ, ἔχει καθαρὸν και ἐλεύθερον τον νουν. Ο πολυφαγὰς ὁμῶς ἄνθρωπος υποφέρει ἀπὸ πόνους και ἀγρυπνίας. Ἐχει ἐμετοὺς και κόψιμο εἰς την κοιλίαν.

Σοφ. Σειρ. 31,21 καὶ εἰ ἐβιάσθης ἐν ἐδέσμασιν, ἀνάστα μεσοπωρῶν καὶ ἀναπαύση.

Σοφ. Σειρ. 31,21 Εάν ὁμῶς ἐπιέσθης τυχόν να φάγης πολλὰ φαγητά, σταμάτα εἰς τας ὁπώρας· μη τρώγης φρούτα και εἴτσι θα δοκιμάσης ἀνάπαυσιν.

Σοφ. Σειρ. 31,22 ἄκουσόν μου, τέκνον, καὶ μὴ ἐξουδενώσης με, καὶ ἐπ' ἐσχάτων εὐρήσεις τοὺς λόγους μου· ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου γίνου ἐντρεχῆς, καὶ πᾶν ἀρρώστημα οὐ μὴ σοι ἀπαντήση.

Σοφ. Σειρ. 31,22 Ἀκουσέ με, παιδί μου, και μη καταφρονῆς τα λόγια μου. Εἰς το τέλος θα τα εὐρης ὀρθά. Εἰς ὅλας τας ἐνεργείας σου να εἶσαι προσεκτικὸς και δραστήριος, και τότε καμμία νόσος δεν θα σε καταλάβῃ.

Σοφ. Σειρ. 31,23 λαμπρὸν ἐπ' ἄρτοις εὐλογῇσει χεῖλη, καὶ μαρτυρία τῆς καλλονῆς αὐτοῦ πιστή.

Σοφ. Σειρ. 31,23 Δοξα δια τον ἄνθρωπον και ἐπαινος εκ μέρους των ἄλλων εἶναι ἡ προσφορά τροφῶν προς τους πτωχοὺς. Αὐτὴ εἶναι ἡ πλέον ἀξιόπιστος μαρτυρία τῆς καλωσύνης του.

Σοφ. Σειρ. 31,24 πονηρῶ ἐπ' ἄρτῳ διαγογγύσει πόλις, καὶ ἡ μαρτυρία τῆς πονηρίας αὐτοῦ ἀκριβής.

Σοφ. Σειρ. 31,24 Ἐναντίον ὁμῶς του τσιγγούνη, του σφιχτοχέρη στο να προσφέρῃ ἄρτους προς τους πεινῶντας, θα ἀγανακτήσῃ

ολόκληρος η πόλις και η καταμαρτυρία αυτή εναντίον της φιλαργυρίας του θα είναι ακριβής και αξιόπιστος.

Σοφ. Σειρ. 31,25 Ἐν οἴνῳ μὴ ἀνδρίζου, πολλοὺς γὰρ ἀπώλεσεν ὁ οἶνος.

Σοφ. Σειρ. 31,25 Μὴ κάνης το παλληκάρι εἰς τὴν οἰνοποσίαν, διότι ἡ μέθη ἔχει καταστρέψει πολλοὺς.

Σοφ. Σειρ. 31,26 κάμιнос δοκιμάζει στόμωμα ἐν βαφῇ, οὕτως οἶνος καρδίας ἐν μάχῃ ὑπερηφάνων.

Σοφ. Σειρ. 31,26 Το καμίνι δοκιμάζει τὴν ἀντοχήν τοῦ χάλυβος, ἀφοῦ αὐτός πυρακτωμένος βυθισθῇ στο νερό. Ἐτσι καὶ τὸ κρασί βάλλει εἰς δοκιμασίαν τὰς καρδίας τῶν ἐγωϊστῶν, ὅταν μάλιστα αὐτοὶ ἔλθουν εἰς φιλονεικίας.

Σοφ. Σειρ. 31,27 ἔπισον ζωῆς οἶνος ἀνθρώπῳ, ἐὰν πίνῃς αὐτὸν μέτρῳ αὐτοῦ. τίς ζωὴ ἐλασσομένῳ οἴνῳ; καὶ αὐτὸς ἔκτισται εἰς εὐφροσύνην ἀνθρώποις.

Σοφ. Σειρ. 31,27 Ὑποβοηθεῖ τὴν υγιάν καὶ ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου ὁ οἶνος, ὅταν πίνεται με μέτρον. Ποιὰ δε εἶναι ἡ ζωὴ ἐκείνου, ὁ ὁποῖος στερεῖται ἀπὸ το κρασί; Ὁ οἶνος ἔχει γίνεῖ δια νὰ ευφραίνῃ τοὺς ἀνθρώπους.

Σοφ. Σειρ. 31,28 ἀγαλλίαμα καρδίας καὶ εὐφροσύνη ψυχῆς οἶνος πινόμενος ἐν καιρῷ αὐτάρκης.

Σοφ. Σειρ. 31,28 Ἀγαλλίασις καρδίας καὶ χαρὰ τῆς ζωῆς εἶναι ὁ οἶνος, πὺ πίνεται, ὅταν καὶ ὅσον πρέπει.

Σοφ. Σειρ. 31,29 πικρία ψυχῆς οἶνος πινόμενος πολὺς ἐν ἐρεθισμῷ καὶ ἀντιπτώματι.

Σοφ. Σειρ. 31,29 Πικρία ὁμῶς καὶ ταραχὴ τῆς ψυχῆς εἶναι ὁ οἶνος, ὅταν πίνεται εἰς μεγάλην ποσότητα, δημιουργεῖ ἐξερεθισμοὺς καὶ ἀντεγκλήσεις μεταξύ τῶν ἀνθρώπων.

Σοφ. Σειρ. 31,30 πληθύνει μέθη θυμὸν ἄφρονος εἰς πρόσκομμα, ἐλαττῶν ἰσχὺν καὶ προσποιῶν τραύματα.

Σοφ. Σειρ. 31,30 Ἡ μέθη μεγαλῶνει τὸν θυμὸν τοῦ ἀσυνέτου ἀνθρώπου, ὥστε νὰ ἐρχεται εἰς συγκρούσεις με τοὺς ἄλλους, μειώνει τὴν σωματικὴν τοῦ δύναμιν καὶ προξενεῖ τραύματα.

Σοφ. Σειρ. 31,31 ἔν συμποσίῳ οἴνου μὴ ἐλέγξης τὸν πλησίον καὶ μὴ ἐξουδενώσης αὐτὸν ἐν εὐφροσύνῃ αὐτοῦ· λόγον ὀνειδισμοῦ μὴ εἴπῃς αὐτῷ, καὶ μὴ αὐτὸν θλίψῃς ἐν ἀπαιτήσῃ.

Σοφ. Σειρ. 31,31 Εἰς σομπόσιον, ὅπου πολὺς προσφέρεται καὶ καταναλίσκεται ὁ οἶνος, μὴ ἐλέγξης τὸν παρακαθήμενόν σου· μὴ τὸν θίξης καὶ μὴ τὸν προσβάλῃς, ὅταν εὐρίσκεται εἰς ευθυμίαν. Λόγον υβριστικόν μὴ τοῦ εἰπῇς καὶ μὴ τὸν στενοχωρήσῃς με ἀκαίρους ἀπαιτήσεις σου.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 32 (Μασ. 35)

ΠΕΡΙ ΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΥΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΟΣΙΟΥ

Σοφ. Σειρ. 32,1 Ἐγούμενόν σε κατέστησαν; μὴ ἐπαίρου· γίνου ἐν αὐτοῖς ὡς εἷς ἐξ αὐτῶν, φρόντισον αὐτῶν καὶ οὕτω κάθισον.

Σοφ. Σειρ. 32,1 Σε ὥρισαν προῖστάμενον τοῦ συμποσίου; Μὴ υπερηφανεύεσαι δι' αὐτό. Να εἶσαι, ὡσάν ἓνας ἀπὸ τοὺς συνδαιτυμόνας μεταξὺ αὐτῶν. Φρόντισε δι' αὐτοὺς καὶ ἔπειτα κάθισε μαζὴ τῶν εἰς τὴν τράπεζαν.

Σοφ. Σειρ. 32,2 καὶ πᾶσαν τὴν χρεῖαν σου ποιήσας ἀνάπεσε, ἵνα εὐφρανθῇς δι' αὐτοὺς καὶ εὐκοσμίας χάριν λάβῃς στέφανον.

Σοφ. Σειρ. 32,2 Ὅταν δε εκπληρώσῃς ὅλας τὰς υποχρεώσεις σου ὡς συμποσιάρχου, τότε παρακάθισε μαζὴ τῶν εἰς τὴν τράπεζαν, δια να εὐφρανθῇς καὶ συ. Θα λάβῃς δε ἀπὸ αὐτοὺς δια τὴν καλὴν οργάνωσιν τῆς τραπέζης στέφανον ευχαριστίας.

Σοφ. Σειρ. 32,3 λάλησον, πρεσβύτερε, πρέπει γάρ σοι, ἐν ἀκριβεῖ ἐπιστήμῃ καὶ μὴ ἐμποδίσῃς μουσικά.

Σοφ. Σειρ. 32,3 Σὺ, ὡσάν μεγαλύτερος που εἶσαι, ομίλησον, διότι αὐτό

αρμόζει εις σέ. Ειπέ όμως με ορθοφροσύνην αληθινά πράγματα, χωρίς να παρατείνης επί πολύ την ομιλίαν σου και εμποδίζεις έτσι την μουσικήν.

Σοφ. Σειρ. 32,4 ὅπου ἀκρόαμα, μὴ ἐκχέης λαλίαν καὶ ἀκαίρως μὴ σοφίζου.

Σοφ. Σειρ. 32,4 Όταν ακούεται η μουσική, συ μη ομιλής πολλά και επί πολύ, και μη θέλης να παρουσιάσης την σοφίαν σου εις ακατάλληλον ώραν.

Σοφ. Σειρ. 32,5 σφραγίς ἄνθρακος ἐπὶ κόσμῳ χρυσῷ, σύγκριμα μουσικῶν ἐν συμποσίῳ οἴνου.

Σοφ. Σειρ. 32,5 Όπως το χρυσό δακτυλίδι σφραγίδος με το πολύτιμο ρουμπίνι, έτσι είναι και η συναυλία των μουσικών οργάνων στο συμπόσιον με τον οἶνον.

Σοφ. Σειρ. 32,6 ἐν κατασκευάσματι χρυσῷ σφραγίς σμαράγδου, μέλος μουσικὸν ἐφ' ἡδεῖ οἴνῳ.

Σοφ. Σειρ. 32,6 Όπως το δακτυλίδι- σφραγίς, κατασκευασμένον από τον χρυσόν και κοσμημένον με σμάραγδον, έτσι και η μελωδία με τον ευχάριστον οἶνον.

Σοφ. Σειρ. 32,7 Λάλησον, νεανίσκε, εἰ χρεία σου, μόλις δις ἐὰν ἐπερωτηθῇς·

Σοφ. Σειρ. 32,7 Και συ, νέε, που συμμετέχεις στο συμπόσιον, εἴαν αισθανθῇς την ανάγκην, ομίλησε, μέχρι δύο όμως φορές και εἴαν ερωτηθῇς.

Σοφ. Σειρ. 32,8 κεφαλαίωσον λόγον, ἐν ὀλίγοις πολλά· γίνου ὡς γινώσκων καὶ ἄμα σιωπῶν.

Σοφ. Σειρ. 32,8 Συγκεφαλαίωσε αυτά, που είπες και μάθε να λέγης πολλά δι' ὀλίγων. Γινε άνθρωπος, ο οποίος γνωρίζει πολλά και συγχρόνως έχει μάθει να σιωπά.

Σοφ. Σειρ. 32,9 ἐν μέσῳ μεγιστάνων μὴ ἐξισάζου καὶ ἐτέρου λέγοντος μὴ πολλά ἀδολέσχει.

Σοφ. Σειρ. 32,9 Όταν ευρίσκεσαι εν μέσω αρχόντων και ανωτέρων σου, μη συμπεριφέρεσαι ὡσάν ἴσος προς αυτούς. Και όταν ο ἄλλος

- ομιλή, συ μη φλυαρής, αλλά μείνε σοβαρός.
- Σοφ. Σειρ. 32,10 πρὸ βροντῆς κατασπεύδει ἀστραπή, καὶ πρὸ αἰσχυνηροῦ προελεύσεται χάρις.
- Σοφ. Σειρ. 32,10 Ὡς εμπρὸς ἀπὸ τὴν βροντὴν προηγείται ἡ ἀστραπή, ἔτσι ἡ χάρις τῆς αἰδοῦς καὶ τῆς σεμνότητος προηγείται ἀπὸ τὸν εντροπαλὸν νέον.
- Σοφ. Σειρ. 32,11 ἐν ὥρᾳ ἐξεγείρου καὶ μὴ οὐράγει, ἀπότρεχε εἰς οἶκον καὶ μὴ ῥαθύμει·
- Σοφ. Σειρ. 32,11 Σηκω ἀπὸ τὸ τραπέζι εγκαίρως, να μὴ μείνης τελευταῖος· πῆγαινε σύντομα στὸν οἶκον σου καὶ μὴ περιπλανᾶσαι ραθύμως στὸς δρόμους.
- Σοφ. Σειρ. 32,12 ἐκεῖ παῖζε καὶ ποιεῖ τὰ ἐνθυμήματά σου καὶ μὴ ἀμάρτης λόγῳ ὑπερηφάνῳ.
- Σοφ. Σειρ. 32,12 Ἐκεῖ διασκέδασε, κάμε ὅ,τι σε ευχαριστεῖ. Πρόσεξε ὁμως, να μὴ αμαρτήσης με κανένα υπερήφανον λόγον.
- Σοφ. Σειρ. 32,13 καὶ ἐπὶ τούτοις εὐλόγησον τὸν ποιήσαντά σε καὶ μεθύσκοντά σε ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν αὐτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 32,13 Ἐπὶ πάσι δε τούτοις δοξολόγησε τὸν Πλάστην σου, διότι αὐτός σου δίδει με αφθονίαν ὅλα τα ἀγαθὰ του.
- Σοφ. Σειρ. 32,14 Ὁ φοβούμενος Κύριον ἐκδέξεται παιδείαν, καὶ οἱ ὀρθρίζοντες εὐρήσουσιν εὐδοκίαν.
- Σοφ. Σειρ. 32,14 Ἐκεῖνος που φοβεῖται τὸν Κύριον, θα δεχθῇ ὅπωςδήποτε ἐκ μέρους τοῦ Κυρίου τὴν ὀρθὴν αγωγὴν καὶ μὀρφωσιν. Καὶ ὅσοι ἀπὸ πρωῒας ἐξυπνοῦν, δια να ἐπικοινωνήσουν με τὸν Κύριον, θα εὕρουν ευμένειαν καὶ καλωσύνην ἀπὸ αὐτόν.
- Σοφ. Σειρ. 32,15 ὁ ζητῶν νόμον ἐμπλησθήσεται αὐτοῦ, καὶ ὁ ὑποκρινόμενος σκανδαλισθήσεται ἐν αὐτῷ.
- Σοφ. Σειρ. 32,15 Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἐπιζητεῖ να γνωρίσῃ καὶ να ἐφαρμόσῃ τὸν θεῖον νόμον, θα χορτάσῃ ἀπὸ τὴν γνώσιν καὶ τὴν ἐφαρμογὴν του. Ὁποῖος ὁμως ὑποκρίνεται ὅτι τὸν τηρεῖ, θα σκοντάψῃ ἐπάνω εἰς αὐτόν καὶ θα πέσῃ.
- Σοφ. Σειρ. 32,16 οἱ φοβούμενοι Κύριον εὐρήσουσι κρίμα καὶ δικαιώματα

ὥς φῶς ἐξάψουσιν.

Σοφ. Σειρ. 32,16 Οσοι φοβούνται τον Κυριον, θα δικαιωθούν και θα λάμπουν
ὡσάν φως τα δίκαιά των και αι δίκαιαι πράξεις των.

Σοφ. Σειρ. 32,17 ἄνθρωπος ἀμαρτωλὸς ἐκκλίνει ἐλεγμὸν καὶ κατὰ τὸ
θέλημα αὐτοῦ εὐρήσει σύγκριμα.

Σοφ. Σειρ. 32,17 Ο αμαρτωλὸς ἄνθρωπος ἀποφεύγει τοὺς ἐλέγχους και, δια
να ἀκολουθῇ τὸ θέλημά του, εὐρίσκει πάντοτε δικαιολογίας.

Σοφ. Σειρ. 32,18 Ἄνὴρ βουλῆς οὐ μὴ παρίδῃ διανόημα, ἀλλότριος καὶ
ὕπερῆφανος οὐ καταπτῆξει φόβον, καὶ μετὰ τὸ ποιῆσαι
μετ' αὐτοῦ ἄνευ βουλῆς.

Σοφ. Σειρ. 32,18 Ο συνετὸς και νοήμων ἄνθρωπος δεν παραγνωρίζει μίαν
καλὴν συμβουλὴν. Ο ἀσεβὴς ὅμως και υπερήφανος δεν
πτοεῖται αὐτὸ κανένα ιερὸν φόβον. Ἀκόμη δε και μετὰ την
ἀσύνετον και αμαρτωλὴν πράξιν του δεν διδάσκεται και δεν
συνετίζεται.

Σοφ. Σειρ. 32,19 ἄνευ βουλῆς μηθὲν ποιήσης καὶ ἐν τῷ ποιῆσαί σε μὴ
μεταμελοῦ.

Σοφ. Σειρ. 32,19 Χωρὶς προηγουμένως να σκεφθῇς, να μη πράξης τίποτε και
ἐτσι δεν θα μετανοήσης ἀργότερα δια την πράξιν σου.

Σοφ. Σειρ. 32,20 ἐν ὁδῷ ἀντιπτώματος μὴ πορεύου καὶ μὴ προσκόψῃς ἐν
λίθῳδεσι.

Σοφ. Σειρ. 32,20 Εἰς δρόμον, ὅπου υπάρχουν λίθοι προσκόμματος, παγίδες
πτώσεως εἰς ἀμαρτίαν, μη βαδίζῃς, δια να μη σκοντάψῃς
στους λίθους.

Σοφ. Σειρ. 32,21 μὴ πιστεύῃς ἐν ὁδῷ ἀπροσκόπῳ,

Σοφ. Σειρ. 32,21 Και ἐκεῖ ἀκόμη, που δεν βλέπεις ἐμπόδια, μη ἔχῃς
ἐμπιστοσύνην και μη ξεθαρρεύεσαι.

Σοφ. Σειρ. 32,22 καὶ ἀπὸ τῶν τέκνων σου φύλαξαι.

Σοφ. Σειρ. 32,22 και ἀπὸ αὐτὰ ἀκόμη τα παιδιὰ σου πρόσεχε.

Σοφ. Σειρ. 32,23 ἐν παντὶ ἔργῳ πίστευε τῇ ψυχῇ σου, καὶ γὰρ τοῦτὸ ἐστὶ
τήρησις ἐντολῶν.

Σοφ. Σειρ. 32,23 Δια κάθε καλὸν ἔργον, που πράττεις, να ἔχῃς ψυχικόν

σθένος και πεποίθησιν. Αυτό άλλωστε είναι τήρησις και
απαίτησις των θείων εντολών.

Σοφ. Σειρ. 32,24 ὁ πιστεύων νόμῳ προσέχει ἐντολαῖς, καὶ ὁ πεποιθὼς
Κυρίῳ οὐκ ἐλαττωθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 32,24 Εκείνος που πιστεύει στον νόμον του Θεού, προσέχει τας
θείας εντολάς· και εκείνος, ο οποίος στηρίζει την
πεποίθησίν του στον Κυριον, δεν θα χάση, αλλά θα κερδίση
και θα προοδεύση.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 33 (Μασ. 36)

Σοφ. Σειρ. 33,1 Τῷ φοβουμένῳ Κύριον οὐκ ἀπαντήσῃ κακόν, ἀλλ' ἐν
πειρασμῷ καὶ πάλιν ἐξελεῖται.

Σοφ. Σειρ. 33,1 Εκείνον που φοβεῖται τον Κυριον, δεν θα τον συναντήσουν
κακά. Και εἰάν περιπέσῃ εἰς κανένα πειρασμόν, ο Κυριος θα
τον γλυτώσῃ ἀπὸ αὐτόν.

Σοφ. Σειρ. 33,2 ἀνὴρ σοφὸς οὐ μισήσῃ νόμον, ὁ δὲ ὑποκρινόμενος ἐν
αὐτῷ, ὡς ἐν καταιγίδι πλοῖον.

Σοφ. Σειρ. 33,2 Ο συνετὸς ἄνθρωπος δεν αποστρέφεται τον θείον νόμον.
Εκείνος ὅμως που υποκρίνεται ὅτι τον σέβεται και δεν τον
τηρεῖ, ομοιάζει με πλοῖον εἰς καταιγίδα.

Σοφ. Σειρ. 33,3 ἄνθρωπος συνετὸς ἐμπιστεύσῃ νόμῳ, καὶ ὁ νόμος αὐτῷ
πιστὸς ὡς ἐρώτημα δῆλων.

Σοφ. Σειρ. 33,3 Ο συνετὸς ἄνθρωπος θα δώσῃ πλήρη ἐμπιστοσύνην στον
θείον νόμον. Ο θείος νόμος θα εἶναι δι' αὐτόν ἀξιόπιστος,
αυθεντικός, δῆλωσις τῆς ἀληθείας και ἀπάντησις ἐπὶ των
ερωτήσεων και ἀποριῶν του.

Σοφ. Σειρ. 33,4 ἐτοίμασον λόγον καὶ οὕτως ἀκουσθήσῃ, σύνδησον
παιδείαν καὶ ἀποκρίθητι.

Σοφ. Σειρ. 33,4 Ετοίμασε τον λόγον σου και κατόπιν ομίλησε ἔτσι δε και θα
σε ἀκούσουν με προσοχήν οἱ ἄλλοι. Επικαλέσου και

σύνδεσε τας γνώσεις και την μόρφωσίν σου, και έπειτα
δώσε απάντησιν.

Σοφ. Σειρ. 33,5 τροχός αμάξης σπλάγχνα μωροῦ, καὶ ὡς ἄξων
στρεφόμενος ὁ διαλογισμὸς αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 33,5 Τα αισθήματα και τα νοήματα του μωρού είναι ασταθή και
εναλλασσόμενα σαν τον κυλιόμενον τροχόν της αμάξης.
Οπως ο περιστρεφόμενος τροχός της αμάξης, έτσι είναι και
αι σκέψτου μωρού.

Σοφ. Σειρ. 33,6 ἵππος εἰς ὀχείαν ὡς φίλος μωκός, ὑποκάτω παντὸς
ἐπικαθημένου χρεμετίζει.

Σοφ. Σειρ. 33,6 Ο τους πάντας και τα πάντα περιγελών και εμπαίζων φίλος
ομοιάζει με επιβήτορα ἵππον ευρισκόμενον εις ερεθισμόν, ο
οποῖος χρεμετίζει οποιονδήποτε επιβάτην και αν ἔχη επάνω
του.

Σοφ. Σειρ. 33,7 Διατί ἡμέρα ἡμέρας ὑπερέχει, καὶ πᾶν φῶς ἡμέρας
ένιαυτοῦ ἀφ' ἡλίου;

Σοφ. Σειρ. 33,7 Διατί η μία ημέρα διαφέρει κατά την διάρκειαν από την
άλλην, μολονότι ὅλον το φως της ημέρας προέρχεται από
τον αὐτόν ἡλίον καθ' ὅλον το διάστημα του ἔτους;

Σοφ. Σειρ. 33,8 ἐν γνώσει Κυρίου διεχωρίσθησαν, καὶ ἡλλοίωσε καιροὺς
καὶ ἐορτάς·

Σοφ. Σειρ. 33,8 Δια της σοφίας του Κυρίου εξεχώρισεν η μία ημέρα από την
άλλην, ο οποίος Κυριος και διαφοροποίησε τας εποχάς και
καθώρισε τας εορτάς.

Σοφ. Σειρ. 33,9 ἀπ' αὐτῶν ἀνύψωσε καὶ ἡγίασε καὶ ἐξ αὐτῶν ἔθηκεν εἰς
ἀριθμὸν ἡμερῶν.

Σοφ. Σειρ. 33,9 Μερικὰς από τας ημέρας τας ανύψωσε και τας καθιέρωσεν
ως εορτασίμους. Τας δε άλλας ὠρισεν ως καθημερινάς,
διακρινομένας μεταξύ των από μίαν απλήν ἀρίθμησιν.

Σοφ. Σειρ. 33,10 καὶ ἄνθρωποι πάντες ἀπὸ ἐδάφους, καὶ ἐκ γῆς ἐκτίσθη
Ἀδάμ.

Σοφ. Σειρ. 33,10 Ολοι οι ἄνθρωποι προέρχονται από το αὐτό χῶμα, από την

γην. Από την γην επίσης επλάσθη και ο πρωτόπλαστος Αδάμ.

Σοφ. Σειρ. 33,11 ἐν πλήθει ἐπιστήμης Κύριος διεχώρισεν αὐτοὺς καὶ ἡλλοίωσε τὰς ὁδοὺς αὐτῶν.

Σοφ. Σειρ. 33,11 Ο Κυριος, δια της πανσοφίας του, εξεχώρισε τους ανθρώπους και τα ἔθνη μεταξύ των, και εδιαφοροποίησε τους δρόμους της ζωής των.

Σοφ. Σειρ. 33,12 ἐξ αὐτῶν εὐλόγησε καὶ ἀνύψωσε καὶ ἐξ αὐτῶν ἡγίασε, καὶ πρὸς αὐτὸν ἤγγισεν· ἀπ' αὐτῶν κατηράσατο καὶ ἐταπείνωσε καὶ ἀνέστρεψεν αὐτοὺς ἀπὸ στάσεως αὐτῶν.

Σοφ. Σειρ. 33,12 Μερικούς από τους ανθρώπους τους ευλόγησε, τους εδόξασε, τους ανέδειξεν εκλεκτούς και διέταξε να πλησιάσουν προς αὐτόν, δια να τον υπηρετούν. Άλλους από τους ανθρώπους τους κατηράσθη, τους εταπείνωσε, τους ἀνέτρεψεν ἀπὸ τὰς υψηλὰς και ισχυρὰς θέσεις, που κατεῖχαν.

Σοφ. Σειρ. 33,13 ὥς πηλὸς κεραμέως ἐν χειρὶ αὐτοῦ -πᾶσαι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ κατὰ τὴν εὐδοκίαν αὐτοῦ-, οὕτως ἄνθρωποι ἐν χειρὶ τοῦ ποιήσαντος αὐτοὺς ἀποδοῦναι αὐτοῖς κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 33,13 Όπως ο πηλός εις τα χέρια του κεραμέως, ο οποίος τον μορφοποιεί σύμφωνα με την ευχαρίστησίν του, έτσι και οι ἄνθρωποι εἶναι εις τα χέρια του δημιουργοῦ των, ο οποίος και ανταποδίδει εις αυτούς κατὰ τὴν δικαίαν κρίσιν του.

Σοφ. Σειρ. 33,14 ἀπέναντι τοῦ κακοῦ τὸ ἀγαθὸν καὶ ἀπέναντι τοῦ θανάτου ἡ ζωὴ· οὕτως ἀπέναντι εὐσεβοῦς ἀμαρτωλός.

Σοφ. Σειρ. 33,14 Παραπλεύρως ἀπὸ το κακὸν ὑπάρχει το ἀγαθόν· παραπλεύρως ἀπὸ τον θάνατον ὑπάρχει ἡ ζωὴ. Ετσι και παραπλεύρως ἀπὸ τον ευσεβή ὑπάρχει ο αμαρτωλός.

Σοφ. Σειρ. 33,15 καὶ οὕτως ἔμβλεψον εἰς πάντα τὰ ἔργα τοῦ Ὑψίστου, δύο δύο, ἐν κατέναντι τοῦ ἐνός.

- Σοφ. Σειρ. 33,15 Ετσι βλέπε προσεκτικῶς και παρατήρει ὅλα τα ἔργα του Υψίστου. Δυο δύο, το ένα ἀπέναντι του ἄλλου.
- Σοφ. Σειρ. 33,16 Κἀγὼ ἔσχατος ἡγρύπνησα ὡς καλαμῶμενος ὀπίσω τρυγητῶν·
- Σοφ. Σειρ. 33,16 Εγὼ τελευταῖος ἀπὸ τους σοφοὺς ἦλθα. Ηγρύπνησα δια την μελέτην της σοφίας, σαν ἓνας τσαμπιδολόγος, που ἔρχεται ὕστερα ἀπὸ τους τρυγητὰς του ἀμπελιοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 33,17 ἐν εὐλογίᾳ Κυρίου ἔφθασα καὶ ὡς τρυγῶν ἐπλήρωσα ληνόν.
- Σοφ. Σειρ. 33,17 Ο Θεὸς ὁμως με ηυλόγησε και ἐγέμισα το πατητήρι μου ἀπὸ σταφύλια, ὡσὰν κανονικὸς τρυγητής.
- Σοφ. Σειρ. 33,18 κατανοήσατε ὅτι οὐκ ἐμοὶ μόνῳ ἐκοπίασα, ἀλλὰ πᾶσι τοῖς ζητοῦσι παιδεῖαν.
- Σοφ. Σειρ. 33,18 Προσέξετε και μάθετε, ὅτι ἐγὼ δεν ἐκοπίασα δια τον εαυτὸν μου μόνον, ἀλλὰ και δι' ὅλους ἐκείνους, οἱ οἱποῖοι ἐπιθυμοῦν και ἐπιζητοῦν μὸρφωσιν και σοφίαν.
- Σοφ. Σειρ. 33,19 ἀκούσατέ μου, μεγιστάνες λαοῦ, καὶ οἱ ἡγούμενοι ἐκκλησίας, ἐνωτίσασθε·
- Σοφ. Σειρ. 33,19 Ἀρχοντες και ἐπίσημοι του λαοῦ, ἀκούσατέ με· προϊστάμενοι εἰς συγκεντρώσεις ἀνθρώπων, δώστε προσοχή εἰς τα λόγια μου.
- Σοφ. Σειρ. 33,20 υἱῷ καὶ γυναικί, ἀδελφῷ καὶ φίλῳ μὴ δῶς ἐξουσίαν ἐπὶ σὲ ἐν ζωῇ σου· καὶ μὴ δῶς ἐτέρῳ τὰ χρήματά σου, ἵνα μὴ μεταμεληθεῖς δέῃ περὶ αὐτῶν.
- Σοφ. Σειρ. 33,20 Μὴ δώσης το δικαίωμα να σε ἐξουσιάσῃ, εφ' ὅσον ζῆς οὔτε το παιδί σου, οὔτε ἡ σύζυγός σου, οὔτε ὁ ἀδελφός σου, οὔτε ὁ φίλος σου. Μὴ δώσης εἰς ἄλλον τα χρήματά σου, δια να μὴ μεταμεληθῇς ὕστερον και παρακαλῇς ματαίως δι' αὐτά.
- Σοφ. Σειρ. 33,21 ἕως ἔτι ζῆς καὶ πνοὴ ἐν σοί, μὴ ἀλλάξῃς σεαυτὸν πάσῃ σαρκί.
- Σοφ. Σειρ. 33,21 Ἐως ὅτου ζῆς και ἀναπνέεις, μὴ μεταβιβάξῃς την ἐλευθερίαν σου και την περιουσίαν σου εἰς κανένα ἄλλον ἄνθρωπον.

- Σοφ. Σειρ. 33,22 κρείσσων γάρ ἐστι τὰ τέκνα δεηθῆναί σου ἢ σέ
ἐμβλέπειν εἰς χεῖρας υἱῶν σου.
- Σοφ. Σειρ. 33,22 Διότι εἶναι προτιμότερον τα τέκνα σου να ἔχουν την
ανάγκην σου και να σε παρακαλοῦν, παρά συ να
προσβλέπης εις τα χέρια των τέκνων σου, μήπως και σου
δώσουν τίποτε.
- Σοφ. Σειρ. 33,23 ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου γίνου ὑπεράγων, μὴ δῶς μῶμον
ἐν τῇ δόξῃ σου.
- Σοφ. Σειρ. 33,23 Εἰς ὅλα τα ἔργα να εἶσαι συ ο κύριος· φρόντισε μόνον να μη
προσάψης μομφήν εις την υπόληψίν σου.
- Σοφ. Σειρ. 33,24 ἐν ἡμέρᾳ συντελείας ἡμερῶν ζωῆς σου καὶ ἐν καιρῷ
τελευτῆς διάδος κληρονομίαν. ΠΕΡΙ ΔΟΥΛΩΝ. -
- Σοφ. Σειρ. 33,24 Οταν ὁμως τελειώσουν αι ἡμέραι της ζωῆς σου και
πρόκειται να εκδημήσης ἀπὸ τον κόσμον αὐτόν, με
διαθήκην τακτοποίησε εις ποίους θα δώσης την
κληρονομίαν. ΠΕΡΙ ΔΟΥΛΩΝ.
- Σοφ. Σειρ. 33,25 Χορτάσματα καὶ ῥάβδος καὶ φορτία ὄνῳ, ἄρτος καὶ
παιδεία καὶ ἔργον οἰκέτη.
- Σοφ. Σειρ. 33,25 Εἰς τον ὄνον δώσε τροφάς, ραβδισμούς και φορτίον· στον
υπηρέτην σου δώσε ἄρτον, διαπαιδαγώγησιν με
αυστηρότητα και εργασίαν.
- Σοφ. Σειρ. 33,26 ἔργασαι ἐν παιδί, καὶ εὐρήσεις ἀνάπαυσιν· ἄνες χεῖρας
αὐτῷ, καὶ ζητήσῃ ἐλευθερίαν.
- Σοφ. Σειρ. 33,26 Δώσε εργασίαν στον υπηρέτην σου και ἔτσι θα εὐρης συ την
ἡσυχίαν σου. Αν ὁμως δώσης ἀνεσιν εις τα χέρια του, αὐτός
θα σου ζητήσῃ πλήρη την ελευθερίαν του.
- Σοφ. Σειρ. 33,27 ζυγὸς καὶ ἱμᾶς κάμπουσι τράχηλον, καὶ οἰκέτη
κακούργῳ στρέβλαι καὶ βάσανοι.
- Σοφ. Σειρ. 33,27 Οπως ο ζυγὸς και τα λουριά κάμπουν τον τράχηλον των
ζώων, ἔτσι και τον κακὸν υπηρέτην εξαναγκάζουν εις
υποταγήν τα βασανιστικά ὄργανα και αι τιμωρίαι.
- Σοφ. Σειρ. 33,28 ἔμβαλε αὐτόν εἰς ἐργασίαν. ἵνα μὴ ἀργῇ, πολλὴν γὰρ

κακίαν ἐδίδαξεν ἢ ἀργία.

- Σοφ. Σειρ. 33,28 Βαλε τον εις εργασίαν, δια να μη μένη αργός, διότι η αργία είναι διδάσκαλος εις πολλάς κακίας.
- Σοφ. Σειρ. 33,29 εἰς ἔργα κατάστησον, καθὼς πρέπει αὐτῷ, κἂν μὴ πειθαρχῇ, βάρυνον τὰς πέδας αὐτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 33,29 Βαλε τον και υποχρέωσε τον εις έργα, που ταιριάζουν εις αυτόν. Αν δε δεν πειθαρχήση, δέσε με βαρειές αλυσίδες τα πόδια του.
- Σοφ. Σειρ. 33,30 καὶ μὴ περισσεύσης ἐν πάσῃ σαρκί, καὶ ἄνευ κρίσεως μὴ ποιήσης μηδέν.
- Σοφ. Σειρ. 33,30 Ἀλλά μη εἶσαι υπερβολικὰ απαιτητικὸς ἀπέναντι ουδενός και χωρίς ορθοφροσύνην να μη πράττης τίποτε.
- Σοφ. Σειρ. 33,31 εἰ ἔστι σοι οἰκέτης, ἔστω ὡς σύ, ὅτι ἐν αἵματι ἐκτήσω αὐτόν.
- Σοφ. Σειρ. 33,31 Ἐάν ἔχῃς δούλον, να συμπεριφέρεσαι προς αὐτόν, ὅπως προς τον εαυτόν σου. Διότι με το αἷμα σου τον ἀπέκτησες.
- Σοφ. Σειρ. 33,32 εἰ ἔστι σοι οἰκέτης, ἄγε αὐτόν ὡς ἀδελφόν, ὅτι ὡς ἡ ψυχὴ σου ἐπιδεήσεις αὐτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 33,32 Ἐάν ἔχῃς δούλον, να συμπεριφέρεσαι ἀπέναντί του ὡς προς ἀδελφόν, διότι ἔχεις την ἀνάγκην του, ὅπως ἀνάγκην ἔχεις και της ζωῆς σου.
- Σοφ. Σειρ. 33,33 ἐὰν κακώσης αὐτόν καὶ ἀπάρας ἀποδρᾷ, ἐν ποίᾳ ὁδῷ ζητήσεις αὐτόν;
- Σοφ. Σειρ. 33,33 Ἐάν τον κακομεταχειρισθῇς, σηκωθῇ δε αὐτός και φύγη, εις ποῖον δρόμον θα τρέξῃς να τον αναζητήσης και τον εὔρης;

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 34 (Μασ. 31)

- Σοφ. Σειρ. 34,1 Κεναὶ ἐλπίδες καὶ ψευδεῖς ἀσυνέτῳ ἀνδρί, καὶ ἐνύπνια ἀναπτεροῦσιν ἄφρονας.
- Σοφ. Σειρ. 34,1 Ματαίας και απατηλὰς ἐλπίδας τρέφει ο ασύνετος

- άνθρωπος. Και τα όνειρα δίδουν πτερὰ στους μωρούς.
Σοφ. Σειρ. 34,2 ὥς δρασσόμενος σκιᾶς καὶ διώκων ἄνεμον, οὕτως ὁ ἐπέχων ἐνυπνίοις.
- Σοφ. Σειρ. 34,2 Εκείνος που δίδει προσοχήν εις τα όνειρα, ομοιάζει με εκείνον που προσπαθεί να αρπάξη την σκιάν του, και τρέχει δια να συλλάβη τον άνεμον.
- Σοφ. Σειρ. 34,3 τοῦτο κατὰ τούτου ὄρασις ἐνυπνίων, κατέναντι προσώπου ὁμοίωμα προσώπου.
- Σοφ. Σειρ. 34,3 Καθρέπτης και όνειρα είναι πράγματα όμοια. Το όνειρον είναι ο,τι η εικὼν προσώπου εμπρός εις ένα κάτοπτρον.
- Σοφ. Σειρ. 34,4 ἀπὸ ἀκαθάρτου τί καθαρισθήσεται; καὶ ἀπὸ ψευδοῦς τί ἀληθεύσει;
- Σοφ. Σειρ. 34,4 Από ένα ακάθαρτον πράγμα η πρόσωπον ημπορεί να προέλθη τίποτε καθαρὸν; Και από κάτι, που είναι ψευδές, ημπορεί να προέλθη κάτι το αληθινόν;
- Σοφ. Σειρ. 34,5 μαντεῖαι καὶ οἰωνισμοὶ καὶ ἐνύπνια μάταιά ἐστι, καὶ ὡς ὠδινούσης φαντάζεται καρδία.
- Σοφ. Σειρ. 34,5 Αι μαντεῖαι, αι οἰωνοσκοπίαι και τα όνειρα είναι μάταια πράγματα. Ομοιάζουν με εξημμένας ονειροπολήσεις γυναικός, η οποία ευρίσκεται υπό τας ὠδίνας του τοκετού.
- Σοφ. Σειρ. 34,6 ἐὰν μὴ παρὰ Ὑψίστου ἀποσταλῇ ἐν ἐπισκοπῇ, μὴ δῶς εἰς αὐτὰ τὴν καρδίαν σου·
- Σοφ. Σειρ. 34,6 Εάν το όνειρον δεν ἔχη αποστολή από τον Υψιστον εις κάποιον ευμενή επίσκεψίν του, μη δώσης εις αυτό την καρδίαν σου,
- Σοφ. Σειρ. 34,7 πολλοὺς γὰρ ἐπλάνησε τὰ ἐνύπνια, καὶ ἐξέπεσον ἐλπίζοντες ἐπ' αὐτοῖς. -
- Σοφ. Σειρ. 34,7 διότι τα όνειρα πολλοὺς ἐπλάνησαν και ὅσοι ἐστήριξαν τας ἐλπίδας των εις αὐτά, ἐξέπεσαν και ηπατήθησαν.
- Σοφ. Σειρ. 34,8 Ἄνευ ψεύδους συντελεσθήσεται νόμος, καὶ σοφία στόματι πιστῷ τελείωσις.
- Σοφ. Σειρ. 34,8 Ο νόμος του Θεού δεν θα ψευσθή. Θα εκπληρωθῇ εις τας

διαβεβαιώσσου, είτε προς αμοιβήν είτε προς τιμωρίαν. Η
θεία σοφία στο στόμα και την καρδίαν του πιστού είναι
πλήρης και ικανοποιητική, και όχι τα ονειρα.

- Σοφ. Σειρ. 34,9 ἄνῃρ πεπαιδευμένος ἔγνω πολλά, καὶ ὁ πολὺπειρος
ἐκδιηγῆσεται σύνεσιν.
- Σοφ. Σειρ. 34,9 Ο μορφωμένος ἄνθρωπος γνωρίζει πολλά, και ο πολὺπειρος
ἄνθρωπος θα ομιλή με σύνεσιν.
- Σοφ. Σειρ. 34,10 ὃς οὐκ ἐπειράθη ὀλίγα οἶδεν, ὁ δὲ πεπλανημένος
πληθυνεῖ πανουργίαν.
- Σοφ. Σειρ. 34,10 Εκείνος που δεν ἔχει πείραν της ζωῆς, ὀλίγα γνωρίζει.
Εκείνος ὅμως που εταξίδευσεν εἰς πολλά μέρη, ἔχει πλήθος
γνώσεων και ικανοτήτων.
- Σοφ. Σειρ. 34,11 πολλὰ ἑώρακα ἐν τῇ ἀποπλανήσει μου, καὶ πλείονα τῶν
λόγων μου σύνεσις μου.
- Σοφ. Σειρ. 34,11 Πολλὰ εἶδα και ἔμαθα, καθὼς περιηρχόμην τα διάφορα
μέρη του κόσμου· και η σοφία μου εἶναι πολὺ ανωτέρα ἀπὸ
τα λόγια μου.
- Σοφ. Σειρ. 34,12 πλεονάκις ἕως θανάτου ἐκινδύνευσα καὶ διεσώθην
τούτων χάριν.
- Σοφ. Σειρ. 34,12 Πολλές φορές διέτρεξα κίνδυνον θανάτου, εσώθην ὅμως
χάρις εἰς τας γνώσεις και την πείραν μου.
- Σοφ. Σειρ. 34,13 πνεῦμα φοβουμένων Κύριον ζήσεται, ἡ γὰρ ἐλπίς αὐτῶν
ἐπὶ τὸν σώζοντα αὐτούς.
- Σοφ. Σειρ. 34,13 Πολὺ θα παραταθῇ η ζωὴ των φοβουμένων τον Κυριον,
διότι η ἐλπίς των στηρίζεται στον σωτήρα Θεόν.
- Σοφ. Σειρ. 34,14 ὁ φοβούμενος Κύριον οὐδὲν εὐλαβηθήσεται καὶ οὐ μὴ
δειλιάσῃ, ὅτι αὐτὸς ἐλπίς αὐτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 34,14 Εκείνος που φοβεῖται τον Κυριον, δεν θα φοβηθῇ τίποτε
ἄλλο και δεν θα δειλιάσῃ προ ουδενός, διότι αὐτὸς οὗτος ο
Κυριος εἶναι η ἐλπίς του.
- Σοφ. Σειρ. 34,15 φοβουμένου τὸν Κύριον μακαρία ἡ ψυχὴ· τίτι ἐπέχει καὶ
τίς ἀντιστήριγμα αὐτοῦ;

- Σοφ. Σειρ. 34,15 Ευτυχισμένη είναι η ζωή εκείνου, που φοβείται τον Κυριον. Εις ποίον στηρίζεται; Ποίον έχει στήριγμά του, ει μη μόνον τον Θεόν;
- Σοφ. Σειρ. 34,16 οἱ ὀφθαλμοὶ Κυρίου ἐπὶ τοὺς ἀγαπῶντας αὐτόν· ὑπερασπισμὸς δυναστείας καὶ στήριγμα ἰσχύος, σκέπη ἀπὸ καύσωνος καὶ σκέπη ἀπὸ μεσημβρίας, φυλακὴ ἀπὸ προσκόμματος καὶ βοήθεια ἀπὸ πτώσεως,
- Σοφ. Σειρ. 34,16 Οἱ οφθαλμοὶ του Κυρίου στρέφονται ευμενεῖς καὶ προστατευτικοί εἰς ἐκείνους, που τον αγαπούν. Αυτὸς εἶναι ὁ ἰσχυρὸς προστάτης των, στήριγμα δυνάμεως, σκέπη προστατευτικὴ ἀπὸ τον καύσωνα, σκέπη που προφυλάσσει ἀπὸ τον μεσημβρινὸν ἥλιον· προφύλαξις ἀπὸ σκοντάμματα, βοήθεια καὶ περιφρουρήσεις ἀπὸ πτώσεις.
- Σοφ. Σειρ. 34,17 ἀνυψῶν ψυχὴν καὶ φωτίζων ὀφθαλμούς, ἴασιν διδοὺς, ζωὴν καὶ εὐλογίαν.
- Σοφ. Σειρ. 34,17 Αυτὸς ἀνυψώνει την ζωὴν μας, φωτίζει τους οφθαλμούς, δίδει θεραπείαν, ζωὴν καὶ εὐλογίαν.
- Σοφ. Σειρ. 34,18 Θυσιάζων ἔξ ἀδίκου, προσφορὰ μεμωκημένη, καὶ οὐκ εἰς εὐδοκίαν δωρήματα ἀνόμων.
- Σοφ. Σειρ. 34,18 Εκείνος που προσφέρει θυσίαν ἀπὸ ἀδίκως ἀποκτηθέντα πράγματα, κάμνει προσφορὰν ἐμπαικτικὴν δια τον Θεόν. Τα δῶρα των παρανόμων δεν εἶναι δεκτὰ ἐνώπιον του Θεοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 34,19 οὐκ εὐδοκεῖ ὁ Ὑψιστος ἐν προσφοραῖς ἀσεβῶν, οὐδὲ ἐν πλήθει θυσιῶν ἐξιλάσκειται ἁμαρτίας.
- Σοφ. Σειρ. 34,19 Δεν ευαρεστεῖται ὁ Ὑψιστος εἰς τὰς προσφορὰς των ἀσεβῶν, οὔτε καὶ συγχωρεῖ τὰς ἁμαρτίας των με το πλήθος των θυσιῶν των.
- Σοφ. Σειρ. 34,20 θύων υἱὸν ἔναντι τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ὁ προσάγων θυσίαν ἐκ χρημάτων πενήτων.
- Σοφ. Σειρ. 34,20 Εκείνος που προσφέρει θυσίαν ἀπὸ χρήματα πτωχῶν, εἶναι σαν να θυσιάζῃ το παιδί ἐμπρὸς στον πατέρα του.

- Σοφ. Σειρ. 34,21 ἄρτος ἐπιδομένων ζωῇ πτωχῶν, ὁ ἀποστερῶν αὐτὴν ἄνθρωπος αἱμάτων.
- Σοφ. Σειρ. 34,21 Ο ἄρτος εἶναι ἡ ζωὴ δια τοὺς πτωχοὺς καὶ στερουμένους. Εκείνος που θα τοὺς ἀφαιρέσῃ τὸν ἄρτον, ἄρα καὶ τὴν ζωὴν, εἶναι ὡσάν να ἐχυσεν ἀνθρώπινον αἷμα, εἶναι φονεὺς.
- Σοφ. Σειρ. 34,22 φονεύων τὸν πλησίον ὁ ἀφαιρούμενος συμβίωσιν, καὶ ἐκχέων αἷμα ὁ ἀποστερῶν μισθὸν μισθίου.
- Σοφ. Σειρ. 34,22 Φονεύει τὸν πλησίον τοῦ εκείνος, που τοῦ ἀφαιρεῖ τὰ μέσα τῆς συντηρήσεώς του. Χυνεὶ αἷμα ἀνθρώπου εκείνος, που δεν καταβάλλει τὸ ἡμερομίσθιον τοῦ ἐργάτου.
- Σοφ. Σειρ. 34,23 εἷς οἰκοδομῶν, καὶ εἷς καθαιρῶν· τί ὠφέλησαν πλεῖον ἢ κόπους;
- Σοφ. Σειρ. 34,23 Όταν ὁ ἓνας κτίζει καὶ ὁ ἄλλος κρημνίζει, ποῖα ὠφέλεια ἡμπορεῖ να προέλθῃ; Οἱ κόποι τῶν εἶναι μάταιοι.
- Σοφ. Σειρ. 34,24 εἷς εὐχόμενος καὶ εἷς καταρῶμενος· τίνος φωνῆς εἰσακούσεται ὁ δεσπότης;
- Σοφ. Σειρ. 34,24 Το ἴδιον συμβαίνει, όταν ὁ ἓνας προσεύχεται καὶ ὁ ἄλλος καταράται. Τίνος ἐκ τῶν δύο ὁ δεσπότης Θεὸς θα ἀκούσῃ τὴν φωνήν;
- Σοφ. Σειρ. 34,25 βαπτιζόμενος ἀπὸ νεκροῦ καὶ πάλιν ἀπτόμενος αὐτοῦ, τί ὠφέλησε τῷ λουτρῷ αὐτοῦ;
- Σοφ. Σειρ. 34,25 Εκείνος ὁ ὁποῖος, σύμφωνα με τὸν Νόμον, πλύνεται καὶ καθαρίζεται, διότι ἤγγισε νεκρόν, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐγγίζει τὸν νεκρόν, ποῖαν ὠφέλειαν ἀποκομίζει ἀπὸ τὸ πλῦσιμόν του;
- Σοφ. Σειρ. 34,26 οὕτως ἄνθρωπος νηστεύων ἐπὶ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτοῦ καὶ πάλιν πορευόμενος καὶ τὰ αὐτὰ ποιῶν· τῆς προσευχῆς αὐτοῦ τίς εἰσακούσεται; καὶ τί ὠφέλησεν ἐν τῷ ταπεινωθῆναι αὐτόν;
- Σοφ. Σειρ. 34,26 Το ἴδιον ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ με τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος νηστεύει δια τὰς ἁμαρτίας του, ἀλλὰ καὶ πάλιν ὁμως διαπράττει τὰς αὐτὰς ἁμαρτίας. Ποιὸς θα ἀκούσῃ τὴν προσευχήν του καὶ ποῖα ὠφέλεια προήλθεν ἀπὸ αὐτὴν τὴν

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 35 (Μασ. 32)

- Σοφ. Σειρ. 35,1 Ὁ συντηρῶν νόμον πλεονάζει προσφοράς, θυσιάζων σωτηρίου ὁ προσέχων ἐντολαῖς.
- Σοφ. Σειρ. 35,1 Εκείνος που τηρεῖ τον θεῖον νόμον, προσφέρει πολλές θοσίας· και εκείνος που προσέχει τας ἐντολάς του Θεοῦ προσφέρει ευπροσδέκτους θυσίας ευχαριστίας δια την σωτηρίαν του.
- Σοφ. Σειρ. 35,2 ἀνταποδιδούς χάριν προσφέρων σεμίδαλιν, καὶ ὁ ποιῶν ἐλεημοσύνην θυσιάζων αἰνέσεως.
- Σοφ. Σειρ. 35,2 Εκείνος που θέλει να ἐκφράσῃ την ευγνωμοσύνην του προς τον Θεόν, προσφέρει ὡς θυσίαν σημιγδάλι. Εκείνος ὅμως που κάμνει ἐλεημοσύνας, προσφέρει θυσίας δοξολογίας προς τον Θεόν.
- Σοφ. Σειρ. 35,3 εὐδοκία Κυρίου ἀποστῆναι ἀπὸ πονηρίας, καὶ ἐξιλασμός ἀποστῆναι ἀπὸ ἀδικίας.
- Σοφ. Σειρ. 35,3 Η ἀγαθὴ θέλησις του Κυρίου εἶναι να ἀπομακρυνθῇ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τας πονηρίας· ἡ δε συγχώρησις των ἀμαρτιῶν προσφέρεται, ὅταν ἀπομακρυνθῇ ὁ ἄνθρωπος ἀποφασιστικῶς ἀπὸ κάθε ἀδικίαν.
- Σοφ. Σειρ. 35,4 μὴ ὀφθῆς ἐν προσώπῳ Κυρίου κενός, πάντα γὰρ ταῦτα χάριν ἐντολῆς.
- Σοφ. Σειρ. 35,4 Μὴ προσέλθῃς στον ναόν του Κυρίου με ἀδειανὰ τα χέρια, διότι ὅλαι αἱ προσφοραὶ εἶναι χρέος, σύμφωνα με τας ἐντολάς του Θεοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 35,5 προσφορὰ δικαίου λιπαίνει θυσιαστήριον, καὶ ἡ εὐωδία αὐτῆς ἔναντι Ὑψίστου.
- Σοφ. Σειρ. 35,5 Η προσφορὰ θυσίας ἐκ μέρους του δικαίου λιπαίνει το θυσιαστήριον του Κυρίου και ἡ ευωδία αὐτῆς φθάνει

ενώπιον του Υψιστου Θεού.

Σοφ. Σειρ. 35,6 θυσία ἀνδρὸς δικαίου δεκτὴ, καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῆς οὐκ ἐπιλησθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 35,6 Θυσία εκ μέρους ἀνδρὸς δικαίου γίνεται ευχαρίστως δεκτὴ ἀπὸ τον Θεόν, και η ἀνάμνησίς της ποτέ δεν θα λησμονηθῇ εκ μέρους του Θεού.

Σοφ. Σειρ. 35,7 ἐν ἀγαθῷ ὀφθαλμῷ δόξασον τὸν Κύριον, καὶ μὴ σμικρύνῃς ἀπαρχὴν χειρῶν σου.

Σοφ. Σειρ. 35,7 Με ἀδολον τον οφθαλμόν δοξολόγησε τον Κυριον, και μη μικρύνῃς προσφοράν ἀπὸ τας ἀπαρχάς των γεννημάτων σου· αὐτὴν που θα προσφέρῃς με τα χερίά σου στον ναόν του Κυρίου.

Σοφ. Σειρ. 35,8 ἐν πάσῃ δώσει ἱλάρωσον τὸ πρόσωπόν σου καὶ ἐν εὐφροσύνῃ ἀγίασον δεκάτην.

Σοφ. Σειρ. 35,8 Εἰς κάθε δωρεάν σου δείχνε ἱλαρόν και χαρούμενον το πρόσωπόν σου και με ευχαρίστησιν να προσφέρῃς στον ναόν το δέκατον των εισοδημάτων σου.

Σοφ. Σειρ. 35,9 δὸς Ὑψίστῳ κατὰ τὴν δόσιν αὐτοῦ καὶ ἐν ἀγαθῷ ὀφθαλμῷ καθ' εὖρεμα χειρός·

Σοφ. Σειρ. 35,9 Πρόσφερε προς τον Κυριον τας δωρεάς σου ἀνάλογα με τας δωρεάς που λαμβάνεις ἀπὸ αὐτόν, και με χαρούμενον οφθαλμόν πρόσφερε ο,τι θα ευρεθῇ στο χέρι σου.

Σοφ. Σειρ. 35,10 ὅτι Κύριος ἀνταποδιδούς ἐστὶ καὶ ἐπταπλάσια ἀνταποδώσει σοι.

Σοφ. Σειρ. 35,10 Διότι ο Κυριος εἶναι ο ανταποδότης· και θα σου δώσῃ πολὺ περισσότερα, ἀπ' ὅσα συ του προσφέρεις.

Σοφ. Σειρ. 35,11 Μὴ δωροκόπει, οὐ γὰρ προσδέξεται·

Σοφ. Σειρ. 35,11 Ἀλλὰ και μη προσπαθῇς, δια των θυσιῶν σου να δωροδοκήσῃς τον Θεόν, διότι αὐτὰς τας θυσίας δεν τας δέχεται ο Θεός.

Σοφ. Σειρ. 35,12 καὶ μὴ ἔπεχε θυσίᾳ ἀδίκῳ, ὅτι Κύριος κριτὴς ἐστὶ, καὶ οὐκ ἔστι παρ' αὐτῷ δόξα προσώπου.

- Σοφ. Σειρ. 35,12 Μη στηρίζεσαι εις θυσίαν, η οποία προέρχεται από αδικίας, διότι ο Κυριος είναι δίκαιος κριτής και δεν επηρεάζεται από την δόξαν και τας επισήμους θέσεις προσώπων.
- Σοφ. Σειρ. 35,13 οὐ λήψεται πρόσωπον ἐπὶ πτωχοῦ καὶ δέησιν ἡδίκημένου εἰσακούσεται·
- Σοφ. Σειρ. 35,13 Δεν προσωποληπτει και δεν καταφρονει τον πτωχόν, διότι είναι πτωχός· τουναντίον ακουει την δέησιν του πτωχού, που έχει αδικηθή.
- Σοφ. Σειρ. 35,14 οὐ μὴ ὑπερίδῃ ἱκετείαν ὀρφανοῦ καὶ χήραν, ἐὰν ἐκχέῃ λαλίαν·
- Σοφ. Σειρ. 35,14 Δεν θα παράβλεψη την δέησιν του ορφανού και της χήρας, όταν αυτοί εκχύσουν προς αυτόν τον πόνον των.
- Σοφ. Σειρ. 35,15 οὐχὶ δάκρυα χήρας ἐπὶ σιαγόνα καταβαίνει καὶ ἡ καταβόησις ἐπὶ τῷ καταγαγόντι αὐτά;
- Σοφ. Σειρ. 35,15 Τα δάκρυα της χήρας δεν κυλούν στο πρόσωπόν της; Και η κατακραυγή της δεν στρέφεται εναντίον εκείνου, ο οποίος υπήρξεν αιτία να ρεύσουν τα δάκρυα αυτά;
- Σοφ. Σειρ. 35,16 θεραπεύων ἐν εὐδοκίᾳ δεχθήσεται, καὶ ἡ δέησις αὐτοῦ ἕως νεφελῶν συνάψει.
- Σοφ. Σειρ. 35,16 Θα γίνη δεκτός από τον Θεόν εκείνος, που προσφέρει με αγαθήν διάθεσιν τας υπηρεσίας του προς αυτόν, και η δέησίς του θα φθάση μέχρι των νεφελών του ουρανού.
- Σοφ. Σειρ. 35,17 προσευχὴ ταπεινοῦ νεφέλας διήλθε, καὶ ἕως συνεγγίσῃ, οὐ μὴ παρακληθῇ·
- Σοφ. Σειρ. 35,17 Η προσευχή του ταπεινού και πιστού ξεπερνά τας νεφέλας, φθάνει ἕως στον θρόνον του Θεού και δεν σταματά, μέχρις ὅτου εισακουσθῇ και δοθῇ παρηγορία στον ταπεινόν.
- Σοφ. Σειρ. 35,18 καὶ οὐ μὴ ἀποστῇ, ἕως ἐπισκέψηται ὁ Ὑψιστος, καὶ κρινεῖ δικάίως καὶ ποιήσῃ κρίσιν.
- Σοφ. Σειρ. 35,18 Δεν θα σταματήσῃ την προσευχήν του ο ταπεινός, μέχρις ὅτου ο Υψιστος θα τον επισκεφθῇ, θα τον κρίνῃ με δικαιοσύνην και θα εκδώσῃ την δικαίαν του υπέρ αυτού

απόφασιν.

Σοφ. Σειρ. 35,19 καὶ ὁ Κύριος οὐ μὴ βραδύνη, οὐδὲ μὴ μακροθυμήσῃ ἐπ' αὐτοῖς,

Σοφ. Σειρ. 35,19 Ο Κύριος δεν θα αργοπορήσῃ να αποδώσῃ το δίκαιον και δεν θα δείξῃ ἐπὶ πολὺν χρόνον τὴν μακροθυμίαν του δια τους ἀδίκους ·

Σοφ. Σειρ. 35,20 ἕως ἂν συντρίψῃ ὅσφυν ἀνελεημόνων, καὶ τοῖς ἔθνεσιν ἀνταποδώσει ἐκδίκησιν,

Σοφ. Σειρ. 35,20 μέχρις ὅτου θα συντρίψῃ, τὴν μέσσην των σκληρῶν αὐτῶν ἀνθρώπων και θα τιμωρήσῃ τὰ ἀσεβῆ ἔθνη·

Σοφ. Σειρ. 35,21 ἕως ἐξάρῃ πλῆθος ὑβριστῶν καὶ σκῆπτρα ἀδίκων συντρίψῃ·

Σοφ. Σειρ. 35,21 μέχρις ὅτου ἐξολοθρεύσῃ πλῆθος υπερηφάνων ἀνθρώπων και συντρίψῃ, σκῆπτρα ἀδίκων βασιλέων·

Σοφ. Σειρ. 35,22 ἕως ἀνταποδῶ ἀνθρώπῳ κατὰ τὰς πράξεις αὐτοῦ καὶ τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων κατὰ τὰ ἐνθυμήματα αὐτῶν·

Σοφ. Σειρ. 35,22 μέχρις ὅτου ἀνταποδώσῃ, βραβεύσῃ, ἡ τιμωρήσῃ ἀνθρώπους, ἀνάλογα με τὰς πράξεις των και τὰ ἔργα των και τους διαλογισμοὺς και ἐπιθυμίας των·

Σοφ. Σειρ. 35,23 ἕως κρίνῃ τὴν κρίσιν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, καὶ εὐφρανεῖ αὐτοὺς ἐν τῷ ἐλέει αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 35,23 μέχρις ὅτου θα κρίνῃ και θα αποδώσῃ δικαιοσύνην και θα υπερασπίσῃ τον λαόν του και θα χαροποιήσῃ τους ἐκλεκτοὺς του λαοῦ του με τὸ ἐλεός του.

Σοφ. Σειρ. 35,24 ὥραϊον ἔλεος ἐν καιρῷ θλίψεως αὐτοῦ, ὥς νεφέλαι ὑετοῦ ἐν καιρῷ ἀβροχίας.

Σοφ. Σειρ. 35,24 Ωραῖον εἶναι τὸ ἐλεος του Θεοῦ εἰς καιρόν θλίψεως· ομοιάζει με τὰ νέφη, που φέρουν βροχὴν στον καιρόν ἀνομβρίας και ξηρασίας.

- Σοφ. Σειρ. 36,1 Ἐλέησον ἡμᾶς, δέσποτα ὁ Θεὸς πάντων, καὶ ἐπίβλεψον καὶ ἐπίβαλε τὸν φόβον σου ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη·
- Σοφ. Σειρ. 36,1 Ελέησον ἡμᾶς, δεσπότη ο Θεός των πάντων. Σε παρακαλούμεν ἐπίβλεψε και ἐπίβαλε τον φόβον σου εις όλα τα ἔθνη.
- Σοφ. Σειρ. 36,2 ἔπαρον τὴν χεῖρά σου ἐπὶ ἔθνη ἀλλότρια, καὶ ἰδέτωσαν τὴν δυναστείαν σου.
- Σοφ. Σειρ. 36,2 Ὑψωσε το παντοδύναμόν σου χέρι εναντίον των ξένων ασεβών εθνών· ας ἴδουν και ας μάθουν εκείνοι την παντοδυναμίαν σου.
- Σοφ. Σειρ. 36,3 ὥσπερ ἐνώπιον αὐτῶν ἡγιάσθης ἐν ἡμῖν, οὕτως ἐνώπιον ἡμῶν μεγαλυνθείης ἐν αὐτοῖς·
- Σοφ. Σειρ. 36,3 Οπως, Κυριε, κατά την παλαιάν εποχήν, εφανέρωσες την αγιότητά σου ενώπιον των εχθρών μας με τας τιμωρίας, που ἔστειλες εναντίον των, ἔτσι και τώρα δείξε ενώπιόν μας την μεγαλωσύνην σου τιμωρών τους εχθρούς μας.
- Σοφ. Σειρ. 36,4 καὶ ἐπιγνώτωσάν σε, καθάπερ καὶ ἡμεῖς ἐπέγνωμεν, ὅτι οὐκ ἔστι Θεὸς πλὴν σοῦ, Κύριε.
- Σοφ. Σειρ. 36,4 Καμε να σε γνωρίσουν και αυτοί καλά, ὅπως και ημεῖς σε ἔχομεν γνωρίσει· να γνωρίσουν δηλαδή, ὅτι δεν υπάρχει ἄλλος Θεός πλην από σέ, Κυριε.
- Σοφ. Σειρ. 36,5 ἐγκαίνισον σημεῖα καὶ ἀλλοιώσον θαυμάσια, δόξασον χεῖρα καὶ βραχίονα δεξιόν·
- Σοφ. Σειρ. 36,5 Ανανέωσε τα μεγάλα παλαιά σημεία, κάμε και ἄλλα θαύματα, δόξασε με αυτά την χεῖρα σου, την παντοδύναμον δεξιάν σου. Εξέγειρε τον θυμόν σου.
- Σοφ. Σειρ. 36,6 ἔγειρον θυμόν καὶ ἔκχεον ὀργήν, ἔξαρον ἀντίδικον καὶ ἔκτριψον ἐχθρόν.
- Σοφ. Σειρ. 36,6 Ας εκσπάση εναντίον των η οργή σου, εξολόθρευσε τον ἀντίδικόν σου, ξεπάστρεψε από την γην τον εχθρόν σου.
- Σοφ. Σειρ. 36,7 σπεῦσον καιρὸν καὶ μνήσθητι ὀρκισμοῦ, καὶ

ἐκδιηγησάσθωσαν τὰ μεγαλεῖά σου.

Σοφ. Σειρ. 36,7 Εἰσέπνευσε τὸν χρόνον τῆς τιμωρίας των, ἐνθιμήσου τὰς ἐνόρκους υποσχέσεις, πού ἐδωσες στοὺς προγόνους μας, καὶ ας διακηρυχθῶν ἐτσι τὰ μεγαλεῖα σου.

Σοφ. Σειρ. 36,8 ἐν ὀργῇ πυρὸς καταβρωθήτω ὁ σφωζόμενος, καὶ οἱ κακοῦντες τὸν λαόν σου εὗρισαν ἀπώλειαν.

Σοφ. Σειρ. 36,8 Εκείνος ἀπὸ αὐτοῦς που θὰ διασωθῇ, ας καταφαγῶθῃ με τὸ πυρ τῆς ὀργῆς σου· καὶ οἱ κατατυραννοῦντες τὸν λαόν σου ας εὗρουν τὸν ὀλεθρον.

Σοφ. Σειρ. 36,9 σύντριψον κεφαλὰς ἀρχόντων ἐχθρῶν λεγόντων· οὐκ ἔστι πλὴν ἡμῶν.

Σοφ. Σειρ. 36,9 Συνέτριψε τὰς κεφαλὰς τῶν ἀρχόντων, που εἶναι ἐχθροὶ μας καὶ οἱ ὁποῖοι ἀλαζονικῶς λέγουν· “Πλὴν ἀπὸ ἡμᾶς δὲν ὑπάρχει ἄλλος ἄνθρωπος ἢ Θεός”!

Σοφ. Σειρ. 36,10 συνάγαγε πάσας φυλὰς Ἰακώβ, καὶ κατεκληρονόμησα αὐτοὺς καθὼς ἀπ’ ἀρχῆς.

Σοφ. Σειρ. 36,10 Συγκέντρωσε πάλιν ὅλας τὰς φυλὰς τοῦ Ἰακώβ, κατὰστησέ τοὺς κληρονόμους καὶ ἀσφαλεῖς κατοίκους εἰς τὴν χώραν αὐτήν, ὅπως ἦσαν ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων.

Σοφ. Σειρ. 36,11 ἐλέησον λαόν, Κύριε, κεκλημένον ἐπ’ ὀνόματί σου καὶ Ἰσραήλ, ὃν πρωτογόνῳ ὁμοίωσας.

Σοφ. Σειρ. 36,11 Εἰλέησε, Κυριε, τὸν λαόν, ὁ ὁποῖος φέρει τὸ ὄνομά σου· τὸν Ἰσραήλ, τὸν ὁποῖον συ παρωμοίασες με πρωτότοκον υἱόν σου.

Σοφ. Σειρ. 36,12 οἰκτείρησον πόλιν ἀγιάσματός σου Ἱερουσαλήμ, πόλιν καταπαύματός σου.

Σοφ. Σειρ. 36,12 Σπλαγχνίσου τὴν πόλιν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ σου, τὴν Ἱερουσαλήμ, που εἶναι ἡ πόλις, ὅπου συ ἐπαναπαύεσαι.

Σοφ. Σειρ. 36,13 πληῖσον Σιών ἀρεταλογίας σου, καὶ ἀπὸ τῆς δόξης σου τὸν λαόν σου.

Σοφ. Σειρ. 36,13 Γέμισε τὴν Σιών με δοξολογίας τῶν μεγαλείων σου, καὶ με τὴν δόξαν σου τὸν λαόν σου.

- Σοφ. Σειρ. 36,14 δὸς μαρτύριον τοῖς ἐν ἀρχῇ κτίσματί σου καὶ ἔγειρον
προφητείας τὰς ἐπ' ὀνόματί σου·
- Σοφ. Σειρ. 36,14 Δώσε την διαβεβαίωσιν της ευνοίας σου δι' εκείνους, οι
οποίοι απ' αρχῆς ἦσαν ιδικά σου πλάσματα. Καμε να
προβληθούν αξιόπιστοι και να εκπληρωθούν αι προφητεῖαι,
αι οποίαι ἐλέχθησαν ἐξ Ὀνόματός σου.
- Σοφ. Σειρ. 36,15 δὸς μισθὸν τοῖς ὑπομένουσί σε, καὶ οἱ προφῆταί σου
ἐμπιστευθήτωσαν.
- Σοφ. Σειρ. 36,15 Δώσε αμοιβὰς και βραβεῖα εις εκείνους, οι οποίοι
υπομένουν με πίστιν εις σέ, οι δε προφήται σου ας
αποδειχθούν και ἐπὶ του σημείου αυτού αξιόπιστοι.
- Σοφ. Σειρ. 36,16 εἰσάκουσον, Κύριε, δεήσεως ἱκετῶν σου, κατὰ τὴν
εὐλογίαν Ἀαρὼν περὶ τοῦ λαοῦ σου,
- Σοφ. Σειρ. 36,16 Ακουσε και κάμε δεκτὴν, Κυριε, την δέησιν αὐτῶν, οι οποίοι
με θερμὴν πίστιν σε ικετεύουν, σύμφωνα και με την
ευλογίαν του Ααρὼν εις ὅλον τον λαόν σου.
- Σοφ. Σειρ. 36,17 καὶ γνώσονται πάντες οἱ ἐπὶ τῆς γῆς ὅτι σὺ Κύριος εἶ ὁ
Θεὸς τῶν αἰώνων.
- Σοφ. Σειρ. 36,17 Και ας μάθουν ὅλοι οι λαοὶ της γης, ὅτι συ εἶσαι ο Κυριος
και ο αἰώνιος Θεός.
- Σοφ. Σειρ. 36,18 Πᾶν βρῶμα φάγεται κοιλία, ἔστι δὲ βρῶμα βρώματος
κάλλιον.
- Σοφ. Σειρ. 36,18 Το στομάχι δέχεται κάθε εἶδους τροφήν υπάρχουν ὁμως
τροφαιὰ καλύτεραι ἀπὸ ἄλλας τροφάς.
- Σοφ. Σειρ. 36,19 φάρυγξ γεύεται βρώματα θήρας, οὕτως καρδία συνετὴ
λόγους ψευδεῖς.
- Σοφ. Σειρ. 36,19 Ὅπως ο λάρυγξ, ὅταν γεύεται φαγητὰ ἀγρίων ζώων του
κυνηγίου, τα διακρίνει, ἔτσι και η σοφὴ διάνοια διακρίνει
τους ψευδεῖς λόγους.
- Σοφ. Σειρ. 36,20 καρδία στρεβλὴ δώσει λύπην, καὶ ἄνθρωπος πολὺπειρος
ἀνταποδώσει αὐτῷ.
- Σοφ. Σειρ. 36,20 Διεστραμμένη καρδία προξενεῖ λύπας· ο ἐμπειρος ὁμως και

συνετός άνθρωπος γνωρίζει να ανταποδίδη εις αυτήν και να την πληρώνη όπως της πρέπει.

Σοφ. Σειρ. 36,21 πάντα ἄρρενα ἐπιδέξεται γυνή, ἔστι δὲ θυγάτηρ θυγατρὸς κρείσσων.

Σοφ. Σειρ. 36,21 Η γυναίκα θα δεχθῇ ὡς ἄνδρα τῆς ἐκείνου, που θα τῆς ἐπιβάλλουν. Υπάρχει ὁμως διαφορὰ μεταξύ μίας γυναικὸς καὶ ἄλλης.

Σοφ. Σειρ. 36,22 κάλλος γυναικὸς ἱλαρύνει πρόσωπον καὶ ὑπὲρ πᾶσαν ἐπιθυμίαν ἀνθρώπου ὑπεράγει·

Σοφ. Σειρ. 36,22 Το κάλλος τῆς γυναικὸς κάνει ἱλαρόν το πρόσωπον· ἡ δε ἐπιθυμία τοῦ ἀνδρὸς πρὸς ἀπόκτησίν τῆς εἶναι ἰσχυροτέρα ἀπὸ κάθε ἄλλην.

Σοφ. Σειρ. 36,23 εἰ ἔστιν ἐπὶ γλώσσης αὐτῆς ἔλεος καὶ πραΰτης, οὐκ ἔστιν ὁ ἀνὴρ αὐτῆς καθ' υἱοὺς ἀνθρώπων.

Σοφ. Σειρ. 36,23 Εἴς τὴν γλώσσαν τῆς αὐτῆς ἔχη πραότητα καὶ ἐπιείκειαν, ὁ σύζυγός τῆς θα εἶναι ὁ ευτυχέστερος μεταξύ τῶν ἀνθρώπων.

Σοφ. Σειρ. 36,24 ὁ κτώμενος γυναῖκα ἐνάρχεται κτήσεως, βοηθὸν κατ' αὐτὸν καὶ στύλον ἀναπαύσεως.

Σοφ. Σειρ. 36,24 Εκείνος που αποκτᾷ καλὴν γυναῖκα, κάμνει ἀρχὴν τῆς εὐτυχίας του· αποκτᾷ βοηθὸν καὶ στύλον ἀναπαύσεώς του.

Σοφ. Σειρ. 36,25 οὐδ' οὐκ ἔστι φραγμός, διαρπαγῆσεται κτήμα, καὶ οὐδ' οὐκ ἔστι γυνή, στενάξει πλανώμενος.

Σοφ. Σειρ. 36,25 Κτήμα, το ὁποῖον δεν ἔχει ολόγουρά του φράκτην, ὑπόκειται εἰς διαρπαγὴν· καὶ στὸν οἶκον ἐκείνου, που δεν ὑπάρχει σύζυγος, ὁ ἀνὴρ στενάζει καὶ περιπλανάται ματαίως.

Σοφ. Σειρ. 36,26 τίς γὰρ πιστεύσει εὐζώνῳ ληστῇ σφαλλομένῳ ἐκ πόλεως εἰς πόλιν;

Σοφ. Σειρ. 36,26 Ποῖος θα δώσῃ ἐμπιστοσύνην εἰς ευκίνητον ληστήν, που περιπλανάται ἀπὸ τὴν μίαν πόλιν εἰς τὴν ἄλλην;

Σοφ. Σειρ. 36,27 οὕτως ἀνθρώπῳ μὴ ἔχοντι νοσσιὰν καὶ καταλύοντι οὐδ' ἂν ὀψίση.

Σοφ. Σειρ. 36,27 Ετσι και κανείς δεν θα δώσει εμπιστοσύνην εις άνθρωπον
άγαμον, ο οποίος στερείται οικογενειακής φωλεάς και
καταλύει, όπου θα τον εύρη η νύκτα.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 37

Σοφ. Σειρ. 37,1 Πᾶς φίλος έρεϊ· έφιλίασα αύτῳ κάγώ, άλλ' έστι φίλος
όνόματι μόνον φίλος.

Σοφ. Σειρ. 37,1 Καθένας, που υποκρίνεται τον φίλον, ημπορεί να λέγη εις
άλλον· “και εγώ είμαι φίλος με εκείνον”. Υπάρχουν φίλοι
κατ' όνομα μόνον.

Σοφ. Σειρ. 37,2 ούχί λύπη ένι έως θανάτου έταϊρος καί φίλος
τρεπόμενος εις έχθραν;

Σοφ. Σειρ. 37,2 Μέχρι θανάτου δεν φθάνει η λύπη, όταν ένας σύντροφος η
ένας φίλος μεταβληθή εις εχθρόν;

Σοφ. Σειρ. 37,3 ὦ πονηρόν ένθύμημα, πόθεν ένεκυλίσθης καλύψαι τήν
ξηράν έν δολιότητι;

Σοφ. Σειρ. 37,3 Ω σκέψις πονηρά! Από που εβγήκες και εκύλισες, δια να
σκεπάσης την γην με την απατηλήν φιλίαν;

Σοφ. Σειρ. 37,4 έταϊρος φίλου έν εύφροσύνη ήδεται καί έν καιρῳ
θλίψεως έσται άπέναντι·

Σοφ. Σειρ. 37,4 Ψευδής φίλος συμμετέχει και απολαμβάνει την χαράν και
τα αγαθά του φίλου του. Εις καιρόν όμως θλίψεως θα σταθή
μακράν.

Σοφ. Σειρ. 37,5 έταϊρος φίλῳ συμπονεί χάριν γαστρός, έναντι πολέμου
λήφεται άσπίδα.

Σοφ. Σειρ. 37,5 Ο ψευδής φίλος συμπάσχει με τον φίλον του, όταν έχη από
αυτόν συμφέρον. Εις περίστασιν όμως πολέμου παίρνει την
ασπίδα εκείνου, δια να υπερασπισθή μόνον τον εαυτόν του.

Σοφ. Σειρ. 37,6 μή έπιλάθῃ φίλου έν τῇ ψυχῇ σου, καί μή άμνημονήσης
αύτοῦ έν τοῖς χρήμασί σου.

- Σοφ. Σειρ. 37,6 Μη βγάξης από την καρδιάν σου τον φίλον σου και μη τον λησμονήσης, όταν αποκτήσης χρήματα.
- Σοφ. Σειρ. 37,7 Πᾶς σύμβουλος ἐξαίρει βουλήν, ἀλλ' ἔστι συμβουλευῶν εἰς ἑαυτόν.
- Σοφ. Σειρ. 37,7 Καθε σύμβουλος προσφέρει με προθυμίαν συμβουλᾶς· υπάρχουν ὁμως και μερικοί, που συμβουλευουν τους ἄλλους, δια να εξυπηρετήσουν τον εαυτὸν των.
- Σοφ. Σειρ. 37,8 ἀπὸ συμβούλου φύλαξον τὴν ψυχὴν σου καὶ γινῶθι πρότερον τίς αὐτοῦ χρεῖα -καὶ γὰρ αὐτὸς ἑαυτῷ βουλεύσεται-, μήποτε βάλῃ ἐπὶ σοὶ κλῆρον
- Σοφ. Σειρ. 37,8 Φυλάξου ἀπὸ τον καθένα, που παρουσιάζεται ως σύμβουλος· μάθε προηγουμένως, αν και ποῖον συμφέρον ἔχει αὐτός ἀπὸ την συμβουλήν, που θα σου δώσῃ. -Διότι υπάρχουν και σύμβουλοι, που δίδουν συμβουλᾶς προς το συμφέρον των. -Πρόσεξε, μήπως ἓνας τέτοιος σύμβουλος σε παίξῃ ως τυχερόν του παιχνίδι.
- Σοφ. Σειρ. 37,9 καὶ εἶπῃ σοι· καλὴ ἡ ὁδὸς σου, καὶ στήσεται ἐξ ἐναντίας ἰδεῖν τὸ συμβησόμενόν σοι.
- Σοφ. Σειρ. 37,9 Πιθανόν να σου εἶπῃ· “καλὸς εἶναι ο δρόμος σου”. Και αὐτός θα σταθῇ ἀπὸ μακρυᾶ, να ἰδῇ τι θα σου συμβῇ.
- Σοφ. Σειρ. 37,10 μὴ βουλεύου μετὰ τοῦ ὑποβλεπομένου σε καὶ ἀπὸ τῶν ζηλούντων σε κρύψον βουλήν.
- Σοφ. Σειρ. 37,10 Μη ζητῇς συμβουλήν ἀπὸ ἄνθρωπον, ο οποίος σε υποβλέπει και σε επιβουλεύεται. Κρύψε δε τας σκέψεις σου ἀπὸ ἀνθρώπους, που σε βλέπουν με ζήλειαν και φθόνον.
- Σοφ. Σειρ. 37,11 μετὰ γυναικὸς περὶ τῆς ἀντιζήλου αὐτῆς καὶ μετὰ δειλοῦ περὶ πολέμου, μετὰ ἐμπόρου περὶ μεταβολίας καὶ μετὰ ἀγοράζοντος περὶ πράσεως, μετὰ βασκάνου περὶ εὐχαριστίας καὶ μετὰ ἀνελεήμονος περὶ χρηστοηθείας, μετὰ ὀκνηροῦ περὶ παντὸς ἔργου καὶ μετὰ μισθίου ἐφεστίου περὶ συντελείας, οἰκέτῃ ἀργῶ περὶ πολλῆς ἐργασίας, μὴ ἔπεχε ἐπὶ τούτοις περὶ πάσης συμβουλίας·

- Σοφ. Σειρ. 37,11 Μη ζητήσ συμβουλήν από την γυναίκα σου δια την αντίζηλόν της, από τον δειλόν δια τον πόλεμον, από τον έμπορον περί του εμπορίου, από τον αγοράζοντα περί της πωλήσεως, από τον φθονερόν περί ευγνωμοσύνης, από τον σκληροκάρδιον περί αγαθοεργίας, από τον ράθυμον και οκνηρόν περί παντός έργου, από τον μισθωτόν του σπιτιού σου περί του πέρατος της εργασίας, από τον αργόν υπηρέτην περί πολλής εργασίας. Μη στηρίζεσαι εις καμμίαν συμβουλήν αυτών των ανθρώπων.
- Σοφ. Σειρ. 37,12 άλλ' ἢ μετὰ ἀνδρὸς εὐσεβοῦς ἐνδεδελέχιζε, ὃν ἂν ἐπιγινῶς συντηροῦντα ἐντολάς, ὃς ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ κατὰ τὴν ψυχὴν σου, καὶ ἐὰν πταίσης, συναλγήσει σοι.
- Σοφ. Σειρ. 37,12 Ἀλλὰ μένε πλησίον και να συνομιλῆς πάντοτε με ευσεβή ἄνθρωπον, με αὐτόν που γνωρίζεις καλά, ὅτι προσπαθεῖ να τηρή τας θείας ἐντολάς, που ἔχει την ψυχὴν του ομοίαν με την ιδικὴν σου και ο οποίος, εἰς περιπέσης εις θλίψιν, θα σε σαμπονέση.
- Σοφ. Σειρ. 37,13 καὶ βουλήν καρδίας στῆσον, οὐ γάρ ἔστι σοι πιστότερος αὐτῆς·
- Σοφ. Σειρ. 37,13 Ἐπειτα ζήτησε και ἄκουσε και πράξε την διάθεσιν και την συμβουλήν της καρδίας σου, διότι δεν υπάρχει δια σε περισσότερον ἀξιόπιστος συμπαραστάτης από αὐτήν.
- Σοφ. Σειρ. 37,14 ψυχὴ γὰρ ἀνδρὸς ἀπαγγέλλειν ἐνίοτε εἴωθεν ἢ ἐπὶ σκοποὶ ἐπὶ μετεώρου καθήμενοι ἐπὶ σκοπῆς.
- Σοφ. Σειρ. 37,14 Διότι συμβαίνει πολλές φορές η ψυχὴ ενός ἀνθρώπου να βλέπη και να εξαγγέλλῃ ἀκριβέστερα και ορθότερα από πολλοὺς παρατηρητάς, οἱ οἱ εἶναι τοποθετημένοι εις υψηλὴν σκοπιάν.
- Σοφ. Σειρ. 37,15 καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις δεήθητι Ὑψίστου, ἵνα εὐθύνῃ ἐν ἀληθείᾳ τὴν ὁδὸν σου. -
- Σοφ. Σειρ. 37,15 Και ἐπὶ πᾶσι τούτοις, παρακάλεσε θερμῶς τον Ὑψιστον, να κατευδῶνῃ την ζωὴν σου ἐν ἀληθείᾳ.
- Σοφ. Σειρ. 37,16 Ἀρχὴ παντός ἔργου λόγος, καὶ πρὸ πάσης πράξεως

βουλή.

- Σοφ. Σειρ. 37,16 Αρχή εις κάθε έργον πρέπει να είναι η αιτία, δια την οποίαν γίνεται. Προ δε πάσης πράξεως πρέπει να προηγήται η συνετή σκέψις.
- Σοφ. Σειρ. 37,17 Ἰχνος ἀλλοιώσεως καρδίας τέσσαρα μέρη ἀνατέλλει,
Σοφ. Σειρ. 37,17 Αιτία και ρίζα των σκέψεων είναι η καρδία, προ της οποίας παρουσιάζονται τέσσαρα πράγματα·
- Σοφ. Σειρ. 37,18 ἀγαθὸν καὶ κακόν, ζωὴ καὶ θάνατος, καὶ ἡ κυριεύουσα ἐνδελεχῶς αὐτῶν γλῶσσά ἐστιν.
- Σοφ. Σειρ. 37,18 Το αγαθόν και το κακόν, ζωή και ο θάνατος. Εκείνο δέ που κυριαρχεί πάντοτε, επάνω εις αυτά και εκφράζει αυτά, είναι η γλώσσα.
- Σοφ. Σειρ. 37,19 ἔστιν ἀνὴρ πανοῦργος πολλῶν παιδευτῆς, καὶ τῇ ἰδίᾳ ψυχῇ ἄχρηστός ἐστιν.
- Σοφ. Σειρ. 37,19 Υπάρχουν ἄνθρωποι ἐξυπνοὶ και επιτήδαιοι, οἱ οἱ ποῖοι παρουσιάζονται ὡς διδάσκαλοι των ἄλλων. Εἶναι ὁμῶς ἄχρηστοι δια τον εαυτὸν των.
- Σοφ. Σειρ. 37,20 ἔστι σοφιζόμενος ἐν λόγοις μισητός, οὗτος πάσης τροφῆς καθυστερήσει·
- Σοφ. Σειρ. 37,20 Υπάρχουν ἄνθρωποι, που παριστάνουν τον σοφὸν με τα λόγια, και αυτοὶ εἶναι μισητοί. Κατι τέτοιοι φλύαροι και ἀργόσχολοι θα μείνουν χωρὶς φαγητόν·
- Σοφ. Σειρ. 37,21 οὐ γὰρ ἐδόθη αὐτῷ παρὰ Κυρίου χάρις, ὅτι πάσης σοφίας ἐστερήθη.
- Σοφ. Σειρ. 37,21 διότι εις αυτοὺς τους αυτοπαρουσιαζομένους ὡς σοφοὺς δεν ἔχει δοθῇ χάρις παρὰ Κυρίου, και ἔχουν αυτοὶ στερηθῇ ἀπὸ κάθε σοφίαν.
- Σοφ. Σειρ. 37,22 ἔστι σοφὸς τῇ ἰδίᾳ ψυχῇ, καὶ οἱ καρποὶ τῆς συνέσεως αὐτοῦ ἐπὶ στόματος πιστοί.
- Σοφ. Σειρ. 37,22 Υπάρχουν σοφοί δια τον εαυτὸν των μόνον και οἱ καρποὶ της σοφίας των εἶναι ἀξιόπιστοι, ὅταν λέγωνται ἀπὸ αυτοὺς.
- Σοφ. Σειρ. 37,23 ἀνὴρ σοφὸς τὸν ἑαυτοῦ λαὸν παιδεύσει, καὶ οἱ καρποὶ

τῆς συνέσεως αὐτοῦ πιστοί.

- Σοφ. Σειρ. 37,23 Ο αληθινά σοφός άνθρωπος θα παιδαγωγήση και θα μορφώση τον λαόν του, οι δε καρποί της σοφίας του θα είναι βέβαιοι και αξιόπιστοι.
- Σοφ. Σειρ. 37,24 ἀνὴρ σοφὸς πλησθήσεται εὐλογίας, καὶ μακαριοῦσιν αὐτὸν πάντες οἱ ὀρώντες.
- Σοφ. Σειρ. 37,24 Ο πραγματικά σοφός θα γεμίση από τας ευλογίας του Θεοῦ και θα τον καλοτυχίζουν ὅλοι οι ἄνθρωποι, οι οποίοι θα τον βλέπουν.
- Σοφ. Σειρ. 37,25 ζωὴ ἀνδρὸς ἐν ἀριθμῷ ἡμερῶν, καὶ αἱ ἡμέραι τοῦ Ἰσραὴλ ἀναρίθμητοι.
- Σοφ. Σειρ. 37,25 Η ζωή του κάθε ἀνθρώπου εκτείνεται εἰς περιορισμένον ἀριθμὸν ἡμερῶν. Ἐνῷ αἱ ἡμέραι της ζωῆς του Ἰσραὴλ εἶναι ἀναρίθμητοι.
- Σοφ. Σειρ. 37,26 ὁ σοφὸς ἐν τῷ λαῷ αὐτοῦ κληρονομήσει πίστιν, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ζήσεται εἰς τὸν αἰῶνα.
- Σοφ. Σειρ. 37,26 Ο αληθινά σοφός θα ἀποκτήσῃ ἐμπιστοσύνην ἐν μέσῳ του λαοῦ του και τὸ ὄνομά του θα μνημονεύεται στους αἰῶνας.
- Σοφ. Σειρ. 37,27 Τέκνον, ἐν τῇ ζωῇ σου πείρασον τὴν ψυχὴν σου καὶ ἰδὲ τί πονηρὸν αὐτῇ, καὶ μὴ δῶς αὐτῇ·
- Σοφ. Σειρ. 37,27 Παιδί μου, εἰς τὴν πορείαν της ζωῆς σου ἰδὲ ποῖα εἶναι ἐκεῖνα, τα οποία βλάπτουν τὴν υγείαν σου, και μὴ τα δίδῃς στον εαυτὸν σου.
- Σοφ. Σειρ. 37,28 οὐ γὰρ πάντα πᾶσι συμφέρει, καὶ οὐ πᾶσα ψυχὴ ἐν παντὶ εὐδοκεῖ.
- Σοφ. Σειρ. 37,28 Διότι δεν εἶναι ὅλα τα φαγητά δι' ὅλους τους ἀνθρώπους και δι' ὅλας τας περιστάσεις, οὔτε και ὅλοι οι ἄνθρωποι εὐχαριστοῦνται εἰς ὅλα.
- Σοφ. Σειρ. 37,29 μὴ ἀπληστεύου ἐν πάσῃ τρυφῇ καὶ μὴ ἐκχυθῇς ἐπὶ ἐδεσμάτων·
- Σοφ. Σειρ. 37,29 Μὴ εἶσαι λαίμαργος και ἀχόρταστος εἰς τα πλούσια τοαπέζια· και μὴ ὀρμήσης με βουλμίαν εἰς ὅλα τα φαγητά.

- Σοφ. Σειρ. 37,30 ἐν πολλοῖς γὰρ βρώμασιν ἔσται πόνος, καὶ ἡ ἀπληστία ἐγγιεῖ ἕως χολέρας.
- Σοφ. Σειρ. 37,30 Τα πολλά φαγητά φέρουν βάρος και ταλαιπωρίαν στον στόμαχον. Η δε λαιμαργία φθάνει μέχρι πόνων κοιλίας.
- Σοφ. Σειρ. 37,31 δι' ἀπληστίαν πολλοὶ ἐτελεύτησαν, ὁ δὲ προσέχων προσθήσει ζωὴν.
- Σοφ. Σειρ. 37,31 Εξ αιτίας της απληστίας και λαιμαργίας των πολλοὶ απέθαναν. Εκείνος ὁμως ο οποίος προσέχει και συγκρατεῖται, θα παρατείνει την ζωὴν του.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 38

- Σοφ. Σειρ. 38,1 Τίμα ἰατρὸν πρὸς τὰς χρείας αὐτοῦ τιμαῖς αὐτοῦ, καὶ γὰρ αὐτὸν ἔκτισε Κύριος·
- Σοφ. Σειρ. 38,1 Τιμα τον ιατρὸν, ὅπως του αρμόζει, ἔχων ἄλλωστε υπ' ὄψιν σου τας υπηρεσίας του εις τας ἀνάγκας σου, διότι ο Κυριος ἐκαμεν αὐτόν.
- Σοφ. Σειρ. 38,2 παρὰ γὰρ Ὑψίστου ἐστὶν ἴασις, καὶ παρὰ βασιλέως λήψεται δόμα.
- Σοφ. Σειρ. 38,2 Από τον Υψιστον Θεὸν προέρχεται η θεραπεία, που δίδει ο ιατρός, ο οποίος και ἀπὸ τους βασιλεῖς ἀκόμη θα λάβῃ δῶρα δια την ιατρικὴν του ἐπιστήμην.
- Σοφ. Σειρ. 38,3 ἐπιστήμη ἰατροῦ ἀνυψώσει κεφαλὴν αὐτοῦ, καὶ ἔναντι μεγιστάνων θαυμασθήσεται.
- Σοφ. Σειρ. 38,3 Η ιατρικὴ ἐπιστήμη θα ἀναδείξῃ τον ιατρὸν· και ἐνώπιον ἐπισήμων ἀνθρώπων θα ἀποκτήσῃ δόξαν.
- Σοφ. Σειρ. 38,4 Κύριος ἔκτισεν ἐκ γῆς φάρμακα, καὶ ἀνὴρ φρόνιμος οὐ προσοχθεῖ αὐτοῖς.
- Σοφ. Σειρ. 38,4 Ο Κυριος ὥρισε να φυτρώνουν φαρμακευτικὰ βότανα ἀπὸ την γην, ο δε φρόνιμος ἀνθρωπος δεν τα ἀποστρέφεται.
- Σοφ. Σειρ. 38,5 οὐκ ἀπὸ ξύλου ἐγλυκάνθη ὕδωρ εἰς τὸ γνωσθῆναι τὴν

ἰσχὺν αὐτοῦ;

- Σοφ. Σειρ. 38,5 Τα πικρά ὕδατα της Μερράς δεν εγλυκάνθησαν δια του Μωϋσέως με ένα ξύλον, δια να φανή ἔτσι η δύναμις και αὐτοῦ του ξύλου;
- Σοφ. Σειρ. 38,6 καὶ αὐτὸς ἔδωκεν ἀνθρώποις ἐπιστήμην ἐνδοξάζεσθαι ἐν τοῖς θαυμασίοις αὐτοῦ·
- Σοφ. Σειρ. 38,6 Ο ἴδιος ο Θεός ἔδωκεν στους ανθρώπους την ιατρικὴν ἐπιστήμην, ὥστε να δοξάζεται με τα θαυμαστά αὐτοῦ ἔργα.
- Σοφ. Σειρ. 38,7 ἐν αὐτοῖς ἐθεράπευσε καὶ ἦρε τὸν πόνον αὐτοῦ,
- Σοφ. Σειρ. 38,7 Δια των ιατρῶν και των φαρμάκων θεραπεύει ο Θεός και αφαιρεῖ τας ενοχλήσους ασθενούς.
- Σοφ. Σειρ. 38,8 μυρεψὸς ἐν τούτοις ποιήσει μεῖγμα, καὶ οὐ μὴ συντελέσῃ ἔργα αὐτοῦ, καὶ εἰρήνη παρ' αὐτοῦ ἐστὶν ἐπὶ προσώπου τῆς γῆς. -
- Σοφ. Σειρ. 38,8 Ο φαρμακοποιὸς δια των διαφόρων βοτάνων κατασκευάζει φαρμακευτικὴν σύνθεσιν και εἶναι ατελείωτα τα φαρμακευτικά του παρασκευάσματα, ὥστε να ἔρχεται η θεραπεία και η γαλήνη ἀπὸ το φάρμακόν του εἰς ὅλους τους ασθενεῖς της οἰκουμένης.
- Σοφ. Σειρ. 38,9 Τέκνον, ἐν ἀρρώστημάτι σου μὴ παράβλεπε, ἀλλ' εὔξαι Κυρίῳ, καὶ αὐτὸς ἰάσεται σε.
- Σοφ. Σειρ. 38,9 Τέκνον μου, ὅταν αρρωστήσης μη αδιαφορήσης δια τον ιατρὸν και τα φάρμακα. Συγχρόνως ὁμως παρακάλεσε και τον Κυρίον· και αὐτός θα σε θεραπεύσῃ.
- Σοφ. Σειρ. 38,10 ἀπόστησον πλημμέλειαν καὶ εὐθύνον χεῖρας, καὶ ἀπὸ πάσης ἀμαρτίας καθάρισον καρδίαν.
- Σοφ. Σειρ. 38,10 Απαρνήσου και απομάκρυνε ἀπὸ σε κάθε ἀμαρτίαν· ἔχε καθαρὰ τα χέρια σου ἐνώπιον του Θεοῦ και καθάρισε την καρδίαν σου ἀπὸ κάθε ἀμαρτίαν.
- Σοφ. Σειρ. 38,11 δὸς εὐωδίαν καὶ μνημόσουνον σεμιδάλεως καὶ λίπανον προσφορὰν ὡς μὴ ὑπάρχων.
- Σοφ. Σειρ. 38,11 Πρόσφερε ευώδες θυμίαμα, και αναμνηστικὴν παρὰ

τῷ Θεῷ δια σε ἀναίμακτον θυσίαν σημιγδαλιού. Πρόσφερε
δε πλουσίας τας προσφοράς σου ὡς εἴαν δεν πρόκειται να
υπάρξης πλέον εἰς τὴν γῆν.

Σοφ. Σειρ. 38,12 καὶ ἰατρῷ δὸς τόπον, καὶ γὰρ αὐτὸν ἔκτισε Κύριος, καὶ
μὴ ἀποστήτω σου, καὶ γὰρ αὐτοῦ χρεία.

Σοφ. Σειρ. 38,12 Να προσφύγῃς δε κατόπιν καὶ στον ἰατρὸν, διότι ὁ Θεὸς τὸν
εδημιούργησε καὶ τὸν ἀνέδειξε. Μὴ τὸν ἀπομακρύνῃς ἀπὸ
κοντὰ σου, διότι ἔχεις τὴν ἀνάγκην του.

Σοφ. Σειρ. 38,13 ἔστι καιρὸς ὅτε καὶ ἐν χερσὶν αὐτῶν εὐοδία·

Σοφ. Σειρ. 38,13 Πολλές φορές ἡ θεραπεία τῆς ἀσθενείας καὶ ἡ κατευόδωσις
τῆς υγείας εἶναι εἰς τὰ χέρια τῶν ἰατρῶν,

Σοφ. Σειρ. 38,14 καὶ γὰρ αὐτοὶ Κυρίου δεηθήσονται, ἵνα εὐοδώσῃ αὐτοῖς
ἀνάπαυσιν καὶ ἴασιν χάριν ἐμβιώσεως.

Σοφ. Σειρ. 38,14 διότι καὶ αὐτοὶ με τὴν σειράν τῶν προσεύχονται πρὸς τὸν
Κυρίον, νὰ κατευοδώσῃ τας προσπάθειάς τῶν καὶ νὰ
ἐπιτύχουν ἐλάφρυνσιν καὶ θεραπείαν τῆς νόσου δια τὴν
συνέχειαν τῆς ζωῆς.

Σοφ. Σειρ. 38,15 ὁ ἁμαρτάνων ἐναντὶ τοῦ ποιήσαντος αὐτὸν ἐμπέσοι εἰς
χεῖρας ἰατροῦ.

Σοφ. Σειρ. 38,15 Μαθε δε καὶ τούτο, ὅτι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀμαρτάνει ἐνώπιον
τοῦ Δημιουργοῦ του, θὰ ἀσθενήσῃ καὶ θὰ περιέλθῃ εἰς τὰ
χέρια τοῦ ἱατροῦ.

Σοφ. Σειρ. 38,16 Τέκνον, ἐπὶ νεκρῷ κατάγαγε δάκρυα καὶ ὡς δεινὰ
πάσχων ἔναρξαι θρήνου, κατὰ δὲ τὴν κρίσιν αὐτοῦ
περίστειλον τὸ σῶμα αὐτοῦ καὶ μὴ ὑπερίδῃς τὴν ταφὴν
αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 38,16 Παιδί μου, χύσε δάκρυα δια τὸν νεκρὸν ἄνθρωπὸν σου· καὶ,
ὡς εἴαν συ ὁ ἴδιος πάσχῃς μεγάλα δεινὰ, ἄρχισε νὰ τὸν
θρηνῇς. Συμφωνὰ δὲ με τὴν κρατοῦσαν συνήθειαν
σαβάνωσε τὸ σῶμα του καὶ μὴ ἀδιαφορήσῃς δια τὸν
ἐνταφιασμὸν του.

Σοφ. Σειρ. 38,17 πίκρανον κλαυθμὸν καὶ θέρμανον κοπετὸν καὶ ποιήσον

τὸ πένθος κατὰ τὴν ἀξίαν αὐτοῦ ἡμέραν μίαν καὶ δύο
χάριν διαβολῆς καὶ παρακλήθητι λύπης ἔνεκα·

Σοφ. Σειρ. 38,17 Κλάψε τον πικρά, θρήνησέ τον με κοπετούς, κράτησε
πένθος ανάλογα με την συγγένειαν, που έχεις προς αυτόν,
και με την αξίαν του, μίαν τουλάχιστον και δύο ημέρας,
ώστε να μη σε κατηγορήσουν οι άλλοι ως αναισθητον.
Επειτα δε παρηγορήσου και θέσε τέρμα εις την λύπην σου.

Σοφ. Σειρ. 38,18 ἀπὸ λύπης γὰρ ἐκβαίνει θάνατος, καὶ λύπη καρδίας
κάμψει ἰσχύν.

Σοφ. Σειρ. 38,18 Τερμάτισε δε την λύπην σου, διότι μερικές φορές από την
πολλήν λύπην προέρχεται και θάνατος, η δε λύπη της
καρδίας κλονίζει και κάμπτει την ισχύν του ανθρώπου.

Σοφ. Σειρ. 38,19 ἐν ἐπαγωγῇ παραβαίνει καὶ λύπη, καὶ βίος πτωχοῦ κατὰ
καρδίας.

Σοφ. Σειρ. 38,19 Εἰς τας θλιβεράς περιστάσεις της ζωῆς ἐρχεται πάντοτε και
η λύπη. Ο δε ταλαιπωρημένος βίος του πτωχοῦ εἶναι
συνεχῆς θλίψις καρδίας.

Σοφ. Σειρ. 38,20 μὴ δῶς εἰς λύπην τὴν καρδίαν σου, ἀπόστησον αὐτὴν
μνησθεὶς τὰ ἔσχατα·

Σοφ. Σειρ. 38,20 Μὴ ἀφήσης ὅμως να κατακυριεύσῃ την καρδίαν σου η
λύπη, διώξε αὐτὴν ἀπὸ κοντὰ σου ἔχων υπ' ὄψιν σου, ὅτι και
συ θα αποθάνῃς.

Σοφ. Σειρ. 38,21 μὴ ἐπιλάβῃ, οὐ γὰρ ἐστὶν ἐπάνοδος, καὶ τοῦτον οὐκ
ὠφελήσεις καὶ σεαυτὸν κακώσεις.

Σοφ. Σειρ. 38,21 Μὴ λησμονῆς ὅτι δεν υπάρχει επιστροφή ἀπὸ τον ἀδην.
Ὅσον δε και αν κλαύσης, τον νεκρὸν αὐτὸν μεν δεν θα τον
ωφελήσῃ τον δε εαυτὸν σου θα βλάψῃς.

Σοφ. Σειρ. 38,22 μνήσθητι τὸ κρίμα αὐτοῦ, ὅτι οὕτω καὶ τὸ σὸν· ἐμοὶ
ἐχθὲς καὶ σοὶ σήμερον.

Σοφ. Σειρ. 38,22 Ενθυμήσου ὅτι ὅπως ἦλθεν εἰς αὐτὸν το κρίμα και η ὥρα
του θανάτου, ἔτσι θα συμβῇ και με σέ. Εκείνος σου λέγει·
“Εἰς ἐμέ χθες ἦλθεν ο θάνατος και εἰς σε θα ἔλθῃ σήμερον”.

- Σοφ. Σειρ. 38,23 ἐν ἀναπαύσει νεκροῦ κατάπαυσον τὸ μνημόσυνον αὐτοῦ καὶ παρακλήθητι ἐν αὐτῷ ἐν ἐξόδῳ πνεύματος αὐτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 38,23 Όταν ο νεκρὸς ἀναπαυθῇ, παύσε καὶ συ τὴν λυπηρὰν ἀνάμνησίν του καὶ παρηγορήσου δι' αὐτόν, ἐπειδὴ ἡ ψυχὴ του ἔχει φύγει.
- Σοφ. Σειρ. 38,24 Σοφία γραμματέως ἐν εὐκαιρίᾳ σχολῆς, καὶ ὁ ἐλασσούμενος πράξει αὐτοῦ σοφισθήσεται.
- Σοφ. Σειρ. 38,24 Ἡ σοφία τοῦ γραμματισμένου ἀνθρώπου αποκτάται εἰς ὥραν ἡρεμίας. Καὶ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος περιορίζεται εἰς ὀλίγα, ἔργα, ἡμπορεῖ νὰ γίνῃ σοφός.
- Σοφ. Σειρ. 38,25 τί σοφισθήσεται ὁ κρατῶν ἀρότρου καὶ καυχώμενος ἐν δόρατι κέντρου, βόας ἐλαύνων καὶ ἀναστρεφόμενος ἐν ἔργοις αὐτῶν, καὶ ἡ διήγησις αὐτοῦ ἐν υἱοῖς ταύρων;
- Σοφ. Σειρ. 38,25 Πως εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ σοφὸς αὐτός, ποὺ ὅλην τὴν ἡμέραν κρατεῖ τὸ αλῆτρι καὶ καυχάται, ὅτι χειρίζεται καλὰ τὴν βουκέντραν, ὅπως ὁ πολεμιστὴς τὸ δόρυ τοῦ, δια νὰ ὁδηγῇ ἔτσι καλὰ τὰ βόϊδια τοῦ; Πως εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ σοφὸς αὐτός, ποὺ διαρκῶς ἀσχολεῖται με τέτοια ἔργα καὶ τοῦ ὁποῖου σκέψις καὶ φροντίδα καὶ ομιλία εἶναι τὰ μοσχάρια;
- Σοφ. Σειρ. 38,26 καρδίαν αὐτοῦ δώσει ἐκδοῦναι αὔλακας, καὶ ἡ ἀγρυπνία αὐτοῦ εἰς χορτάσματα δαμάλεων.
- Σοφ. Σειρ. 38,26 Αὐτός θὰ δώσῃ ὅλην τοῦ τὴν καρδιά καὶ τὴν προσοχήν, στο νὰ ἀνοίγῃ αὐλάκια καὶ θὰ ἀγρυπνῇ, δια νὰ δίδῃ τροφάς εἰς τὰ δαμάλιά του.
- Σοφ. Σειρ. 38,27 οὕτως πᾶς τέκτων καὶ ἀρχιτέκτων, ὅστις νύκτωρ ὥς ἡμέρας διάγει· οἱ γλύφοντες γλύμματα σφραγίδων, καὶ ἡ ὑπομονὴ αὐτοῦ ἀλλοιοῦσαι ποικιλίαν· καρδίαν αὐτοῦ δώσει εἰς τὸ ὁμοιοῦσαι ζωγραφίαν, καὶ ἡ ἀγρυπνία αὐτοῦ τελέσαι ἔργον.
- Σοφ. Σειρ. 38,27 Τὸ ἴδιο καὶ κάθε ξυλουργὸς καὶ ἀρχιμάστορας, οἱ ὁποῖοι

εργάζονται νύκτα και ημέραν. Επίσης το ίδιο συμβαίνει και με τους σκαλιστάς των σφραγίδων, οι οποίοι με επιμέλειαν και επιμονήν προσπαθούν να επινοήσουν διαφόρους μορφάς σφραγίδων. Εχουν δώσει όλην των την καρδιάν, στο να αναπαραστήσουν διαφόρους μορφάς, και αγρυπνούν, δια να τελειώσουν όσον το δυνατόν καλύτερον το έργον των.

Σοφ. Σειρ. 38,28 οὕτως χαλκεὺς καθήμενος ἐγγὺς ἄκμονος καὶ καταμανθάνων ἔργα σιδήρου· ἀτμὶς πυρὸς πῆξει σάρκας αὐτοῦ, καὶ ἐν θερμῇ καμίνου διαμαχήσεται· φωνὴ σφύρης καινιεῖ τὸ οὖς αὐτοῦ, καὶ κατέναντι ὁμοιώματος σκεύους οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ· καρδίαν αὐτοῦ δώσει εἰς συντέλειαν ἔργων, καὶ ἡ ἀγρυπνία αὐτοῦ κοσμήσῃ ἐπὶ συντελείας.

Σοφ. Σειρ. 38,28 Το ίδιο συμβαίνει και με τον σιδηρουργόν ο οποίος κάθεται κοντά στο αμόνι και παρατηρεῖ και κατεργάζεται τον σίδηρον. Η λάβρα της φωτιάς συρικνώνει τας σάρκας του, και αυτός καθημερινῶς μάχεται εναντίον της θερμότητος της καμίνου. Τα κτυπήματα της σφύρας τον ξεκουφαίνουν και τα μάτια του είναι συνεχῶς προσηλωμένα στο σκεῦος, το οποίον κατεργάζεται. Δίδει όλην του την καρδιά και την προσοχήν εις την τελειοποίησιν των έργων του και αγρυπνος είναι η προσοχή και η προσπάθειά του, πως να διακοσμήσῃ αυτό ἐπὶ το λαμπρότερον.

Σοφ. Σειρ. 38,29 οὕτως κεραμεὺς καθήμενος ἐν ἔργῳ αὐτοῦ καὶ συστρέφων ἐν ποσὶν αὐτοῦ τροχόν, ὃς ἐν μερίμνῃ κεῖται διὰ παντὸς ἐπὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ, καὶ ἐναρίθμιος πᾶσα ἡ ἐργασία αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 38,29 Το ίδιο και ο κεραμοποιός, ο οποίος κάθεται κοντά στο έργον του, στρέφει με τα πόδια του τον τροχόν, δίδει συνεχῶς όλην του την προσοχήν και την φροντίδα στο έργον του και με υπολογισμόν προχωρεῖ στον ακριβή

αριθμόν των έργων του.

Σοφ. Σειρ. 38,30 ἓν βραχίονι αὐτοῦ τυπώσει πηλόν καὶ πρὸ ποδῶν κάμψει ἰσχὺν αὐτοῦ· καρδίαν ἐπιδώσει συντελέσαι τὸ χρῖσμα, καὶ ἡ ἀγρυπνία αὐτοῦ καθαρίσαι κάμινον. -

Σοφ. Σειρ. 38,30 Αφού δέ με τα πόδια του θα ζυμώσει και θα απαλύνει τον πηλόν, με τα χέρια του σχηματίζει τον πηλόν εις δοχεία. Διδει όλην του την προσοχήν στο να επιτύχη και προσαρμογή το καλύτερον βερνίκωμα, και με επιμέλειαν κατόπιν θα καθαρίση την κάμινον.

Σοφ. Σειρ. 38,31 Πάντες οὗτοι εἰς χεῖρας αὐτῶν ἐνεπίστευσαν, καὶ ἕκαστος ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ σοφίζεται.

Σοφ. Σειρ. 38,31 Όλοι αυτοί έχουν την εμπιστοσύνην και την αφιέρωσίν των εις τα έργα αυτά των χειρών των. Και ο καθένας από αυτούς γίνεται σοφός και επιτήδειος στο ιδιόν του έργον.

Σοφ. Σειρ. 38,32 ἄνευ αὐτῶν οὐκ οἰκισθήσεται πόλις, καὶ οὐ παροικήσουσιν οὐδὲ περιπατήσουσιν,

Σοφ. Σειρ. 38,32 Χρήσιμα τα έργα των, διότι χωρίς αυτά δεν είναι δυνατόν ούτε να οικοδομηθῇ ούτε να κατοικηθῇ πόλις, ούτε δε και να ταξιδεύσουν οι ταξιδιώται.

Σοφ. Σειρ. 38,33 ἄλλ' εἰς βουλήν λαοῦ οὐ ζητηθήσονται καὶ ἐν ἐκκλησίᾳ οὐχ ὑπεραλοῦνται· ἐπὶ δίφρον δικαστοῦ οὐ καθιοῦνται καὶ διαθήκην κρίματος οὐ διανοηθήσονται, οὐδὲ μὴ ἐκφάνωσι δικαιοσύνην καὶ κρίμα, καὶ ἐν παραβολαῖς οὐχ εὐρεθήσονται,

Σοφ. Σειρ. 38,33 Αλλά δεν θα αναζητηθούν αυτοί, δια να εκφράσουν γνώμην εις τας συσκέψεις των λαών, ούτε και εις τας συγκεντρώσεις ανθρώπων θα διακρίνονται. Δεν θα καθίσουν εις δικαστικὴν ἑδραν, δεν θα σκεφθούν, δια να διατυπώσουν νόμους, δεν θα αποφανθούν σχετικῶς με την δικαιοσύνην και το δίκαιον και δεν θα ευρεθούν μεταξύ εκείνων, οι οποίοι λέγουν σοφά διδάγματα.

Σοφ. Σειρ. 38,34 ἀλλὰ κτίσμα αἰῶνος στηρίσουσι, καὶ ἡ δέησις αὐτῶν ἐν

ἐργασίᾳ τέχνης.

Σοφ. Σειρ. 38,34 Ἀλλὰ με τας χειρωνακτικὰς τῶν ἐργασίας στηρίζουν τὰ κτίσματα δια μέσου τῶν αἰώνων καὶ ὅλη ἡ προσοχή τῶν καὶ ἡ ἐπιμέλεια ἔχει δοθῇ εἰς τὰ ἔργα τοῦ ἐπαγγέλματός τῶν.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 39

Σοφ. Σειρ. 39,1 Πλὴν τοῦ ἐπιδόντος τὴν ψυχὴν αὐτοῦ καὶ διανοουμένου ἐν νόμῳ Ὑψίστου, σοφίαν πάντων ἀρχαίων ἐκζητήσει καὶ ἐν προφητείαις ἀσχοληθήσεται.

Σοφ. Σειρ. 39,1 Ἀλλὰ ἐκεῖνος ποῦ ἐπιμελεῖται τὴν καλλιέργειαν τοῦ πνεύματος, μελετᾷ τὸν νόμον τοῦ Ὑψίστου Θεοῦ, ἀναζητεῖ καὶ ἐρευνᾷ τὴν σοφίαν ὅλων τῶν ἀρχαίων καὶ ἀσχολεῖται μετὰ τὰς προφητείας.

Σοφ. Σειρ. 39,2 διηγήσεις ἀνδρῶν ὀνομαστῶν συντηρήσει καὶ ἐν στροφαῖς παραβολῶν συνεισελεύσεται.

Σοφ. Σειρ. 39,2 Μανθάνει καὶ διατηρεῖ εἰς τὴν διάνοιάν του τὰς διηγήσεις τῶν ὀνομαστῶν ἀνδρῶν. Εἰσδύει εἰς τὰς στροφάς καὶ τὸ κρυμμένον νόημα τῶν γνωμικῶν.

Σοφ. Σειρ. 39,3 ἀπόκρυφα παροιμιῶν ἐκζητήσει καὶ ἐν αἰνίγμασι παραβολῶν ἀναστραφήσεται.

Σοφ. Σειρ. 39,3 Ἀναζητεῖ τὰ κρυμμένα νοήματα τῶν παροιμιῶν, μελετᾷ μετὰ προσοχὴν τὰ αἰνιγματώδη ἀποφθέγματα.

Σοφ. Σειρ. 39,4 ἀνὰ μέσον μεγιστάνων ὑπηρετήσεται καὶ ἔναντι ἡγουμένου ὀφθήσεται· ἐν γῇ ἄλλοτρίων ἐθνῶν διελεύσεται, ἀγαθὰ γὰρ καὶ κακὰ ἐν ἀνθρώποις ἐπέιρασε.

Σοφ. Σειρ. 39,4 Αὐτὸς ἀναλαμβάνει ὑπηρεσίαν ἐν μέσῳ ἐπισήμων ἀνδρῶν· ἐνώπιον δὲ καὶ αὐτοῦ τοῦ ἡγεμόνος ἐμφανίζεται. Ἐπισκέπτεται χώρας ξένων λαῶν, διότι θέλει καὶ προσπαθεῖ νὰ μάθῃ τὰ καλὰ καὶ τὰ κακὰ τῶν ἀνθρώπων.

- Σοφ. Σειρ. 39,5 τὴν καρδίαν αὐτοῦ ἐπιδώσει ὀρθρίσαι πρὸς Κύριον τὸν ποιήσαντα αὐτὸν καὶ ἔναντι Ὑψίστου δεηθήσεται· καὶ ἀνοίξει τὸ στόμα αὐτοῦ ἐν προσευχῇ καὶ περὶ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτοῦ δεηθήσεται.
- Σοφ. Σειρ. 39,5 Ἀπὸ πρωΐας ἀνυψώνει με εὐλαβειαν τὴν καρδίαν του στον Θεόν, ο οποίος τον ἐδημιούργησε καὶ δέεται ἐνώπιον του Ὑψίστου. Ἀνοίγει τὸ στόμα του εἰς προσευχήν πρὸς τὸν Κύριον καὶ παρακαλεῖ αὐτόν, νὰ του συγχωρήσῃ τὰς ἁμαρτίας,
- Σοφ. Σειρ. 39,6 ἔὰν Κύριος ὁ μέγας θελήσῃ, πνεύματι συνέσεως ἐμπλησθήσεται· αὐτὸς ἀνομβρήσει ῥήματα σοφίας αὐτοῦ, καὶ ἐν προσευχῇ ἐξομολογήσεται Κυρίῳ.
- Σοφ. Σειρ. 39,6 εἰάν δε ὁ παντοδύναμος Κύριος θελήσῃ, θὰ γεμίσῃ αὐτὸς ἀπὸ πνεῦμα συνέσεως. Αὐτὸς, ὡσάν ευεργετικὴν βροχήν, θὰ χύνῃ τοὺς σοφοὺς λόγους του καὶ διὰ τῆς προσευχῆς του θὰ δοξολογῇ τὸν Κύριον.
- Σοφ. Σειρ. 39,7 αὐτὸς κατευθυνεῖ βουλήν αὐτοῦ καὶ ἐπιστήμην καὶ ἐν τοῖς ἀποκρύφοις αὐτοῦ διανοηθήσεται·
- Σοφ. Σειρ. 39,7 Ὁ Θεὸς θὰ κατευθύνῃ αὐτόν εἰς ὀρθὰς αποφάσεις καὶ εἰς τὴν σοφίαν· θὰ τον υποβοηθήσῃ δέ, ὥστε νὰ σκέπτεται καὶ νὰ κατανοῇ τὰ ἀπόκρυφα θεῖα νοήματα.
- Σοφ. Σειρ. 39,8 αὐτὸς ἐκφανεῖ παιδείαν διδασκαλίας αὐτοῦ καὶ ἐν νόμῳ διαθήκης Κυρίου καυχῆσεται.
- Σοφ. Σειρ. 39,8 Αὐτὸς δε ὁ σοφὸς θὰ καταστήσῃ φανερά τὰ ἀγαθὰ τῆς μορφώσεώς του· καὶ στον νόμον του Κυρίου θὰ ἔχῃ τὴν καύχησίν του.
- Σοφ. Σειρ. 39,9 αἰνέσουσι τὴν σύνεσιν αὐτοῦ πολλοί, ἕως τοῦ αἰῶνος οὐκ ἐξαλειφθήσεται· οὐκ ἀποστήσεται τὸ μνημόσυνον αὐτοῦ, καὶ ὄνομα αὐτοῦ ζήσεται εἰς γενεὰς γενεῶν.
- Σοφ. Σειρ. 39,9 Πολλοὶ θὰ ἐπαινέσουν τὴν σοφίαν του, ἡ ὁποία οὐδέποτε θὰ λησμονηθῇ. Ἡ ἀνάμνησίς του καὶ τὸ ὄνομά του θὰ ζοῦν εἰς τὰς γενεὰς τῶν γενεῶν.

- Σοφ. Σειρ. 39,10 τὴν σοφίαν αὐτοῦ διηγῆσονται ἔθνη, καὶ τὸν ἔπαινον αὐτοῦ ἑξαγγελεῖ ἐκκλησία.
- Σοφ. Σειρ. 39,10 Τα διάφορα ἔθνη θα διηγούνται την σοφίαν του και αι συγκεντρώσεις των ανθρώπων θα διαλαλῶν τον ἔπαινον του.
- Σοφ. Σειρ. 39,11 ἐὰν ἐμμεῖνῃ, ὄνομα καταλείψει ἢ χίλιοι, καὶ ἐὰν ἀναπαύσῃται, ἐμποιήσῃ αὐτῷ.
- Σοφ. Σειρ. 39,11 Εάν ζήσῃ ἐπὶ μακρόν, το ὄνομά του θα καταστή ἐνδοξότερον παρά χίλιοι ἄλλοι· και εάν δια του θανάτου ἀναπαυθῇ, θα προσθέσῃ εἰς αὐτό δόξαν.
- Σοφ. Σειρ. 39,12 Ἔτι διανοηθεῖς ἐκδιηγῆσομαι καὶ ὡς διχομηνία ἐπληρώθην.
- Σοφ. Σειρ. 39,12 Θέλω ἀκόμη να διηγηθῶ τας σκέψεις μου, ἀπὸ τας ὁποίας εἶμαι πλήρης, ὅπως ἡ πανσέληνος.
- Σοφ. Σειρ. 39,13 εἰσακούσατέ μου, υἱοὶ ὅσοι, καὶ βλαστήσατε ὡς ῥόδον φυόμενον ἐπὶ ῥεύματος ὑγροῦ
- Σοφ. Σειρ. 39,13 Υἱοὶ εὐσεβεῖς, ἀκούσατέ με. Θα βλαστήσετε και θα ἀνθίσετε ὡσάν την τριανταφυλλιά, ἡ ὁποία εἶναι φυτευμένη εἰς ὑγρὰ ἐδάφη.
- Σοφ. Σειρ. 39,14 καὶ ὡς λίβανος εὐωδιάσατε ὁσμὴν καὶ ἀνθήσατε ἄνθος ὡς κρίνον, διάδοτε ὁσμὴν καὶ αἰνέσατε ᾄσμα. εὐλογήσατε Κύριον ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἔργοις,
- Σοφ. Σειρ. 39,14 Θα ευωδιάζετε ὡσάν το λιβάνι, θα ἀνθίσετε ὅπως ἀνθίζουν τα κρίνα. Διασκορπίσατε την ευωδίαν της σοφίας σας και ψάλατε ᾄσμα. Δοξολογήσατε τον Κυριον δι' ὅλα τα ἔργα αὐτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 39,15 δότε τῷ ὀνόματι αὐτοῦ μεγαλωσύνην καὶ ἑξομολογήσασθε ἐν αἰνέσει αὐτοῦ, ἐν ὠδαῖς χειλέων καὶ ἐν κινύραις καὶ οὕτως ἐρεῖτε ἐν ἑξομολογήσει·
- Σοφ. Σειρ. 39,15 Μεγαλύνετε το ὄνομά του και διακηρύξατε τον αἶνον του με τα ᾄσματα των χειλέων σας και με τας κινύρας. Αὐτά θα λέγετε και θα ψάλλετε δοξολογούντες τον Κυριον·

- Σοφ. Σειρ. 39,16 Τὰ ἔργα Κυρίου πάντα ὅτι καλὰ σφόδρα, καὶ πᾶν
πρόσταγμα ἐν καιρῷ αὐτοῦ ἔσται· οὐκ ἔστιν εἰπεῖν· τί
τοῦτο; εἰς τί τοῦτο;
- Σοφ. Σειρ. 39,16 Ολα τα ἔργα του Κυρίου εἶναι ἐξαιρέτως ωραία καὶ ὅλα τα
προστάγματα του θα πραγματοποιοῦνται στον καιρὸν των.
Δεν εἶναι δε δυνατόν να λέγη κανεῖς, τι εἶναι αὐτό; Προς τι
εδημιουργήθη ἐκεῖνο;
- Σοφ. Σειρ. 39,17 πάντα γὰρ ἐν καιρῷ αὐτοῦ ζητηθήσεται. ἐν λόγῳ αὐτοῦ
ἔστη ὡς θημωνία ὕδωρ, καὶ ἐν ῥήματι στόματος αὐτοῦ
ἀποδοχεῖα ὑδάτων.
- Σοφ. Σειρ. 39,17 Διότι κάθε πράγμα θα αναζητήται καὶ θα κατανοήται στον
καιρὸν του. Δια του λόγου του ανυψώθη καὶ ἐστάθη ὡσάν
θημωνιά το νερό, καὶ με τα λόγια του στόματός του ἐγιναν
αὶ διάφοραι δεξαμεναὶ των υδάτων.
- Σοφ. Σειρ. 39,18 ἐν προστάγματι αὐτοῦ πᾶσα ἡ εὐδοκία, καὶ οὐκ ἔστιν ὃς
ἐλαττώσει τὸ σωτήριον αὐτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 39,18 Δια της προσταγῆς του πραγματοποιεῖται κάθε τι, που
αὐτὸς ἐπιθυμεῖ. Καὶ κανεῖς δεν ἡμπορεῖ να ματαιώσῃ την
σωτηρίαν, την ὁποίαν αὐτὸς παρέχει.
- Σοφ. Σειρ. 39,19 ἔργα πάσης σαρκὸς ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἔστι
κρυβῆναι ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 39,19 Ολα τα ἔργα των ἀνθρώπων εἶναι ἐνώπιόν του, καὶ τίποτε
δεν εἶναι δυνατόν να ἀποκρυβῇ ἀπὸ τους ὀφθαλμοὺς του.
- Σοφ. Σειρ. 39,20 ἀπὸ τοῦ αἰῶνος εἰς τὸν αἰῶνα ἐπέβλεψε, καὶ οὐθέν ἐστι
θαυμάσιον ἐναντίον αὐτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 39,20 Ἐπιβλέπει καὶ παρακολουθεῖ ἀπὸ του αἰῶνος καὶ ἕως του
αἰῶνος καὶ τίποτε δεν εἶναι καταπληκτικόν καὶ παράδοξον
ἐνώπιόν του.
- Σοφ. Σειρ. 39,21 οὐκ ἔστιν εἰπεῖν· τί τοῦτο; εἰς τί τοῦτο; πάντα γὰρ εἰς
χρείας αὐτῶν ἔκτισται.
- Σοφ. Σειρ. 39,21 Δι' αὐτό καὶ κανεῖς ἄνθρωπος δεν πρέπει να διατυπώνῃ
ἀμφιβολίας καὶ να λέγῃ· “τι εἶναι τοῦτο; Διατί ὑπάρχει

εκείνο;” Διότι τα πάντα έχουν δημιουργηθή προς ένα χρήσιμον σκοπόν.

Σοφ. Σειρ. 39,22 ἡ εὐλογία αὐτοῦ ὥς ποταμὸς ἐπεκάλυψε, καὶ ὥς κατακλυσμὸς ξηρὰν ἐμέθυσεν.

Σοφ. Σειρ. 39,22 Ἡ εὐλογία του Κυρίου ἐξεχείλισεν ὡσάν ποταμὸς καὶ ἐσκέπασε τα πάντα· καὶ ὡσάν κατακλυσμὸς ὑδάτων ἐλότισε πλουσίως την γην.

Σοφ. Σειρ. 39,23 οὕτως ὀργὴν αὐτοῦ ἔθνη κληρονομήσει, ὥς μετέστρεψεν ὕδατα εἰς ἄλμην.

Σοφ. Σειρ. 39,23 Ἐτσι πάλιν ἐξαποστέλλει τον δίκαιον θυμὸν του ὡς κληρονομίαν εἰς τα ἀσεβή ἔθνη καὶ αὐτὸς μετέβαλε τα πόσιμα ὕδατα εἰς αλμυρά.

Σοφ. Σειρ. 39,24 αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ τοῖς ὁσίοις εὐθεῖαι, οὕτως τοῖς ἀνόμοις προσκόμενα.

Σοφ. Σειρ. 39,24 Το θέλημά του, καὶ ὁ τρόπος της ἐνεργείας του εἶναι δια τους εὐσεβεῖς ἀνθρώπους εὐθέα, δια τους παρανόμους ὁμῶς εἶναι προσκόμενα.

Σοφ. Σειρ. 39,25 ἀγαθὰ τοῖς ἀγαθοῖς ἔκτισται ἀπ’ ἀρχῆς, οὕτως τοῖς ἀμαρτωλοῖς κακά.

Σοφ. Σειρ. 39,25 Τα ἀγαθὰ ἔχουν δημιουργηθή εὐθύς ἐξ ἀρχῆς δια τους ἀγαθοὺς, ἔτσι καὶ τα κακά δια τους ἀμαρτωλοὺς.

Σοφ. Σειρ. 39,26 ἀρχὴ πάσης χρείας εἰς ζωὴν ἀνθρώπου, ὕδωρ, πῦρ, καὶ σίδηρος καὶ ἄλας καὶ σεμίδαλις πυροῦ καὶ μέλι καὶ γάλα, αἷμα σταφυλῆς καὶ ἔλαιον καὶ ἱμάτιον.

Σοφ. Σειρ. 39,26 Βασικῆς σημασίας καὶ ἀπαραίτητα δια την ζωὴν του ἀνθρώπου εἶναι το νερό, ἡ φωτιά, ὁ σίδηρος, τὸ ἀλάτι, τὸ σημιγδάλι του σιταριοῦ, τὸ μέλι, τὸ γάλα, ὁ οἶνος, τὸ ἔλαιον, τὸ ἔνδυμα.

Σοφ. Σειρ. 39,27 ταῦτα πάντα τοῖς εὐσεβέσιν εἰς ἀγαθὰ, οὕτως τοῖς ἀμαρτωλοῖς τραπήσεται εἰς κακά.

Σοφ. Σειρ. 39,27 Ὅλα αὐτὰ εἶναι δια τὸ καλὸν των εὐσεβῶν. Μετατρέπονται ὁμῶς καὶ ἀποβαίνουν εἰς κακὸν δια τους ἀμαρτωλοὺς.

- Σοφ. Σειρ. 39,28 ἔστι πνεύματα, ἃ εἰς ἐκδίκησιν ἔκτισται καὶ ἐν θυμῷ αὐτοῦ ἐστερέωσαν μαστιγὰς αὐτῶν· ἐν καιρῷ συντελείας ἰσχὺν ἐκχεοῦσι καὶ τὸν θυμὸν τοῦ ποιήσαντος αὐτοὺς κοπάσουσι.
- Σοφ. Σειρ. 39,28 Υπάρχουν άνεμοι βίαιοι η καυστικοί, οι οποίοι έχουν δημιουργηθῇ εἰς τιμωρίαν των κακῶν, ἐν δε τη δικαία οργῇ του ο Θεός τους εξαπολύει ὡς σφοδρὰς μαστιγὰς ἐναντίον ἐκείνων. Καὶ στον καιρὸν της δικαίας τιμωρίας ἐκχύνουν την καταστρεπτικὴν δύναμιν των, καὶ ἔτσι ἐπαναπαύουν καὶ σταματοῦν την οργὴν του δημιουργοῦ των.
- Σοφ. Σειρ. 39,29 πῦρ καὶ χάλαζα καὶ λιμὸς καὶ θάνατος, πάντα ταῦτα εἰς ἐκδίκησιν ἔκτισται·
- Σοφ. Σειρ. 39,29 Φλογερὸν καύμα, χάλαζα καὶ θάνατος, ὅλα αὐτὰ ἐγίναν εἰς τιμωρίαν των ἀσεβῶν.
- Σοφ. Σειρ. 39,30 θηρίων ὀδόντες καὶ σκορπίοι καὶ ἔχρεις καὶ ῥομφαία ἐκδικοῦσα εἰς ὄλεθρον ἀσεβεῖς·
- Σοφ. Σειρ. 39,30 Δοντια θηρίων, σκορπιοί, οχιές, φονικά μαχαίρια ἐγίναν εἰς δικαίαν ἐξολόθρευσιν των ἀσεβῶν.
- Σοφ. Σειρ. 39,31 ἐν τῇ ἐντολῇ αὐτοῦ εὐφρανθήσονται καὶ ἐπὶ τῆς γῆς εἰς χρείας ἐτοιμασθήσονται καὶ ἐν τοῖς καιροῖς αὐτῶν οὐ παραβήσονται λόγον.
- Σοφ. Σειρ. 39,31 Ὅλα αὐτὰ χαίρουν νὰ ἐκπληρώσουν την ἐντολὴν του Θεοῦ καὶ εἶναι ἐτοιμα διὰ κάθε τι, που θα χρειασθῇ εἰς την γῆν. Καὶ ὅταν ἔλθῃ ο καιρὸς της δράσεώς των, δεν θα παραβοῦν την διαταγὴν του Θεοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 39,32 διὰ τοῦτο ἐξ ἀρχῆς ἐστηρίχθην καὶ διενοήθην καὶ ἐν γραφῇ ἀφῆκα·
- Σοφ. Σειρ. 39,32 Διὰ τοῦτο εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἐστηρίχθην εἰς την σκέψιν μου καὶ ἀφοῦ καλῶς τα ἐμελέτησα ὅλα αὐτὰ, τα παρέδωσα γραπτῶς στους ἀνθρώπους.
- Σοφ. Σειρ. 39,33 τὰ ἔργα Κυρίου πάντα ἀγαθὰ καὶ πᾶσαν χρείαν ἐν ᾧ αὐτῆς χορηγήσει.

- Σοφ. Σειρ. 39,33 Όλα τα έργα του Κυρίου είναι αγαθά· αυτός δε χορηγεί την ευμένειάν του, όπου υπάρχει ανάγκη, στον κατάλληλον καιρόν.
- Σοφ. Σειρ. 39,34 καὶ οὐκ ἔστιν εἰπεῖν· τοῦτο τούτου πονηρότερον, πάντα γὰρ ἐν καιρῷ εὐδοκιμηθήσεται.
- Σοφ. Σειρ. 39,34 Και δεν πρέπει ποτέ να εἴπη κανείς, τούτο το δημιούργημα είναι κατώτερον από εκείνο, διότι όλα τα δημιουργήματα στον κατάλληλον καιρόν θα φανούν καλά και χρήσιμα.
- Σοφ. Σειρ. 39,35 καὶ νῦν ἐν πάσῃ καρδίᾳ καὶ στόματι ὑμνήσατε καὶ εὐλογήσατε τὸ ὄνομα Κυρίου.
- Σοφ. Σειρ. 39,35 Και τώρα με ὅλην σας την καρδιά και με ὅλην την δύναμιν της φωνῆς σας υμνολογήσατε και δοξάσατε το ὄνομα του Κυρίου.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 40

- Σοφ. Σειρ. 40,1 Ἀσχολία μεγάλη ἔκτισται παντὶ ἀνθρώπῳ καὶ ζυγὸς βαρὺς ἐπὶ υἱοὺς Ἀδὰμ ἀφ' ἡμέρας ἐξόδου ἐκ γαστρὸς μητρὸς αὐτῶν ἕως ἡμέρας ἐπιστροφῆς εἰς μητέρα πάντων·
- Σοφ. Σειρ. 40,1 Μεγάλη και πολυμέριμος απασχόλησις ἔχει επιβληθῇ εἰς κάθε ἄνθρωπον. Βαρὺς ζυγὸς ἐπάνω στους υἱοὺς του Ἀδὰμ ἀπὸ της ἡμέρας, ἀπὸ της ὁποίας ο καθένας γεννᾶται μέχρι της ἡμέρας, που θα ἐπιστρέψῃ εἰς την γην, την μητέρα ὅλων.
- Σοφ. Σειρ. 40,2 τοὺς διαλογισμοὺς αὐτῶν καὶ φόβον καρδίας, ἐπίνοια προσδοκίας, ἡμέρα τελευτῆς.
- Σοφ. Σειρ. 40,2 Εκείνο που ἐμβάλλει μελαγχολίαν στους διαλογισμοὺς του και φόβον εἰς την καρδίαν, εἶναι ἡ σκέψις και ἡ αγωνιώδης προσμονή της ἡμέρας του θανάτου.
- Σοφ. Σειρ. 40,3 ἀπὸ καθημένου ἐπὶ θρόνου ἐν δόξῃ καὶ ἕως

τεταπεινωμένου ἐν γῇ καὶ σποδῶ,

Σοφ. Σειρ. 40,3

Εἰς ὅλους συμβαίνει αὐτό, ἀπὸ τον ἄνθρωπον ο οποίος
κάθεται ἐπάνω εἰς ἐνδοξον θρόνον, μέχρι τον ἄθλιον
πτωχόν που κάθεται ἐπάνω στο χῶμα και την στάκτην,

Σοφ. Σειρ. 40,4

ἀπὸ φοροῦντος ὑάκινθον καὶ στέφανον καὶ ἕως
περιβαλλομένου ὠμόλινον,

Σοφ. Σειρ. 40,4

ἀπὸ τον ἄρχοντα που φορεῖ πολῦτιμον κυανούν χιτῶνα και
στεφάνι στο κεφάλι και ἕως εκείνον, που φορεῖ ως ἱμάτιον
ένα χονδροκαμωμένον λίνον ὑφασμα·

Σοφ. Σειρ. 40,5

θυμὸς καὶ ζῆλος καὶ ταραχὴ καὶ σάλος καὶ φόβος
θανάτου καὶ μηνίαμα καὶ ἔρις· καὶ ἐν καιρῷ ἀναπαύσεως
ἐπὶ κοίτης ὕπνος νυκτὸς ἀλλοιοῖ γνῶσιν αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 40,5

ο θυμὸς, η ζήλοφθονία, η ταραχὴ, η αναστάτωσης, ο φόβος
του θανάτου, η οργή και η ἔρις, ταρασσούν και
συγκλονίζουν ὅλους τους ανθρώπους. Και ὅταν ο ἄνθρωπος
αναπαύεται κατὰ την νύκτα εἰς την κλίνην του, ο νυκτερινὸς
ὕπνος ἀλλοιώνει και ἐπιδεινώνει τας σκέψεις και
ἀνησυχίας.

Σοφ. Σειρ. 40,6

ὀλίγον ὥς οὐδὲν ἐν ἀναπαύσει, καὶ ἀπ' ἐκείνου ἐν
ὕπνοις ὥς ἐν ἡμέρᾳ σκοπιᾶς τεθορυβημένος ἐν ὁράσει
καρδίας αὐτοῦ, ὥς ἐκπεφευγὼς ἀπὸ προσώπου
πολέμου.

Σοφ. Σειρ. 40,6

Αναπαύεται ὀλίγον, που ἰσοδυναμεῖ μᾶλλον με το τίποτε,
και κατὰ το ελάχιστον αὐτό χρονικὸν διάστημα του
φαίνεται ὡσάν να εἶναι ἐπάνω εἰς φυλάκιον
περιστοιχιζόμενος ἀπὸ ἐχθρούς. Αναστατώνεται ἀπὸ τα
φαντάσματα αὐτὰ του πνεύματός του, εὐρίσκεται ἀκόμη
ὑπὸ το κράτος του τρόμου, ὡς εἴαν ἔχη διαφύγει ἀπὸ
φονικὴν μάχην.

Σοφ. Σειρ. 40,7

ἐν καιρῷ σωτηρίας αὐτοῦ ἐξηγέρθη καὶ ἀποθαυμάζων
εἰς οὐδένα φόβον.

Σοφ. Σειρ. 40,7

Κατὰ την στιγμήν δὲ που νομίζει ἐν τῷ ονείρῳ του ὅτι

διεσώθη αυτό την φονικήν μάχην, απορεί και ο ίδιος δια τον αδικαιολόγητον και ανύπαρκτον φόβον του.

Σοφ. Σειρ. 40,8 μετὰ πάσης σαρκὸς ἀπὸ ἀνθρώπου ἕως κτήνους, καὶ ἐπὶ ἁμαρτωλῶν ἑπταπλάσια πρὸς ταῦτα·

Σοφ. Σειρ. 40,8 Ολα αυτά συμβαίνουν εις κάθε ἔμβιον ον, ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου μέχρι τοῦ ζώου. Εἰς τοὺς ἁμαρτωλοὺς ὅμως εἶναι αὐτὰ ἐπτά φορές περισσότερα.

Σοφ. Σειρ. 40,9 θάνατος καὶ αἷμα καὶ ἔρις καὶ ῥομφαία, ἐπαγωγαί, λιμὸς καὶ σύντριμμα καὶ μᾶστιξ,

Σοφ. Σειρ. 40,9 Διότι ο βίαιος καὶ πρόωρος θάνατος, ο φόνος, ἡ διχόνοια, ἡ μάχαιρα, αἱ θεομηνίαι, ὁ λιμὸς, ὁ ὀλεθρος καὶ αἱ ἄλλαι μᾶστιγες,

Σοφ. Σειρ. 40,10 ἐπὶ τοὺς ἀνόμους ἐκτίσθη ταῦτα πάντα, καὶ δι' αὐτοὺς ἐγένετο ὁ κατακλυσμός.

Σοφ. Σειρ. 40,10 ὅλα αὐτὰ ἔχουν προορισθῇ δια τοὺς παρανόμους, πρὸς τιμωρίαν τῶν ὁποίων ἄλλωστε εἰς τὴν παλαιάν εποχὴν ἐγίνε καὶ ὁ κατακλυσμός.

Σοφ. Σειρ. 40,11 πάντα, ὅσα ἀπὸ γῆς, εἰς γῆν ἀναστρέφει, καὶ ἀπὸ ὑδάτων εἰς θάλασσαν ἀνακάμπει.

Σοφ. Σειρ. 40,11 Ολα ὅσα προέρχονται ἀπὸ τὴν γην, ἐπιστρέφουν εἰς τὴν γην. Ολα ὅσα ἐξέρχονται ἀπὸ τὰ ὕδατα ἐπιστρέφουν εἰς τὴν θάλασσαν.

Σοφ. Σειρ. 40,12 Πᾶν δῶρον καὶ ἀδικία ἐξαλειφθήσεται, καὶ πίστις εἰς τὸν αἰῶνα στήσεται.

Σοφ. Σειρ. 40,12 Παράνομα δῶρα, δωροδοκίαι καὶ ἀδικίαι δεν θα πιάσουν τόπον· θα ἐξαλειφθούν. Ἡ ἀξιοπιστία ὅμως μένει στους αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Σοφ. Σειρ. 40,13 χρήματα ἀδίκων ὡς ποταμὸς ξηρανθήσεται καὶ ὡς βροντὴ μεγάλη ἐν ὑετῷ ἐξηχήσει.

Σοφ. Σειρ. 40,13 Τα πλούτη τῶν ἀδίκων ἀνθρώπων θα ξηρανθούν, ὅπως τὸ νερὸ τοῦ χειμάρρου, ὅπως ἡ μεγάλη βροντὴ ἡ ὁποία ἀντηχεῖ εἰς ὥραν βροχῆς καὶ ἐπειτα σβῆνει ὁ ἡχὸς τῆς.

- Σοφ. Σειρ. 40,14 ἐν τῷ ἀνοῖξαι αὐτὸν χεῖρας εὐφρανθήσεται, οὕτως οἱ παραβαίνοντες εἰς συντέλειαν ἐκλείψουσιν.
- Σοφ. Σειρ. 40,14 Ὅπως ὅταν ανοίγῃ κανεῖς τὸ χέρι του, δια να λάβῃ κάτι, πρὸς στιγμὴν ευχαριστεῖται, ἀλλὰ δεν λαμβάνει, ἔτσι και ἐκεῖνοι που παραβαίνουν τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, πρὸς στιγμὴν ευφραίνονται και κατόπιν θα ἐκλείψουν τελείως.
- Σοφ. Σειρ. 40,15 ἔκγονα ἀσεβῶν οὐ πληθύνει κλάδους, καὶ ῥίζαι ἀκάθαρτοι ἐπ' ἀκροτόμου πέτρας·
- Σοφ. Σειρ. 40,15 Οἱ ἀπόγονοι τῶν ἀσεβῶν δεν θα πληθύνουν τοὺς κλάδους τοῦ γεννεαλογικοῦ τῶν δένδρου, διότι αἱ ἀκάθαρτοι ῥίζαι τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν εἶναι ἐπάνω εἰς κατάξηρον ἀπότομον βράχον.
- Σοφ. Σειρ. 40,16 ἄχει ἐπὶ παντὸς ὕδατος καὶ χεῖλους ποταμοῦ πρὸ παντὸς χόρτου ἐκτιλήσεται.
- Σοφ. Σειρ. 40,16 Ὅπως τὰ υδρόβια φυτὰ, που φυτρώνουν και ταχέως ἀναπτύσσονται κοντὰ εἰς τὰ νερά και εἰς τὰς ὄχθας τῶν ποταμῶν ξερριζώνονται εὐκολὰ ἢ κόβονται ἐνωρίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλο χόρτον, ἔτσι και οἱ ἀσεβεῖς.
- Σοφ. Σειρ. 40,17 χάρις ὥς παράδεισος ἐν εὐλογίαις, καὶ ἐλεημοσύνη εἰς τὸν αἰῶνα διαμένει.
- Σοφ. Σειρ. 40,17 Ἡ φιλανθρωπία ὁμως και ἡ ἐλεημοσύνη εἶναι ὡσάν ἑνας κήπος ευλογημένος, ἡ δε ἐλεημοσύνη παραμένει στὸν αἰῶνα.
- Σοφ. Σειρ. 40,18 Ζωὴ αὐτάρκους ἐργάτου γλυκανθήσεται, καὶ ὑπὲρ ἀμφοτέρω ὁ εὐρίσκων θησαυρόν.
- Σοφ. Σειρ. 40,18 Ἡ ζωὴ τοῦ ἐργατικοῦ και αὐτάρκους ἀνθρώπου εἶναι γλυκεία. Περισσότερον ὁμως τυχερός και ἀπὸ τοὺς δύο εἶναι ἐκεῖνος, που εὐρίσκει θησαυρόν.
- Σοφ. Σειρ. 40,19 τέκνα καὶ οἰκοδομὴ πόλεως στηρίζουσιν ὄνομα, καὶ ὑπὲρ ἀμφοτέρω γυνὴ ἄμωμος λογίζεται.
- Σοφ. Σειρ. 40,19 Ἡ ἀπόκτησις πολλῶν τέκνων και ἡ ἀνοικοδόμησις μιᾶς πόλεως στηρίζουν και διαιώνιζον τὸ καλὸν ὄνομα τοῦ

ανθρώπου. Ανωτέρα όμως και από τα δύο αυτά θεωρείται η άμεμπτος σύζυγος.

Σοφ. Σειρ. 40,20 οἶνος καὶ μουσικὰ εὐφραίνουσι καρδίαν, καὶ ὑπὲρ ἀμφοτέρα ἀγάπησις σοφίας.

Σοφ. Σειρ. 40,20 Ο οἶνος και η μουσική, που υπάρχουν εις τα συμπόσια, ευφραίνουν την καρδίαν περισσότερον όμως και από τα δύο αυτά ευφραίνει η αγάπη της σοφίας.

Σοφ. Σειρ. 40,21 αὐλὸς καὶ ψαλτήριον ἡδύνουσι μέλι, καὶ ὑπὲρ ἀμφοτέρα γλῶσσα ἡδεῖα.

Σοφ. Σειρ. 40,21 Ο αυλὸς και το ψαλτήρι αναδίδουν ἤχους γλυκεῖς ὡσάν το μέλι· ανώτερον όμως και από τα δύο αυτά μουσικά ὄργανα εἶναι η γλυκεία γλῶσσα.

Σοφ. Σειρ. 40,22 χάριν καὶ κάλλος ἐπιθυμήσει ὁ ὀφθαλμός σου, καὶ ὑπὲρ ἀμφοτέρα χλόην σπόρου.

Σοφ. Σειρ. 40,22 Το μάτι σου επιθυμεῖ και ἀρέσκεται να βλέπη χάριν και κάλλος στους ανθρώπους· περισσότερον όμως και από τα δύο ευχαριστεῖται, όταν βλέπη την βλαστάνουσιν από τους σπόρους χλόην, την ωραιότητα δηλαδή της φύσεως.

Σοφ. Σειρ. 40,23 φίλος καὶ ἐταῖρος εἰς καιρὸν ἀπαντῶντες, καὶ ὑπὲρ ἀμφοτέρα γυνὴ μετὰ ἀνδρός.

Σοφ. Σειρ. 40,23 Ωραῖον εἶναι, όταν στον κατάλληλον μάλιστα καιρὸν συναντῶνται ο φίλος και ο σύντροφος, αν και από τα δύο αυτά ανωτέρα εἶναι η συνάντησις της γυναικὸς μετὰ του συζύγου της.

Σοφ. Σειρ. 40,24 ἀδελφοὶ καὶ βοήθεια εἰς καιρὸν θλίψεως, καὶ ὑπὲρ ἀμφοτέρα ἐλεημοσύνη ῥύσεται.

Σοφ. Σειρ. 40,24 Οι αδελφοὶ και η βοήθεια εκ μέρους αγαπητῶν προσώπων, εις καιρὸν μάλιστα θλίψεως, εἶναι κάτι το ωραῖον. Περισσότερον όμως και από τα δύο αυτά θα βοηθήσῃ τον ἄνθρωπον η ἐλεημοσύνη.

Σοφ. Σειρ. 40,25 χρυσίον καὶ ἀργύριον ἐπιστήσουσι πόδα, καὶ ὑπὲρ ἀμφοτέρα βουλή εὐδοκιμεῖται.

- Σοφ. Σειρ. 40,25 Ο χρυσός και ο άργυρος, (δηλ. πλούτη και αγαθά) στηρίζουν τους πόδας των ανθρώπων· περισσότερο όμως από τα δύο αυτά στηρίζει και συνεργεί εις την ευδοκίμησιν μια καλή συμβουλή.
- Σοφ. Σειρ. 40,26 χρήματα καὶ ἰσχύς ἀνυψώσουσι καρδίαν, καὶ ὑπὲρ ἀμφοτέρα φόβος Κυρίου· οὐκ ἔστιν ἐν φόβῳ Κυρίου ἐλάττωσις, καὶ οὐκ ἔστιν ἐπιζητῆσαι ἐν αὐτῷ βοήθειαν·
- Σοφ. Σειρ. 40,26 Τα χρήματα και η δύναμις ανυψώνουν και στηρίζουν τας καρδίας των ανθρώπων· περισσότερο όμως και από τα δύο αυτά στηρίζει και δοξάζει τον άνθρωπον ο φόβος του Κυρίου. Οπου υπάρχει η ευλάβεια προς τον Κυριον, εκεί δεν απαντάται πτωχεία και στέρησις. Ο φοβούμενος τον Κυριον δεν θα ευρεθῇ εις την ανάγκην να ζητήσῃ ἀπὸ τοὺς ἄλλους βοήθειαν.
- Σοφ. Σειρ. 40,27 φόβος Κυρίου ὡς παράδεισος εὐλογίας, καὶ ὑπὲρ πᾶσαν δόξαν ἐκάλυψαν αὐτόν.
- Σοφ. Σειρ. 40,27 Ο φόβος του Κυρίου ομοιάζει προς πλουσιόκαρπον κήπον. Τον ευσεβή τον καλύπτει ο Θεός με δόξαν, ανωτέραν ἀπὸ πᾶσαν ἄλλην.
- Σοφ. Σειρ. 40,28 Τέκνον, ζωὴν ἐπαιτήσεως μὴ βιώσης· κρεῖσσον ἀποθανεῖν ἢ ἐπαιτεῖν.
- Σοφ. Σειρ. 40,28 Παιδί μου, πρόσεχε μη ζήσης ποτέ την ζωὴν του επαίτου. Καλύτερον εἶναι να αποθάνῃ κανεῖς, παρά να επαιτῇ.
- Σοφ. Σειρ. 40,29 ἀνὴρ βλέπων εἰς τράπεζαν ἄλλοτρίαν, οὐκ ἔστιν αὐτοῦ ὁ βίος ἐν λογισμῷ ζωῆς, ἀλισγήσει ψυχὴν αὐτοῦ ἐν ἐδέσμασιν ἄλλοτρίοις· ἀνὴρ δὲ ἐπιστήμων καὶ πεπαιδευμένος φυλάσσεται.
- Σοφ. Σειρ. 40,29 Δεν εἶναι ζωὴ αξιοπρεπὴς ἡ ζωὴ ἐκείνου, ο οποίος βλέπει με βουλιμίαν την ξένην τράπεζαν. Αυτός θα μολύνῃ την ψυχὴν του με τα ξένα φαγητά, που θα τρώγῃ. Ο μορφωμένος όμως και συνετός άνθρωπος θα φυλαχθῇ ἀπὸ αὐτὸ το κατάντημα.
- Σοφ. Σειρ. 40,30 ἐν στόματι ἀναιδοῦς γλυκανθήσεται ἐπαίτησις, καὶ ἐν

κοιλία αὐτοῦ πῦρ καήσεται.

Σοφ. Σειρ. 40,30 Εἰς τὸ στόμα τοῦ ἀναιδoῦς εἶναι γλυκεία ἡ ἐπαιτεία, ἀλλὰ
στο ἐσωτερικόν του εἶναι μία ἀναμμένη φωτιά.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 41

Σοφ. Σειρ. 41,1 ὦ θάνατε, ὡς πικρόν σου τὸ μνημόσυνόν ἐστίν
ἀνθρώπων εἰρηνεύοντι ἐν τοῖς ὑπάρχουσιν αὐτοῦ ἀνδρὶ
ἀπερισπάστῳ καὶ εὐοδουμένῳ ἐν πᾶσι καὶ ἔτι ἰσχύοντι
ἐπιδέξασθαι τροφήν.

Σοφ. Σειρ. 41,1 Ω θάνατε, πόσον πικρά εἶναι ἡ ἀνάμνησίς σου εἰς
ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ζῇ εἰρηνικῶς ἀνάμεσα εἰς τὰ ἀγαθὰ
του, ἀμέριμνος καὶ προοδεύων εἰς ὅλα· εἰς ἄνθρωπον, ὁ
ὁποῖος ἔχει ἰσχύν καὶ υγείαν, ὥστε νὰ τρώγῃ με ὀρεξίν τὰ
φαγητά!

Σοφ. Σειρ. 41,2 ὦ θάνατε, καλόν σου τὸ κρίμα ἐστίν ἀνθρώπων
ἐπιδεομένῳ καὶ ἐλασσομένῳ ἰσχύϊ, ἐσχατογήρῳ καὶ
περισπωμένῳ περὶ πάντων καὶ ἀπειθοῦντι καὶ
ἀπολωλεκότι ὑπομονήν.

Σοφ. Σειρ. 41,2 Ω θάνατε, κρίνεσαι καλὸς δια τὸν πτωχόν, δια τὸν
σωματικῶς ἀσθενή καὶ ἀδύνατον, δι' ἐκεῖνον που ἔχει
φθάσει εἰς βαθὺ γήρας, δι' αὐτόν ὁ ὁποῖος περισπάται εἰς
πολλὰς καὶ βαρείας μερίμνας καὶ ὁ ὁποῖος ἐπαναστατεῖ δια
τὴν κατάστασίν του καὶ ἔχει χάσει πλέον τὴν ὑπομονήν.

Σοφ. Σειρ. 41,3 μὴ εὐλαβοῦ κρίμα θανάτου, μνήσθητι προτέρων σου
καὶ ἐσχάτων·

Σοφ. Σειρ. 41,3 Ἀλλὰ συ, ὦ ἄνθρωπε, εἰς οἰανδήποτε καὶ ἀν εὐρίσκεσαι
κατάστασιν, μὴ φοβῆσαι τὴν ὥραν τοῦ θανάτου.
Ενθυμήσου ἐκείνους που ἐζήσαν πρὶν ἀπὸ σέ, καὶ ἐκείνους
που θα ζήσουν ὑστερὰ ἀπὸ σέ.

Σοφ. Σειρ. 41,4 τοῦτο τὸ κρίμα παρὰ Κυρίου πάσῃ σαρκί, καὶ τί

ἀπαναίνῃ ἐν εὐδοκίᾳ Ὑψίστου; εἴτε δέκα εἴτε ἑκατὸν
εἴτε χίλια ἔτη, οὐκ ἔστιν ἐν ᾧ τοῦ ἐλεγχμοῦ ζωῆς.

Σοφ. Σειρ. 41,4 Αυτὴ εἶναι ἡ ἀπόφασις τοῦ Κυρίου διὰ κάθε ἀνθρώπου, ὁ
θάνατος. Διὰ τί νὰ ἀνθίσταται κανεὶς εἰς τὴν ἀγαθὴν αὐτὴν
ἀπόφασιν τοῦ Ὑψίστου; Εἴτε δέκα, εἴτε ἑκατὸν, εἴτε χίλια
ἔτη καὶ ἀνέζησε κανεὶς, κάτω στον ἄδην δὲν θὰ τὸν ἐλέγξῃ
κανεὶς διὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐτῶν τῆς ζωῆς του.

Σοφ. Σειρ. 41,5 Τέκνα βδελυκτὰ γίνονται τέκνα ἀμαρτωλῶν καὶ
συναναστρεφόμενα παροικίαις ἀσεβῶν.

Σοφ. Σειρ. 41,5 Βδελυρὰ γίνονται τὰ τέκνα τῶν ἀμαρτωλῶν, τὰ ὁποῖα
συχνάζουν καὶ συναναστρέφονται εἰς τὰς οἰκίας ἀσεβῶν
ἀνθρώπων.

Σοφ. Σειρ. 41,6 τέκνων ἀμαρτωλῶν ἀπολεῖται κληρονομία, καὶ μετὰ τοῦ
σπέρματος αὐτῶν ἐνδελεχιεῖ ὄνειδος.

Σοφ. Σειρ. 41,6 Ἡ κληρονομία τῶν ἀμαρτωλῶν τέκνων χάνεται, εἰς δὲ τοὺς
ἀπογόνους τῶν παραμένει πάντοτε ὁ ἐξευτελισμὸς καὶ ἡ
ἀνυποληψία.

Σοφ. Σειρ. 41,7 πατρὶ ἀσεβεῖ μὲμψεται τέκνα, ὅτι δι' αὐτὸν
ὀνειδισθήσονται.

Σοφ. Σειρ. 41,7 Τὸν ἀσεβὴ πατέρα θὰ τὸν μὲμφωνται τὰ τέκνα του, διότι ἐξ
αιτίας αὐτοῦ, θὰ ὀνειδίζονται.

Σοφ. Σειρ. 41,8 οὐαὶ ὑμῖν, ἄνδρες ἀσεβεῖς, οἵτινες ἐγκατελίπετε νόμον
Θεοῦ Ὑψίστου·

Σοφ. Σειρ. 41,8 Ἀλλοίμονον εἰς σὰς, ὡ ἀσεβεῖς ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι ἔχετε
ἐγκαταλείψει τὸν νόμον τοῦ Ὑψίστου Θεοῦ.

Σοφ. Σειρ. 41,9 καὶ ἐὰν γεννηθῆτε, εἰς κατάραν γεννηθήσεσθε, καὶ ἐὰν
ἀποθάνητε, εἰς κατάραν μερισθήσεσθε.

Σοφ. Σειρ. 41,9 Καὶ ἐὰν ἔχετε γεννηθῆ, διὰ τὴν κατάραν ἐγεννηθήκατε καὶ
ὅταν ἀποθάνετε, ἡ κατάρα θὰ εἶναι τὸ μερίδιον καὶ ἡ
κληρονομία σας.

Σοφ. Σειρ. 41,10 πάντα ὅσα ἐκ γῆς, εἰς γῆν ἀπελεύσεται, οὕτως ἀσεβεῖς
ἀπὸ κατάρας εἰς ἀπώλειαν.

- Σοφ. Σειρ. 41,10 Όλα όσα προέρχονται από την γην, εις την γην θα επανέλθουν. Ετσι και οι ασεβείς, από την κατάραν θα καταντήσουν εις την απώλειαν.
- Σοφ. Σειρ. 41,11 Πένθος ανθρώπων έν σώμασιν αύτῶν, ὄνομα δέ άμαρτωλῶν ούκ άγαθόν έξαλειφθήσεται.
- Σοφ. Σειρ. 41,11 Το πένθος των ανθρώπων αναφέρεται στον σωματικόν θάνατον· το κακόν όμως ὄνομα των αμαρτωλῶν ποτέ δεν θα εξαλειφθή.
- Σοφ. Σειρ. 41,12 φρόντισον περι ὀνόματος, αύτὸ γάρ σοι διαμένει ἡ χίλιοι μεγάλοι θησαυροὶ χρυσίου.
- Σοφ. Σειρ. 41,12 Φρόντισε δια το καλόν ὄνομά σου, διότι αυτό θα παραμείνη ως ισοβιον κτήμα σου, παρά χίλιοι μεγάλοι θησαυροὶ χρυσοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 41,13 άγαθῆς ζωῆς άριθμός ἡμερῶν, καὶ άγαθόν ὄνομα εἰς αἰῶνα διαμενεῖ.
- Σοφ. Σειρ. 41,13 Και αυτής ακόμη της καλής ζωῆς εἶναι μετρημένα αι ἡμέραι. Το καλόν όμως ὄνομα μένει πάντοτε.
- Σοφ. Σειρ. 41,14 παιδείαν έν εἰρήνῃ συντηρήσατε, τέκνα· σοφία δέ κεκρυμμένη καὶ θησαυρός άφανῆς, τίς ώφέλεια έν άμφοτέροις;
- Σοφ. Σειρ. 41,14 Παιδιά μου, προσέξατε και κρατήσατε την ειρηνικήν διδασκαλίαν και μόρφωσιν. Σοφία κρυμμένη και θησαυρός αφανῆς, ποῖαν ωφέλειαν ἡμποροῦν και τα δυο να φέρουν;
- Σοφ. Σειρ. 41,15 κρείσσων ἄνθρωπος άποκρύπτων τήν μωρίαν αύτοῦ ἡ ἄνθρωπος άποκρύπτων τήν σοφίαν αύτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 41,15 Καλύτερος εἶναι ενας ἄνθρωπος, που κρύπτει την μωρίαν του, παρά ένας σοφός που κρύπτει την σοφίαν του.
- Σοφ. Σειρ. 41,16 τοιγαροῦν έντράπητε ἐπὶ τῷ ρήματί μου· ού γάρ ἐστι πᾶσαν αἰσχύνῃν διαφυλάξαι καλόν, καὶ ού πάντα πᾶσιν έν πίστει εύδοκιμεῖται.
- Σοφ. Σειρ. 41,16 Λοιπόν, και σεις εντραπήτε δια τα λόγια, τα οποία σας εἶπα και θα σας εἶπω. Δεν εἶναι βέβαια καλόν να συστέλλεται

κανείς εις κάθε είδος εντροπής και όλα τα πράγματα δεν εκτιμώνται με ακρίβειαν εκ μέρους των ανθρώπων.

Σοφ. Σειρ. 41,17 αίσχύνεσθε ἀπὸ πατρὸς καὶ μητρὸς περὶ πορνείας καὶ ἀπὸ ἡγουμένου καὶ δυνάστου περὶ ψεύδους,

Σοφ. Σειρ. 41,17 Ἰδοῦ, που πρέπει να αισθάνεσθε εντροπήν· να εντρέπεσθε την πορνείαν ενώπιον μάλιστα του πατρός και της μητρός σας· το ψεύδος ενώπιον του ηγεμόνος και του κατέχοντος εξουσίαν,

Σοφ. Σειρ. 41,18 ἀπὸ κριτοῦ καὶ ἄρχοντος περὶ πλημμελείας, ἀπὸ συναγωγῆς καὶ λαοῦ περὶ ἀνομίας,

Σοφ. Σειρ. 41,18 καταπάτησιν του Νομου ενώπιον δικαστοῦ και ἀρχοντος και την κατηγορίαν εναντίον σας περὶ ἀδικίας εκ μέρους συγκεντρώσεως και λαοῦ ολοκλήρου.

Σοφ. Σειρ. 41,19 ἀπὸ κοινοῦ καὶ φίλου περὶ ἀδικίας καὶ ἀπὸ τόπου, οὗ παροικεῖς, περὶ κλοπῆς,

Σοφ. Σειρ. 41,19 Να αισθάνεσθε εντροπήν δι' ἀδικίαν ἀέναντι του συντρόφου και φίλου σας, δια κλοπήν εις την πόλιν, όπου συ κατοικεῖς.

Σοφ. Σειρ. 41,20 ἀπὸ ἀληθείας Θεοῦ καὶ διαθήκης καὶ ἀπὸ πῆξεως ἀγκῶνος ἐπ' ἄρτοις,

Σοφ. Σειρ. 41,20 Εντροπήν επίσης εμπρός εις την ἀλήθειαν και την διαθήκην του Θεοῦ και ἀκόμη δια το στήριγμα του ἀγκῶνος της χειρὸς σας ὅταν παρακάθεσθε εις τράπεζαν φαγητοῦ.

Σοφ. Σειρ. 41,21 ἀπὸ σκορακισμοῦ λήψεως καὶ δόσεως καὶ ἀπὸ ἀσπαζομένων περὶ σιωπῆς,

Σοφ. Σειρ. 41,21 Να εντρέπεσθε τας παρανόμους δοσοληψίας, και ὅταν οἱ ἄλλοι σας χαιρετοῦν, σεις δε σιωπάτε.

Σοφ. Σειρ. 41,22 ἀπὸ ὀράσεως γυναικὸς ἐταίρας καὶ ἀπὸ ἀποστροφῆς προσώπου συγγενοῦς,

Σοφ. Σειρ. 41,22 Εντροπή εἶναι να παρατηρής μίαν γυναῖκα διεφθαρμένην και να ἀποστρέφης το πρόσωπόν σου ἀπὸ συγγενή σου.

Σοφ. Σειρ. 41,23 ἀπὸ ἀφαιρέσεως μερίδος καὶ δόσεως καὶ ἀπὸ

κατανοήσεως γυναικὸς ὑπάνδρου,

- Σοφ. Σειρ. 41,23 Να αφαιρῆς ἀπὸ κάποιον τὸ δίκαιον μερίδιόν του ἢ τὸ δῶρον του, καὶ νὰ περιεργάζεσαι με πονηρίαν γυναῖκα ὑπάνδρον.
- Σοφ. Σειρ. 41,24 ἀπὸ περιεργείας παιδίσκης αὐτοῦ, καὶ μὴ ἐπιστῆς ἐπὶ τὴν κοίτην αὐτῆς·
- Σοφ. Σειρ. 41,24 Εντροπή εἶναι, νὰ ἔχῃς μεγάλην οικειότητα με τὴν υπηρέτριάν σου· πρόσεξε μὴ πλησίασης εἰς τὴν κλίνην της.
- Σοφ. Σειρ. 41,25 ἀπὸ φίλων περὶ λόγων ὀνειδισμοῦ, καὶ μετὰ τὸ δοῦναι μὴ ὀνειδίζε,
- Σοφ. Σειρ. 41,25 Νὰ εντραπῆς δια προσβλητικὸς λόγους ἐναντίον των φίλων σου, ὅταν δε ἐκεῖνοι εὐρεθοῦν εἰς ἀνάγκην, συ δε τοὺς βοηθήσης, πρόσεξε μὴ θίξης τὴν αξιοπρέπειάν των.
- Σοφ. Σειρ. 41,26 ἀπὸ δευτερώσεως καὶ λόγου ἀκοῆς, καὶ ἀπὸ ἀποκαλύψεων λόγων κρυφίων·
- Σοφ. Σειρ. 41,26 Θεώρει εντροπὴν σου τὸ νὰ ἐπαναλαμβάνῃς καὶ νὰ διηγῆσαι κάθε τι, τὸ ὁποῖον ἀκούεις, καὶ προ παντός νὰ ἀποκαλύψῃς ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ὡς μυστικά σου ἔχουν λεχθῇ.
- Σοφ. Σειρ. 41,27 καὶ ἔσῃ αἰσχυντηρὸς ἀληθινῶς καὶ εὐρίσκων χάριν ἔναντι παντός ἀνθρώπου.
- Σοφ. Σειρ. 41,27 Ἐτσι φερόμενος θὰ ἀπκτησης τὴν ἀληθινὴν καὶ ἀξιέπαινον εντροπὴν καὶ θὰ εὐρίσκῃς πάντοτε χάριν καὶ ἐκτίμησιν ἐκ μέρους ὅλων των ἀνθρώπων.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 42

- Σοφ. Σειρ. 42,1 Μὴ περὶ τούτων αἰσχυνθῆς, καὶ μὴ λάβῃς πρόσωπον τοῦ ἁμαρτάνειν·
- Σοφ. Σειρ. 42,1 Δι' αὐτὰ ὁμως, τὰ ὁποῖα ἐν συνεχείᾳ θὰ σου εἰπῶ, δὲν πρέπει ποτέ νὰ εντρέπεσαι· καὶ μὴ ἐπηρεασθῇς ἀπὸ πρόσωπα, οἰαδήποτε καὶ ἀν εἶναι, ὥστε νὰ παρεκκλίνῃς εἰς

την αμαρτίαν.

Σοφ. Σειρ. 42,2 περὶ νόμου Ὑψίστου καὶ διαθήκης καὶ περὶ κρίματος
δικαιῶσαι τὸν ἀσεβῆ,

Σοφ. Σειρ. 42,2 Να μη αισθάνεσαι εντροπήν, όταν πρόκειται περὶ του
σεβασμοῦ προς τον νόμον του Ὑψίστου και προς την
διαθήκην του. Μη εντραπῆς να εκδώσης ορθήν απόφασιν, η
οποία αποδίδει το δίκαιον και προς αὐτόν ακόμη τον ασεβή.

Σοφ. Σειρ. 42,3 περὶ λόγου κοινωνοῦ καὶ ὁδοιπόρων καὶ περὶ δόσεως
κληρονομίας ἐταίρων,

Σοφ. Σειρ. 42,3 Μη εντραπῆς, να κάμης δικαίους λογαριασμούς με τον
σύντροφόν σου και προς αὐτούς ακόμη τους διαβάτας,
ὅπως επίσης και όταν πρόκειται να αποδώσης ο,τι ανήκει
στους φίλους σου.

Σοφ. Σειρ. 42,4 περὶ ἀκριβείας ζυγοῦ καὶ σταθμίων, περὶ κτήσεως
πολλῶν καὶ ὀλίγων,

Σοφ. Σειρ. 42,4 Φρόντιζε να εἶναι ακριβῆς η ζυγαριά και τα ζύγια της και να
αποκτήσης πολλά η ὀλίγα, αδιάφορον, με δικαιοσύνην
ὁμως.

Σοφ. Σειρ. 42,5 περὶ διαφόρου πράσεως ἐμπόρων καὶ περὶ παιδείας
τέκνων πολλῆς καὶ οἰκέτη πονηρῷ πλευράν αἰμάξαι.

Σοφ. Σειρ. 42,5 Μη εντραπῆς δια το νόμιμον κέρδος εκ της πωλήσεως στους
εμπόρους, δια την πλήρη και ορθήν διαπαιδαγώγησιν των
τέκνων, δια την σκληράν μέχρις αιματώσεως τιμωρίαν του
πονηροῦ δούλου.

Σοφ. Σειρ. 42,6 ἐπὶ γυναικὶ πονηρᾷ καλὸν σφραγίς, καὶ ὅπου χεῖρες
πολλαί, κλείσονται·

Σοφ. Σειρ. 42,6 Εάν στο σπίτι υπάρχη φιλοπερίεργος και κακή γυναίκα,
καλόν εἶναι να τίθεται κλειδί εις τα διάφορα εἶδη του οἴκου·
επίσης ἔχε ὅλα κλειδωμένα εκεί, ὅπου υπάρχουν πολλά
χέρια, ἔτοιμα να αρπάξουν.

Σοφ. Σειρ. 42,7 ὃ ἐὰν παραδίδως, ἐν ἀριθμῷ καὶ σταθμῷ, καὶ δόσις καὶ
λήψις, πάντα ἐν γραφῇ·

- Σοφ. Σειρ. 42,7 Μη εντραπήs να μετράs και να ζυγίζης με ακρίβειαν κάθε τι, που δίδεις στους ανθρώπους σου, και να καταγράφης κάθε δοσοληψίαν σου.
- Σοφ. Σειρ. 42,8 περι παιδείας άνοήτου καί μωροῦ καί έσχατογήρου κρινομένου προς νέους· καί έση πεπαιδευμένος άληθινῶs καί δεδοκιμασμένος έναντι παντός ζώντος.
- Σοφ. Σειρ. 42,8 Μη εντραπήs, να ελέγχης τον μωρόν και τον ανόητον, όπως επίσης και άνθρωπον, ο οποίος αν και ευρίσκεται εις βαθύ γήρας, φιλονεικεί με νεαρούs. Ετσι θα αναδειχθής πράγματι μορφωμένος και θα αποκτήσης την εκτίμησιν εκ μέρους όλων των ανθρώπων.
- Σοφ. Σειρ. 42,9 Θυγάτηρ πατρί απόκρυφος άγρυπνία, καί ή μέριμνα αύτῆs άφιστᾷ ύπνον· έν νεότητι αύτῆs μήποτε παρακμάση, καί συνωκηκυῖα μήποτε μισηθῇ·
- Σοφ. Σειρ. 42,9 Η κόρη είναι δια τον πατέρα κρυφή μεγάλη φροντίς, και η μέριμνα δι' αυτήν του διώχνει τον ύπνον. Ανησυχεί ο πατέρας, μήπως τυχόν και παρέλθη η νεότης, το άνθος της ηλικίας της, και μείνη ανύπανδρος· ακόμη δε μήπως και μισηθή από τον άνδρα, τον οποίον έχει συζευχθή.
- Σοφ. Σειρ. 42,10 έν παρθενία μήποτε βεβηλωθῇ καί έν τοῖs πατρικοῖs αύτῆs έγκυος γένηται· μετά άνδρός οὔσα μήποτε παραβῇ, καί συνωκηκυῖα, μήποτε στερηθῇ.
- Σοφ. Σειρ. 42,10 Μήπως κατά τον χρόνον της παρθενικής της ζωής διαφθαρή και καταστή έγκυος στο πατρικό της σπίτι· μήπως, όταν νόμιμος σύζυγος πλέον άνδρός, καταπατήση την συζυγικήν πίστιν η συνοικούσα με τον άνδρα της μείνη στείρα.
- Σοφ. Σειρ. 42,11 έπί θυγατρί άδιατρέπτω στερέωσον φυλακήν, μήποτε ποιήση σε επίχαρμα έχθροῖs, λαλιάν έν πόλει καί έκκλητον λαοῦ, καί καταισχύνη σε έν πλήθει πολλῶν.
- Σοφ. Σειρ. 42,11 Να έχης συνεχή και αυστηράν προσοχήν εις αδιάντροπον κόρην σου, δια να μη σε κάμη καταγέλαστον στους εχθρούs

- σου, κακὸν μολόγημα εἰς τὴν πόλιν, διασυρμὸν ὑπὸ τῶν πολιτῶν καὶ σε κατεντροπιάσῃ ἐν μέσῳ πλήθους ἀνθρώπων.
- Σοφ. Σειρ. 42,12 παντὶ ἀνθρώπῳ μὴ ἔμβλεπε ἐν κάλλει καὶ ἐν μέσῳ γυναικῶν μὴ συνέδρευε·
- Σοφ. Σειρ. 42,12 Μὴ βλέπῃς γοητευμένος τὸ κάλλος οἰουδήποτε ἀνθρώπου καὶ μὴ κάθεσαι ἀνάμεσα εἰς γυναῖκας,
- Σοφ. Σειρ. 42,13 ἀπὸ γὰρ ἱματίων ἐκπορεύεται σῆς καὶ ἀπὸ γυναικὸς πονηρία γυναικὸς.
- Σοφ. Σειρ. 42,13 διότι ὅπως ἀπὸ τὰ ἐνδύματα βγαίνει ὁ σκόρος, ἐτσι καὶ ἀπὸ τὴν γυναῖκα πηγάζει ἡ γυναικεία πονηρία.
- Σοφ. Σειρ. 42,14 κρείσσων πονηρία ἀνδρὸς ἢ ἀγαθοποιὸς γυνή, καὶ γυνὴ καταισχύνουσα εἰς ὄνειδισμόν.
- Σοφ. Σειρ. 42,14 Προτιμότερα εἶναι ἡ φανερά κακία τοῦ ἀνδρὸς, παρά ἡ υποκριτικὴ ἐξυπηρετικὴ γυναῖκα, καὶ ἀκόμη περισσότερον γυναῖκα, ἡ ὁποία κατεντροπιάζει καὶ ἐξευτελίζει τὸν ἄνδρα.
- Σοφ. Σειρ. 42,15 Μνησθήσομαι δὴ τὰ ἔργα Κυρίου, καὶ ἃ ἐώρακα ἐκδιηγήσομαι· ἐν λόγοις Κυρίου τὰ ἔργα αὐτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 42,15 Καὶ τώρα θὰ φέρω εἰς τὴν μνήμην μου τὰ θαυμαστὰ ἔργα τοῦ Κυρίου. Θὰ διηγηθῶ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα εἶδα καὶ ἔμαθα. Με τὰ παντοδύναμα προστάγματα τοῦ ἐδημιούργησεν ὁ Κύριος πάντα τὰ ἔργα του.
- Σοφ. Σειρ. 42,16 ἥλιος φωτίζων κατὰ πᾶν ἐπέβλεψε, καὶ τῆς δόξης αὐτοῦ πλήρες τὸ ἔργον αὐτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 42,16 Ὁ ἥλιος φωτίζει τὰ πάντα καὶ καθιστὰ φανερά τὰ πάντα, ὥστε νὰ φαίνεται τὸ πλήρες δόξης ἔργον τοῦ Θεοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 42,17 οὐκ ἐνεποίησε τοῖς ἁγίοις Κύριος ἐκδιηγήσασθαι πάντα τὰ θαυμάσια αὐτοῦ, ἃ ἐστερέωσε Κύριος ὁ παντοκράτωρ στηριχθῆναι ἐν δόξῃ αὐτοῦ τὸ πᾶν.
- Σοφ. Σειρ. 42,17 Ὁ Κύριος δὲν ἔδωσε τὴν ἀπαιτουμένην δύναμιν οὔτε εἰς αὐτοὺς τοὺς ἁγίους, νὰ διηγούνται ὅλα αὐτοῦ τὰ θαυμαστὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα ὁ Κύριος ὁ παντοκράτωρ ἐστερέωσεν, ὥστε τὸ σύμπαν νὰ υφίσταται, διὰ νὰ διηγῇται τὴν δόξαν του

Θεού.

- Σοφ. Σειρ. 42,18 ἄβυσσον καὶ καρδίαν ἐξίχνευσε καὶ ἐν πανουργέμασιν αὐτῶν διενοήθη· ἔγνω γὰρ ὁ Κύριος πᾶσαν εἴδῃσιν καὶ ἐνέβλεψεν εἰς σημεῖον αἰῶνος,
- Σοφ. Σειρ. 42,18 Ο Κύριος ἐξιχνιάζει τοὺς ὠκεανοὺς καὶ τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, γνωρίζει επακριβῶς ὅλας τὰς σκέψεις καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν· διότι ὁ Κύριος κατέχει κάθε γνώσιν καὶ βλέπει ὅλα τὰ χρονικὰ σημεία τῶν αἰώνων.
- Σοφ. Σειρ. 42,19 ἀπαγγέλλων τὰ παρεληλυθότα καὶ ἐπεσόμενα καὶ ἀποκαλύπτων ἵχνη ἀποκρύφων.
- Σοφ. Σειρ. 42,19 Αναγγέλλει παρελθόντα καὶ μέλλοντα, ἀποκαλύπτει τὰ ἀπόκρυφα πράγματα μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου ἵχνους τῶν.
- Σοφ. Σειρ. 42,20 οὐ παρῆλθεν αὐτὸν πᾶν διανόημα, οὐκ ἐκρύβη ἀπ' αὐτοῦ οὐδὲ εἷς λόγος.
- Σοφ. Σειρ. 42,20 Καμμία σκέψις ἀνθρώπων δὲν τοῦ διαφεύγει· κανένας λόγος δὲν μένει κρυμμένος ἀπὸ αὐτόν.
- Σοφ. Σειρ. 42,21 τὰ μεγαλεῖα τῆς σοφίας αὐτοῦ ἐκόσμησε, καὶ ὥς ἔστι πρὸ τοῦ αἰῶνος καὶ εἰς τὸν αἰῶνα· οὔτε προσετέθη οὔτε ἡλαττώθη, καὶ οὐ προσεδεήθη οὐδενὸς συμβούλου.
- Σοφ. Σειρ. 42,21 Τα μεγαλειώδη ἔργα τῆς πανσοφίας τοῦ διεκόσμησε καὶ ἐνηρμόνισε. Αὐτὸς ὑπάρχει ἀναλλοίωτος πρὸ πάντων τῶν αἰώνων καὶ αὐτὸς θὰ μείνῃ ἀνά τοὺς αἰῶνας· οὔτε προσετέθη τίποτε στο ἀπειρον μεγαλεῖόν του, οὔτε καὶ ἀφηρέθη, οὔτε καὶ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ κανένα σύμβουλον.
- Σοφ. Σειρ. 42,22 ὥς πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐπιθυμητὰ καὶ ὥς σπινθῆρὸς ἔστι θεωρῆσαι.
- Σοφ. Σειρ. 42,22 Ποσὸν ἐπιθυμητὰ εἶναι ὅλα τὰ μεγαλειώδη ἔργα του! Ἀλλὰ ὅ,τι εἶναι ἐνας σπινθήρ ἀπέναντι τοῦ ἡλίου, ἔτσι εἶναι αὐτὰ πού βλέπομεν, ἐναντὶ ἐκείνων πού δὲν βλέπομεν.
- Σοφ. Σειρ. 42,23 πάντα ταῦτα ζῇ καὶ μένει εἰς τὸν αἰῶνα ἐν πάσαις χρείαις, καὶ πάντα ὑπακούει.
- Σοφ. Σειρ. 42,23 Ὅλα αὐτὰ ζοῦν καὶ μένουσιν τοὺς αἰῶνας δι' ὅλας τὰς

ανάγκας, και τα πάντα υπακούουν εις αυτόν.

Σοφ. Σειρ. 42,24 πάντα δισσά, ἓν κατέναντι τοῦ ἑνός, καὶ οὐκ ἐποίησεν οὐδὲν ἐλλείπον·

Σοφ. Σειρ. 42,24 Τα πάντα εἶναι ἀνά δύο, το ἓνα ἀπέναντι του ἄλλου. Και κανένα δεν το εδημιούργησεν ατελές.

Σοφ. Σειρ. 42,25 ἓν τοῦ ἑνός ἐστερέωσε τὰ ἀγαθὰ, καὶ τίς πλησθήσεται ὁρῶν δόξαν αὐτοῦ;

Σοφ. Σειρ. 42,25 Το ἓνα συμπληρώνει και υπογραμμίζει την ωραιότητα των ἄλλων αγαθών. Ποιός ποτέ θα χορτάση βλέπων την δόξαν του Κυρίου;

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 43

Σοφ. Σειρ. 43,1 Γαυρίασμα ὕψους στερέωμα καθαριότητος, εἶδος οὐρανοῦ ἓν ὁράματι δόξης.

Σοφ. Σειρ. 43,1 Η μεγαλοπρέπεια του ὕψους, η καθαρότης και διαφάνεια του ουρανίου στερεώματος, η εμφάνις του ουρανού εις ὅλην την θαυμαστήν δόξαν του εἶναι καταπληκτικόν θέαμα.

Σοφ. Σειρ. 43,2 ἥλιος ἓν ὁπτασίᾳ διαγγέλων ἓν ἐξόδω, σκεῦος θαυμαστόν, ἔργον Ὑψίστου.

Σοφ. Σειρ. 43,2 Ο ἥλιος, ἀμέσως μόλις μετὰ την ανατολήν του εμφανισθῇ, διαγγέλλει την μεγαλοπρέπειαν του Θεοῦ. Εἶναι θαυμαστόν δημιούργημα, ἔργον του Ὑψίστου Θεοῦ.

Σοφ. Σειρ. 43,3 ἓν μεσημβρία αὐτοῦ ἀναξηραίνει χώραν, καὶ ἐναντίον καύματος αὐτοῦ τίς ὑποστήσεται;

Σοφ. Σειρ. 43,3 Αυτός κατὰ την μεσημβρίαν ξηραίνει την χώραν· ἐναντίον δε της θερμότητός του ποιός εἶναι δυνατόν να ἀντισταθῇ;

Σοφ. Σειρ. 43,4 κάμινον φυσῶν ἓν ἔργοις καύματος, τριπλασίως ἥλιος ἐκκαίων ὄρη· ἀτμίδας πυρώδεις ἐκφυσῶν καὶ ἐκλάμπων ἀκτῖνας ἀμαυροῖ ὀφθαλμούς.

Σοφ. Σειρ. 43,4 Ο τεχνίτης φυσά την κάμινον του πυρός δια τα ἔργα του. Ο

ήλιος όμως πολλαπλασιώς θερμός καίει όρη, κάμνει να αναδίδονται πυρώδεις ατμοί. Εκτοξεύων δε τας ολολάμπρους ακτίνας του θαμβώνει τους οφθαλμούς των ανθρώπων.

Σοφ. Σειρ. 43,5 μέγας Κύριος ό ποιήσας αυτόν, καί έν λόγοις αυτού κατέσπευσε πορείαν. -

Σοφ. Σειρ. 43,5 Μέγας είναι ο Κυριος, ο οποίος εδημιούργησε τον ήλιον. Ο δε ήλιος, υπακούων εις τας διαταγάς του δημιουργού, ακολουθεί πιστώς την διατεταγμένην πορείαν του.

Σοφ. Σειρ. 43,6 Καί ή σελήνη έν πᾶσιν εις καιρόν αυτής, ανάδειξιν χρόνων καί σημείον αιώνος.

Σοφ. Σειρ. 43,6 Και η σελήνη εις όλα και εις όλας τας ώρας της πάντοτε ακριβής δεικνύει τας εποχάς του έτους και είναι αιώνιον σημείον.

Σοφ. Σειρ. 43,7 άπό σελήνης σημείον έορτής, φωστήρ μειούμενος επί συντελείας.

Σοφ. Σειρ. 43,7 Από την σελήνην καθορίζονται αι ημέραι των εορτών. Είναι φωστήρ, του οποίου το φως με την πάροdon των ημερών ολιγοστεύει μέχρι πλήρους εκλείψεως.

Σοφ. Σειρ. 43,8 μήν κατά τὸ ὄνομα αυτής έστιν, αύξανόμενη θαυμαστῶς έν αλλοιώσει, σκεῦος παρεμβολῶν έν ὕψει, έν στερεώματι ούρανοῦ εκλάμπων.

Σοφ. Σειρ. 43,8 Χαρις εις αυτήν διακρίνεται ο ένας μήνας από τον άλλον. Αυξάνεται κατά τρόπον θαυμαστόν εις τας διαφόρους φάσεις της. Είναι φωτεινόν αντικείμενον ανάμεσα εις τας στρατιάς των αστέρων, εκλάμπουσα στο στερέωμα του ουρανού.

Σοφ. Σειρ. 43,9 κάλλος ούρανοῦ, δόξα ἄστρον, κόσμος φωτίζων έν ὑψίστοις Κυρίου·

Σοφ. Σειρ. 43,9 Ομορφιά του ουρανού είναι η λαμπρότης των αστέρων· ολόφωτα κοσμήματα, που φωτίζουν τα ουράνια όψη του Κυρίου.

- Σοφ. Σειρ. 43,10 ἐν λόγοις ἁγίου στήσονται κατὰ κρίμα καὶ οὐ μὴ ἐκλυθῶσιν ἐν φυλακαῖς αὐτῶν.
- Σοφ. Σειρ. 43,10 Δια του λόγου του ἁγίου Θεοῦ υπάρχουν εις τας θέσεις των οι αστέρες, σύμφωνα με την διαταγήν που ἔλαβαν, και ποτέ δεν θα παραλύσουν ἀπὸ κόπον εν τη εκπληρώσει της αποστολῆς των.
- Σοφ. Σειρ. 43,11 ἰδὲ τόξον καὶ εὐλόγησον τὸν ποιήσαντα αὐτό, σφόδρα ὡραῖον ἐν τῷ αὐγασματι αὐτοῦ·
- Σοφ. Σειρ. 43,11 Παρατήρησε το ουράνιον τόξον και δοξολόγησε τον Δημιουργόν του, διότι εἶναι καταπληκτικῶς ὡραῖον με την λαμπράν του εμφάνισιν.
- Σοφ. Σειρ. 43,12 ἐγύρωσεν οὐρανὸν ἐν κυκλώσει δόξης, χεῖρες Ὑψίστου ἐτάνυσαν αὐτό. -
- Σοφ. Σειρ. 43,12 Ολόγυρα περικλείει τον ουρανόν με τον φωτεινόν του κύκλον· αι χεῖρες του Ὑψίστου Θεοῦ το ἔχουν τεντώσει.
- Σοφ. Σειρ. 43,13 Προστάγματι αὐτοῦ κατέσπευσε χιόνα καὶ ταχύνει ἀστραπὰς κρίματος αὐτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 43,13 Δια της προσταγῆς του Κυρίου πίπτει το χιόνι εις την γην. Ο Κυριος αποστέλλει τας ταχείας ἀστραπὰς εις τιμωρίαν των παρανόμων και προς ἐκτέλεσιν των δικαίων αποφάσεών του.
- Σοφ. Σειρ. 43,14 διὰ τοῦτο ἠνεώχθησαν θησαυροί, καὶ ἐξέπησαν νεφέλαι ὥς πετεινά·
- Σοφ. Σειρ. 43,14 Με το πρόσταγμά του ἠνοιξαν τα θησαυροφυλάκια του ουρανοῦ και ὡσάν πτηνὰ ἐπέταξαν αι νεφέλαι.
- Σοφ. Σειρ. 43,15 ἐν μεγαλείῳ αὐτοῦ ἴσχυσε νεφέλας, καὶ διεθρύβησαν λίθοι χαλάζης·
- Σοφ. Σειρ. 43,15 Δια της μεγαλειώδους δυνάμεώς του πυκνώνει τας νεφέλας και η χάλαζα πίπτει κάτω σαν θρύμματα λίθων.
- Σοφ. Σειρ. 43,16 καὶ ἐν ὀπτασίαις αὐτοῦ σαλευθήσεται ὄρη, ἐν θελήματι πνεύσεται νότος.
- Σοφ. Σειρ. 43,16 Με τας εμφανίσεις αὐτοῦ σαλεύονται τα ὄρη και με το

θέλημά του πνέει ο νότιος άνεμος.

Σοφ. Σειρ. 43,17 φωνή βροντῆς αὐτοῦ ὠδίνησε γῆν καὶ καταιγὶς Βορέου καὶ συστροφὴ πνεύματος.

Σοφ. Σειρ. 43,17 Ἡ φωνὴ τῆς βροντῆς τοῦ προκαλεῖ ὠδῖνας τοκετοῦ εἰς τὴν γην. Ἐρχεται ἀπὸ τὸν βορρὰν καταιγὶς καὶ ἀνεμοστρόβιλος.

Σοφ. Σειρ. 43,18 ὥς πετεινὰ καθιπτάμενα πᾶσσει χιόνα, καὶ ὥς ἀκρίδες καταλύουσα ἢ κατάβασς αὐτῆς· κάλλος λευκότητος αὐτῆς ἐκθαυμάσει ὀφθαλμός, καὶ ἐπὶ τοῦ ὕετοῦ αὐτῆς ἐκστήσεται καρδία.

Σοφ. Σειρ. 43,18 Σκορπίζει καὶ ἀποθέτει τὸ χιόνι εἰς τὴν γην, ὡσάν πτηνὰ που πετώντα καταβαίνουν. Κατεβαίνουν αἱ νιφάδες τοῦ χιονιοῦ, ὡσάν τὶς ἀκρίδες που καλύπτουν τὴν γην. Τὸ κάλλος τῆς λευκότητός τῆς θαμβώνει τὰ μάτια καὶ ἡ καρδία τοῦ ἀνθρώπου καταπλήσσεται, καθὼς τὴν βλέπει, ὡσάν βροχὴ νὰ πίπτη.

Σοφ. Σειρ. 43,19 καὶ πάχνην ὥς ἄλα ἐπὶ γῆς χέει, καὶ παγεῖσα γίνεται σκολόπων ἄκρα.

Σοφ. Σειρ. 43,19 Χύνει τὴν πάχνην ἐπάνω εἰς τὴν γην ὡσάν ἀλάτι· καὶ ὅταν αὐτὴ παγώσῃ, γίνεται ὡσάν τὰς ἀιχμὰς τῶν ἀκανθῶν.

Σοφ. Σειρ. 43,20 ψυχρὸς ἄνεμος Βορέης πνεύσει, καὶ παγήσεται κρύσταλλος ἐφ' ὕδατος· ἐπὶ πᾶσαν συναγωγὴν ὕδατος καταλύσει, καὶ ὥς θώρακα ἐνδύσεται τὸ ὕδωρ.

Σοφ. Σειρ. 43,20 Θα πνεύσῃ κατόπιν παγωμένος βορηάς, θα πῆξῃ τὸ νερό καὶ θα γίνῃ κρύσταλλος. Ὁ πάγος ἐκτείνεται παντοῦ, ὅπου ὑπάρχουν ὕδατα, καὶ καλύπτει τὸ νερό ὡσάν με θώρακα.

Σοφ. Σειρ. 43,21 καταφάγεται ὄρη καὶ ἔρημον ἐκκαύσει καὶ ἀποσβέσει χλόην ὥς πῦρ.

Σοφ. Σειρ. 43,21 Κατατρῶγει ὁ πάγος τὰ ὄρη, καίει τὴν ἔρημον, καὶ ὡσάν φωτιά κατακαίει τὴν χλόην.

Σοφ. Σειρ. 43,22 Ἰᾶσις πάντων κατὰ σπουδὴν ὁμίχλη, δρόσος ἀπαντῶσα ἀπὸ καύσωνος ἱλαρώσει. -

Σοφ. Σειρ. 43,22 Ταχεῖα θεραπεία ἀπὸ ὅλας τὰς βλάβας τοῦ πάγου εἶναι τὰ

νέφη, η δε δροσιά έπειτα από το καύμα δίδει άνεσιν.

Σοφ. Σειρ. 43,23 Λογισμῷ αὐτοῦ ἐκόπασεν ἄβυσσον, καὶ ἐφύτευσεν ἐν αὐτῇ νήσους.

Σοφ. Σειρ. 43,23 Σύμφωνα με το σχέδιόν του ο Θεός εδάμασε την θάλασσαν και εφύτευσεν εντός αυτής νήσους.

Σοφ. Σειρ. 43,24 οἱ πλέοντες τὴν θάλασσαν διηγοῦνται τὸν κίνδυνον αὐτῆς, καὶ ἀκοαῖς ὠτίων ἡμῶν θαυμάζομεν.

Σοφ. Σειρ. 43,24 Οι ναυτιλλόμενοι, που διαπλέουν την θάλασσαν, διηγούνται τους κινδύνους, που συναντούν εις αυτήν· και ημεῖς ακούοντες τας διηγήσεις των θαυμάζομεν.

Σοφ. Σειρ. 43,25 καὶ ἐκεῖ τὰ παράδοξα καὶ θαυμασία ἔργα, ποικιλία παντὸς ζώου, κτίσις κητῶν.

Σοφ. Σειρ. 43,25 Και εκεί εις την θάλασσαν υπάρχουν παράδοξα και θαυμαστά δημιουργήματα, ποικίλα ζῶα παντὸς εἶδους, διάφοροι φυλαὶ ἀπὸ μεγάλα κήτη.

Σοφ. Σειρ. 43,26 δι' αὐτὸν εὐδοῖ ἄγγελος αὐτοῦ, καὶ ἐν λόγῳ αὐτοῦ σύγκειται πάντα.

Σοφ. Σειρ. 43,26 Προς χάριν του Κυρίου ο αγγελικὸς κόσμος φέρει εις αἴσιον πέρας τα ἔργα του, και δια του λόγου του τα πάντα τακτοποιούνται.

Σοφ. Σειρ. 43,27 Πολλὰ ἐροῦμεν καὶ οὐ μὴ ἐφικώμεθα, καὶ συντέλεια λόγων· τὸ πᾶν ἐστὶν αὐτός.

Σοφ. Σειρ. 43,27 Πολλὰ ἀκόμη ἠμποροῦμεν να εἰπῶμεν, ἀλλὰ ποτέ δεν θα ἐξαντλήσωμεν το θέμα. Με μίαν λέξιν· Το παν εἶναι Αὐτός.

Σοφ. Σειρ. 43,28 δοξάζοντες ποῦ ἰσχύσομεν; αὐτὸς γὰρ ὁ μέγας παρὰ πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 43,28 Που θα εὔρωμεν, λοιπόν, ημεῖς την δύναμιν να τον δοξάσωμεν επαξίως; Διότι αὐτός εἶναι ο ἀπείρως μέγας, ὑπεράνω ἀπὸ ὅλα τα ἔργα του.

Σοφ. Σειρ. 43,29 φοβερὸς Κύριος καὶ σφόδρα μέγας, καὶ θαυμαστὴ ἡ δυναστεία αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 43,29 Φοβερὸς εἶναι ο Κυριος και απείρως μέγας και θαυμαστή η

δύναμίν του.

Σοφ. Σειρ. 43,30 δοξάζοντες Κύριον ὑψώσατε, καθόσον ἂν δύνησθε, ὑπερέξει γὰρ καὶ ἔτι· καὶ ὑποῦντες αὐτὸν πληθύνετε ἐν ἰσχύϊ· μὴ κοπιᾶτε, οὐ γὰρ μὴ ἐφίκησθε.

Σοφ. Σειρ. 43,30 Δοξολογήσατε και ανυψώσατε τον Κυριον ὅσον ημπορεῖτε, διότι αὐτός θα εἶναι πάντοτε ἀνώτερος ἀπὸ ὅλας τας δοξολογίας σας. Δι' αὐτό, και ὅταν τον δοξολογήτε, πολλαπλασιάσατε την δύναμιν σας· μη κουράζεσθε, διότι ποτέ δεν θα φθάσετε εἰς την πρέπουσαν δι' ἐκείνον δοξολογίαν.

Σοφ. Σειρ. 43,31 τίς ἑώρακεν αὐτὸν καὶ ἐκδιηγῆσεται; καὶ τίς μεγαλυνεῖ αὐτὸν καθὼς ἐστι;

Σοφ. Σειρ. 43,31 Ποιὸς τον εἶδε και εἶναι ἐπομένως εἰς θέσιν να διηγηθῇ τα περὶ αὐτοῦ; Και ποιὸς ημπορεῖ να τον δοξολογήση, ὅπως αὐτός εἰς την πραγματικότητα εἶναι;

Σοφ. Σειρ. 43,32 πολλὰ ἀπόκρυφά ἐστι μείζονα τούτων, ὀλίγα γὰρ ἑώρακαμεν τῶν ἔργων αὐτοῦ·

Σοφ. Σειρ. 43,32 Πολλὰ θαυμαστά δημιουργήματά του και ἔργα του, κρυμμένα και ἀγνωστα, εἶναι ωραιότερα ἀπὸ ἐκείνα, που ημεῖς γνωρίζομεν. Διότι εἰς την πραγματικότητα ὀλίγα ἀπὸ τα ἔργα αὐτοῦ ἔχομεν ἰδεῖ.

Σοφ. Σειρ. 43,33 πάντα γὰρ ἐποίησεν ὁ Κύριος, καὶ τοῖς εὐσεβέσιν ἔδωκε σοφίαν.

Σοφ. Σειρ. 43,33 Διότι τα πάντα ἐδημιούργησεν ο Κυριος και αὐτός ἔδωσε και δίδει σοφίαν στους ευσεβεῖς, να τα εννοοῦν.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 44

ΠΑΤΕΡΩΝ ΥΜΝΟΣ

ΥΜΝΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

Σοφ. Σειρ. 44,1 Αἰνέσωμεν δὴ ἄνδρας ἐνδόξους καὶ τοὺς πατέρας ἡμῶν τῇ γενέσει.

- Σοφ. Σειρ. 44,1 Ἀς επαινέσωμεν τώρα τους ενδόξους ἄνδρας, τους προπάτορας ἡμῶν, κατὰ την σειράν της γενεαλογίας των.
- Σοφ. Σειρ. 44,2 πολλὴν δόξαν ἔκτισεν ὁ Κύριος, τὴν μεγαλωσύνην αὐτοῦ ἀπ' αἰῶνος.
- Σοφ. Σειρ. 44,2 Μεγάλην δόξαν ἠτοίμασεν ὁ Κύριος δι' αὐτούς και το μεγαλείον του εφανέρωσεν εἰς αὐτούς ευθύς ἐξ ἀρχῆς.
- Σοφ. Σειρ. 44,3 κυριεύοντες ἐν ταῖς βασιλείαις αὐτῶν καὶ ἄνδρες ὀνομαστοὶ ἐν δυνάμει· βουλευόντες ἐν συνέσει αὐτῶν, ἀπηγγεγκότες ἐν προφητεῖαις·
- Σοφ. Σειρ. 44,3 Υπήρξαν μερικοὶ ἀπὸ αὐτοῦς κύριοι εἰς τα βασιλεία των, ὀνομαστοὶ δια την δυνάμιν των, σύμβουλοι πλήρεις σοφίας, αναγγέλλοντες το θέλημα του Θεοῦ, δια προφητικῶν ἀποκαλύψεων.
- Σοφ. Σειρ. 44,4 ἡγούμενοι λαοῦ ἐν διαβουλίαις καὶ συνέσει γραμματείας λαοῦ, σοφοὶ λόγοι ἐν παιδείᾳ αὐτῶν·
- Σοφ. Σειρ. 44,4 Ἡγεμόνες λαῶν, οἱ οἱοὶ με τας σύμβουλάς των, με την σοφίαν της μορφώσεώς των κατηύθυναν τους λαούς, ἐδίδασκον με τα σοφὰ των λόγια την ἀληθὴ μὀρφωσιν.
- Σοφ. Σειρ. 44,5 ἐκζητοῦντες μέλη μουσικῶν καὶ διηγούμενοι ἔπη ἐν γραφῇ·
- Σοφ. Σειρ. 44,5 Ἄλλοι ἐκαλλιέργησαν την μουσικὴν, μάλιστα δε τας ιερὰς μελωδίας. Συνέθεσαν και παρέδωσαν γραπτῶς ἐπικά ποιήματα.
- Σοφ. Σειρ. 44,6 ἄνδρες πλούσιοι κεχορηγημένοι ἰσχύϊ, εἰρηνεύοντες ἐν παροικίαις αὐτῶν·
- Σοφ. Σειρ. 44,6 Ἀνδρες πλούσιοι, προικισμένοι με δύναμιν, ζῶντες εἰρηνικῶς στους τόπους της παραμονῆς των.
- Σοφ. Σειρ. 44,7 πάντες οὗτοι ἐν γενεαῖς ἐδοξάσθησαν, καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῶν καύχημα.
- Σοφ. Σειρ. 44,7 Οἱ αὐτοὶ ἐδοξάσθησαν ἀπὸ τους συγχρόνους των· ἦσαν το καύχημα της ἐποχῆς των.
- Σοφ. Σειρ. 44,8 εἰσὶν αὐτῶν οἱ κατέλιπον ὄνομα τοῦ ἐκδιηγῆσθαι

ἐπαίνους·

- Σοφ. Σειρ. 44,8 Μερικοί από αυτούς αφήκαν ἑνδοξον ὄνομα, ὥστε και οι μεταγενέστεροι ἄνθρωποι να πλέκουν δι' αυτούς εγκώμια.
- Σοφ. Σειρ. 44,9 καὶ εἰσὶν ὧν οὐκ ἔστι μνημόσυνον καὶ ἀπώλοντο ὡς οὐχ ὑπάρξαντες καὶ ἐγένοντο ὡς οὐ γεγονότες καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν μετ' αὐτούς.
- Σοφ. Σειρ. 44,9 Υπάρχουν ὁμως και μερικοί ἄλλοι, των οποίων ουδεμία ἀνάμνησις ἔχει διατηρηθῇ. Εχάθησαν, ὡς εἰάν δεν υπήρξαν· ἐγιναν, ὡς εἰάν δεν εἶχαν ποτέ γίνεῖ. Κατά τον ἴδιον τρόπον και τα τέκνα των υστέρᾳ ἀπὸ αὐτούς.
- Σοφ. Σειρ. 44,10 ἀλλ' ἢ οὗτοι ἄνδρες ἐλέους, ὧν αἱ δικαιοσύναι οὐκ ἐπελήσθησαν·
- Σοφ. Σειρ. 44,10 Αλλ' ἰδοὺ, ὅτι υπάρχουν και ἄνθρωποι των ἀγαθῶν ἔργων, των οποίων ἀνθρώπων αἱ ἀρεταὶ δεν ἔχουν λησμονηθῇ.
- Σοφ. Σειρ. 44,11 μετὰ τοῦ σπέρματος αὐτῶν διαμενεῖ ἀγαθὴ κληρονομία, ἔκγονα αὐτῶν·
- Σοφ. Σειρ. 44,11 Ἡ ἀγαθὴ των κληρονομία, τὸ ἐντιμον ὄνομά των παραμένει εἰς τα παῖδιά των. Συνεχίζεται στους ἀπογόνους των.
- Σοφ. Σειρ. 44,12 ἐν ταῖς διαθήκαις ἔσθι σπέρμα αὐτῶν καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν δι' αὐτούς·
- Σοφ. Σειρ. 44,12 Οἱ ἀπόγονοὶ των παρέμειναν πιστοὶ εἰς τὰς μετὰ του Κυρίου συμφωνίας και τὰ τέκνα των ζουν ἑνδοξα χάρις εἰς τὴν ἀρετὴν των προγόνων των.
- Σοφ. Σειρ. 44,13 ἕως αἰῶνος μενεῖ σπέρμα αὐτῶν, καὶ ἡ δόξα αὐτῶν οὐκ ἐξαλειφθήσεται·
- Σοφ. Σειρ. 44,13 Μέχρις αἰῶνων θα παραμείνουν οἱ ἀπόγονοὶ των και ἡ δόξα των δεν θα εξαφανισθῇ.
- Σοφ. Σειρ. 44,14 τὰ σώματα αὐτῶν ἐν εἰρήνῃ ἐτάφη, καὶ τὸ ὄνομα αὐτῶν ζῇ εἰς γενεάς·
- Σοφ. Σειρ. 44,14 Τα σώματά των ἐνεταφιάσθησαν ἐν εἰρήνῃ μετὰ μεγάλων τιμῶν και τὸ ὄνομά των ζῇ εἰς τὰς γενεὰς των γενεῶν.
- Σοφ. Σειρ. 44,15 σοφίαν αὐτῶν διηγῆσονται λαοί, καὶ τὸν ἔπαινον

ἐξαγγέλλει ἐκκλησία.

- Σοφ. Σειρ. 44,15 Οι λαοὶ θα διηγούνται την σοφίαν των και εις συγκεντρώσεις λαοῦ θα διαλαλήται ο ἔπαινός των.
- Σοφ. Σειρ. 44,16 Ἐνὼχ εὐηρέστησε Κυρίῳ καὶ μετετέθη, ὑπόδειγμα μετανοίας ταῖς γενεαῖς.
- Σοφ. Σειρ. 44,16 Ο Εὐὼχ ευηρέστησε στον Κυριον και δια τούτο ανελήφθη ζων, αναδειχθεὶς ὑπόδειγμα μετανοίας δια τας κατόπιν γενεάς.
- Σοφ. Σειρ. 44,17 Νῶε εὐρέθη τέλειος δίκαιος, ἐν καιρῷ ὀργῆς ἐγένετο ἀντάλλαγμα· διὰ τοῦτον ἐγενήθη κατάλειμμα τῇ γῇ, ὅτε ἐγένετο κατακλυσμός·
- Σοφ. Σειρ. 44,17 Ο Νῶε ευρέθη τέλειος και δίκαιος εις την εποχήν, κατά την οποίαν ἐμέλλε να εκσπάσῃ καταστρεπτική η οργή του Θεοῦ ἐναντίον της αμαρτωλῆς ἀνθρωπότητος. Ευρέθη αὐτός ἀντάλλαγμα και υγιῆς ρίζα δια την μέλλουσαν ἀνθρωπότητα. Χαρὶς εις αὐτόν παρέμεινεν ἓνα κατάλειμμα ἀνθρώπων εις την γην, ὅταν ἐγένεν ο κατακλυσμός.
- Σοφ. Σειρ. 44,18 διαθήκαι αἰῶνος ἐτέθησαν πρὸς αὐτόν, ἵνα μὴ ἐξαλειφθῇ κατακλυσμῷ πᾶσα σὰρξ. -
- Σοφ. Σειρ. 44,18 Διαθήκαι αἰωνίου κύρους ἐδόθησαν ἀπὸ τον Θεόν πρὸς αὐτόν, ὅτι δηλαδή δεν θα ἐξαλειφθῇ ποτέ ο ζωϊκὸς κόσμος δια νέου κατακλυσμοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 44,19 Ἀβραάμ μέγας πατήρ πλήθους ἐθνῶν, καὶ οὐχ εὐρέθη ὅμοιος ἐν τῇ δόξῃ·
- Σοφ. Σειρ. 44,19 Ο Αβραάμ ἀνεδείχθη μέγας πατριάρχης, γενάρχης πολλῶν ἐθνῶν, και κανεὶς ἄλλος ὅμοιος πρὸς αὐτόν κατὰ την δόξαν δεν παρουσιάσθη ἐπὶ της γῆς.
- Σοφ. Σειρ. 44,20 ὃς συνετήρησε νόμον Ὑψίστου καὶ ἐγένετο ἐν διαθήκῃ μετ' αὐτοῦ· ἐν σαρκὶ αὐτοῦ ἔστησε διαθήκην καὶ ἐν πειρασμῷ εὐρέθη πιστός.
- Σοφ. Σειρ. 44,20 Αὐτός ἐτήρησε τον νόμον του Ὑψίστου Θεοῦ και με αὐτόν, ὡς εκπρόσωπον του ἀνθρωπίνου γένους, ἐγένεν η ἐπίσημος

- Διαθήκη του Θεού· επεκυρώθη δε και επισημοποιήθη η Διαθήκη δια της περιτομής της σαρκός αυτού. Κατά δε τον μεγάλον πειρασμόν αυτός ανεδείχθη πιστός μέχρι τέλους.
- Σοφ. Σειρ. 44,21 διὰ τοῦτο ἐν ὄρκῳ ἔστησεν αὐτῷ ἐνευλογηθῆναι ἔθνη ἐν τῷ σπέρματι αὐτοῦ, πληθύνει αὐτὸν ὡς χοῦν τῆς γῆς καὶ ὡς ἄστρα ἀνυψῶσαι τὸ σπέρμα αὐτοῦ καὶ κατακληρονομήσαι αὐτοὺς ἀπὸ θαλάσσης ἕως θαλάσσης καὶ ἀπὸ ποταμοῦ ἕως ἄκρου γῆς.
- Σοφ. Σειρ. 44,21 Δια τοῦτο καὶ ὁ Θεὸς με ὄρκον ἐπισήμως καὶ ἀμετακλήτως τοῦ υπεσχέθη, ὅτι θὰ λάβουν τὰς εὐλογίας ὅλα τὰ ἔθνη δια μέσου τοῦ ἀπογόνου τοῦ, ὅτι θὰ πληθύνῃ τοὺς ἀπογόνους τοῦ ὡσάν τὴν σκόνιν τῆς γῆς· ὡσάν τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ θὰ ἀνυψώσῃ εἰς ἀριθμὸν καὶ θὰ δοξάσῃ τοὺς ἀπογόνους τοῦ. Θὰ δώσῃ εἰς αὐτοὺς κληρονομίαν ἀπὸ τὴν μίαν θάλασσαν μέχρι τῆς ἄλλης, ἀπὸ τὸν ἓνα ποταμὸν ἕως τὸν ἄλλον, πού εὐρίσκεται στο ἄκρον τῆς γῆς.
- Σοφ. Σειρ. 44,22 καὶ ἐν τῷ Ἰσαὰκ ἔστησεν οὕτως διὰ Ἀβραάμ τὸν πατέρα αὐτοῦ εὐλογίαν πάντων ἀνθρώπων καὶ διαθήκην
- Σοφ. Σειρ. 44,22 Καὶ στὸν Ἰσαάκ, πρὸς χάριν τοῦ πατρὸς τοῦ, τοῦ Ἀβραάμ, ἀνενέωσε καὶ ἐθεμελίωσε τὴν Διαθήκην τῆς εὐλογίας τοῦ πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.
- Σοφ. Σειρ. 44,23 καὶ κατέπαυσεν ἐπὶ κεφαλὴν Ἰακώβ. ἐπέγνω αὐτὸν ἐν εὐλογίαις αὐτοῦ καὶ ἔδωκεν αὐτῷ ἐν κληρονομίᾳ· καὶ διέστειλε μερίδας αὐτοῦ, ἐν φυλαῖς ἐμέρισε δεκαδύο.
- Σοφ. Σειρ. 44,23 Αὐτὴ ἡ Διαθήκη ἐπανεπαύθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἰακώβ. Ἐπεβεβαίωσε εἰς αὐτὸν τὰς εὐλογίας τοῦ καὶ τοῦ ἔδωσε τὴν γῆν τῆς Ἐπαγγελίας ὡς κληρονομίαν τοῦ. Αὐτὸς διεμοίρασε εἰς δώδεκα περιοχὰς τὴν γῆν τῆς Ἐπαγγελίας δια τὰς δώδεκα φυλάς.

- Σοφ. Σειρ. 45,1 Καὶ ἐξήγαγεν ἐξ αὐτοῦ ἄνδρα ἐλέους εὐρίσκοντα χάριν ἐν ὀφθαλμοῖς πάσης σαρκός, ἡγαπημένον ὑπὸ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, Μωυσῆν, οὗ τὸ μνημόσυνον ἐν εὐλογίαις·
- Σοφ. Σειρ. 45,1 Ἀπὸ τοὺς απογόνους τοῦ Ἰακώβ ἀνέδειξεν ἄνδρα ἐνάρετον, ὁ ὁποῖός ἐκέρδησε τὴν ευμένειαν καὶ τὸν σεβασμὸν ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ἡγαπημένον ἀπὸ τοῦ Θεοῦ. Τὸν Μωϋσέα, τοῦ ὁποῖου ἡ ἀνάμνησις συνοδεύεται πάντοτε με ἐπαίνους.
- Σοφ. Σειρ. 45,2 ὁμοίωσεν αὐτὸν δόξῃ ἁγίων καὶ ἐμεγάλυνεν αὐτὸν ἐν φόβοις ἐχθρῶν·
- Σοφ. Σειρ. 45,2 Τοῦ ἔδωκε δόξαν ὁμοίαν με τὴν δόξαν τῶν ἁγίων, τὸν κατέστησε μέγαν καὶ φοβερόν διὰ τοὺς ἐχθρούς.
- Σοφ. Σειρ. 45,3 ἐν λόγοις αὐτοῦ σημεῖα κατέπαυσεν, ἐδόξασεν αὐτὸν κατὰ πρόσωπον βασιλέων· ἐνετείλατο αὐτῷ πρὸς λαὸν αὐτοῦ καὶ ἔδειξεν αὐτῷ τῆς δόξης αὐτοῦ·
- Σοφ. Σειρ. 45,3 Διὰ τῶν λόγων ὁ Μωϋσῆς ἐπροκάλει καὶ κατέπαυε θαυματουργικὰ σημεῖα ἐνώπιον τοῦ Φαραώ καὶ τῶν Αἰγυπτίων καὶ ἐτοίμῳ ὁ Θεὸς τὸν ἐδόξασε ἐνώπιον βασιλέων. Ὁ Κύριος διὰ μέσου αὐτοῦ ἔδωκεν ἐντολὰς πρὸς τὸν λαὸν τοῦ καὶ ἐφανερώσεν εἰς αὐτὸν ἕνα μέρος τῆς ἀπείρου δόξης τοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 45,4 ἐν πίστει καὶ πραΰτητι αὐτὸν ἡγίασεν, ἐξελέξατο αὐτὸν ἐκ πάσης σαρκός·
- Σοφ. Σειρ. 45,4 Τὸν ἀνέδειξε καὶ τὸν καθιέρωσεν ἅγιον ἐνεκα τῆς πίστεως καὶ τῆς πραότητός τοῦ. Αὐτὸν ἀνάμεσα ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἰσραηλίτας ἐξελέξεν ὡς ἀρχηγὸν τοῦ λαοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 45,5 ἠκούτισεν αὐτὸν τῆς φωνῆς αὐτοῦ καὶ εἰσήγαγεν αὐτὸν εἰς τὸν γνόφον καὶ ἔδωκεν αὐτῷ κατὰ πρόσωπον ἐντολὰς, νόμον ζωῆς καὶ ἐπιστήμης διδάξαι τὸν Ἰακώβ διαθήκην καὶ κρίματα αὐτοῦ τὸν Ἰσραήλ. -
- Σοφ. Σειρ. 45,5 Τὸν ἠξίωσε τῆς τιμῆς καὶ τὸν ἔκαμε νὰ ἀκούσῃ τὴν φωνὴν αὐτοῦ καὶ τὸν εἰσήγαγεν εἰς τὴν φωτεινὴν νεφέλην ἐπάνω

στο όρος Σινά, του έδωσε πρόσωπον προς πρόσωπον τας εντολάς, ένα Νομον ζωής και σοφίας, δια να διδάξη τους απογόνους του Ιακώβ την Διαθήκην του, τας δικαίας αυτού κρίσεις στον λαόν του Ισραήλ.

Σοφ. Σειρ. 45,6 Ἀαρὼν ὕψωσεν ἅγιον ὅμοιον αὐτῷ ἀδελφὸν αὐτοῦ ἐκ φυλῆς Λευὶ·

Σοφ. Σειρ. 45,6 Ομοιον προς τον Μωϋσέα ἅγιον ανεδειξεν ο Θεός τον αδελφόν του, τον Ααρών, από την φυλήν Λευϊ.

Σοφ. Σειρ. 45,7 ἔστησεν αὐτῷ διαθήκην αἰῶνος καὶ ἔδωκεν αὐτῷ ἱερατείαν λαοῦ· ἐμακάρισεν αὐτὸν ἐν εὐκοσμίᾳ καὶ περιέζωσεν αὐτὸν στολὴν δόξης·

Σοφ. Σειρ. 45,7 Εστερέωσε δι' αυτού Διαθήκην αιωνίου κύρους, εχάρισεν εις αυτόν την ιερωσύνην δια τον ισραηλιτικόν λαόν, τον ανέδειξε μακάριον δια των ιερατικών αμφίων με τα οποία τον εστόλισε, τον περιέβαλε με την ένδοξον αρχιερατικήν στολήν.

Σοφ. Σειρ. 45,8 ἐνέδυσεν αὐτὸν συντέλειαν καυχήματος καὶ ἔστερέωσεν αὐτὸν σκεύεσιν ἰσχύος, περισκελῇ καὶ ποδήρη καὶ ἐπωμίδα,

Σοφ. Σειρ. 45,8 Ενέδυσεν αυτόν με τελείαν ένδοξον μεγαλοπρεπή στολήν, τον περιέβαλεν ισοβίως με ενδύματα μεγάλης δυνάμεως, περισκελίδα, ποδήρη χιτώνα και επωμίδα.

Σοφ. Σειρ. 45,9 καὶ ἐκύκλωσεν αὐτὸν ῥοῖσκοις χρυσοῖς, κῶδωσι πλείστοις κυκλόθεν, ἤχῃσαι φωνὴν ἐν βήμασιν αὐτοῦ, ἀκουστὸν ποιῆσαι ἦχον ἐν ναῷ εἰς μνημόσυνον υἱοῖς λαοῦ αὐτοῦ·

Σοφ. Σειρ. 45,9 Ολόγυρα στο κάτω μέρος του χιτώνος του ετοποθέτησε χρυσά ομοιώματα ροδιών, με πλείστους κωδωνίσκους ολόγυρα, ώστε με τα βήματα του αρχιερέως να αντηχούν οι κωδωνίσκοι· να ακούεται ο ήχος των, καθώς εκείνος θα εισήρχετο εις την Σκηνήν του Μαρτυρίου, ώστε να έχουν πάντοτε ζωηρώς υπ' όψιν των οι Ισραηλίται την ιερότητα

του τόπου και τα τελούμενα εκεί.

Σοφ. Σειρ. 45,10 στολή ἁγία, χρυσῷ καὶ ὑακίνθῳ καὶ πορφύρᾳ, ἔργῳ ποικιλτοῦ, λογεῖῳ κρίσεως, δῆλοις ἀληθείας, κεκλωσμένη κόκκῳ, ἔργῳ τεχνίτου,

Σοφ. Σειρ. 45,10 Τον ἐνέδυσσε με ἁγίαν στολήν υφασμένην με χρυσόν, με ὑακίνθον και πορφύραν, ἔργον ειδικού κεντητού. Με το λογεῖον της κρίσεως, δια του οποίου εκφράζεται η θεία βουλή και αλήθεια, κατεσκευασμένον με κλωστήν ερυθράν, ἔργον ειδικού τεχνίτου.

Σοφ. Σειρ. 45,11 λίθοις πολυτελέσι γλύμματος σφραγίδος, ἐν δέσει χρυσίου, ἔργῳ λιθουργοῦ, εἰς μνημόσυνον ἐν γραφῇ κεκολαμμένη κατ' ἀριθμὸν φυλῶν Ἰσραήλ·

Σοφ. Σειρ. 45,11 Εἰς αὐτό υπήρχον πολύτιμοι ἀνάγλυφοι λίθοι, ὡς σφραγίδες, που συνεδέοντο μεταξύ των δια χρυσοῦ, ἔργον και αὐτό ειδικού γλύπτου, ὥστε ο λαός βλέπων την ἀνάγλυφον αὐτὴν γραφήν, να ἐνθυμῆται τα ονόματα των δώδεκα φυλῶν του Ἰσραήλ.

Σοφ. Σειρ. 45,12 στέφανον χρυσοῦν ἐπάνω κιδάρεως, ἐκτύπωμα σφραγίδος ἁγιάσματος, καύχημα τιμῆς, ἔργον ἰσχύος, ἐπιθυμήματα ὀφθαλμῶν κοσμούμενα ὥραϊα·

Σοφ. Σειρ. 45,12 Επίσης ἔθεσε στέφανον χρυσοῦν ἐπάνω εἰς την κίθαριν, η οποία ἔφερεν ἀνάγλυφον, ὡς σφραγίδα, ιερὰν ἐπιγραφὴν, τιμητικὸν καύχημα, ἔργον μεγάλης τέχνης, ὡραῖον θέαμα των ὀφθαλμῶν, υπέροχα κοσμήματα.

Σοφ. Σειρ. 45,13 πρὸ αὐτοῦ οὐ γέγονε τοιαῦτα ἕως αἰῶνος, οὐκ ἐνεδύσατο ἀλλογενὴς πλην τῶν υἱῶν αὐτοῦ μόνον καὶ τὰ ἔκγονα αὐτοῦ διαπαντός.

Σοφ. Σειρ. 45,13 Προ αὐτοῦ δεν εἶχαν γίνεῖ τέτοιες μεγαλοπρεπεῖς στολές και οὔτε θα γίνουν ἕως του αἰῶνος. Κανεῖς ἀλλογενὴς και κανεῖς ξένος πρὸς το ιερατικὸν γένος, δεν ἐφόρεσε τέτοιες στολές, πλην μόνον των υἱῶν αὐτοῦ και των ιδικῶν του ἀπογόνων δια μέσου των αἰώνων.

- Σοφ. Σειρ. 45,14 θυσίαι αὐτοῦ ὀλοκαρπωθήσονται καθημέραν ἐνδελεχῶς
δίς.
- Σοφ. Σειρ. 45,14 Θυσίαι ὀλοκαυτώματος θα προσφέρωνται καθημερινῶς ἀπὸ
αὐτὸν δύο φορές την ἡμέραν.
- Σοφ. Σειρ. 45,15 ἐπλήρωσε Μωσῆς τὰς χεῖρας καὶ ἔχρισεν αὐτὸν ἐν
ἐλαίῳ ἁγίῳ· ἐγενήθη αὐτῷ εἰς διαθήκην αἰώνιον καὶ ἐν
τῷ σπέρματι αὐτοῦ ἐν ἡμέραις οὐρανοῦ λειτουργεῖν
αὐτῷ ἅμα καὶ ἱερατεύειν καὶ εὐλογεῖν τὸν λαὸν αὐτοῦ
ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 45,15 Ο Μωϋσῆς ἐγέμισε τὰ χέρια του με τὸ ἅγιον ἔλαιον καὶ τὸν
ἔχρισε. Αὐτὸ δε ἐγένεν αἰώνιος νόμος δι' αὐτὸν καὶ τοὺς
ἀπογόνους του, ὅσον ὑπάρχει ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, νὰ εἶναι
δηλαδὴ αὐτοὶ λειτουργοὶ καὶ ἱερεῖς καὶ νὰ εὐλογοῦν τὸν
λαὸν ἐν τῷ ὀνόματί του.
- Σοφ. Σειρ. 45,16 ἐξελέξατο αὐτὸν ἀπὸ παντὸς ζῶντος προσαγαγεῖν
κάρπωσιν Κυρίῳ, θυμίαμα καὶ εὐωδίαν εἰς μνημόσυνον,
ἐξιλάσκεσθαι περὶ τοῦ λαοῦ σου.
- Σοφ. Σειρ. 45,16 Αὐτὸν ἐξέλεξεν ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τῆς γῆς, διὰ νὰ
προσφέρῃ θυσίαν στὸν Κύριον, θυμίαμα καὶ ἀρώματα, εἰς
μνήμην αὐτῶν καὶ διὰ τὴν ἐξιλέωσιν τῶν ἁμαρτιῶν τοῦ
λαοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 45,17 ἔδωκεν αὐτὸν ἐν ἐντολαῖς αὐτοῦ ἐξουσίαν ἐν διαθήκαις
κριμάτων διδάξαι τὸν Ἰακώβ τὰ μαρτύρια καὶ ἐν νόμῳ
αὐτοῦ φωτίσαι Ἰσραήλ.
- Σοφ. Σειρ. 45,17 Διὰ τῶν ἐντολῶν τοῦ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν
ιερῶν παρακαταθηκῶν τοῦ Νομοῦ, νὰ διδάξῃ τοὺς
ἀπογόνους τοῦ Ἰακώβ τὰ μαρτύρια Κυρίου καὶ νὰ διαφωτίξῃ
τοὺς Ἰσραηλίτας με τὸν θεῖον Νόμον.
- Σοφ. Σειρ. 45,18 ἐπισυνέστησαν αὐτῷ ἄλλότριοι καὶ ἐζήλωσαν αὐτὸν ἐν
τῇ ἐρήμῳ, ἄνδρες οἱ περὶ Δαθὰν καὶ Ἀβειρῶν καὶ ἡ
συναγωγὴ Κορὲ ἐν θυμῷ καὶ ὀργῇ·
- Σοφ. Σειρ. 45,18 Ἐπανεστάτησαν ἐναντίον τοῦ μερικοὶ ξένοι πρὸς τὴν

ιερωσύνην, τον εξηλοφθόνησαν εις την έρημον, οι άνδρες δηλαδή οι περί τον Δαθάν και τον Αβειρών, η συγκέντρωσις του Κορέ, πλήρεις οργής και θυμού.

Σοφ. Σειρ. 45,19 εἶδε Κύριος καὶ οὐκ εὐδόκησε, καὶ συνετελέσθησαν ἐν θυμῷ ὀργῆς· ἐποίησεν αὐτοῖς τέρατα καταναλῶσαι ἐν πυρὶ φλογὸς αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 45,19 Ο Κυριος τους είδε και δεν ηυδόκησεν εις τα πονηρά αυτών έργα. Δια τούτο και εξωλοθρεύθησαν με την δικαίαν οργήν και τον θυμόν του Κυρίου. Εκαμεν εναντίον αυτών καταπληκτικά έργα τιμωρίας, ώστε να καταφαγωθούν από τας φλόγας του πυρός.

Σοφ. Σειρ. 45,20 καὶ προσέθηκεν Ἀαρὼν δόξαν καὶ ἔδωκεν αὐτῷ κληρονομίαν· ἀπαρχὰς πρωτογεννημάτων ἐμέρισεν αὐτῷ, ἄρτον πρῶτοις ἡτοίμασε πλησμονήν·

Σοφ. Σειρ. 45,20 Εις δε τον Ααρών προσέθεσε και άλλην δόξαν, και έδωκεν εις αυτόν κληρονομίαν· επεδίकाσεν ως μερίδιόν του τας απαρχάς των προϊόντων της γης και προ παντός πλούσιον άρτον χορτασμού δι' αυτόν και τους ιερείς.

Σοφ. Σειρ. 45,21 καὶ γὰρ θυσίας Κυρίου φάγονται, ἃς ἔδωκεν αὐτῷ τε καὶ τῷ σπέρματι αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 45,21 Διότι μέρος από τας προσφερομένας στον Κυριον θυσίας έπρεπε να δίδεται προς τροφήν αυτού και των απογόνων του.

Σοφ. Σειρ. 45,22 πλήν ἐν γῇ λαοῦ οὐ κληρονομήσει, καὶ μερίς οὐκ ἔστιν αὐτῷ ἐν λαῷ, αὐτὸς γὰρ μερίς σου καὶ κληρονομία. -

Σοφ. Σειρ. 45,22 Πλην όμως δεν παρεχώρησε καμμίαν έκτασιν γης ως κληρονομίαν του μεταξύ του λαού· δεν υπάρχει δι' αυτόν κληρονομικόν μερίδιον μεταξύ του λαού· διότι ο ίδιος ο Θεός του είπεν· Εγώ είμαι μερίδιον και κληρονομία σου.

Σοφ. Σειρ. 45,23 Καὶ Φινεὲς υἱὸς Ἑλεάζαρ τρίτος εἰς δόξαν ἐν τῷ ζηλῶσαι αὐτὸν ἐν φόβῳ Κυρίου καὶ στήναι αὐτὸν ἐν τροπῇ λαοῦ, ἐν ἀγαθότητι προθυμίας ψυχῆς αὐτοῦ· καὶ

ἐξιλάσατο περὶ τοῦ Ἰσραήλ.

- Σοφ. Σειρ. 45,23 Ο Φινεές, ο υἱὸς του Ελεάζαρ, εἶναι ο τρίτος ἐνδοξος ἀνὴρ, ο
οποῖος διεκρίθη δια τον ζήλον αὐτοῦ και τον φόβον του
Κυρίου. Αὐτός, ὅταν κατεστρέφετο ο λαός δια τας αμαρτίας
του, ἐστάθη ὀρθιος με αγαθήν την διάθεσιν της ψυχῆς και
ἐξιλέωσε την οργήν του Θεοῦ δια τον λαόν του Ἰσραήλ.
- Σοφ. Σειρ. 45,24 διὰ τοῦτο ἐστάθη αὐτῷ διαθήκη εἰρήνης προστατεῖν
ἀγίων καὶ λαοῦ αὐτοῦ, ἵνα αὐτῷ ᾗ καὶ τῷ σπέρματι
αὐτοῦ ἱερωσύνης μεγαλεῖον εἰς τοὺς αἰῶνας.
- Σοφ. Σειρ. 45,24 Δια τοῦτο μία συμφωνία εἰρήνης ἐστερεώθη με αὐτόν, δια
της ὁποίας αὐτός ἀνεδείχθη ἀρχηγός των ἱερέων του λαοῦ
του, δια να ἀνήκη εἰς αὐτόν και στους ἀπογόνους του δια
μέσου των γενεῶν το μεγαλειώδες ἀξίωμα της ἱερωσύνης.
- Σοφ. Σειρ. 45,25 καὶ διαθήκην τῷ Δαυίδ υἱῷ Ἰεσσαὶ ἐκ φυλῆς Ἰούδα,
κληρονομία βασιλέως υἱοῦ ἐξ υἱοῦ μόνου· κληρονομία
Ἀαρών καὶ τῷ σπέρματι αὐτοῦ.
- Σοφ. Σειρ. 45,25 Ὅπως βραδύτερον ἐδόθη παρὰ του Θεοῦ ἐπίσημος
υπόσχεσις στον Δαβίδ, τον υἱόν του Ἰεσσαὶ τον καταγόμενον
ἀπὸ την φυλὴν του Ἰούδα, ὅτι η βασιλικὴ κληρονομία και
διαδοχὴ θα ἀνήκη μόνον στον οἶκον του, μεταβιβαζομένη
ἀπὸ τον ἕνα υἱόν στον ἄλλον, ἔτσι και η ἱερωσύνη του
Ἀαρών θα μετεβιβάζετο κληρονομικῶς στους ἀπογόνους
του.
- Σοφ. Σειρ. 45,26 δώη ὑμῖν σοφίαν ἐν καρδίᾳ ὑμῶν κρίνειν τὸν λαόν
αὐτοῦ ἐν δικαιοσύνῃ, ἵνα μὴ ἀφανισθῇ τὰ ἀγαθὰ αὐτῶν
καὶ τὴν δόξαν αὐτῶν εἰς γενεὰς αὐτῶν.
- Σοφ. Σειρ. 45,26 Εἰθε, ω ἀρχιερεῖς, να δώσῃ ο Θεός εἰς την καρδίαν και την
διάνοιάν σας σοφίαν, δια να δικάζετε τον λαόν του με
δικαιοσύνην, δια να μη ἀφανισθοῦν αὐτὰ τα ἀγαθὰ σας και
η δόξα σας κατὰ τας μελλούσας γενεάς.

- Σοφ. Σειρ. 46,1 Κραταιὸς ἐν πολέμοις Ἰησοῦς Ναυῆ καὶ διάδοχος Μωυσῆ ἐν προφητεῖαις, ὃς ἐγένετο κατὰ τὸ ὄνομα αὐτοῦ μέγας ἐπὶ σωτηρίᾳ ἐκλεκτῶν αὐτοῦ ἐκδικῆσαι ἐπεγειρομένους ἐχθρούς, ὅπως κατακληρονομήσῃ τὸν Ἰσραήλ.
- Σοφ. Σειρ. 46,1 Γενναῖος και ισχυρὸς εἰς πολέμους ἀνεδείχθη ὁ Ἰησοὺς τοῦ Ναυῆ, διάδοχος τοῦ Μωϋσέως εἰς τὰς προφητείας τοῦ Θεοῦ, κατὰ πάντα ἄξιος τοῦ ονόματός του, μέγας δια τὴν σωτηρίαν τοῦ ἐκλεκτοῦ λαοῦ και δια τὴν τιμωρίαν των ἐξεγειρομένων ἐναντίον των Ἰσραηλιτῶν ἐχθρῶν, δια να δώσῃ τὴν Παλαιστίνην ὡς κληρονομίαν στον λαόν τοῦ Ἰσραήλ.
- Σοφ. Σειρ. 46,2 ὥς ἐδοξάσθη ἐν τῷ ἐπᾶραι χεῖρας αὐτοῦ καὶ ἐν τῷ ἐκτεῖναι ῥομφαίαν ἐπὶ πόλεις.
- Σοφ. Σειρ. 46,2 Ποσὸν ἐνδοξὸς ἀνεδείχθη κάθε φοράν, που ὑψωνε τὰ χέρια τοῦ ἐναντίον των ἐχθρῶν και ἐνέσπα τὴν ρομφαίαν τοῦ ἐναντίον των ἐχθρικῶν πόλεων!
- Σοφ. Σειρ. 46,3 τίς πρότερον αὐτοῦ οὕτως ἔστη; τοὺς γὰρ πολεμίους Κύριος αὐτὸς ἐπήγαγεν.
- Σοφ. Σειρ. 46,3 Ποῖος προηγουμένως ἀπὸ αὐτὸν ἀνεδείχθη τόσον σταθερὸς και ἀκατανίκητος εἰς τὰς μάχας, ὅσον αὐτός; Δια τῆς χειρὸς Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ὠδηγοῦσε τοὺς ἐχθροὺς στον ὀλεθρον.
- Σοφ. Σειρ. 46,4 οὐχὶ ἐν χειρὶ αὐτοῦ ἀνεπόδισεν ὁ ἥλιος καὶ μία ἡμέρα ἐγενήθη πρὸς δύο;
- Σοφ. Σειρ. 46,4 Δεν εἶναι αὐτός, που με ἀπλήν διαταγὴν τοῦ, με μίαν κίνησιν τῆς χειρὸς τοῦ, ἐσταμάτησε τὸν ἥλιον στον ουρανὸν και μία ἡμέρα ἐγένετο ὡσάν δύο;
- Σοφ. Σειρ. 46,5 ἐπεκαλέσατο τὸν Ὑψιστον δυνάστην ἐν τῷ θλῖψαι αὐτὸν ἐχθροὺς κυκλόθεν, καὶ ἐπήκουσεν αὐτῶν μέγας

Κύριος ἐν λίθοις χαλάζης δυνάμεως κραταιᾷς·

Σοφ. Σειρ. 46,5 Επεκαλέσθη τον παντοδύναμον Κυριον βοηθόν, όταν επίεζε τους εχθρούς ολόγυρα, και ο παντοδύναμος ήκουσε και εδέχθη την προσευχήν του και απέστειλε λίθους χαλάζης ισχυράς δυνάμεως.

Σοφ. Σειρ. 46,6 κατέρρραξεν ἐπ' ἔθνος πόλεμον καὶ ἐν καταβάσει ἀπώλεσεν ἀνθεστηκότας, ἵνα γινῶσιν ἔθνη πανοπλίαν αὐτοῦ ὅτι ἐναντίον Κυρίου ὁ πόλεμος αὐτοῦ· καὶ γὰρ ἐπηκολούθησεν ὀπίσω δυνάστου. -

Σοφ. Σειρ. 46,6 Επέπεσε κατά τρόπον καταρρακτώδη εναντίον του εχθρικού εκείνου έθνους και εις την κατωφέρειαν Βεθαιρών εξωλόθρευσε τους αντισταθέντας εχθρούς, δια να μάθουν όλα τα ειδωλολατρικά έθνη, ποία είναι η πανοπλία Ιησού του Ναυή, και ότι ο πόλεμος, τον οποίον αυτός διεξήγγεν, ήτο ενόπιον του Κυρίου. Διότι Ο Ιησούς του Ναυή ηκολούθει πάντοτε τας εντολάς του Παντοδυνάμου.

Σοφ. Σειρ. 46,7 Καὶ ἐν ἡμέραις Μωυσέως ἐποίησεν ἔλεος, αὐτὸς καὶ Χάλεβ υἱὸς Ἰεφοννή, ἀντιστῆναι ἔναντι ἐκκλησίας, κωλύσαι λαὸν ἀπὸ ἀμαρτίας καὶ κοπάσαι γογγυσμὸν πονηρίας.

Σοφ. Σειρ. 46,7 Και κατά τας ημέρας του Μωϋσέως έργον ευσεβείας έπραξεν αυτός και ο Χαλεβ, υιός του Ιεφοννή, με το να αντισταθή εναντίον της επαναστατημένης συγκεντρώσεως του λαού, δια να εμποδίση αυτόν από την αμαρτίαν και να κατευνάση τον αμαρτωλόν γογγυσμόν.

Σοφ. Σειρ. 46,8 καὶ αὐτοὶ δύο ὄντες διεσώθησαν ἀπὸ ἑξακοσίων χιλιάδων πεζῶν, εἰσαγαγεῖν αὐτοὺς εἰς κληρονομίαν, εἰς γῆν ῥέουσαν γάλα καὶ μέλι.

Σοφ. Σειρ. 46,8 Δια την ευσεβειάν των οι δύο αυτοί μόνοι διεσώθησαν μεταξύ των εξακοσίων χιλιάδων των εις την έρημον πεζοπορούντων των Εβραίων. Τότε, που ο Θεός ωδηγούσε αυτούς, δια να κληρονομήσουν την γην της Επαγγελίας, την

ρέουσιν γάλα και μέλι.

Σοφ. Σειρ. 46,9 καὶ ἔδωκεν ὁ Κύριος τῷ Χάλεβ ἰσχύν, καὶ ἕως γήρους διέμεινεν αὐτῷ ἐπιβῆναι αὐτὸν ἐπὶ τὸ ὕψος τῆς γῆς, καὶ τὸ σπέρμα αὐτοῦ κατέσχε κληρονομίαν,

Σοφ. Σειρ. 46,9 Ο δε Κυριος ἐδωσε δύναμιν στον Χαλεβ, η οποία και διετηρήθη μέχρι των γηρατειών του, ὥστε αὐτός να ἀνέλθῃ και εἰς αὐτὰ ἀκόμη τα υψηλά ὄρη της κληροδοτηθείσης εἰς αὐτὸν περιοχῆς. Οἱ δε ἀπόγονοί του κατέλαβον και διετήρησαν αὐτὴν την κληρονομίαν,

Σοφ. Σειρ. 46,10 ὅπως ἴδωσι πάντες οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ ὅτι καλὸν τὸ πορεύεσθαι ὀπίσω Κυρίου. -

Σοφ. Σειρ. 46,10 δια να ἴδουν ὅλοι οἱ Ἰσραηλῖται, ὅτι εἶναι καλὸν και ωφέλιμον να ἀκολουθῇ κανεὶς τον Κυριον.

Σοφ. Σειρ. 46,11 Καὶ οἱ κριταί, ἕκαστος τῷ αὐτοῦ ὀνόματι, ὅσων οὐκ ἐξεπόρνευσεν ἡ καρδιά καὶ ὅσοι οὐκ ἀπεστράφησαν ἀπὸ Κυρίου, εἶη τὸ μνημόσυνον αὐτῶν ἐν εὐλογίαις·

Σοφ. Σειρ. 46,11 Ἀς ἐνθυμηθῶμεν ὁμως και τους Κριτάς τον καθένα με το ὄνομά του· ἐκείνους των οποίων η καρδιά δεν διεφθάρη, ὥστε να παρασυρθοῦν εἰς την αμαρτωλὴν λατρείαν των εἰδώλων και δεν ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τον Κυριον. Ἀς εἶναι η μνήμη των γεμάτων ἐγκώμια και εὐλογίας!

Σοφ. Σειρ. 46,12 τὰ ὅστ' αὐτῶν ἀναθάλοι ἐκ τοῦ τόπου αὐτῶν καὶ τὸ ὄνομα αὐτῶν ἀντικαταλασσόμενον ἐφ' υἱοῖς δεδοξασμένων αὐτῶν. -

Σοφ. Σειρ. 46,12 Ἀς ἀναθάλλουν και ευφρανθοῦν στους τάφους τα οστά των και το ὄνομά των ας ἀνανεώνεται και ας μένῃ πάντοτε εἰς τα παιδιὰ των ἐνδόξων αὐτῶν ἀνδρῶν.

Σοφ. Σειρ. 46,13 Ἠγαπημένος ὑπὸ Κυρίου αὐτοῦ Σαμουὴλ προφήτης Κυρίου κατέστησε βασιλείαν καὶ ἔχρισεν ἄρχοντας ἐπὶ τὸν λαὸν αὐτοῦ·

Σοφ. Σειρ. 46,13 Ο Σαμουὴλ, ο προφήτης του Κυρίου, ο ἠγαπημένος ἀπὸ τον Κυριον, αὐτός ἐγκατέστησε το βασιλικὸν πολίτευμα μεταξὺ

- των Ισραηλιτών και ἔχρισε βασιλεῖς δια τον λαόν του.
- Σοφ. Σειρ. 46,14 ἓν νόμῳ Κυρίου ἔκρινε συναγωγὴν, καὶ ἐπεσκέψατο Κύριος τὸν Ἰακώβ·
- Σοφ. Σειρ. 46,14 Συμφωνα με τον νόμον του Κυρίου διοικούσε και εδίκασε τον λαόν του Ιακώβ, ο δε Κυριος επεσκεπτετο τότε τον Ισραηλιτικόν λαόν.
- Σοφ. Σειρ. 46,15 ἓν πίστει αὐτοῦ ἠκριβάσθη προφήτης καὶ ἐγνώσθη ἓν πίστει αὐτοῦ πιστὸς ὁράσεως.
- Σοφ. Σειρ. 46,15 Δια της αξιοπιστίας του απεδείχθη ακριβής και αληθινός προφήτης. Χαρις εις αυτήν την ευθύτητά του ανεγνωρίσθη αξιόπιστος εις τα αποκαλυπτικά του οράματα.
- Σοφ. Σειρ. 46,16 καὶ ἐπεκαλέσατο τὸν Κύριον δυνάστην ἓν τῷ θλίψαι ἐχθροὺς αὐτοῦ κυκλόθεν ἓν προσφορᾷ ἄρνός γαλαθηνοῦ·
- Σοφ. Σειρ. 46,16 Επεκαλέσθη με θερμὴν προσευχὴν τον παντοδύναμον Κυριον, όταν οι εχθροὶ εἶχαν πιέσει ἀπὸ ὅλα τα μέρη τους Ισραηλίτας, προσφέρων προς εκείνον ως θυσίαν αμνὸν γάλακτος.
- Σοφ. Σειρ. 46,17 καὶ ἐβρόντησεν ἀπ' οὐρανοῦ Κύριος καὶ ἓν ἤχῳ μεγάλῳ ἀκουστὴν ἐποίησε τὴν φωνὴν αὐτοῦ
- Σοφ. Σειρ. 46,17 Ο Κυριος εδέχθη την προσευχὴν του, εβρόντησε δια των κεραυνῶν τυὸ ἀπὸ τον ουρανὸν και με μεγάλον πάταγον ἔκαμε να ακουσθῇ η φωνὴ Του.
- Σοφ. Σειρ. 46,18 καὶ ἐξέτριψεν ἡγουμένους Τυρίων καὶ πάντας ἄρχοντας Φυλιστιείμ.
- Σοφ. Σειρ. 46,18 Συνέτριψε και εξεπάστρεψε τους αρχηγούς των Τυρίων και ὅλους τους ἄρχοντας των Φιλισταίων.
- Σοφ. Σειρ. 46,19 καὶ πρὸ καιροῦ κοιμήσεως αἰῶνος ἐπεμαρτύρατο ἔναντι Κυρίου καὶ χριστοῦ αὐτοῦ· χρήματα καὶ ἔως ὑποδημάτων ἀπὸ πάσης σαρκὸς οὐκ εἴληφα· καὶ οὐκ ἐνεκάλεσεν αὐτῷ ἄνθρωπος.
- Σοφ. Σειρ. 46,19 Προ δε της ὥρας της αιωνίου αναπαύσεώς του

επικαλούμενος ως μάρτυράς του τον Θεόν και τον
χρισμένον βασιλέα, είπεν ενώπιον του λαού· “Ποτέ από
κανένα από σας δεν επήρα χρήματα ούτε τίποτε άλλο
μέχρις ακόμη και των υποδημάτων”. Κανείς δε Ισραηλίτης
δεν ευρέθη να διατυπώση κατηγορίαν τινά εναντίον αυτού.

Σοφ. Σειρ. 46,20 καὶ μετὰ τὸ ὑπνῶσαι αὐτὸν ἐπροφήτευσεν καὶ ὑπέδειξε
βασιλεῖ τὴν τελευτὴν αὐτοῦ καὶ ἀνύψωσεν ἐκ γῆς τὴν
φωνὴν αὐτοῦ ἐν προφητείᾳ ἐξαλείψαι ἀνομίαν λαοῦ.

Σοφ. Σειρ. 46,20 Καὶ αφοῦ κοιμήθη εἰς τὴν αἰώνιον ἀνάπαυσιν
προανήγγειλε καὶ ἔδειξεν στον βασιλέα Σαούλ τὸν θάνατόν
του καὶ ἀπὸ τα βάθη τῆς γῆς ὑψωσε τὴν προφητικὴν φωνὴν
του, δια νὰ εξαλείψῃ τα ἀμαρτήματα του λαοῦ.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 47

Σοφ. Σειρ. 47,1 Καὶ μετὰ τοῦτο ἀνέστη Νάθαν προφητεύειν ἐν ἡμέραις
Δαυίδ.

Σοφ. Σειρ. 47,1 Ἐπειτα παρουσιάσθη ὁ Ναθαν, δια νὰ εξαγγέλλῃ τὸ θέλημα
τοῦ Κυρίου ὡς προφήτης κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Δαβίδ.

Σοφ. Σειρ. 47,2 ὥσπερ στέαρ ἀφωρισμένον ἀπὸ σωτηρίου, οὕτως Δαυὶδ
ἀπὸ τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ.

Σοφ. Σειρ. 47,2 Ὅπως ξεχωρίζεται τὸ λίπος κατὰ τὴν εἰρηνιήν ἐπὶ τῇ
σωτηρίᾳ θυσίαν, ἔτσι, καὶ ὁ Δαβίδ ἐξελέγη ἀνάμεσα ἀπὸ
ὅλους τοὺς Ἰσραηλίτας.

Σοφ. Σειρ. 47,3 ἐν λέουσιν ἔπαιξεν ὡς ἐν ἐρίφοις καὶ ἐν ἄρκοις ὡς ἐν
ἄρνασι προβάτων.

Σοφ. Σειρ. 47,3 Αὐτὸς κατὰ τὴν νεανικὴν τοῦ ηλικίαν ἔπαιξε με τοὺς
λέοντας ὡσάν με τα ἐρίφια, καὶ με τὰς ἄρκτους ὡσάν με τα
αρνιά των προβάτων.

Σοφ. Σειρ. 47,4 ἐν νεότητι αὐτοῦ οὐχὶ ἀπέκτεινε γίγαντα καὶ ἐξῆρren
ὄνειδισμόν ἐκ λαοῦ ἐν τῷ ἐπαῖραι χεῖρα ἐν λίθῳ

σφενδόνης καὶ καταβαλεῖν γαυρίαμα τοῦ Γολιάθ;

Σοφ. Σειρ. 47,4

Ο Δαβίδ κατὰ την νεανικὴν του ηλικίαν αὐτὸς δεν εφόνευσε τον γίγαντα εκείνον τον Γολιάθ και αφήρεσε την κατασχύνην και την ὕβριν ἀπὸ τον λαὸν του Ἰσραήλ, ὅταν εσήκωσε το χέρι του, δια να εκσφενδονίσῃ τον λίθον και να καταρρίψῃ την αλαζονείαν του Γολιάθ;

Σοφ. Σειρ. 47,5

ἐπεκαλέσατο γὰρ Κύριον τὸν Ὑψιστον καὶ ἔδωκεν ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ κράτος ἐξᾶραι ἄνθρωπον δυνατὸν ἐν πολέμῳ, ἀνυψῶσαι κέρας λαοῦ αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 47,5

Παρεκάλεσε τον Ὑψιστον Κυριον, και εκείνος ἔδωσεν εἰς την δεξιάν του χεῖρα δύναμιν, ὥστε να εξοντώσῃ ἄνθρωπον δυνατὸν στον πόλεμον και να ἀνυψώσῃ την δύναμιν του λαοῦ του.

Σοφ. Σειρ. 47,6

οὕτως ἐν μυριάσιν ἐδόξασαν αὐτὸν καὶ ἤνεσαν αὐτὸν ἐν εὐλογίαις Κυρίου ἐν τῷ φέρεσθαι αὐτῷ διάδημα δόξης·

Σοφ. Σειρ. 47,6

Ετσι δε και τον ἐδόξασαν αι γυναῖκες, διότι εφόνευσε μυριάδας ἐχθρῶν και του ἔψαλαν ἐγκώμια με εὐλογίας προς τον Κυριον, ὅταν του προσέφεραν ἐνδοξον διάδημα, την βασιλείαν.

Σοφ. Σειρ. 47,7

ἐξέτριψε γὰρ ἐχθροὺς κυκλόθεν καὶ ἐξουδένωσε Φυλιστιεῖμ τοὺς ὑπεναντίους· ἕως σήμερον συνέτριψεν αὐτῶν κέρας.

Σοφ. Σειρ. 47,7

Συνέτριψε τους γύρω ἐχθροὺς και ἐξουδένωσε τους ἐχθροὺς, τους Φιλισταίους. Τα συντριπτικά του κτυπήματα τους κρατοῦν μέχρι σήμερον ἀδύνατους και ταπεινωμένους.

Σοφ. Σειρ. 47,8

ἐν παντὶ ἔργῳ αὐτοῦ ἔδωκεν ἐξομολόγησιν ἀγίῳ Ὑψίστῳ ῥήματι δόξης· ἐν πάσῃ καρδίᾳ αὐτοῦ ὕμνησε καὶ ἠγάπησε τὸν ποιήσαντα αὐτόν.

Σοφ. Σειρ. 47,8

Εἰς ὅλα ὁμως αὐτοῦ τα θαυμαστά ἔργα ἐδοξολογοῦσε και ευχαριστοῦσε τον Ἅγιον, τον Ὑψιστον Κυριον, με ὕμνους δοξολογίας, και υμνολόγησε και ἠγάπησε τον ποιητὴν του

με όλην του την καρδίαν.

Σοφ. Σειρ. 47,9 καὶ ἔστησε ψαλτωδοὺς κατέναντι τοῦ θυσιαστηρίου καὶ ἐξ ἡχοῦς αὐτῶν γλυκαίνειν μέλη·

Σοφ. Σειρ. 47,9 Εγκατέστησε ψάλτας μετὰ οργάνων εμπρὸς ἀπὸ το θυσιαστήριον, ὥστε ἀπὸ τον ἦχον των μουσικῶν συνθέσεων να ακούωνται γλυκεῖαι αελωδίαι.

Σοφ. Σειρ. 47,10 ἔδωκεν ἐν ἐορταῖς εὐπρέπειαν καὶ ἐκόσμησε καιροὺς μέχρι συντελείας ἐν τῷ αἰνεῖν αὐτοὺς τὸ ἅγιον ὄνομα αὐτοῦ καὶ ἀπὸ πρωῒ ἤχεῖν τὸ ἀγίασμα.

Σοφ. Σειρ. 47,10 Εδωκεν ιδιαιτέραν μεγαλοπρέπειαν εις τας εορτάς, ιδιαιτέραν λαμποότητα εις τας εορτασίμους εποχάς, και εις ὅλας τας λεπτομερείας ὥρισε να υμνολογούν οι ψάλται το ἅγιον ὄνομα του Θεοῦ και να αντηχούν ἀπὸ της πρωῒας αι ψαλμωδίαι εις την αγίαν Σκηνήν του Μαρτυρίου.

Σοφ. Σειρ. 47,11 Κύριος ἀφείλε τὰς ἁμαρτίας αὐτοῦ καὶ ἀνύψωσεν εἰς αἰῶνα τὸ κέρας αὐτοῦ καὶ ἔδωκεν αὐτῷ διαθήκην βασιλέων καὶ θρόνον δόξης ἐν τῷ Ἰσραήλ. -

Σοφ. Σειρ. 47,11 Ο Κυριος αφήρεσε τας αμαρτίας του, εμεγάλυνε την δύναμίν του ακατάλυτον στους αιώνας, και εδωσεν εις αὐτόν την υπόσχεσιν περί βασιλέων, που θα ανεδεικνύοντο ἀπὸ τους απογόνους του, και ανέδειξεν ἐνδοξον τον θρόνον του στον Ισροηλιτικόν λαόν.

Σοφ. Σειρ. 47,12 Μετὰ τοῦτον ἀνέστη υἱὸς ἐπιστήμων καὶ δι' αὐτόν κατέλυσεν ἐν πλατυσμῷ·

Σοφ. Σειρ. 47,12 Επειτα ἀπὸ αὐτόν ενεφανίσθη ο σοφὸς υἱὸς του ο Σολομών, ο οποίος χάριν του Δαβίδ ἐζήσε με ἀνεσιν και ευτυχίαν

Σοφ. Σειρ. 47,13 Σαλωμών ἐβασίλευσεν ἐν ἡμέραις εἰρήνης, ᾧ ὁ Θεὸς κατέπαυσε κυκλόθεν, ἵνα στήσῃ οἶκον ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ καὶ ἐτοιμάσῃ ἀγίασμα εἰς τὸν αἰῶνα.

Σοφ. Σειρ. 47,13 Ο Σολομών εβασίλευσεν εις καιρόν ειρήνης. Προς χάριν του ο Θεὸς κατέπαυσε κάθε πόλεμον κύκλω του, ὥστε αὐτὸς ἀπερίσπαστος να ανοικοδομήσῃ τον ναόν επ' ὀνόματι του

- Θεοῦ και να ετοιμάση το ιερὸν του Κυρίου στον αἰῶνα
Σοφ. Σειρ. 47,14 ὥς ἐσοφίσθης ἐν νεότητί σου καὶ ἐνεπλήσθης ὥς
ποταμὸς συνέσεως.
- Σοφ. Σειρ. 47,14 Ω Σολομών, πόσον σοφὸς υπήρξες κατὰ την νεότητά σου!
Εγέμισες ἀπὸ σοφίαν, ὅπως πλημμυρίζῃ ο ποταμὸς ἀπὸ
ὕδατα.
- Σοφ. Σειρ. 47,15 γῆν ἐπεκάλυψεν ἡ ψυχὴ σου, καὶ ἐνέπλησας ἐν
παραβολαῖς αἰνιγμάτων·
- Σοφ. Σειρ. 47,15 Ἡ μεγάλη σοφὴ σου διάνοια ἐσκέπασε την γην, την
εγέμισες με σοφὰ και βαθυστόχαστα ἀποφθέγματα!
- Σοφ. Σειρ. 47,16 εἰς νήσους πόρρω ἀφίκετο τὸ ὄνομά σου, καὶ ἡγαπήθης
ἐν τῇ εἰρήνῃ σου·
- Σοφ. Σειρ. 47,16 Το ὄνομά σου ἐφθασεν εἰς τας γύρω μακρυνὰς νήσους και
ἡγαπήθης δια την εἰρηνικὴν βασιλείαν σου.
- Σοφ. Σειρ. 47,17 ἐν ὠδαῖς καὶ παροιμίαις καὶ παραβολαῖς καὶ ἐν
ἐρμηνείαις ἀπεθαύμασάν σε χῶραι.
- Σοφ. Σειρ. 47,17 Οἱ αἱ χῶραι σε ἐθαύμασαν δια τας ὠδὰς σου, τας
παροιμίας σου, τας παραβολὰς σου και τας σοφὰς
ἐξηγήσεις, που ἐδίδες.
- Σοφ. Σειρ. 47,18 ἐν ὀνόματι Κυρίου τοῦ Θεοῦ τοῦ ἐπικεκλημένου Θεοῦ
Ἰσραὴλ, συνήγαγες ὥς κασσίτερον τὸ χρυσίον καὶ ὥς
μόλυβδον ἐπλήθυνας ἀργύριον.
- Σοφ. Σειρ. 47,18 Ἐν ὀνόματι Κυρίου του Θεοῦ σου, ο οποίος εἶναι Θεὸς του
ισραηλιτικοῦ λαοῦ, συνεκέντρωσες το χρυσίον, ὡσάν τον
κασσίτερον, και ἀπροσμέτρητον πλῆθος ἀργυρίου, ὡσάν
τον μόλυβδον.
- Σοφ. Σειρ. 47,19 παρανέκλινας τὰς λαγόνας σου γυναιξὶ καὶ
ἐνεξουσιάσθης ἐν τῷ σώματί σου·
- Σοφ. Σειρ. 47,19 Παρεδόθης ὁμως δια φιληδονίαν εἰς τας γυναῖκας και
ἐδωκες εἰς αὐτὰς ἐξουσίαν ἐπὶ του σώματός σου.
- Σοφ. Σειρ. 47,20 ἔδωκας μῶμον ἐν τῇ δόξῃ σου καὶ ἐβεβήλωσας τὸ
σπέρμα σου ἐπαγαγεῖν ὀργὴν ἐπὶ τὰ τέκνα σου καὶ

κατενύγην ἐπὶ τῇ ἀφροσύνῃ σου,

Σοφ. Σειρ. 47,20 Εξ αιτίας των πτώσεών σου αυτών προσήψες κηλίδας στο ένδοξον όνομά σου, εβεβήλωσες τους απογόνους σου, ώστε να επέλθη η οργή του Θεού εναντίον των τέκνων σου. Εγώ, όταν επληροφορηθην αυτά, επόνεσα βαθύτατα και έκλαυσα δι' αυτήν σου την αφροσύνην.

Σοφ. Σειρ. 47,21 γενέσθαι δίχα τυραννίδα καὶ ἐξ Ἐφραὶμ ἄρξαι βασιλείαν ἀπειθῆ.

Σοφ. Σειρ. 47,21 Εγινες αιτία να διαιρεθῇ το βασίλειόν σου εις δύο και η φυλή Εφραὶμ να γίνῃ αρχηγός εις μίαν βασιλείαν ανυπάκουον και ασεβῆ.

Σοφ. Σειρ. 47,22 ὁ δὲ Κύριος οὐ μὴ καταλίπη τὸ ἔλεος αὐτοῦ καὶ οὐ μὴ διαφθείρη ἀπὸ τῶν ἔργων αὐτοῦ, οὐδὲ μὴ ἐξαλείψῃ ἐκλεκτοῦ αὐτοῦ ἔκγονα καὶ σπέρμα τοῦ ἀγαπήσαντος αὐτὸν οὐ μὴ ἐξάρῃ· καὶ τῷ Ἰακώβ ἔδωκε κατάλειμμα καὶ τῷ Δαυὶδ ἐξ αὐτοῦ ρίζαν. -

Σοφ. Σειρ. 47,22 Ομως ο Κυριος δεν θα απαρνηθῇ το ἐλεός του και δεν θα επιτρέψῃ κανένα εκ των ἔργων του να καταστραφῇ. Δεν θα εξολοθρεύσῃ τους απογόνους του Δαβίδ, του εκλεκτού αυτου ανθρώπου του. Δεν θα εξαφανίσῃ το σπέρμα του Δαβίδ, ο οποίος τόσο τον εἶχεν αγαπήσει, θα αφήσῃ στον Ιακώβ απογόνους και στον Δαβίδ μίαν ρίζαν, που θα ἐξέλθῃ ἀπὸ αὐτόν.

Σοφ. Σειρ. 47,23 Καὶ ἀνεπαύσατο Σαλωμών μετὰ τῶν πατέρων αὐτοῦ καὶ κατέλιπε μετ' αὐτόν ἐκ τοῦ σπέρματος αὐτοῦ λαοῦ ἀφροσύνην καὶ ἐλασσούμενον συνέσει, Ῥοβοάμ, ὃς ἀπέστησε λαὸν ἐκ βουλῆς αὐτοῦ, καὶ Ἱεροβοάμ υἱὸν Ναβάτ, ὃς ἐξήμαρτε τὸν Ἰσραὴλ καὶ ἔδωκε τῷ Ἐφραὶμ ὁδὸν ἀμαρτίας.

Σοφ. Σειρ. 47,23 Οταν ο Σολομών ανεπαύθη μετὰ των πατέρων του, αφήκε διάδοχόν του ένα υιόν του, τον Ροβοάμ, την προσωποποίησα της αφροσύνης, ο οποίος εστερείτο

συνέσεως. Αυτός εξώθησε τον λαόν εις αποστασίαν από το θέλημα του Κυρίου. Αυτός με την αωροσύνην του αφήκε τον Ιεροβοάμ, υιόν του Ναβάτ και εξώθησε εις την αμαρτωλήν ζωήν του Ισραηλίτας και ήνοιξεν οδόν αμαρτίας δια την φυλήν του Εφραΐμ.

Σοφ. Σειρ. 47,24 καὶ ἐπληθύνθησαν αἱ ἁμαρτίαι αὐτῶν σφόδρα ἀποστῆσαι αὐτοὺς ἀπὸ τῆς γῆς αὐτῶν·

Σοφ. Σειρ. 47,24 Ἐτσι δε ἐπληθύνθησαν πάρα πολὺ αἱ αμαρτία στον βασιλειον του Ισραήλ, αἱ ὁποῖαι καὶ υπῆρξαν αἰτία να απομακρυνθοῦν καὶ ἐξορισθοῦν αὐτοὶ ἀπὸ τὴν γην των ποτέρων των.

Σοφ. Σειρ. 47,25 καὶ πᾶσαν πονηρίαν ἐξεζήτησαν, ἕως ἐκδίκησις ἔλθῃ ἐπ' αὐτούς.

Σοφ. Σειρ. 47,24 Ἐτσι δε ἐπληθύνθησαν πάρα πολὺ αἱ αμαρτία στον βασιλειον του Ισραήλ, αἱ ὁποῖαι καὶ υπῆρξαν αἰτία να απομακρυνθοῦν καὶ ἐξορισθοῦν αὐτοὶ ἀπὸ τὴν γην των ποτέρων των.

Σοφ. Σειρ. 47,25 Ἀνεζήτησαν καὶ διέπραξαν κάθε εἶδος κακίας, μέχρις ὅτου ἐξέσπασεν ἐναντίον αὐτῶν ἡ δικαία μεγάλη τιμωρία ἐκ μέρους του Θεοῦ.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 48

Σοφ. Σειρ. 48,1 Καὶ ἀνέστη Ἡλίας προφήτης ὡς πῦρ, καὶ ὁ λόγος αὐτοῦ ὡς λαμπὰς ἐκαίετο·

Σοφ. Σειρ. 48,1 Ἐπειτα ἐνεφανίσθη ὁ προφήτης Ἡλίας ὡσάν πυρ, καὶ ὁ λόγος του ἐφώτιζε καὶ ἐκαίεν ὡς λαμπάδα.

Σοφ. Σειρ. 48,2 ὃς ἐπήγαγεν ἐπ' αὐτοὺς λιμὸν καὶ τῷ ζήλῳ αὐτοῦ ὥλιγοποίησεν αὐτούς·

Σοφ. Σειρ. 48,2 Ἀυτὸς ἐπέφερε λιμὸν ἐναντίον των ἀπίστων Ἰσραηλιτῶν καὶ ἐπάνω στον ἱερόν ζήλον του ἐμίκρυνε τον ἀριθμὸν των με

τον εκ πείνης θάνατον.

Σοφ. Σειρ. 48,3 ἐν λόγῳ Κυρίου ἀνέσχεν οὐρανόν, κατήγαγεν οὕτως
τρὶς πῦρ.

Σοφ. Σειρ. 48,3 Με τον λόγον του Κυρίου ἐκλείσει τον ουρανόν ὥστε να μη
βρέξη και τρεις φορές κατέβασε πυρ από τον ουρανόν.

Σοφ. Σειρ. 48,4 ὡς ἐδοξάσθης, Ἥλια, ἐν τοῖς θαυμασίοις σου· καὶ τίς
ὅμοιός σοι καυχᾶσθαι;

Σοφ. Σειρ. 48,4 Ω Ηλία, πόσον εδοξάσθης με τα θαυματουργικά σου ἔργα!
Ποιός δύναται να καυχηθῇ ὅτι εἶναι ὅμοιος με σέ;

Σοφ. Σειρ. 48,5 ὁ ἐγείρας νεκρὸν ἐκ θανάτου καὶ ἐξ ᾄδου ἐν λόγῳ
Ἵψίστου·

Σοφ. Σειρ. 48,5 Συ με τον λόγον του Ὑψίστου ἀνέστησες νεκρὸν ἀπὸ τον
θάνατον και τον επανέφερες ἀπὸ τον ἄδην.

Σοφ. Σειρ. 48,6 ὁ καταγαγὼν βασιλεῖς εἰς ἀπώλειαν καὶ δεδοξασμένους
ἀπὸ κλίνης αὐτῶν·

Σοφ. Σειρ. 48,6 Συ καθήρεσες και ωδήγησες βασιλεῖς εἰς καταστροφήν, και
ἐνδοξα πρόσωπα ἀπὸ την επιθανάτιον κλίνην των.

Σοφ. Σειρ. 48,7 ὁ ἀκούων ἐν Σινᾷ ἐλεγμὸν καὶ ἐν Χωρήβ κρίματα
ἐκδικήσεως·

Σοφ. Σειρ. 48,7 Συ ἤκουσες ἀπὸ τον Θεόν στο ὄρος Σινά συγκλονιστικάς
αποκαλύψεις και εἰς την κορυφήν Χωρήβ δικαίας
καταδικαστικάς αποφάσσετου Θεοῦ.

Σοφ. Σειρ. 48,8 ὁ χρίων βασιλεῖς εἰς ἀνταπόδομα καὶ προφήτας
διαδόχους μετ' αὐτόν·

Σοφ. Σειρ. 48,8 Συ ἐχρῖσες βασιλεῖς εκδικητάς, και προφήτας διαδόχους
ἐπειτα ἀπὸ σέ.

Σοφ. Σειρ. 48,9 ὁ ἀναληφθεὶς ἐν λαίλαπι πυρὸς ἐν ἄρματι ἵππων
πυρίνων·

Σοφ. Σειρ. 48,9 Συ ἀνελήφθης εἰς λαίλαπα πυρὸς με πύρινον ἄρμα και
πυρίνους ἵππους.

Σοφ. Σειρ. 48,10 ὁ καταγραφεὶς ἐν ἐλεγμοῖς εἰς καιροῦς κοπάσαι ὀργὴν
πρὸ θυμοῦ, ἐπιστρέψαι καρδίαν πατρός πρὸς υἱὸν και

καταστήσαι φυλάς Ἰακώβ.

Σοφ. Σειρ. 48,10 Συ ἔχεις καταγραφή και προορισθή από τον Θεόν να ελέγξης στους εσχάτους καιρούς τους ασεβείς, δια να κοπάση η θεία οργή, να επιστρέψης την καρδίαν του πατρός προς τον υιόν και να αποκαταστήσης τας δώδεκα φυλάς του Ιακώβ.

Σοφ. Σειρ. 48,11 μακάριοι οἱ ἰδόντες σε καὶ οἱ ἐν ἀγαπήσει κεκοσμημένοι, καὶ γὰρ ἡμεῖς ζωῇ ζησόμεθα.

Σοφ. Σειρ. 48,11 Μακάριοι εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ οἱοῖσι σε εἶδον, οἱ στολισμένοι με την ἀγάπην του Θεοῦ, και ἡμεῖς ἀσφαλῶς και βεβαίως θα ζήσωμεν τότε, ὅταν εν τη δευτέρα παρουσία εμφανισθῇς.

Σοφ. Σειρ. 48,12 Ἡλίας, ὃς ἐν λαίλαπι ἐσκεπάσθη, καὶ Ἐλισαῖ ἐνεπλήσθη πνεύματος αὐτοῦ· καὶ ἐν ἡμέραις αὐτοῦ οὐκ ἐσαλεύθη ὑπὸ ἄρχοντος, καὶ οὐ κατεδυνάστευσεν αὐτὸν οὐδεὶς.

Σοφ. Σειρ. 48,12 Όταν ο Ηλίας εσκεπάσθη από την λαίλαπα εκείνην και ανεφέρθη στον ουρανόν, ο Ελισσαῖος ἐγέμισεν ἀπὸ το πνεῦμα του Ηλίου. Κατὰ τας ἡμέρας της ζωῆς του ο Ελισσαῖος δεν εταράχθη ἀπὸ κανένα ἄρχοντα, και κανεὶς δεν τον καθυπέταξε εις την θέλησίν του.

Σοφ. Σειρ. 48,13 πᾶς λόγος οὐχ ὑπερῆρεν αὐτόν, καὶ ἐν κοιμῇσει ἐπροφήτευσεν τὸ σῶμα αὐτοῦ·

Σοφ. Σειρ. 48,13 Τιποτε δεν ἦτο ἀνώτερον ἀπὸ αὐτόν· και ὅταν ἐκοιμήθη, το δε σῶμα του ἐκεῖτο νεκρόν πλέον στον τάφον, ἐξεπληρώθη κάποια προφητεία, που εἶχεν εἶπει εν ζωῇ.

Σοφ. Σειρ. 48,14 καὶ ἐν ζωῇ αὐτοῦ ἐποίησε τέρατα, καὶ ἐν τελευτῇ θαυμάσια τὰ ἔργα αὐτοῦ. -

Σοφ. Σειρ. 48,14 Καθ' ὃν χρόνον ἐζούσε, ἐκαμε θαύματα· ἀλλὰ και κατὰ τον θάνατόν του ἐπραγματοποίησε θαυμαστά ἔργα.

Σοφ. Σειρ. 48,15 Ἐν πᾶσι τούτοις οὐ μετενόησεν ὁ λαὸς καὶ οὐκ ἀπέστησαν ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν, ἕως ἐπρονομεύθησαν ἀπὸ τῆς γῆς αὐτῶν και ἐσκορπίσθησαν ἐν πάσῃ τῇ γῇ. καὶ κατελείφθη ὁ λαὸς

ὀλιγοστός, καὶ ἄρχων τῷ οἴκῳ Δαυίδ·

Σοφ. Σειρ. 48,15 Παρ' ὅλα ὅμως αὐτὰ οἱ Ἰσραηλίται δεν μετενόησαν, δεν απεμακρύνθησαν ἀπὸ τας ἀμαρτίας των, μέχρις ὅτου ἐγιναν αιχμάλωτοι πολέμου, ἐξωρίσθησαν μακράν ἀπὸ τα μέρη της γης. Ολίγοι ἀπ' αὐτοὺς ἀπέμειναν εἰς τὴν Παλαιστίνην με ἀρχηγὸν των κάποιον ἀπὸ τὴν οἰκογένεια Δαβίδ.

Σοφ. Σειρ. 48,16 τινὲς μὲν αὐτῶν ἐποίησαν τὸ ἀρεστόν, τινὲς δὲ ἐπλήθυναν ἀμαρτίας. -

Σοφ. Σειρ. 48,16 Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς εναπομείναντας ἐτήρησαν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ· ἐξ ἀντιθέτου μερικοὶ ἄλλοι ἐπλήθυναν τας ἀμαρτίας των.

Σοφ. Σειρ. 48,17 Ἐζεκίας ὠχύρωσε τὴν πόλιν αὐτοῦ καὶ εἰσήγαγεν εἰς τὸ μέσον αὐτῆς ὕδωρ, ὥρυξε σιδήρῳ ἀκρότομον καὶ ὠκοδόμησε κρήνας εἰς ὕδατα.

Σοφ. Σειρ. 48,17 Ο βασιλεὺς Ἐζεκίας ὠχύρωσε τὴν πόλιν του, τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ ἔφερε μέσα εἰς τὴν πόλιν ὕδωρ. Ἡνοίξε με σιδηρὰ ἐργαλεῖα βράχον καὶ ἐκτίσε δεξαμενὰς ὑδάτων.

Σοφ. Σειρ. 48,18 ἐν ἡμέραις αὐτοῦ ἀνέβη Σενναχηρίμ καὶ ἀπέστειλε Ῥαψάκην, καὶ ἀπηῖρε· καὶ ἐπῆρεν ἡ χεὶρ αὐτοῦ ἐπὶ Σιών καὶ ἐμεγαλύνησεν ἐν ὑπερηφανίᾳ αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 48,18 Κατὰ τας ἡμέρας τῆς βασιλείας τοῦ ἐπῆλθεν ὁ Σενναχηρίμ ἐναντίον τῆς Ἰουδαίας καὶ ἔστειλε τὸν στροπηγὸν Ῥαψάκην ἐναντίον τῆς Ἱερουσαλήμ. Ὁ Ῥαψάκης με συνοδείαν πολλὴν ἐξεκίνησε καὶ ἦλθεν, ὕψωσεν ἀπειλητικὴν τὴν χεῖρα του κατὰ τῆς Σιών καὶ ἀλαζονικῶς ἐκόμπαζεν ἐναντίον τῆς με πολλὴν ὑπερηφάνειαν.

Σοφ. Σειρ. 48,19 τότε ἐσαλεύθησαν καρδίαι καὶ χεῖρες αὐτῶν, καὶ ὠδίνησαν ὥς αἱ τίκτουσαι·

Σοφ. Σειρ. 48,19 Τότε ἐταράχθησαν αἱ καρδίαι των κατοίκων, τὰ χέρια των παρέλυσαν καὶ μεγάλοι πόνοι τοὺς κατέλαβαν.

Σοφ. Σειρ. 48,20 καὶ ἐπεκαλέσαντο τὸν Κύριον τὸν ἐλεήμονα ἐκπετάσαντες τὰς χεῖρας αὐτῶν πρὸς αὐτόν. καὶ ὁ ἅγιος

ἐξ οὐρανοῦ ταχὺ ἐπήκουσεν αὐτῶν καὶ ἐλυτρώσατο
αὐτοὺς ἐν χειρὶ Ἡσαΐου.

Σοφ. Σειρ. 48,20 Ἀλλὰ παρεκάλεσαν τον πολυεὐσπλαγχνον Κυριον, ὑψωσαν
τας χείρας των προς αὐτόν· και ο ἅγιος Θεός ἤκουσε την
προσευχὴν των ταχέως ἀπὸ τον ουρανόν και τους
εγλύτωσεν ἀπὸ τα χέρια του Ραψάκου δια του προφήτου
Ἡσαΐου.

Σοφ. Σειρ. 48,21 ἐπάταξε τὴν παρεμβολὴν τῶν Ἀσσυρίων. καὶ ἐξέτριψεν
αὐτοὺς ὁ ἄγγελος αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 48,21 Εκτύπησε το στράτευμα των Ασυρρίων και ο ἄγγελος του
Θεοῦ τους συνέτριψε.

Σοφ. Σειρ. 48,22 ἐποίησε γὰρ Ἐζεκίας τὸ ἀρεστὸν Κυρίῳ καὶ ἐνίσχυσεν ἐν
ὁδοῖς Δαυὶδ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ὃς ἐνετείλατο Ἡσαΐας ὁ
προφήτης, ὁ μέγας καὶ πιστὸς ἐν ὁράσει αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 48,22 Διότι ο Εζεκίας ἐπραξε το εὐάρεστον ἐνώπιον του Θεοῦ· με
σταθερότητα και αποφασιστικότητα εβάδισε τους δρόμους
του προπάτορός του Δαβίδ, ὅπως τον διέταξεν ο προφήτης
Ἡσαΐας ο μέγας αὐτός και αληθινός εις τας προφητικὰς του
οράσεις ἀνὴρ.

Σοφ. Σειρ. 48,23 ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ ἀνεπὸδισεν ὁ ἥλιος καὶ
προσέθηκε ζωὴν βασιλεῖ.

Σοφ. Σειρ. 48,23 Κατὰ τας ἡμέρας του προφήτου Ἡσαΐου ἐπὶ Εζεκίου
ανεστράφη ἡ πορεία του ἡλίου και ο Ἡσαΐας ἐχάρισεν ἐτη
ζωῆς στον βασιλέα.

Σοφ. Σειρ. 48,24 πνεύματι μεγάλῳ εἶδε τὰ ἔσχατα καὶ παρεκάλεσε τοὺς
πενθοῦντας ἐν Σιών·

Σοφ. Σειρ. 48,24 Με τον φωτισμόν του Αγίου Πνεύματος εἶδεν ο Ἡσαΐας τα
μέλλοντα γεγονότα και παρηγόρησε τους πενθoύντας
κατοίκους της Σιών.

Σοφ. Σειρ. 48,25 ἕως τοῦ αἰῶνος ὑπέδειξε τὰ ἐσόμενα καὶ τὰ ἀπόκρυφα
πρὶν ἢ παραγενέσθαι αὐτά.

Σοφ. Σειρ. 48,25 Αὐτός προεφήτευσε και ἀπεκάλυψεν ἐκεῖνα, τα οποία θα

συμβούν στο μέλλον, κρυμμένα και άγνωστα πράγματα,
πριν πραγματοποιηθούν.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 49

- Σοφ. Σειρ. 49,1 Μνημόσουνον Ἰωσίου εἰς σύνθεσιν θυμιάματος
έσκευασμένον ἔργῳ μυρεψοῦ· ἐν παντὶ στόματι ὡς μέλι
γλυκανθήσεται καὶ ὡς μουσικὰ ἐν συμποσίῳ οἴνου.
- Σοφ. Σειρ. 49,1 Ἡ μνήμη του Ἰωσίου εἶναι ὡσάν σύνθεσις θυμιάματος,
κατεσκευασμένου με τέχνην ἀπὸ ειδικὸν μυροποιόν. Ὅπως
το μέλι εἶναι γλυκὺ εἰς κάθε στόμα, ὅπως ἡ ὡραία μουσικὴ
εἶναι ευχάριστος στο συμπόσιον, ἔτσι γλυκεία καὶ
ευχάριστος εἶναι ἡ μνήμη του Ἰωσίου.
- Σοφ. Σειρ. 49,2 αὐτὸς κατηθύνθη ἐν ἐπιστροφῇ λαοῦ καὶ ἐξῆρε
βδελύγματα ἀνομίας·
- Σοφ. Σειρ. 49,2 Αὐτὸς καθωδήγησε καὶ ἐπέστρεψε τὸ ἔθνος του ἐν μετανοίᾳ
πρὸς τὸν Θεόν καὶ κατέστρεψεν ὅλα τα βδελυρὰ εἰδῶλα τῆς
παρανομίας.
- Σοφ. Σειρ. 49,3 κατεύθυνε πρὸς Κύριον τὴν καρδίαν αὐτοῦ, ἐν ἡμέραις
ἀνόμων κατίσχυσε τὴν εὐσέβειαν. -
- Σοφ. Σειρ. 49,3 Εἶχεν ἐστραμμένην τὴν καρδίαν του πάντοτε πρὸς τὸν
Θεόν, καὶ εἰς ἡμέρας πού επικρατοῦσεν ἡ ἀνομία, αὐτὸς
εστερέωσε τὴν εὐσέβειαν.
- Σοφ. Σειρ. 49,4 Πάρεξ Δαυὶδ καὶ Ἐζεκίου καὶ Ἰωσίου, πάντες
πλημμέλειαν ἐπλημμέλησαν· κατέλιπον γὰρ τὸν νόμον
τοῦ Ὑψίστου, οἱ βασιλεῖς Ἰούδα ἐξέλιπον·
- Σοφ. Σειρ. 49,4 Ἀλλά, πλην του Δαβίδ, του Εζεκίου καὶ του Ἰωσίου, ὅλοι οἱ
ἄλλοι βασιλεῖς ἐξέκλιναν πρὸς τὴν ἀμαρτίαν, διότι
εγκατέλειψαν τὸν νόμον του Θεοῦ του Ὑψίστου. Ἐτσι δε δια
τας ἀμαρτίας των ἐξέλιπαν οἱ βασιλεῖς ἀπὸ τὴν φυλὴν
Ἰούδα.

- Σοφ. Σειρ. 49,5 ἔδωκαν γὰρ τὸ κέρασ αὐτῶν ἑτέροις καὶ τὴν δόξαν αὐτῶν ἔθνει ἁλλοτρίῳ.
- Σοφ. Σειρ. 49,5 Ὑπεχρεώθησαν καὶ ἔδωσαν τὴν βασιλικὴν τῶν δυνάμιν εἰς ἄλλους βασιλεῖς καὶ τὴν δόξαν τῶν εἰς ἔθνος ξένον.
- Σοφ. Σειρ. 49,6 ἐνεπύρισαν ἐκλεκτὴν πόλιν ἀγιάσματος καὶ ἡρήμωσαν τὰς ὁδοὺς αὐτῆς ἐν χειρὶ Ἰερεμίου·
- Σοφ. Σειρ. 49,6 Τότε οἱ ἐχθροὶ ἐπυρπόλησαν τὴν ἐκλεκτὴν ἱερὰν πόλιν Ἱερουσαλήμ καὶ, ὅπως διηγεῖται ὁ προφήτης Ἰερεμίας, ἐρήμωσαν τοὺς δρόμους τῆς.
- Σοφ. Σειρ. 49,7 ἐκάκωσαν γὰρ αὐτόν, καὶ αὐτὸς ἐν μήτρᾳ ἡγιάσθη προφήτης ἐκριζοῦν καὶ κακοῦν καὶ ἀπολλύειν, ὡσαύτως οἰκοδομεῖν καὶ καταφυτεύειν.
- Σοφ. Σειρ. 49,7 Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως σκοτισμένοι ἀπὸ τὰς ἀμαρτίας τῶν ἐκακοποίησαν τὸν Ἰερεμίαν, ὁ ὁποῖος ἐκ κοιλίας μητρός ἦτο ἡγιασμένος καὶ προωρισμένος ὡς προφήτης νὰ ἐκριζώνῃ, νὰ καταστρέφῃ, νὰ μεταβάλλῃ εἰς ερείπια, ὅπως ἐπίσης καὶ νὰ κτίζῃ καὶ νὰ φυτεύῃ.
- Σοφ. Σειρ. 49,8 Ἰεζεκιήλ ὃς εἶδεν ὄρασιν δόξης, ἦν ὑπέδειξεν αὐτῷ ἐπὶ ἄρματος Χερουβὶμ·
- Σοφ. Σειρ. 49,8 Ὁ δε Ἰεζεκιήλ ἦτο ὁ προφήτης ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος εἶδεν ἐνδοξὸν ὄραμα, πού ὁ Κύριος τοῦ ἐφάνέρωσε καθήμενος ἐπάνω εἰς ἄρμα χερουβὶμ.
- Σοφ. Σειρ. 49,9 καὶ γὰρ ἐμνήσθη τῶν ἐχθρῶν ἐν ὄμβρῳ καὶ ἀγαθῶσαι τοὺς εὐθύνοντας ὁδοὺς.
- Σοφ. Σειρ. 49,9 Ἐνεθυμήθη τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπέστειλεν ἐναντίον τῶν ραγδαίαν βροχὴν, ἔκαμε δε τὸ καλὸν εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐβάδιζαν τὸν δρόμον τοῦ Κυρίου.
- Σοφ. Σειρ. 49,10 καὶ τῶν δώδεκα προφητῶν τὰ ὀστᾶ ἀναθάλοι ἐκ τοῦ τόπου αὐτῶν· παρεκάλεσε δὲ τὸν Ἰακώβ καὶ ἐλυτρώσατο αὐτοὺς ἐν πίστει ἐλπίδος. -
- Σοφ. Σειρ. 49,10 Ἀς ἀναθάλουν ἐκ τοῦ τάφου τῶν τὰ ὀστᾶ τῶν δώδεκα προφητῶν. Διὰ τῶν προφητῶν αὐτῶν ὁ Κύριος παρηγόρησε

τον Ιακώβ και τους απογόνους του και με την βεβαίαν
ελπίδα, που δίδει η πίστις, τους εστήριξεν εις την
προσδοκίαν της λυτρώσεως.

Σοφ. Σειρ. 49,11 Πῶς μεγαλύνωμεν τὸν Ζοροβάβελ; καὶ αὐτὸς ὡς
σφραγὶς ἐπὶ δεξιᾶς χειρὸς,

Σοφ. Σειρ. 49,11 Πως να δοξάσωμεν, ὅπως πρέπει, τον Ζοροβάβελ; Διότι
αυτὸς εἶναι δακτυλίδι σφραγίδος στο δέξι χέρι.

Σοφ. Σειρ. 49,12 οὕτως Ἰησοῦς υἱὸς Ἰωσεδέκ, οἱ ἐν ἡμέραις αὐτῶν
ῥυκοδόμησαν οἶκον καὶ ἀνύψωσαν λαὸν ἅγιον Κυρίῳ
ἡτοιμασμένον εἰς δόξαν αἰῶνος.

Σοφ. Σειρ. 49,12 Τέτοιος εἶναι και ο Ιησούς ο υἱός Ιωσεδέκ. Αυτοί εις τας
ἡμέρας των ανοικοδόμησαν τον ναόν του Θεοῦ και
εξύψωσαν τον λαόν τον αφιερωμένον στον Κυριον, λαόν
προητοιμασμένον δια την δόξαν του μέλλοντος αἰῶνος.

Σοφ. Σειρ. 49,13 καὶ Νεεμίου ἐπὶ πολὺ τὸ μνημόσυνον τοῦ ἐγείραντος
ἡμῖν τείχη πεπτωκότα καὶ στήσαντος πύλας καὶ μοχλοὺς
καὶ ἀνεγείραντος τὰ οἰκόπεδα ἡμῶν. -

Σοφ. Σειρ. 49,13 Μεγάλη εἶναι επίσης η μνήμη του Νεεμίου, ο οποίος
ανήγειρε τα πεσμένα και ερειπωμένα τείχη της πόλεως,
έστησεν ισχυράς τας πύλας εις τα τείχη, έβαλε μοχλούς και
ανοικοδόμησε τας οικίας μας.

Σοφ. Σειρ. 49,14 Οὐδὲ εἷς ἐκτίσθη οἶος Ἐνῶχ τοιοῦτος ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ
γὰρ αὐτὸς ἀνελήφθη ἀπὸ τῆς γῆς.

Σοφ. Σειρ. 49,14 Ούτε ενας άνθρωπος δεν υπήρξεν, ὅπως ο Ενώχ επί της γης.
Αυτὸς δια την αγιότητά του ανελήφθη ζων στον ουρανόν.

Σοφ. Σειρ. 49,15 οὐδὲ ὡς Ἰωσήφ ἐγεννήθη ἀνὴρ ἡγούμενος ἀδελφῶν,
στήριγμα λαοῦ, καὶ τὰ ὅσα αὐτοῦ ἐπεσκέπησαν.

Σοφ. Σειρ. 49,15 Ούτε ωσάν τον Ιωσήφ δεν εγεννήθη ἄλλος ἄνθρωπος εις
την γην, αρχηγός των αδελφών του, στήριγμα του λαού του.
Αυτοῦ τα ὅσα με πολλήν επιμέλειαν εφυλάχθησαν.

Σοφ. Σειρ. 49,16 Σὴμ καὶ Σὴθ ἐν ἀνθρώποις ἐδοξάσθησαν καὶ ὑπὲρ πᾶν
ζῶον ἐν τῇ κτίσει Ἀδάμ.

Σοφ. Σειρ. 49,16 Ο Σημ και ο Σηθ εδοξάσθησαν μεταξύ των ανθρώπων, υπέρ
παν δε άλλο ζων δημιουργήμα ετιμήθη ο πρωτόπλαστος
Αδάμ.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 50

Σοφ. Σειρ. 50,1 Σίμων Όνίου υἱὸς ἱερεὺς ὁ μέγας, ὃς ἐν ζωῇ αὐτοῦ
ὑπέρῥαψεν οἶκον καὶ ἐν ἡμέραις αὐτοῦ ἐστερέωσε τὸν
ναόν·

Σοφ. Σειρ. 50,1 Ο αρχιερεὺς Σιμων, υἱὸς του Ονίου, ὅταν ἐζούσεν,
ἐπιδιώρθωσε τὸν οἶκον του Κυρίου καὶ κατὰ τὰς ἡμέρας του
εστέρωσε γενικώτερα τὸν ναόν.

Σοφ. Σειρ. 50,2 καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἐθεμελιώθη ὕψος διπλῆς, ἀνάλημμα
ὕψηλόν περιβόλου ἱεροῦ·

Σοφ. Σειρ. 50,2 Αυτὸς ἐθεμελίωσε τὸ διπλὸν ὑψηλὸν τεῖχος, προπύργιον
προστατευτικὸν τῆς αὐλῆς του ναοῦ.

Σοφ. Σειρ. 50,3 ἐν ἡμέραις αὐτοῦ ἡλαττώθη ἀποδοχεῖον ὑδάτων,
λάκκος ὥσεὶ θαλάσσης τὸ περίμετρον·

Σοφ. Σειρ. 50,3 Επὶ τῶν ἡμέρων του κατεσκευάσθη ἡ χάλκινη δεξαμένη
υδάτων, λάκκος ὁ ὁποῖος εἶχε περίμετρον ὅσῃν ἡ θάλασσα
τοῦ θυσιαστηρίου.

Σοφ. Σειρ. 50,4 ὁ φροντίζων τοῦ λαοῦ αὐτοῦ ἀπὸ πτώσεως καὶ
ἐνίσχύσας πόλιν ἐν πολιορκήσει.

Σοφ. Σειρ. 50,4 Φροντίζων δια τὴν πρόληψιν καταστροφῆς του λαοῦ
ἐνίσχυσε τὴν πόλιν δια περίπτωσιν πολιορκίας.

Σοφ. Σειρ. 50,5 ὡς ἐδοξάσθη ἐν περιστροφῇ λαοῦ, ἐν ἐξόδῳ οἴκου
καταπετάσματος·

Σοφ. Σειρ. 50,5 Ποσὸν ἐνδοξος ἦτο ἐν μέσῳ του λαοῦ, πού τον
περικύκλωνεν, ὅταν μάλιστα ἐξήρχετο ἀπὸ τὰ ἁγία τῶν
αγίων!

Σοφ. Σειρ. 50,6 ὡς ἀστήρ ἐωθινὸς ἐν μέσῳ νεφελῶν, ὡς σελήνη

	πλήρης ἐν ἡμέραις,
Σοφ. Σειρ. 50,6	Ἦτο ὡσάν ἄστρον της αὐγῆς, ὡσάν ἄλλος αὐγερινός ἀνάμεσα εἰς τὰ νέφη, ὅπως ἡ ολόλαμπρος πανσέληνος,
Σοφ. Σειρ. 50,7	ὡς ἥλιος ἐκλάμπων ἐπὶ ναὸν Ὑψίστου καὶ ὡς τόξον φωτίζον ἐν νεφέλαις δόξης,
Σοφ. Σειρ. 50,7	ὡσάν ἥλιός που λάμπει ἐπάνω στον ναὸν του Ὑψίστου, ὡσάν ουράνιον τόξον που ἐνδοξον φωτίζει ἐπάνω εἰς τὰ νέφη·
Σοφ. Σειρ. 50,8	ὡς ἄνθος ῥόδων ἐν ἡμέραις νέων, ὡς κρίνα ἐπ' ἐξόδῳ ὕδατος, ὡς βλαστὸς λιβάνου ἐν ἡμέραις θέρους,
Σοφ. Σειρ. 50,8	ὡσάν ἄνθος ῥόδων κατὰ τὰς ἡμέρας της ἀνοιξεως. Ὅπως τὰ κρίνα εἰς τὰς διεξόδους τῶν ὑδάτων, ὅπως ὁ βλαστὸς τοῦ ἀρωματώδους δένδρου λιβάνου εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ θέρους·
Σοφ. Σειρ. 50,9	ὡς πῦρ καὶ λίβανος ἐπὶ πυρίου, ὡς σκεῦος χρυσοῦ ὀλοσφύρητον κεκοσμημένον παντὶ λίθῳ πολυτελεῖ,
Σοφ. Σειρ. 50,9	ὡς εὐώδεις θυμίαμα ἐπάνω στο πῦρ τοῦ θυμιατηρίου, ὡσάν χρυσοῦν καλοδουλεμένον δοχεῖον, στολισμένον με παντὸς εἶδους πολύτιμους λίθους·
Σοφ. Σειρ. 50,10	ὡς ἐλαία ἀναθάλλουσα καρποὺς καὶ ὡς κυπάρισσος ὑψουμένη ἐν νεφέλαις.
Σοφ. Σειρ. 50,10	ὡσάν πυκνόφυλλος καρποφόρος ἐλαία, ὡσάν κυπάρισσος που ὑψώνεται ἀνάμεσα εἰς τὰ νέφη.
Σοφ. Σειρ. 50,11	ἐν τῷ ἀναλαμβάνειν αὐτὸν στολὴν δόξης καὶ ἐνδιδύσκεσθαι αὐτὸν συντέλειαν καυχήματος, ἐν ἀναβάσει θυσιαστηρίου ἁγίου ἐδόξασε περιβολὴν ἁγιάσματος·
Σοφ. Σειρ. 50,11	Ὅταν ἐπαιρνε (ὁ ἀρχιερεὺς Σίμων) τὴν ωραίαν ἀρχιερατικὴν στολὴν καὶ τὴν εφοροῦσε ὡς τὴν λαμπροτέραν δόξαν του, καθὼς ἀνῆρχετο τὰς βαθμίδας τοῦ ἱεροῦ θυσιαστηρίου, ἐγέμιζεν ἀπὸ δόξαν τὸ περίζωμα τοῦ ἱεροῦ θυσιαστηρίου.
Σοφ. Σειρ. 50,12	ἐν δὲ τῷ δέχεσθαι μέλη ἐκ χειρῶν ἱερέων, καὶ αὐτὸς

ἐστὼς παρ' ἐσχάρᾳ βωμοῦ κυκλόθεν αὐτοῦ στέφανος
ἀδελφῶν, ὡς βλάστημα κέδρου ἐν τῷ Λιβάνῳ· καὶ
ἐκύκλωσαν αὐτὸν ὡς στελέχη φοινίκων·

Σοφ. Σειρ. 50,12 Όταν ἐπαιρνε τα τεμάχια του θυσιασθέντος ζώου ἀπὸ τα
χέρια των ιερέων και αὐτὸς ἵστατο ὀρθίος πλησίον εἰς την
εσχάραν του βωμοῦ, οἱ δε ἀδελφοὶ του ιερεῖς τον
περιέβαλλαν ολόγυρα ὡσάν στέφανος, ἦτο αὐτὸς ὡσάν
βλαστὸς κέδρου στον Λιβανον, οἱ δε ἄλλοι τον
περικύκλωναν ὡς κορμοὶ φοινίκων.

Σοφ. Σειρ. 50,13 καὶ πάντες οἱ υἱοὶ Ἀαρὼν ἐν δόξῃ αὐτῶν καὶ προσφορὰ
Κυρίου ἐν χερσὶν αὐτῶν ἔναντι πάσης ἐκκλησίας
Ἰσραὴλ·

Σοφ. Σειρ. 50,13 Ολοὶ οἱ ιερεῖς, ἀπόγονοι του Ααρών, ἦσαν ἐνδεδυμένοι τα
μεγαλοπρεπὴ ἱερατικὰ των ἐνδύματα, αἱ δε θυσίαι των πρὸς
τον Κυρίον ἦσαν εἰς τα χέρια των, ἐνώπιον ὅλης της
συγκεντρώσεως ὅλων των Ἰσραηλιτῶν.

Σοφ. Σειρ. 50,14 καὶ συντέλειαν λειτουργῶν ἐπὶ βωμῶν κοσμήσαι
προσφορὰν Ὑψίστου παντοκράτορος·

Σοφ. Σειρ. 50,14 Αφοῦ δε ἐξεπλήρωνε την λατρείαν ἐπάνω στους βωμούς,
προσφέρων με μεγαλοπρέπειαν προσφοράς πρὸς τον
Υψιστον, παντοδύναμον Θεόν,

Σοφ. Σειρ. 50,15 ἐξέτεινεν ἐπὶ σπονδείου χεῖρα αὐτοῦ καὶ ἔσπεισεν ἐξ
αἵματος σταφυλῆς, ἐξέχεεν εἰς θεμέλια θυσιαστηρίου
ὁσμὴν εὐωδίας Ὑψίστῳ παμβασιλεῖ.

Σοφ. Σειρ. 50,15 ἤπλωνε το χέρι του στο δοχεῖον του οἴνου και ἔχυνε ὡς
σπονδὴν τον ὡς αἷμα κόκκινον οἶνον σταφυλῆς, και
εσκόρπιζεν αὐτὸν εἰς την βάσιν του θυσιαστηρίου, ὁσμὴν
ευωδίας πρὸς τον Υψιστον παμβασιλεῖα Θεόν.

Σοφ. Σειρ. 50,16 τότε ἀνέκραγον υἱοὶ Ἀαρὼν, ἐν σάλπιγξιν ἐλαταῖς
ἤχησαν, ἀκουστὴν ἐποίησαν φωνὴν μεγάλην εἰς
μνημόσυνον ἔναντι Ὑψίστου.

Σοφ. Σειρ. 50,16 Τότε οἱ ιερεῖς, ἀπόγονοι του Ααρών, ἐκράυγαζαν, ἐσάλπιζαν

με τας σφυρηλατημένας εκ μετάλλου σάλπιγγάς των και
έκαναν να ακούεται αλαλαγμός μεγάλος ενώπιον του
Υψίστου, δια να τους ενθυμηθή ο Κυριος.

Σοφ. Σειρ. 50,17 τότε πᾶς ὁ λαὸς κοινῇ κατέσπευσε καὶ ἔπεσαν ἐπὶ
πρόσωπον ἐπὶ τὴν γῆν προσκυνῆσαι τῷ Κυρίῳ αὐτῶν
παντοκράτορι Θεῷ τῷ Ὑψίστῳ·

Σοφ. Σειρ. 50,17 Τότε ὅλος ο λαὸς μαζὴ ἐσπευδε και ἐπίπτε ταυτοχρόνως
κάτω εις την γην με το πρόσωπον στο έδαφος, δια να
προσκυνήσουν τον Κυριον των, τον παντοκράτορα Υψιστον
Θεόν.

Σοφ. Σειρ. 50,18 καὶ ἦνεσαν οἱ ψαλμῳδοὶ ἐν φωναῖς αὐτῶν, ἐν πλείστῳ
οἴκῳ ἐγλυκάνθη μέλος.

Σοφ. Σειρ. 50,18 Οι ψάλται υμνολογούσαν αὐτόν εντείνοντες και
εναρμονίζοντες τας φωνάς των και έτσι στον μέγαν εκείνον
περίβολον του ναοῦ ανεπέμπετο και ηκούετο γλυκεία
μελωδία.

Σοφ. Σειρ. 50,19 καὶ ἐδεήθη ὁ λαὸς Κυρίου Ὑψίστου ἐν προσευχῇ
κατέναντι ἐλεήμονος, ἕως συντελεσθῇ κόσμος Κυρίου,
καὶ τὴν λειτουργίαν αὐτοῦ ἐτελείωσαν.

Σοφ. Σειρ. 50,19 Ο λαὸς απηύθυνε θερμὴν ικεσίαν προς τον Υψιστον Κυριον,
ενώπιον του πολυευσπλάγχχνου Θεοῦ, μέχρις ὅτου τελείωση
η λαμπρά τελετή και λήξη η τελετουργία της προσφοράς
των δώρων.

Σοφ. Σειρ. 50,20 τότε καταβάς ἐπῆρε χεῖρας αὐτοῦ ἐπὶ πᾶσαν ἐκκλησίαν
υἱῶν Ἰσραὴλ δοῦναι εὐλογίαν Κυρίῳ ἐκ χειλέων αὐτοῦ
καὶ ἐν ὀνόματι αὐτοῦ καυχᾶσθαι.

Σοφ. Σειρ. 50,20 Τότε κατέβαινεν ο μέγας αρχιερεὺς ἀπὸ το θυσιαστήριον,
ὑψωνε τας χεῖρας του προς την συγκέντρωσιν των
Ισραηλιτῶν, δια να τους ευλογήσῃ εν Κυρίῳ με τα χεῖλη
του, και εν ονόματι Εκείνου να καυχᾶται την δικαίαν
καύχησιν.

Σοφ. Σειρ. 50,21 καὶ ἐδευτέρωσεν ἐν προσκυνήσει ἐπιδείξασθαι τὴν

εὐλογίαν παρὰ Ὑψίστου.

Σοφ. Σειρ. 50,21 Ο δε λαὸς δευτέραν τῶρα φοράν προσεκύνει, δια να αποδεχθῇ την ευλογίαν εκ μέρους του Ὑψίστου.

Σοφ. Σειρ. 50,22 Καὶ νῦν εὐλογήσατε τῷ Θεῷ πάντων τῷ μεγαλοποιοῦντι πάντη, τὸν ὑψοῦντα ἡμέρας ἡμῶν ἐκ μήτρας καὶ ποιοῦντα μεθ' ἡμῶν κατὰ τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 50,22 Και τώρα δοξολογήσατε τον Θεόν και Κυριον του σύμπαντος, ο οποίος παντού κάμνει έργα μεγάλα και θαυμαστά, ο οποίος δοξάζει τας ημέρας της ζωής μας εκ κοιλίας μητρός και πράττει προς ημᾶς σύμφωνα με το ἔλεός του.

Σοφ. Σειρ. 50,23 δώῃ ἡμῖν εὐφροσύνην καρδίας καὶ γενέσθαι εἰρήνην ἐν ἡμέραις ἡμῶν ἐν Ἰσραὴλ κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ αἰῶνος·

Σοφ. Σειρ. 50,23 Εἴθε να δίδῃ ο Κύριος χαρὰν εἰς την καρδίαν μας, να ευδοκήσῃ ὥστε και ἐπὶ των ημερῶν μας να επικρατήσῃ εἰρήνη εἰς την χώραν του Ἰσραὴλ και στους αἰῶνας των αἰώνων.

Σοφ. Σειρ. 50,24 ἐμπιστεύσαι μεθ' ἡμῶν τὸ ἔλεος αὐτοῦ καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ λυτρωσάσθω ἡμᾶς. -

Σοφ. Σειρ. 50,24 Εἴθε να ἐμπιστευθῇ και πάλιν προς ημᾶς το ἔλεός του και να μας ἀπαλλάξῃ κατὰ τας ἡμέρας αὐτάς ἀπὸ πολέμους και ἐχθρούς.

Σοφ. Σειρ. 50,25 Ἐν δυσὶν ἔθνεσι προσώχθισεν ἡ ψυχὴ μου, καὶ τὸ τρίτον οὐκ ἔστιν ἔθνος.

Σοφ. Σειρ. 50,25 Δυο ἔθνη ἀπεστράφη ἡ ψυχὴ μου, το δε τρίτον δεν εἶναι καν ἔθνος.

Σοφ. Σειρ. 50,26 οἱ καθήμενοι ἐν ὄρει Σαμαρείας καὶ Φυλιστιεὶμ καὶ ὁ λαὸς μωρὸς ὁ κατοικῶν ἐν Σικίμοις.

Σοφ. Σειρ. 50,26 Αὐτὰ εἶναι οἱ κάτοικοι του ὄρους Σηεῖρ, οἱ Φιλισταῖοι και ο μωρὸς λαὸς, που κατοικεῖ εἰς τα Σικυμα, οἱ Σαμαρεῖται.

Σοφ. Σειρ. 50,27 Παιδείαν συνέσεως καὶ ἐπιστήμης ἐχάραξα ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ, Ἰησοῦς υἱὸς Σειράχ Ἱεροσολυμίτης, ὃς

ἀνώμβρησε σοφίαν ἀπὸ καρδίας αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 50,27 Διαπαιδαγωγήσιν σοφίας και επιστήμην ορθήν ἔγραψα ἐγὼ
στο βιβλίον τούτο, ἐγὼ ὁ Ἰησοῦς, ὁ υἱὸς τοῦ Σειράχ, ὁ
Ἱεροσολυμίτης, ἐγὼ ὡσάν βροχὴν ἐβγάλα και ἐσκόρπισα
ἀπὸ τὴν καρδίαν μου τὴν σοφίαν.

Σοφ. Σειρ. 50,28 μακάριος ὃς ἐν τούτοις ἀναστραφήσεται, καὶ θεῖς αὐτὰ
ἐπὶ καρδίαν αὐτοῦ σοφισθήσεται·

Σοφ. Σειρ. 50,28 Μακάριος εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος θα ζῇ και θα κινῆται
πάντοτε ἀνάμεσα εἰς αὐτά. Ἐκεῖνος, που θα βάλῃ αὐτά μέσα
εἰς τὴν καρδιά του, θα γίνῃ σοφὸς και συνετός.

Σοφ. Σειρ. 50,29 ἐὰν γὰρ αὐτὰ ποιήσῃ, πρὸς πάντα ἰσχύσει, ὅτι φῶς
Κυρίου τὸ ἴχνος αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 50,29 Διότι ἐὰν ἐφαρμόσῃ αὐτὰ και ἐνεργῇ σύμφωνα με αὐτά, θα
εἶναι ἰσχυρὸς εἰς κάθε περίστασιν, διότι τὸ φῶς τοῦ Κυρίου
θα φωτίζῃ τὸν δρόμον τῆς ζωῆς του.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 51

Σοφ. Σειρ. 51,1 ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΙΗΣΟΥ ΥΙΟΥ ΣΕΙΡΑΧ. - Ἐξομολογήσομαι
σοι, Κύριε βασιλεῦ, καὶ αἰνέσω σε Θεὸν τὸν σωτῆρά
μου, ἐξομολογοῦμαι τῷ ὀνόματί σου,

Σοφ. Σειρ. 51,1 ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΙΗΣΟΥ ΥΙΟΥ ΤΟΥ ΣΕΙΡΑΧ. Θα σε
δοξολογήσω, Κυριε Βασιλεῦ, θα υμνολογήσω σέ, τὸν Θεὸν
τὸν σωτήρα μου. Θα δοξολογήσω τὸ Ὄνομά σου·

Σοφ. Σειρ. 51,2 ὅτι σκεπαστῆς καὶ βοηθὸς ἐγένου μοι καὶ ἐλυτρώσω τὸ
σῶμά μου ἐξ ἀπωλείας καὶ ἐκ παγίδος διαβολῆς
γλώσσης, ἀπὸ χειλέων ἐργαζομένων ψεῦδος καὶ ἔναντι
τῶν παρεστηκότων ἐγένου μοι βοηθὸς

Σοφ. Σειρ. 51,2 διότι ἐγίνες δι' ἐμέ σκεπαστῆς και βοηθός, ἐγλύτωσες τὴν
ζωὴν μου ἀπὸ καταστροφῆς και ἀπὸ παγίδα συκοφαντικῆς
γλώσσης, ἀπὸ χεῖλη που ἐργάζονται τὸ ψεῦδος· ἐγίνες

βοηθός μου εναντίον των εχθρών μου, οι οποίοι με περιεκύκλωναν.

Σοφ. Σειρ. 51,3 καὶ ἐλυτρώσω με κατὰ τὸ πλῆθος ἐλέους καὶ ὀνόματός σου ἐκ βρυγμῶν ἐτοιμῶν εἰς βρῶμα, ἐκ χειρὸς ζητούντων τὴν ψυχὴν μου, ἐκ πλειόνων θλίψεων, ὧν ἔσχον,

Σοφ. Σειρ. 51,3 Κατὰ το μέγα σου ἔλεος και δια το ἅγιον Ονομά σου με εγλύτωσης από εχθρούς, οι οποίοι ἐτριζαν τους οδόντας των ἐτοιμοι να με καταφάγουν, από τα χέρια εκείνων οι οποίοι επιζητοῦν να μου αφαιρέσουν την ζωὴν και από πολλές ἄλλας θλίψεις, τας οποίας εἶχα.

Σοφ. Σειρ. 51,4 ἀπὸ πνιγμοῦ πυρᾶς κυκλόθεν καὶ ἐκ μέσου πυρός, οὗ οὐκ ἐξέκαυσα.

Σοφ. Σειρ. 51,4 Από πνιγμόν, από πυρ που ἐκαιεν ολόγυρά μου, ανάμεσα από πυρ, το οποίον ἐγὼ δεν εἶχα ἀνάψει.

Σοφ. Σειρ. 51,5 ἐκ βάθους κοιλίας ᾄδου καὶ ἀπὸ γλώσσης ἀκαθάρτου καὶ λόγου ψευδοῦς.

Σοφ. Σειρ. 51,5 Με ἔσωσες ἀπὸ τα βάθη της κοιλίας του ἄδου, ἀπὸ ἀκάθαρτον γλώσσαν και ἀπὸ λόγον ψευδῆ.

Σοφ. Σειρ. 51,6 βασιλεῖ διαβολὴ γλώσσης ἀδίκου. ἤγγισεν ἕως θανάτου ἡ ψυχὴ μου, καὶ ἡ ζωὴ μου ἦν σύνεγγυς ᾄδου κάτω.

Σοφ. Σειρ. 51,6 Αυτό ἀδικον συκοφαντικὴν γλώσσαν, που με διέβαλε προς βασιλέα, ἤγγισεν η ψυχὴ μου ἕως τον θάνατον και η ζωη μου ἐπλησίασεν εἰς τα βάθη του ἄδου.

Σοφ. Σειρ. 51,7 περιέσχον με πάντοθεν καὶ οὐκ ἦν ὁ βοηθῶν, ἐνέβλεπον εἰς ἀντίληψιν ἀνθρώπων, καὶ οὐκ ἦν.

Σοφ. Σειρ. 51,7 Εχθροὶ και θλίψεις με περιεκύκλωσαν ἀπὸ ὅλα τα μέρη και δεν υπήρχε κανεὶς να με βοηθήση. Προσέβλεπα και ἐπερίμενα ἀνθρωπίνην βοήθειαν και δεν παρουσιάζετο καμμία.

Σοφ. Σειρ. 51,8 καὶ ἐμνήσθην τοῦ ἐλέους σου, Κύριε, καὶ τῆς ἐργασίας σου τῆς ἀπ' αἰῶνος, ὅτι ἐξαίρη τοὺς ὑπομένοντάς σε

καὶ σῶζεις αὐτοὺς ἐκ χειρὸς ἐθνῶν.

Σοφ. Σειρ. 51,8 Καὶ τότε, Κυριε, ἐνεθυμήθην τὸ ἐλέός σου, τὰ θαυμαστά ἔργα σου δια μέσου των αἰώνων, ὅτι δηλαδή βγάζεις ἀπὸ κινδύνους ἐκείνους, που μένουν πιστοὶ εἰς σέ, καὶ τοὺς σῶζεις ἀπὸ τὰ χέρια των εἰδωλολατρικῶν λαῶν.

Σοφ. Σειρ. 51,9 καὶ ἀνύψωσα ἀπὸ γῆς ἱκετείαν μου καὶ ὑπὲρ θανάτου ῥύσεως ἐδεήθην.

Σοφ. Σειρ. 51,9 Καὶ ἀνύψωσα ἀπὸ τὴν γῆν πρὸς τὸν οὐρανὸν τὴν ἱκεσίαν μου καὶ θερμῶς σε παρεκάλεσα, νὰ με γλυτώσης ἀπὸ τὸν θάνατον.

Σοφ. Σειρ. 51,10 ἐπεκαλεσάμην Κύριον πατέρα κυρίου μου, μὴ με ἐγκαταλιπεῖν ἐν ἡμέραις θλίψεως, ἐν καιρῷ ὑπερηφάνων ἀβοηθησίας.

Σοφ. Σειρ. 51,10 Παρεκάλεσα τὸν Κύριον, τὸν πατέρα τοῦ Κυρίου μου, νὰ μὴ με εγκαταλείψῃ εἰς τὰς ἡμέρας τῆς θλίψεώς μου, εἰς ἐποχὴν που ἐπικρατοῦν ὑπερήφανοι καὶ δὲν ὑπάρχει καμμία βοήθεια ἀπὸ αὐτοὺς.

Σοφ. Σειρ. 51,11 αἰνέσω τὸ ὄνομά σου ἐνδελεχῶς καὶ ὑμνήσω ἐν ἑξομολογήσει. καὶ εἰσηκούσθῃ ἡ δέησίς μου·

Σοφ. Σειρ. 51,11 Θα ἐπαινῶ τὸ Ὄνομά σου πάντοτε, θα σε δοξολογῶ με ευγνωμοσύνην. Ἡ δέησίς μου ἐγίνε δεκτὴ.

Σοφ. Σειρ. 51,12 ἔσωσας γάρ με ἐξ ἀπωλείας καὶ ἐξείλου με ἐκ καιροῦ πονηροῦ. διὰ τοῦτο ἑξομολογήσομαι καὶ αἰνέσω σε καὶ εὐλογήσω τῷ ὀνόματι Κυρίου.

Σοφ. Σειρ. 51,12 Διότι, πράγματι, σὺ με ἔσωσες ἀπὸ τὸν ὀλεθρον. Με ἐγλύτωσες εἰς περίοδον πειρασμῶν καὶ κινδύνων· διὰ τοῦτο θα σε δοξολογῶ, θα σε ὑμνῶ, θα εὐλογῶ τὸ Ὄνομά σου, Κυριε.

Σοφ. Σειρ. 51,13 ἔτι ὢν νεώτερος, πρὶν ἢ πλανηθῆναί με, ἐζήτησα σοφίαν προφανῶς ἐν προσευχῇ μου,

Σοφ. Σειρ. 51,13 Ὄταν ἀκόμη ἤμην νεώτερος, πρὶν ἢ περιπλανηθῶ εἰς διάφορα μέρη, ἐζήτησα διὰ τῆς προσευχῆς μου εἰλικρινῶς

σοφίαν.

- Σοφ. Σειρ. 51,14 ἔναντι ναοῦ ἡξίουεν περὶ αὐτῆς καὶ ἕως ἐσχάτων ἐκζητήσω αὐτήν.
- Σοφ. Σειρ. 51,14 Ενώπιον του ναοῦ σου ἐζητούσα επιμόνως και με πίστιν αὐτήν, και μέχρι τέλους της ζωῆς μου θα την ζητώ.
- Σοφ. Σειρ. 51,15 ἐξ ἄνθους ὡς περκαζούσης σταφυλῆς εὐφράνθη ἡ καρδία μου ἐν αὐτῇ. ἐπέβη ὁ πούς μου ἐν εὐθύτητι, ἐκ νεότητός μου ἵχνευσα αὐτήν.
- Σοφ. Σειρ. 51,15 Από τα ἄνθη της, ὅπως ἀπὸ τα ὠριμα σταφύλια του κλήματος, εὐφρανθῇ ἡ καρδία μου δι' αὐτήν. Χαρις εἰς αὐτήν βαδίζουν τα πόδια μου εἰς ομαλὸν ἔδαφος. Ἀπὸ την νεότητά μου ἠκολούθησα τα ἵχνη της.
- Σοφ. Σειρ. 51,16 ἔκλινα ὀλίγον τὸ οὔς μου καὶ ἐδεξάμην καὶ πολλὴν εὖρον ἐμαυτῷ παιδεῖαν.
- Σοφ. Σειρ. 51,16 Ἐπὶ ὀλίγον ἔτεινα το αὐτί μου και ἐδέχθην την σοφίαν και ελαβα πολλήν μόρφωσιν ἀπὸ αὐτήν.
- Σοφ. Σειρ. 51,17 προκοπὴ ἐγένετό μοι ἐν αὐτῇ· τῷ διδόντι μοι σοφίαν δώσω δόξαν.
- Σοφ. Σειρ. 51,17 Χαρις εἰς αὐτήν ἐσημείωσα προκοπήν. Εἰς τον Κυριον, ο ὁποῖος δίδει την σοφίαν, θα ἀποδώσω ευγνωμοσύνην και δοξολογίαν.
- Σοφ. Σειρ. 51,18 διενοήθην γὰρ τοῦ ποιῆσαι αὐτήν καὶ ἐζήλωσα τὸ ἀγαθὸν καὶ οὐ μὴ αἰσχυνοῦμαι.
- Σοφ. Σειρ. 51,18 Ἐσκέφθην και ἀπεφάσισα να εφαρμόσω ὅσα αὐτὴ διδάσκει. Ἠγάπησα με ζήλον το ἀγαθὸν και δεν ἐντροπιάσθην.
- Σοφ. Σειρ. 51,19 διαμεμάχισται ἡ ψυχὴ μου ἐν αὐτῇ καὶ ἐν ποιήσει λιμοῦ διηκριβησάμην. τὰς χεῖράς μου ἐξεπέτασα πρὸς ὕψος καὶ τὰ ἀγνοήματα αὐτῆς ἐπένθησα.
- Σοφ. Σειρ. 51,19 Ἠγωνίσθην ἡ ψυχὴ μου, δια να την ἀποκτήσω. Ἠρεύνησα και ἐξηκρίβωσα και ἐδέχθην τας ἀληθείας της με τόσην βουλιμίαν, ὡσὰν ἐκείνην που αἰσθάνεται ο ευρισκόμενος εἰς λιμόν. Ὑψωσα ἱκετευτικὰς τας χεῖρας μου πρὸς τον

- ουρανόν, επένθησα δι' όσας αληθείας αυτής δεν εγνώριζα.
Σοφ. Σειρ. 51,20 τήν ψυχήν μου κατεύθυνα είς αυτήν, καρδίαν
έκτησάμην μετ' αυτής άπ' αρχής καί έν καθαρισμῶ
εὔρον αυτήν, διὰ τοῦτο οὐ μή εγκαταλειφθῶ·
- Σοφ. Σειρ. 51,20 Την ψυχήν μου κατηύθυνα προς αυτήν· δι' αυτής απέκτησα
καρδίαν αγαθήν ευθύς εξ αρχής, ευρήκα καθαρότητα βίου.
Δια τούτο δεν θα εγκαταλειφθῶ από αυτήν.
- Σοφ. Σειρ. 51,21 καί ἡ κοιλία μου έταράχθη τοῦ έκζητῆσαι αυτήν· διὰ
τοῦτο έκτησάμην άγαθόν κτῆμα.
- Σοφ. Σειρ. 51,21 Το εσωτερικόν μου συνεκλονίσθη από τον πόθον της
αναζητήσεώς της. Δια τούτο και απέκτησα το πολύτιμον
τούτο αγαθόν.
- Σοφ. Σειρ. 51,22 ἔδωκε Κύριος γλώσσάν μοι μισθόν μου, καί έν αὐτῇ
αἰνέσω αὐτόν.
- Σοφ. Σειρ. 51,22 Δια τους κόπους μου ο Κυριος μου ἔδωσεν ως μισθόν
ευχέρειαν γλώσσης, και με αυτήν θα δοξολογῶ τον Κυριον.
- Σοφ. Σειρ. 51,23 ἐγγίσατε πρὸς με, ἀπαιδευτοί, καί αὐλίσθητε έν οἴκῳ
παιδείας,
- Σοφ. Σειρ. 51,23 Πλησιάσατε προς εμέ σεις, οι οποίοι δεν έχετε μόρφωσιν,
και κατοικήσατε στον οίκον της παιδείας.
- Σοφ. Σειρ. 51,24 τί ὅτι ὑστερεῖτε έν τούτοις καί αἱ ψυχαὶ ὑμῶν διψῶσι
σφόδρα;
- Σοφ. Σειρ. 51,24 Διατί στερεῖσθε από τα αγαθά της σοφίας και αι ψυχαί σας
κυριαρχούνται από μεγάλην δίψαν;
- Σοφ. Σειρ. 51,25 ἤνοιξα τὸ στόμα μου καί ἐλάλησα· κτήσασθε έαυτοῖς
ἄνευ άργυρίου.
- Σοφ. Σειρ. 51,25 Ηνοιξα το στόμα μου και ελάλησα· αποκτήσατε δια τον
εαυτόν σας την σοφίαν, χωρίς να πληρώσετε τίποτε.
- Σοφ. Σειρ. 51,26 τὸν τράχηλον ὑμῶν ὑπόθετε ὑπὸ ζυγόν, καί ἐπιδεξάσθω
ἡ ψυχὴ ὑμῶν παιδείαν· ἐγγύς έστιν εὔρεῖν αυτήν.
- Σοφ. Σειρ. 51,26 Κοψατε τον αυχένα σας και τεθήτε κάτω από τον αγαθόν
ζυγόν της, η δε ψυχὴ σας ας δεχθῇ την αληθινὴν μόρφωσιν.

Πλησίον είναι η υγιής μόρφωσις και είναι δυνατόν να την εύρη κανείς.

Σοφ. Σειρ. 51,27 ἴδετε ἐν ὀφθαλμοῖς ὑμῶν ὅτι ὀλίγον ἐκοπίασα καὶ εὖρον ἑμαυτῷ πολλὴν ἀνάπαυσιν.

Σοφ. Σειρ. 51,27 Ἰδέτε με τα ἴδια σας τα μάτια και κατανοήσατε καλά ὅτι ἐγὼ ὀλίγον ἐκοπίασα και ευρήκα δια τον εαυτὸν μου πολλήν ἀνάπαυσιν με την γνώσιν της σοφίας.

Σοφ. Σειρ. 51,28 μετάσχετε παιδείας ἐν πολλῷ ἀριθμῷ ἀργυρίου καὶ πολὺν χρυσὸν κτήσασθε ἐν αὐτῇ.

Σοφ. Σειρ. 51,28 Αγοράσατε και κάμετε κτήμα σας την σοφίαν και με πολλά χρήματα εν ἀνάγκη. Αποκτήσατέ την με πολὺν χρυσόν.

Σοφ. Σειρ. 51,29 εὐφρανθεῖη ἡ ψυχὴ ὑμῶν ἐν τῷ ἐλέει αὐτοῦ, καὶ μὴ αἰσχυνθεῖητε ἐν αἰνέσει αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 51,29 Εἶθε να ευφρανθῇ η ψυχὴ σας με το ἔλεος του Κυρίου και να μη υποσταλήτε ποτὲ εἰς δοξολογίαν αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 51,30 ἐργάζεσθε τὸ ἔργον ὑμῶν πρὸ καιροῦ, καὶ δώσει τὸν μισθὸν ὑμῶν ἐν καιρῷ αὐτοῦ.

Σοφ. Σειρ. 51,30 Καμετε το ἔργον αὐτό, πριν η περάση ο καιρός, και ο Κυριος θα σας δώση τον δίκαιον μισθὸν σας στον κατάλληλον καιρόν.